

ஸ்ரீமத் வால்மீகி

ராமாயணம்

பால காண்டம்

ஸ்ரீ ஸி. ஆர்.

ஸ்ரீநிவாஸய்யங்கார், பி. ஏ.

இது ஒரு பிரஹஸ் தயாரிப்பு

© 2021 <http://brahas.com>

ஸ்ரீராமஜயம்
ஸ்ரீ ராமசந்திர பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீமத் வால்மீகி ராமாயணம்

பால காண்டம்

ஸ்ரீ ஸி. ஆர். ஸ்ரீநிவாஸய்யங்கார், பி. ஏ.

இது ஒரு பிரஹஸ் தயாரிப்பு
© 2021 <http://brahas.com>

Please visit brahas.com for more publications.

Note that multiple copyrights exist for most of books provided by Brahas Publications. Readers are advised to go through the details contained in the book and understand the implications, before distributing.

Cover page, this page and the format of the book are copyrights of Brahas Publications. Readers can distribute this book freely, as long as this format, this copyright notice and the cover pages are retained.

Fonts for the book are provided by: kamban.com.au

© Brahas Publications 2021

எமது மேலும் பல இலவச வெளியீடுகளுக்கு brahas.com அனுகவும்.

கவனிக்க: எமது வெளியீடுகளுக்கு பல காப்புரிமைகள் இருக்கலாம். வாசகர்கள் அவற்றை கவனமாக படித்து அதன்படி நடக்குமாறு கேட்டுக் கொள்ளப்படுகிறார்கள்.

அட்டைப்படமும், இந்தப்பக்கமும், புத்தக அமைப்பும் ப்ரஹஸ் வெளியீட்டாரின் உரிமையாகும். வாசகர்கள் இப்புத்தகத்தை மற்றவர்களிடம் தாராளமாக பகிர்ந்துக் கொள்ளலாம். ஆனால் அட்டையையும், இப்பக்க காப்புரிமையும், அமைப்பையும் நீக்காதிருத்தல் அவசியமாகும்.

இப்புத்தகத்திற்கான அச்சுக்கள் உபயம்: kamban.com.au

முகவரை.

"ஸாதுக்களை ரக்ஷிப்பதற்கும், துஷ்டர்களை நாசம் செய்வதற்கும், தர்மத்தை நிலை நிறுத்துவதற்கும், நான் ஒவ்வொரு யுகத்திலும் அவதாரம் செய்கிறேன்" என்று கீதையில் பகவான் சொன்னபடி. அவதரித்த ராமசந்திர மூர்த்தியின் புண்ய சரித்திரத்தை லோகத்தில் பரவச் செய்வதற்கு யாதொரு காரணமும் வேண்டியதில்லை. ஆனாலும் ஸ்ரீமத் ராமாயணத்தை இதுவரை யில் பலர் தமிழில் மொழிபெயர்த்திருப்பதால், இந்த மொழிபெயர்ப்பின் அவசியத்தைப் பற்றிச் சில விஷயங்களைத் தெரிவிப்போம்.

இதுவரையில் வழங்கும் மொழிபெயர்ப்புகள் மூலத்திற்குப் பிரதிபதமாய் எழுதப்பட்டவை; ராமாயணத்தின் ஆழ்ந்த அர்த்தங்களை வெளிப்படுத்தவில்லை. அந்தக் காவியம் செய்யப்பட்ட காலத்திலிருந்த ஜனங்களுக்கு ஸாதாரணமாயும் சுலபமாயும் தெரியக்கூடிய அனேக விஷயங்களும் ஆசாரங்களும் கொள்கைகளும் தற்கால ஜனங்களுக்குத் தெரிய நியாயமில்லை.

1. அவை அநேகம் மறைந்தும் அநேகம் மாறியுமிருக்கின்றன. ஒரே விஷயத்தைப் பலவிடங்களில் பலவிதமாய்ச் சொல்லியிருக்கிறது. புராணங்களும் பாரதமும் இதர ராமாயணங்களும் ராமனுடைய அவதார சரித்திரத்தை வர்ணிக்கின்றன; ஆனால், கதாபாகங்கள் வேறுபடுகின்றன: பத்ம புராணத்தில் சொல்லப்படும் கல்பாந்தர ராமாயணத்திற்கும் வால்மீகி ராமாயணத்திற்கும் பல பேதங்களுண்டு. அத்யாத்ம ராமாயணத்திலும் யோகவாஸிஷ்டத்திலும் சொல்லப்படும் சில கதைகள் வால்மீகியால் சொல்லப்படவில்லை. ராமன் அயோத்யையில் பட்டாபிஷேகம் பெற்ற பிறகு நடந்த விஷயங்களை ஆனந்த ராமாயணம் 8 காண்டங்களில் சொல்லுகிறது. வால்மீகி ராமாயணத்தை ஆதாரமாயுடைய பல காவியங்களும் நாடகங்களும் சம்புகளும் ராமகதையை வெவ்வேறு விதமாய்ச் சொல்லுகின்றன; ஆனால், ஒவ்வொன்றிற்கும் புராணம் முதலிய ஆதாரங்களுண்டு.
2. நமது பால்யத்தில் மூத்தோர்களிடத்திலிருந்து நாம் கேட்டிருக்கும் ராமாயண ஸம்பந்தமான பல கதைகள் வால்மீகியால் சொல்லப் படவில்லை.
3. மற்ற காவியங்களைப் போல் ராமாயணம் படிப்பதற்கு மாத்திரம் ஏற்பட்டதல்ல; பாடிக் கேட்கப்பட்டது. ஒவ்வொரு நாளும் 20 ஸர்க்கங்களைப் பாடவேண்டும். ஆகையால் நடந்த விஷயங்களை வால்மீகி ஞானக்கண்ணால் பார்த்து அப்படியே வர்ணிப்பதாலும், ஒவ்வொரு நாளும் சொன்ன கதையை முடித்து, மறுநாளில் முன் கதையைச் சொல்லி ஆரம்பிப்பதாலும், பலவிடங்களில் சொன்ன விஷயங்களே மறுபடியும் சொல்லப்படுகின்றன. ஒன்றை ஆரம்பித்து முடிப்பதற்குமுன் மற்றவை சொல்லப்படுகின்றன. ஆகையால்,

அவைகளை அங்கங்கே ஒழுங்குபடுத்தி சிரமமாய் மொழி பெயர்த்திருக்கிறேன்.

4. ராமாயணத்தைப் பதம்பதமாய் மொழிபெயர்ப்பதால் அதன் உட்கருத்தும் ரஹஸ்யார்த்தமும், பூர்ணமாய்த் தெரியாதென்று ஏற்படுகிறது. அதுவுமன்றி விபரீதமான அர்த்தங்களும் செய்யப்படும்.
5. வால்மீகியின் கருத்தை அறிந்த வியாக்யானக்காரர்களுடைய நூல்களாலும், பல பாஷைகளில் வழங்கும் இதர ராமாயணங்களாலும், பாரதத்தாலும் புராணங்களாலும் சுருக்கமாய்ச் சொல்லப்பட்டிருக்கும் ராமசரித்திரத்தாலும், அதே விஷயத்தைப்பற்றி பிற்காலத்தில் செய்யப்பட்டிருக்கும் காவிய நாடக சம்பூ முதலியவைகளாலும், வால்மீகியின் ஆழ்ந்த கருத்தை வெளியிட்டு விஸ்தரித்து, பூர்வாபர விரோதங்களை ஸமாதானம் செய்து, பூர்ணமான தாற்பர்யத்தை அறிய வேண்டும்.
6. மேலும், திராவிட தேசத்தில் விளங்கின ஆழ்வாராதிகள் வால்மீகி ராமாயணத்தை மோக்ஷோபாயமென்றும், வேதாந்தத்தின் முக்ய பாகமென்றும், சரணாகதி கிரந்தமென்றும் எண்ணி, பல உத்தம கிரந்தங்களை அருளிச் செய்திருக்கிறார்கள். அது கேவலம் காவ்யமென்றாவது இதிஹாஸ மென்றாவது அவர்கள் நினைக்கவில்லை. அது உபதேச கிரந்தமென்றும், குருவால் அனுக்ரஹிக்கப்பட்டு ரஹஸ்யார்த்தங்களுடன் சிஷ்யனுக்கு விதிப்படி உபதேசிக்கப்பட வேண்டுமென்றும் எச்சரித்திருக்கிறார்கள். அப்படி உபதேசம் பெற்றவர்களே அதைப் படித்துப் பிறர்க்கு அர்த்தம் சொல்லத் தகுந்தவர்கள்.
7. மேலும், கிரந்தங்களில் எழுதி வெளிப்படுத்தாத பல ரஹஸ்யமான உபதேசங்களும் ராமாயண தத்வார்த்தங்களும் குரு சிஷ்ய பரம்பரையாய் வந்துகொண்டிருக்கின்றன.

மொழிபெயர்க்கும் முறை

ஒரு பாஷையிலுள்ள கிரந்தத்தை வேறொரு பாஷையில் எப்படி மொழிபெயர்க்க வேண்டும்? பதத்திற்குப் பதம் வைத்து ஒன்று விடாமல் அர்த்தத்தை விளக்கவேண்டுமென்றும், மூலத்தின் பாஷையை அறியாதவர்கள் மொழிபெயர்ப்பை வைத்துக்கொண்டு மூலத்தைப் பூர்ணமாய் அர்த்தம் செய்யும் சக்தியை மொழி பெயர்ப்பு கொடுக்க வேண்டுமென்றும், சிலருடைய கொள்கை. மூலபாஷையின் வியாகரணமும் நிகண்டுவும் கலந்ததே மொழிபெயர்ப்பென்று அவர்களுடைய முடிவு. உத்தமமான மொழிபெயர்ப்பின் லக்ஷணமென்னவென்றால், அது மொழி பெயர்ப்பாகத் தோன்றவே கூடாது. ஸ்வதந்திரமாய் அந்தப் பாஷையில் செய்யப்பட்ட நூலாகவே

தோன்ற வேண்டுமென்று நான் எண்ணு கிறேன். மூலத்திலுள்ள பதங்களுக்கு வேறு பாஷையில் பிரதிபதம் வைப்பதால் கவியின் கருத்தும் பாவங்களும் தத்வார்த்தங்களும் எண்ணமும் வெளிப்படாது; ஸரியான மொழிபெயர்ப்பும் பிரதிபதமும் ஒன்றிற்கொன்று ஒவ்வாது, மூலத்தின் பதங்களையும் அன்வயத்தையும் சுலோகக் கணக்குகளையும் ஒன்றுவிடாமல் அப்படியே பொழிபெயர்ப்பில் காட்டியிருக்கறதா என்று பார்க்கக்கூடாது. கவியின் கருத்து பூர்ணமாய் வெளிப்படுகிறதா என்றே கவனிக்க வேண்டும்.

ராமாயணம் உண்மையா?

ராமாயண கதை சரித்திரமா? உண்மையாய் நடந்ததா? அதைச் செய்தவர்களின் வம்ச சரித்திரம் இருக்கிறதா? அது எழுதப்பட்ட வருஷம் மாதம் தேதி என்ன? அது மஹாபாரதத்திற்கு முன்பு நடந்ததா? பிற்காலத்தில் நடந்ததா? நவக்ரஹங்களின் கதிகளையும் மாறுதல்களையும் ரூபகமாய் வர்ணிக்கும் ஜ்யோதிஷ க்ரந்தமா? ஆரியர்கள் தக்ஷிண தேசத்தில் படையெடுத்துச் சென்றதைச் சொல்லும் கதையா? கலப்பையின் நுனியில் உண்டாக்கப்பட்ட பிளப்பே ஸீதையா? பயிரிடுகிறவர்களைக் குறிக்கும் அடையாளமே ராமனா? ராமாயணம் வ்யவஸாய கிரந்தமா? ரிக்வேதத்தில் இந்திரனுக்கும் விருத்ராஸுரனுக்கும் நடந்த யுத்தத்தை ஆசாரமாய் வைத்துக்கொண்டு செய்யப்பட்ட கிரந்தமா? இதைப்போன்ற பல கேள்விகளைக் கிளப்பிவிட்டு மேற்றிசை ஸம்ஸ்க்ருத வித்வான்கள் தர்க்கம் செய்து பல நூல்களை எழுதியிருக்கிறார்கள். மேற்றிசைப்படிப்பால் மாத்திரம் தங்களை ஸர்வக்ருர்களாய் நினைத்துக் கர்வம் கொண்டு விளங்கும் நம்மவர்களில் சிலர், அந்த அபிப்பிராயங்களைப் பாடம் செய்து, புலியைப் பார்த்துப் பூனையும் குடிக்கொண்டதுபோல் பதின்மடங்காகக் கோஷிக்கிறார்கள், எந்த கிரந்தத்தை எடுத்தாலும், இது சரித்திர ரூபமா என்று அதைப் பொடி செய்து பரீக்ஷிக்கும் நவநாகரீகர்களான மஹான்களுக்கு நான் நன்றி செலுத்த வேண்டும். மேநாட்டு ஜனங்களின் அப்புதமான சரித்திரங்கள் எவ்வளவு எட்டினாலும் 2,000 வர்ஷங்களுக்கு மேல் செல்ல முடியவில்லை. இந்த அல்ப காலத்தைப்பற்றி எழுதப்பட்ட நூல்கள் மலைமலையாய்க் குவிந்திருக்கின்றன. அந்தக் குவியல்களில் 5,000 வர்ஷங்களுக்குப் பின் எவ்வளவு மிகுந்திருக்கும்? மேநாட்டார் சரித்திரம் எழுதும் விமர்சையைப் பார்த்திருக்கிறோமே. ஸம்பத்தில் நடந்த போயர் யுத்தம் ஜர்மன் யுத்தம் முதலியவைகளைப்பற்றி வழங்கும் சரித்திரங்கள் ஒன்றிற்கொன்று ஒவ்வாமல், ஒவ்வொன்றும் தானே நேரில் பார்த்துச் சொன்னதென்றும் மற்றவை பொய்யென்றும் ஸாதிக்கின்றன. மேலும், அந்தந்தத் தேசத்தார் ஒரே விஷயத்தை வெவ்வேறாகவே வர்ணிப்பார்கள்.

ஆரியர்களுடைய கொள்கை அப்படியல்ல. மனிதனுடைய ஜீவ காலத்தில் நடக்கும் வ்யவஹாரங்களில், செய்கைகளைக் காட்டிலும் வார்த்தைகளே மேலானவை; வார்த்தைகளைக் காட்டிலும் எண்ணங்களே மேலானவை; அவைகளிலும் ஸர்வோத்தமமான நித்ய வஸ்துவைப்பற்றின எண்ணங்களே மேலானவை; 'முக்கியமானவை'; ஆதரவுடன் காப்பாற்றத் தகுந்தவை. அவைகளே சரித்திரமாகும். இது மனிதனுக்கும் தேசங்களுக்கும் லோகத்திற்கும் பொதுவான தர்மம்.

ஆரியர்களின் ஸர்வோத்தமமான எண்ணங்களும், கருத்துக்களும் உபதேசங்களுமடங்கிய நூல்களே அனாதிகாலமாய் நாசமின்றி விளங்குகின்றன; இனிமேலும் விளங்குமென்பதில் ஸந்தேகமில்லை. ஒரு காலத்தில் நடக்கும் செய்கைகளுக்கும் சொல்லும் வார்த்தைகளுக்கும் ஸரியான வர்ஷம் மாதம் தேதிகளடங்கிய கிரந்தம் சரித்திரமாகாது. ராமாயணம் கேவலம் ஜ்யோதிஷத்தையும் வ்யவஸாயத்தையும் ஜனங்களின் ஜயாபஜயங்களையும் ஸுக துக்கங்களையும் கல்பனைகளையும் வர்ணிக்கும் கிரந்தமாயிருந்தால், நம்மவர்கள் அதை மந்திரசாஸ்திரமாயும், அபூர்வமான பலன்களைக் கொடுக்கக் கூடியதாயும், புண்ணிய சரித்திரமாயும், உபதேச கிரந்தமாயும், சரணாகத சாஸ்திரமாயும், மோக்ஷோபாயமாயும், மங்களகரமான காவியமாயும் அனாதிகாலமாய்க் கொண்டாடுவார்களா? அக்ஞானத்தால் அப்படிச் செய்வதாய் ஒப்புக்கொண்டாலும், மஹா மந்திரங்களுக்கேற்பட்ட அபூர்வமான பலன்கள் அதனால் கிடைக்குமோ? தற்காலத்தில் வழங்கும் ஜ்யோதிஷ வைத்ய, வ்யவஸாய சரித்திர கிரந்தங்களைப் படித்துப் பூஜை செய்வதால் அந்தப் பலன்களையும் ஸித்திகளையும் பெறலாமே.

"என் திவ்யாவதாரத்தையும் சரித்திரத்தையும் பக்தியுடன் படித்துத் துஷ்ட நிக்ரஹத்தையும், சிஷ்ட பரிபாலனத்தையும், தர்ம ஸ்தாபனத்தையும் செய்வதற்காகவே ஒவ்வொரு யுகத்திலும் நான் அவதரிக்கிறேன் என்ற தத்வத்தையும் பூர்ணமாயறிந்து நடக்கிறவன், இந்த தேகத்திலிருந்து விடுபட்டவுடன் என்னை அடைகிறான். அவனுக்குப் புனர்ஜன்மம் கிடையாது" என்று கிருஷ்ண பரமாத்மா கீதையில் செய்திருக்கும் பிரதிக்கையே நமக்கு ஆதாரம்.

இந்த மொழிபெயர்ப்பு

ராமாயணத்தை ஸரியாய் மொழிபெயர்ப்பதற்கு வேண்டிய குணங்கள் யாதொன்றும் என்னிடத்தில் இல்லையென்பதை மற்றவர்களைக் காட்டிலும் நன்றாய் நானே அறிவேன். ஸம்ஸ்கிருத பாவையில் பயிற்சியில்லாத புருஷர்களும் ஸ்த்ரீகளும் சிறுவர்களும், வேதார்த்தங்களடங்கிய இந்தப் புண்ய சரித்திரத்தைத் தேச பாவையில் படித்து, ஸ்ரீராமசந்திர மூர்த்தியிடத்தில் பக்தி மேலிட்டு, அவருடைய கருணைக்குப் பாத்திரமாகவேண்டுமென்ற உத்தேசத்துடன், வால்மீகியின் மஹா காவியத்தை ஸுலபமான தமிழ் நடையில் எழுதியிருக்கிறேன். மூலத்தின் பதங்களையும், கருத்தையும் கூடிய வரையில் ஸரியாய் மொழி பெயர்த்திருக்கிறேன். கவியின் வார்த்தைகளுக்கு ஆதாரமாயிருக்கும் பாவங்கள் படிப்பவர்களின் மனத்தில் தோன்றும்படி கூடிய வரையில் முயன்றிருக்கிறேன். மூலத்தைப் படித்துக் கேட்பவர்களின் மனத்தில் உண்டாகும் உணர்ச்சி, இந்த மொழிபெயர்ப்பைப் படித்துக் கேட்பவர்களின் மனத்திலுண்டாக வேண்டுமென்பதே என் உத்தேசம். கோவிந்த ராஜருடைய வியாக்யானத்தை ஒட்டியே மூலத்தை அர்த்தம் செய்திருக்கிறேன். அதிலுள்ள விசேஷ அர்த்தங்களையும், பதப் பிரயோஜனங்களையும் கூடியவரையில் மூலத்தில் சேர்த்தே எழுதியிருக்கிறேன். அதில் சேர்க்க முடியாத விஷயங்களையும், மற்ற வியாக்யானங்களிலும் ராமாயணங் களிலும் ராமாயணத்தைப்பற்றின இதர பாவாக் கிரந்தங்களிலும் காணப் படும்

அபூர்வ, விஷயங்களையும் கூடிய வரையில் ராமாயண நோட்டுக ளென்ற தனி பாகமாய் வெளியிட்டிருக்கிறேன்.

வியாக்யானங்கள்

கோவிந்தராஜர்:- தன் வியாக்யானத்திற்கு "ராமாமண பூஷணம்" என்று பெயரிட்டிருக்கிறார். பாதச் சிலம்பு, பீதாம்பரம், அரைநூல்மாலை முக்தாஹாரம், திலகம், கிரீடம், சிரோமணி என்று ஏழுகாண்ட வியாக்யானங்களுக்கும் பெயர் வைத்திருக்கிறார். கௌசிக கோத்திரத்தைச் சேர்ந்தவர்; அவருடைய ஆசாரியர் சடகோபர். திருப்பதியில் வெங்கடா சலபதி ஸந்நிதியில் ஒருநாள் நித்திரை செய்யும்பொழுது பகவான் அவருக்குப் பிரஸன்னமாய், ராமாயண வியாக்யானத்தைச் செய்யுமென்று கட்டளையிட்டார். அதைமஹா பாக்யமென்று அவர் சிரஸால் வஹித்து, ராமாயண பூஷணத்தை எழுதினார். இது வெகு விஸ்தாரமானது. விசேஷ பாண்டித்யம் வாய்ந்தது; எல்லோராலும் பிரமாணமாய் ஒப்புக்கொள்ளப் பட்டது, அருமையான ஸம்பிரதாய அர்த்தங்களும் விலையற்ற ரஹஸ்யோபதேசங்களும் அவரால் லோகத்திற்குக் கிடைத்திருக்கின்றன.

மஹேசதீர்த்தர்:- நாராயண தீர்த்தருடைய சிஷ்யர். “ராமாயண தத்வ தீபிகை என்ற வியாக்யானத் தைச் செய்தவர். “விராதன், கரன், வாலி, ராவணன் முதலியவர்களின் வாக்யங்களிலுள்ள பரமார்த்தத்தை எனக்குத் தெரிந்தவரையில் வெளியிட்டு, மற்றவிடங்களில் மஹான்கள் அனுக்ரஹித்த அர்த்தங்களையே சேர்த்து எழுதியிருக்கிறேன்” என்கிறார். பெரும்பாலும் கோவிந்தராஜருடைய வாக்யங்களை அப்படியே எழுதியிருக்கிறார். டகா சிரோமணியிலிருந்து அடிக்கடி எடுத்துச் சொல்லுகிறார். ராம பண்டிதர் இவருடைய அபிப்பிராயத்தைத் திலக வியாக்யானத்தில் கண்டிக்கிறார்.

ராம பண்டிதர்:- இவருடைய வ்யாக்யானத்திற்கு 'ராமாயண திலகம்' என்று பெயர். கல்கத்தாவிலும் பம்பாயிலும் தேவநாகரி லிபியில் அச்சிடப்பட்டது. தென் இந்தியாவைத் தவிர இதர இடங்களில் பிரஸித்தமாய்த் தெரிந்த ராமாயண வியாக்யானம் இதுவே. தீர்த்தீயம் கதகமென்ற உரைகளிலிருந்து அடிக்கடி எடுக்கிறார். கோவிந்தராஜீயத்தைப் பற்றி பிரஸ்காபமே இல்லை. கிரந்த லிபியில் எழுதப்பட்டதால் கோவிந்தராஜீயம் ராம பண்டிதருக்கு வடதேசங்களில் கிடைத்திருக்காது. தக்ஷிண தேசத்தில் தீர்த்தர் இதைப் படித்துத் தன் உரையை நாகரி லிபியில் எழுதியிருக்கலாம், ராம பண்டிதர், ஊக்கமுள்ள அத்வைதி; தீர்த்தருடைய ரஹஸ்யார்த்தங்களை கேலி செய்கிறார். கிரந்த லிபியிலுள்ள ராமாயணத்தில், உத்தர காண்டத்திற்கு கோவிந்தராஜரும் தீர்த்தரும் உரை செய்திருக்கிறார்கள். ஆனால், திலக வ்யாக்யானத்துடனிருக்கும் நாகரி பதிப்பில் தீர்த்தருடைய உரையே திலக வியாக்யானமாய், ஒரு வார்த்தையைக்கூட மாற்றாமல் எழுதப்பட்டிருக்கிறது. இதற்குக் காரணம் தெரியவில்லை. ஆனால், அத்வைத ரீதியாய் அதில் செய்யப்படும் அர்த்தங்களையும், கதக வியாக்யானத்தை அடிக்கடி கண்டிப்பதையும் யோசித்தால், பண்டிதருடைய கிரந்தமென்றே தோன்றுகிறது.

கதகம்:- இது திலக வியாக்யானத்தில் அங்கங்கே காணப்படுகிறதேயன்றிப் பூர்ணமாய் எனக்குக் கிடைக்கவில்லை.

ராமானுஜீயம்:- மூலத்தின் பாடபேதங்களின் குணதோஷங் களையே இவர் விசாரிக்கிறார். சிலவிடங் களில் எழுதப்படும் இவருடைய வியாக்யானத்தில் அதிக விசேஷமில்லை. விசிஷ்டாத்வைத மதஸ்தாபகரான ஸ்ரீமத் ராமானுஜாசார்யர் இவரல்ல.

தனிச்லோகி:- பெரியவாச்சான் பிள்ளை கிருஷ்ண ஸமாஹ்வயரால் எழுதப் பட்டது. மேற்சொன்ன வைகளைப் போல் கிரமமான வியாக்யானமல்ல. முக்கியமான சில சுலோகங்களை எடுத்து, விஸ்தாரமாய் உபந்யாஸம் செய்கிறார். தென்னாட்டார்களுக்கு இதில் விசேஷ மதிப்பு. ராமாயண சாஸ்திரிகளுக்கு இது ஜீவனாதாரம். தமிழும் ஸம்ஸ்கிருதமும் கலந்த மணிப்ரவாளமென்ற பழைய நடையில் எழுதப்பட்டிருக்கிறது. தூரமான கல்பனைகளும் த்வன்யர்த்தங்களும் அதிகமாயுள்ளது. வைஷ்ணவ மதாபிமானத்தைக் காட்டுகிறது. இதன் பழைய பதிப்பில் பல சுலோகங்களிருந்தன. பெரியவாச்சான் பிள்ளை திவ்யப் பிரபந்தத்திற்குச் செய்த உரையில் அங்கங்கே ராமாயண சுலோகங்களை மேற்கோளாக எடுத்துக் காட்டும்பொழுது செய்த உபந்யாஸங்களையே தனிச்லோகி என்று பிற்காலத்தில் சேர்த்து அச்சிட்டார்கள். அந்தப் பதிப்பு கிடைப்பதரிதாயிற்று. சில வர்ஷங்களுக்கு முன் கும்ப கோணத்தில் அபிநவ பட்டபாணரென்ற ஆர். வி. கிருஷ்ணமாசார்யர், அதையே சுருக்கிச் சில மாறுதல்களுடன் பதிப்பித்திருக்கிறார். இப்படியே பாகவத பாரத தனிச்லோகிகளும் உண்டு. வால்மீகியில் காணப்படாத பல அரிய விஷயங்களும் மதோபதேசங்களும் பரம்பரைக் கதைகளும் தனிச்லோகி யில் சொல்லப்படுகின்றன.

அபயப்ரதான ஸாரம்:- விசிஷ்டாத்வைதமதப் பிரமுகரான ஸ்ரீ வேதாந்த தேசிகரால் செய்யப்பட்டது. ராமாயணம் சரணாகதி கிரந்தமென்றும், விபீஷணன் ராமனைச் சரணமடைந்ததே அதற்கு உதாஹரணமென்றும், பல பிரமாணங்களால் விஸ்தாரமாய் நிரூபிக்கிறார். இதுவும் மணிப்ரவாளத்தில் எழுதப்பட்டது.

தர்மாகூதம்:- இது வாணி விலாஸ் அச்சுக்கூடத்தில் பதிப்பிக்கப்பட்டது. சில பாகங்களே வெளியாயின. ராமாயணத்தில் பலருக்குத் தோன்றும் ஸந்தேகங்களை ஒருவாறு நீக்குவதற்கு முயல்கிறது.

ஸ்ரீமத் ராமாயணப் பதிப்புகள்

1. கோவிந்தராஜ வியாக்யானத்துடன் கிரந்த லிபியில் வெகு காலத்திற்கு முன் தென்னிந்தியாவில் அச்சிடப்பட்ட பிரதியே கூடிய வரையில் சுத்தமானது. பிராசீன ஏட்டுப் பிரதிகளுக்கு ஒத்ததென்று பெரியோரால் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டது. இந்தப் பதிப்பு தற்காலத்தில் கிடைப்பதரிது.
2. பிரஹ்மஸ்ரீ ராஜா சாஸ்திரிகள் அவர்கள் கோவிந்தராஜீயம், தீர்த்தீயம், ராமானுஜீயம், டகாசிரோமணி, தனிச்லோக, திலகம் முதலிய வியாக்யானங்களுடன் கிரந்த லிபியில் ராமாயணத்தை 1907-ம் வர்ஷத்தில்

அச்சிட்டார். இதில் பல பாட பேதங்களும் புதிய அத்யாயங்களும் காணப்படுகின்றன. இதுவும் தற்காலத்தில் கிடைப்பதரிது.

3. சில காண்டங்களை மாத்திரம் சுலோகங்களுக்குப் பதவுரை பொழிப்புரை சிறிய குறிப்புகளுடன் வெகு காலத்திற்கு முன் யாரோ ஒருவர் அச்சிட்டு வெளியிட்டார். அதுவும் இப்பொழுது கிடைப்பதரிது. இவ்விதமான ஸுந்தர காண்டத்தின் பதிப்பைப் பலர் பார்த்திருக்கலாம்.
4. வியாக்யானங்களில்லாமல் கேவலம் பாராயணத்திற்கு மாத்திரம் கிரந்த லிபியில் பல பதிப்புகளுண்டு. ஸுந்தர காண்டத்தை மாத்திரம் தமிழ் அர்த்தத்துடன் அச்சிட்டிருக்கிறார்கள்.
5. தேவநாகர லிபியில் வடதேசத்தில் அச்சிட்டிருக்கும் ப்ரதிகளை நான் பரிசோதித்துப் பார்த்த வரையில் பல பாடபேதங்களும் அதிக அத்யாயங்களும் சுலோகக் குறையும் காணப்படுவதால் பிரமாணமாய்க் கொள்வதற்கில்லை. மேநாட்டில் வழங்கும் மொழி பெயர்ப்புகள் இவைகளையே மூலமாய்க் கொண்டவை.
6. கும்பகோணம் மத்வவிலாஸ் புத்தகசாலையைச் சேர்ந்த பண்டிதர் டி. ஆர். கிருஷ்ணாசார்யர் பல வர்ஷங்களுக்கு முன் ராமாயணத்தைப் பாராயணத்திற்காக மூலத்தையும், பிறகு மேற்சொன்ன வியாக்யானங்களுடன் விஸ்தாரமாகவும் அச்சிட்டிருக்கிறார். இதற்கும் பிராசீன கரந்த லிபியில் அச்சிடப்பட்ட பிரதிக்கும் பல பேதங்களுண்டு.

ஸ்ரீராமசந்திரமூர்த்தியின் மஹிமையையும் கல்யாண குணங்களையும் எல்லோர்க்கும் வெளியிட வேண்டுமென்று, ஸீதா லக்ஷ்மண பரத சத்ருக்ன ஹனுமத் ஸமேத ஸ்ரீராமசந்திரமூர்த்தியின் பாதார விந்தங்களில் இந்தச் சொன்மாலையைப் பரமபக்தியுடன் ஸமர்ப்பிக்கிறேன். அவர்களுடைய அபாரகிருபையாலும் பகவத் பக்தர்களுடைய ஸஹாயத்தாலும் ஆதரவாலும் இந்த மொழி பெயர்ப்பை முடித்து வெளியிடப் பெற்றேன்.

ராமாயண விலாஸம்,
மைலாப்பூர். (1925).

ஸி. ஆர். ஸ்ரீநிவாஸய்யங்கார், பி. ஏ.

ஸ்ரீமத் ராமாயண பீடிகை

ராமனுடைய சரித்திரத்தைச் சொல்லும் நூலென்று இந்தப் பதத்திற்கு அர்த்தம். இவ்விதமான எல்லா நூல்களுக்கும் இது பொதுவாயிருக்க வேண்டும்; ஆயினும் வால்மீகியால் செய்யப்பட்ட கிரந்தத்திற்கே இது உரியதாய் வழங்குகிறது. 'கிருஷ்ணன்' முதலிய பெயர்ச் சொற்கள் ரூடம் அல்லது இடுகுறியெனப்படும். 'தாசரதி' (தசரதனுடைய புத்திரன்) முதலிய காரணப் பெயர்கள் யோகமெனப்படும், சேற்றில் முளைத்த அல்லி முதலிய பல புஷ்பங்களுக்கும் பங்கஜமெனப் பெயர் தரும். ஆயினும் அது தாமரை மலர்க்கே உரியதாயிற்று. இதே காரண இடுகுறி (யோகரூடம்) எனப்படும். ராமாயணமென்ற பதம் இவ்விதமானதே. பலர் பிரஹ்ம விஷயமான ஸூத்திரங்களைச் செய்தும் வேத வ்யாஸருடைய ஸூத்திரங்களுக்கே அந்தப் பெயர் வழங்குகிறது. இப்படியே பாணினியின் வியாகரண ஸூத்திரங்களுக்குப் பதஞ்சலி செய்த உரை மஹாபாஷ்யமென்றும், கண்ணனால் அர்ஜுனுக்கு உபதேசிக்கப்பட்ட கீதையே பகவத்கீதையென்றும், தசரதருடைய நான்கு புத்திரர்களில் ராமனுக்கே தாசரதி என்றும் பெயர்கள் வழங்குகின்றன.

ராமாயணத்தை இயற்றியவர்

வால்மீகி மஹர்ஷியை வருணனுடைய பத்தாவது புத்திரனென்றும், பத்தாவது தலைமுறையில் பிறந்தவரென்றும், வருணனுடைய புத்திரனான பிருகுவின் வம்சத்தில் பிறந்தவரென்றும், ப்ருகுவின் ஸஹோ தரரென்றும், பிரசேதஸின் புத்திரரென்றும், புராணங்களில் பலவிதமாகச் சொல்லப்படுகிறது. இவருடைய பெயர் ரிஷன். இவர் இப்பொழுது இந்திரனுடைய ஸபையில் விளங்குகிறார், இவர் தவம் செய்து கொண்டிருக்கையில் புற்று வளர்ந்து இவரை மறைத்துக் கொண்டது. பிறகு கடுமையாக மழை பெய்து, அது கரைந்து இவர் வெளிப்பட்டார். இந்தக் காரணத்தால் வருணனுடைய புத்திரனென்று இவரைச் சொல்வதுமுண்டு. இவர் இந்த 24-வது சதுர் யுகத்தில் வேதவியாஸராயிருந்தார்,

இவருடைய சரிதம் ஆனந்த ராமாயணத்தில் விஸ்தாரமாகச் சொல்லப்படுகிறது. அத்யாத்ம ராமாயணத்தில், இவர் தன் வரலாற்றை ராமனுக்குப் பின்வருமாறு சொல்லுகிறார்,

"கிருணு என்ற மஹர்ஷி தவம் செய்து கொண்டிருக்கையில் அவருடைய கண்களிலிருந்து பெருகிய வீரியத்தை ஒரு பாம்பு புஜிக்க அதன் வயிற்றில் நான் பிறந்தேன். பால்யம், முதல் வேடர்களால் வளர்க்கப்பட்டேன். அவர்களுடைய ஆஹாரத்தையே தின்று அவர்கள் ஆசாரத்தையே அனுஷ்டித்தேன். சூத்திர ஸ்திரீயை மணம் செய்து பல பிள்ளைகள்ப் பெற்றேன். திருடர்களுடன் சேர்ந்து. பிரயாணிகளைக் கொள்ளையடித்துக் குடும்பத்தைக் காப்பாற்றினேன்.

ஒருநாள் ஸப்தர்ஷிகள் அந்தக் காட்டின் வழியாக வந்தார்கள். நான் அவர்களை வழிமறித்து, "என் குடும்பத்தைக் காப்பாற்ற இந்தத் தொழிலைக் கைக்கொண்டேன். உங்களுடைய பொருள்களைக் கொடுத்து விட்டுப் போங்கள்!" என்று அதட்டினேன்.

அவர்கள் சற்றும் பயப்படாமல் "அப்பா, நல்லது அப்படியே செய்கிறோம். அதற்குப் பதிலாக நீ ஒன்று செய்ய வேண்டும். வீட்டிற்குப் போய் பெண்டு பிள்ளைகளைப் பார்த்து, “உங்களைக் காப்பாற்றுவதற்காக நான் செய்கிற காரியங்களின் பயனில் உங்களுக்குப் பாகமுண்டல்லவா” என்று கேள். அவர்கள் சொல்லும் பதிலை எங்களுக்குத் தெரிவிக்கும். வரையில் நாங்கள் இங்கேயே நிற்கிறோம்! என்று பிரதிக்கை செய்தார்கள். நான் அதைக் கேட்டு ஆச்சரியமடைந்தேன். இதுவரையிலும் எவரும் இப்படிச் சொன்னதில்லை. வீட்டிற்குப் போய் மனைவி மக்களை அழைத்து, ரிஷிகள் சொன்னபடி கேட்டேன். அவர்கள் கைகொட்டிச் சிரித்து, “வெகு நேர்த்தி, எங்களைக் காப்பாற்ற வேண்டியது உன் கடமை. அதற்காக நீ எதைச் செய்தால் எங்களுக்குக்கென்ன? நீ கொண்டுவரும் பொருள்களை நாங்கள்

அனுபவிப்போம். அதை ஸம்பாதிப்பதில் நீ செய்யும் பாபங்களின் பயனில் எங்களுக்கு பாகமில்லை. உனக்குப் பித்துப்பிடித்ததா?” என்றார்கள்.

அதைக் கேட்டவுடன் எனக்கு ஒரு பெரிய இருள் நீங்கிற்று. என்னைப் பிடித்திரந்த ஆசாபாசமென்ற பிசாசும் அகன்றது, காம க்ரோதமென்ற வியாதி ஒழிந்தது. ஸம்ஸாரத்தில் சொல்ல முடியாத வெறுப்புண்டாயிற்று, பிராஹ்மணனாய்ப் பிறந்து கொடிய செயல்களால் உத்தம ஜன்மத்தைக் கெடுத்தேனே! மஹாபாபங்களைச் செய்தேனே! எனக்கு என்ன கதி என்று பச்சாத்தாபம் மேலிட்டது. தலையில் நெருப்புப் பிடித்தவனைப்போல் ஓடி, எனக்கு இந்த வைராக்யத்தை உண்டுபண்ணுவதற்குக் காரணமான மஹர்ஷிகளின் பாதங்களில் விழுந்து கதறி, மஹா பாபியான என்னைக் காப்பாற்ற வேண்டும். உங்களுக்குக் கெடுதி செய்ய வந்த என்னிடத்தில் கருணை கூர்ந்து, என்னைப் பிடித்திருந்த அக்ஞானம் அழியும்படி ஹிதோபதேசம் செய்தீர்கள். என் நிஜஸ்வரூபத்தைக் கண்டுகொண்டேன். இதுவரையில் நான் செய்த மஹா பாபங்களுக்குப் பரிஹாரமென்ன? தாங்கள் ஆரம்பித்த பரமோபகாரத்தைப் பூர்த்தி செய்ய வேண்டும் என்றேன். அவர்கள் என்னை ஆசிர்வதித்து “நீ பிராஹ்மணன்; ஆயினும் நீசன்; கெட்ட நடத்தையுள்ளவன்; ஸாதுக்களால் விலக்கக்கூடியவன். ஆனால், உன் பூர்வ ஜன்ம பாபத்தின் பயன் ஒழிந்தது. அதற்கடையாளமாக எங்களைப் பார்க்கும்படி நேர்ந்தது. எங்களுடைய சேர்க்கையை அடைந்து, எங்களுடன் ஸம்பாவித்து, எங்களுடைய கிருபா கடாക്ഷத்திற்குப் பாத்திரமான பிறகு உனக்கு கேஷமமுண்டாவதில் ஸந்தேகமில்லை. அதனால், உனக்கு மோக்ஷமார்க்கத்தை உபதேசிக்கிறோம். இந்த மந்திரத்தை நாங்கள் திரும்பி வருகிற வரையில் ஒரே மனதாய் ஜபித்துக்கொண்டிரு என்று உன் திவ்ய நாமத்தை மாற்றி மரா என்று உபதேசித்துச் சென்றார்கள். நான் அப்படியே ஆசையை விடுத்து மனத்தை நிலைநிறுத்தி யாவற்றையும் மறந்து உன் தாரக நாமத்தை ஜபித்தேன். உன் ரூபத்தை தியானம் செய்தேன். உன் அனந்த கல்யாண குணங்களை நினைத்தேன். வெகு காலம் சென்றது. என்னைச் சுற்றிக் காடும் புதரும் புற்றும் வளர்ந்த து, ஒருநாள் அந்த மஹர்ஷிகள் அங்கே வந்து என்னை வெளியில் வரும்படி. அழைத்தார்கள். நான் தியானம் கலைந்து வெளியில் வந்து அவர்களுடைய பாதங்களில் நமஸ்கரித்து நின்றேன். அவர்கள் 'ஸாதுவே! நீ ராமதாரக மந்திரத்தை ஒரே மனத்துடன் ஜபித்து அந்த மங்களமூர்த்தியை தியானம்

செய்தாய்; பாபத்தை அழித்தாய்; மஹா ஞானியானாய்; மஹர்ஷியானாய்; எங்களுக்கு ஸமமானாய்; ராமபக்தர்களில் சிரேஷ்டனனாய். முதலில் பிராஹ்மணனாய்ப் பிறந்தாய், இப்பொழுது புற்றிலிருந்து வெளிப்பட்டாய். இதே உனக்கு இரண்டாவது பிறப்பு. இந்தக் காரணத்தால் உனக்கு வால்மீகி என்று பெயர் வழங்கட்டும்' என்று ஆசிர்வதித்துச் சென்றார்கள்.”

ராமாயண மஹிமை

ஸ்ரீய: பதியாய் அவாப்த ஸமஸ்தகாமனாய் விளங்கும் ஸ்ரீமந் நாராயணன், வைகுண்டமென்ற திவ்யலோகத்தில் “ஐகத்பதியும் மனத்திற்கெட்டாத ஸ்வபாவமுள்ளவருமான மஹாவிஷ்ணு தன் கைங்கரியத்திலேயே ஆனந்தமடைந்த பக்தகோடிகளோடும் மஹாலக்ஷ்மியுடனும் திருக்கோலம் கொண்டிருக்கிறார்” என்றபடி. நவரத்ன மண்டபத்தில் நவரத்ன ஸிம்ஹாஸனத்தில் ஸ்ரீதேவி பூதேவி நீளா தேவிகளுடன் கொலுவிருக்கிறார். நித்யஸூரிகளாலும் முக்தர்களாலும் எப்பொழுதும் பாதஸேவை பண்ணப்பட்டும், அவர்களைப்போல் தன் திவ்ய சரண கைங்கரியத்திற்கு யோக்யர்களானாலும், மெழுகு உருண்டையில் தங்கப் பொடிகள் ஒட்டிக்கொள்ளுவதுபோல் மஹாப் பிரளயத்தில் மூலப் பிரகிருதியில் அடங்கியிருக்கும் அல்பஞானமுள்ள ஜீவன்களைப் பார்த்து, “இப்படித் தங்கள் பூர்வ கர்மத்தால் ஸம்ஸாரக் கடலில் மூழ்கிச் சுழன்றுகொண்டு, துக்கப்படும் ஜீவர்களிடத்தில் மஹாவிஷ்ணுவிற்கு அளவற்ற கிருபை காரணமாக உண்டாயிற்று” என்றபடி. தயவு பிறந்தது. “கை கால் முதலிய அவயவங்களையுடைய விசித்திரமான தேகம் ஈச்வர கைங்கரியத்தில் ஈடுபடுவதற்கே உண்டாக்கப்பட்டது” என்றபடி அவர் ஜீவன்களுக்குத் தேகங்களைக் கொடுத்து அனுகரஹித்தார்.

ஆயினும் நதியைக் கடக்கக் கொடுத்த ஓடத்தால் வெள்ளத்தின் வழியாக ஸமுத்திரத்தில் விழுகிறவர்களைப்போல், ஜீவன்கள் அந்தத் தேகங்களால் விஷய ஸுகத்தில் ஆசை வைத்து அதிலேயே மூழ்கியிருந்தார்கள். அதைக் கண்டு அவர்களுக்கு நன்மை தீமையின் விவேகம் தெரிய, ஈச்வரன் வேதங்களால் தன் ஆக்ஞையை வெளியிட்டார்.

அப்பொழுதும் அவைகளின் அர்த்தத்தை உண்மையாக ஜீவர்கள் அறியவில்லை. வேறு விதமாயும் விபரிதமாயும் கொண்டார்கள். அவைகளை அலக்ஷ்யம் செய்தார்கள். அரசன் தன் கட்டளையை மீறின குடிகளைத் திருத்தத்தானே நேறில் போவதுபோல், மேலானவர்கள் செய்வதையே மற்றவர்கள் ஒட்டி நடப்பார்களென்றபடி, பகவான் தர்மங்களைத் தானே நடத்திக் காட்டி, ஜீவர்களையும் நடத்தச் செய்ய, ராம லக்ஷ்மண பரத சத்ருக்ன ரூபமாக அவதாரம் செய்ய நினைத்தார்.

அப்படியிருக்கையில் பிரஹ்மாவும் தேவகணங்களும் துஷ்ட ராகூஸர்களால் யாவார்க்கும் நேர்ந்த துக்கத்தைத் தீர்க்கும்படி. அவரைப் பிரார்த்தித்தார்கள். மேலும், தன்னையே புத்திரனாக அடைய வேண்டுமென்று முன் பிறப்பில் தவம் செய்த தசரதருடைய வேண்டுகோளைப் பூர்த்தி செய்ய விரும்பினார். ஆகையால்,

'ஸாதுக்களை ரக்ஷித்து, துவட்டர்களைச் சிக்ஷித்துத் தர்மத்தை நிலைநிறுத்த ஓவ்வொரு யுகத்திலும் அவதாரம் செய் கிறேன்' என்று திருவாக்கருளியபடி, தசரதருக்கு நான்கு குமாரர்களாக அவதரித்தார்.

ராமனாக ராவணனை ஸம்ஹரித்து, பிதிருவாக்ய பரிபாலனம் முதலிய ஸாமான்ய தர்மத்தையும்; லக்ஷ்மணனாக இந்திரஜித்தைக் கொன்று, பகவானுக்குக் கைங்கரியம் செய்வதென்ற விசேஷ தர்மத்தையும்; பரதனாக மூன்று கோடி கந்தர்வர்களை அழித்து, பகவானைத் தவிர வேறு கதியில்லையென்ற தர்மத்தையும்; சத்ருக்னனாக லவணாஸுரனை நாசம் செய்து பகவானுடைய பக்தர்களுக்குக் கீழ்ப்படிந்திருப்பதென்ற தர்மத்தையும் தானே நடத்திக் காட்டினார்,

அந்தச் தர்மங்களும், அந்தத் திவ்ய சரித்திரங்களும் லோகத்தில் எப்பொழுதும் வழங்க வேண்டுமென்று, ஸகல லோகங்களுக்கும் க்ஷேமத்தைச் செய்வதிலேயே நோக்கமுள்ள பிரஹ்மதேவர் ராமனுடைய புண்யகரமான திவ்ய சரித்திரத்தை நாறு கோடி, சுலோகங்களால் செய்தார். அதை நாரதர் முதலிய பக்தர்களுக்கு உபதேசித்தார்; ராமதாரக மந்திரத்தை ஜபித்துப் பரிசுத்தமான வால்மீகி மஹர்ஷியால் பூலோகத்தில் சுருக்கமாக அதைப் பரவச்செய்ய நாரதரை அவரிடத்திற்கு அனுப்பினார்.

பிரஹ்மாவால் விஸ்தாரமாகச் செய்யப்பட்ட ராம சரிதத்தை அவருடைய உத்திரவால் நாரதர் வால்மீகிக்கு உபதேசித்தார். வால்மீகி வேத வேதாந்தங்களால் அறியக்கூடிய பரம புருஷனுடைய ஸ்வரூபத்தை அந்த உபதேசத்தால் ஸந்தேக விபரீதமின்றி அறிந்தார். தன்னிடத்தில் ஸந்தோஷமடைந்த பிரஹ்மாவால் அருளப்பட்ட திவ்ய திருஷ்டியால் ராம சரிதம் யாவையும் உள்ளங்கை நெல்லிக்கனிபோல் பார்த்தார். வேதங்களின் அர்த்தத்தையே விவரிக்கும் ராமாயணமென்ற காவிய ரத்னமாக அதைச் செய்தார்.

ராமநாமஜபம் செய்யுங்கள்

ஸ்ரீ காஞ்சி பெரியவானின் ஆக்ஞை

கலியுகத்தில் கண்கண்ட தெய்வமாக ஜோலிக்கும் ஸ்ரீ காஞ்சி காமகோடி பீடாதிபதி ஜகத்குரு ஸ்ரீ சங்கராச்சார்ய சுவாமிகள் அவர்கள் ஒவ்வொருவரும் அனுசரிக்கவேண்டியதைத் தெரிவிக்கும்படி. ஆக்ஞாபித்திருக்கிறார்கள்.

1. கடவுளை நம்புங்கள். கடவுளிடம் மனப்பூர்வமாக மனதார அன்பு பூண்டு, முழு ஆற்றலோடும் தொண்டு செய்யுங்கள்.
2. மானசிகமாகவாவது, பகவந்நாமாவை விடாமல் ஜபம் செய்து வாருங்கள். நேர இருக்கும் ஆபத்துக்களும், நோய்களும் அண்டாமல் சூரியனைக்கண்ட பனிபோல் தூர விலகி விடும்.
3. காலையில் எழுந்ததும், பல் துலக்கியவுடன், ஆகாரம் அருந்தும் போதும், மருந்துண்ணும் போதும், அச்யுத -- அனந்த -- கோவிந்த என்னும் சொற்களை மூன்றுதரம் அவசியம் சொல்ல வேண்டும்.
4. அச்யுதா -- அனந்தா -- கோவிந்தா என்று பகவந் நாமங்களை உச்சரித்தலினால் எல்லா நோய்களும் நீங்குகின்றன. இது உண்மை, உண்மை,
5. பகவந் நாமம் ஆத்மஞான விருட்சம்!

ஸ்ரீ ராம நாமம் இனியவற்றிலும் இனியது. அது சாந்தமெனும் அவிசாகும். அதுதான் சுத்தாத்மாக்களின் உயிர், பரிசுத்தத்திற்கும், பரிசுத்தமளிக்கக்கூடியது. “ராம” என்னும். பதத்திலுள்ள 'ராம' என்னும் இவ்விரு எழுத்துக்களும் முறையே 'நமோ நாராயணாய' 'நமசிவாய' என்ற மகா மந்திரங்களுடைய பீஜாக்ஷரங்களின் சேர்க்கையால் ஆக்கப்பெற்றவை.

'ராம' வென்னும் இரண்டு மனோகரமான எழுத்துக்களும் நெடுங் கணக்கிற்கே இரு நேத்திரங்கள். பக்தர்களின் பிராணநிலை. நினைவிலிருக்கச் சலபமானவை. பல நன்மைகளைத் தருபவை. மூலாதாரத்திலிருக்கும் அக்னியானது 'ர' பீஜத்தைக் குறிக்கிறது. சகஸ்ராரத்திலிருக்கும் பிராணன் 'மா' பீஜத்தைக் குறிக்கிறது. மூலாதாரத்திலிருக்கும் அக்னி பிராணனைச் சந்திக்க மேலெழும்பிச்சென்று அதனுடன் கலத்தல்தான் 'ராம' வென்னும் தாரக மந்திரம் பிறப்பதாகும். இதனால் ஜீவாத்மா பயமற்ற தன்மை, சாவாத் தன்மை, எல்லையற்ற ஆனந்தம், முடிவில் பகவானிடம் ஐக்கியமாக சாதகமாகிறது.

சமயம் கிடைத்த போதெல்லாம் 'ராம ராம' என்றோ அல்லது 'சிவ சிவ' என்றோ சொல்லுங்கள். நம்முடைய புராதன மரபுகளைக் காப்பாற்றுங்கள், எல்லோரிட மும் அன்பாயிருங்கள்.

ஸ்ரீமத் ராமாயண க்ரந்த பூஜை

கிழக்கு முகமாகவோ, வடக்கு முகமாகவோ சுத்தமான ஆஸனத்தில் உட்கார்ந்து, எதிரில் சிக்குப் பலகை, மணை போன்ற உயர்ந்த இடத்தில் ஸ்ரீமத் ராமாயண க்ரந்தத்தை வைத்து, அதற்கு எதிரில் ஹனுமாருக்கு. ஒரு மணையை அமைத்து, அதன் மீது புஷ்பம், பழம், தாம்பூலம் இவைகளை ஸமர்ப்பித்து,

ஸ்ரீ ராமாயண தியான சுலோகங்களை பக்தியுடன் படித்து, பிறகு தன் நக்சத்திரம், ராசி, பெயர் இவைகளைச் சொல்லி, தான் கோரிய பலனைச் சொல்லிய பிறகு, 'ஸ்ரீமத் ராமாயண பாராயணமஹம் கர்ஜயே' என்று ஸங்கல்பித்து,

“ததங்கம் ஸ்ரீமத் ராமாயண க்ரந்தோபர் ஸ்ரீஸீதா லக்ஷ்மண பரத பரத்ருக்ந ஹனுமத் ஸமேத ஸ்ரீராமசந்த்ர ப்ரபோ: யுஜாம் கர்ஜயே” என்று உச்சரித்து,

பாராயணம் ஆரம்பிக்கும் தினத்தன்று,

“பாராயணஸ்ய நீர்விக்நேந பர்ஸமாப்த்யர்தம் ஆதிதள விக்நேநஸ்வர யுஜாம் கர்ஜயே”

என்று ஸங்கல்பித்து, விஷ்வக்ஸேநருக்கு (விக்நேஸ்வரருக்கு) அர்க்ய பாத்யாதிகளை ஸமர்ப்பித்து உத்வாஸநம் செய்யவும்,

ஸ்ரீமத் ராமாயண க்ரந்தத்தின்மீது கீழே, குறிப்பிட்டபடி ஷோடஸோப சார பூஜையைச் செய்ய வேண்டியது :

பூஜாக்ரமம்

கையில் அக்ஷதையை எடுத்துக்கொண்டு, “அஸ்யந் க்ரந்தே ஸ்ரீஸீதா லக்ஷ்மண பரதபரத்ருக்ந ஹனுமத் ஸமேத ஸ்ரீராமசந்த்ரம் த்யாயாம், ஆவாஹயாம், ஆஸநம் ஸமர்ப்யாம், அர்க்யம் ஸமர்ப்யாம், பாதயோ: பாத்யம் ஸமர்ப்யாம், ஆசநீயம் ஸமர்ப்யாம், ஸ்நாநம் ஸமர்ப்யாம், ஸ்நாநாநந்தரம் ஆசமநீயம் ஸமர்ப்யாம், வஸ்த்ரார்தம் அக்ஷதாந் ஸமர்ப்யாம், யஜ்ஞோபவீதார்தம் அக்ஷதாந் ஸமர்ப்யாம், உத்தரீயார்தம் அக்ஷதாந் ஸமர்ப்யாம், கந்தாந் தாரயாம், புஷ்பாஹி ஸமர்ப்யாம், தூப மாக்ரப்யாம், தீபம் தர்பயாம், கர்யூர நீராஜநம் ஸமர்ப்யாம்”, என்று அந்தந்த வஸ்துக்களை ஸமர்ப்பித்து,

பிறகு, துளஸி, புஷ்பம், அக்ஷதை, குங்குமம் இவைகளால் தம் சக்திக்குத் தக்கவாறு ஸ்ரீ ஹனுமாந், ஸ்ரீ ஸீதை, ஸ்ரீராமர் இவ்வரிசையில் அஷ்டோத்தர சத நாமாவளிகளால் அர்ச்சனை செய்து, நிவேதனமும் கர்ப்பூர ஹாரதியும் செய்த பிறகு,

தாம் எடுத்துக்கொண்ட பாராயண முறைப்படி பாராயணம் செய்ய வேண்டும்.

பாராயண முடிவில்

தத்தம் ஸம்பிரதாயப்படி மங்கள் சுலோகங்களைப் படித்து, நிவேதனம் செய்து, ஆரத்தி எடுத்து, ஸாஷ்டாங்கமாக நமஸ்கரித்து, பூஜை செய்த அக்ஷதை, தீர்த்தம் இவைகளை சிரஸில் புரோக்ஷித்துக் கொண்டு, பிரஸாதம் ஸ்வீகரித்து, மற்றவர்களுக்கும் விநியோகம் செய்யவும்.

*****

Contents

[மொழிபெயர்க்கும் முறை](#)

[ராமாயணம் உண்மையா?](#)

[இந்த மொழிபெயர்ப்பு](#)

[வியாக்யானங்கள்](#)

[ஸ்ரீமத் ராமாயணப் பதிப்புகள்](#)

[ராமநாமஜபம் செய்யுங்கள்](#)

[ஸ்ரீ காஞ்சி பெரியவாளின் ஆக்கை](#)

[ஸ்ரீமத் ராமாயணக் க்ரந்தபூஜை](#)

[ஸ-1: நாரதர் வால்மீகிக்குச் சூருக்கமாகச் சொன்ன ஸம்க்ஷேப ராமாயணம்](#)

[அயோத்யா காண்டம்](#)

[ஆரண்ய காண்டம்](#)

[கிஷ்கிந்தா காண்டம்](#)

[ஸுந்தர காண்டம்](#)

[யுத்த காண்டம்](#)

[உத்தர காண்டம் \(ராம ராஜ்யம்\)](#)

[பலச்ருதி](#)

[ஸ-2: ஸ்ரீ ராமாயணத்தின் உத்பத்தி](#)

[ஸ-3: கதா ஸங்க்ரஹம்](#)

[பால காண்டம்](#)

[அயோத்யா காண்டம்](#)

[ஆரண்ய காண்டம்](#)

[கிஷ்கிந்தா காண்டம்](#)

[ஸுந்தர காண்டம்](#)

[யுத்த காண்டம்](#)

[உத்தர காண்டம்](#)

[ஸ-4: ராமாயணத்தைப் பாடினது](#)

[ஸ-5: அயோத்யை](#)

[ஸ-6: தசரதர்](#)

[ஸ-7: மந்திரிகள்](#)

ஸ-8: தசரதர் அசுவமேதம் செய்ய நிச்சயித்தது

ஸ-9: ரிஷ்ய சிருங்கர்

ஸ-10: ரிஷ்ப சிருங்கர் (தொடர்ச்சி)

ஸ-11: தசரதர் ரிஷ்யசிருங்கரை அழைத்து வந்தது

ஸ-12: அசுவமேதம்

ஸ-13: அசுவமேதம் (தொடர்ச்சி)

ஸ-14: அசுவமேதம் (தொடர்ச்சி)

ஸ-15: தேவர்கள் மஹா விஷ்ணுவைப் பிரார்த்தித்தது

ஸ-16: புத்திரகாமேஷ்ட

ஸ-17: தேவர்களுடைய அவதாரம்

ஸ-18: ஸ்ரீராம ஜனனம்

ஸ-19: “ராமனை அனுப்பும்”

ஸ-20: “ராமனை அனுப்பமாட்டேன்”

ஸ-21: தசரதர் ஸம்மதித்தது

ஸ-22: பலை அதிபலை

ஸ-23: காமாசிரமம்

ஸ-24: தாடகா வனம்

ஸ-25: தாடகை

ஸ-26: தாடகாவதம்

ஸ-27: அஸ்திரோபதேசம்

ஸ-28: உபஸம்ஹாரங்களை உபதேசித்தது

ஸ-29: ஸித்தாசிரமம்

ஸ-30: யாக ஸம்ரக்ஷணம்

ஸ-31: மிதிலைக்குப் பிரயாணம்

ஸ-32: குச நாபர்

ஸ-33: பிரஹ்மதத்தர்

ஸ-34: விசுவாமித்திர வம்சம்

ஸ-35: கங்கை

ஸ-36: ஸ்கந்த ஜனனம்

ஸ-37: ஸ்கந்த ஜனனம் (தொடர்ச்சி)

ஸ-38: ஸகரன்

ஸ-39: ஸகரனுடைய யாகம்

ஸ-40: ஸகரபுத்திரர்கள் அழிக்கப்பட்டது

ஸ-41: அம்சமான்

ஸ-42: திலீபன்-பகீரதன்

ஸ-43: கங்கைபூமிக்கு வந்தது

ஸ-44: ஸகரபுத்திரர்கள் உத்தமகதியை அடைந்தது

ஸ-45: ஸமுத்திரமதனம்

ஸ-46: மருத்துக்களின் உத்பத்தி

ஸ-47: மருத்துக்களின் உத்பத்தி (தொடர்ச்சி)

ஸ-48: அஹல்யை

ஸ-49: அஹல்யா சாப விமோசனம்

ஸ-50: ஜனகர் அவர்களை உபசரித்தது

ஸ-51: வஸிஷ்டரும் விசுவாமித்திரரும்

ஸ-52: வஸிஷ்டர் விருந்து செய்தது

ஸ-53: விசுவாமித்திரர் காமதேனுவை யாசித்தது

ஸ-54: சபலை யுத்தம் செய்தது

ஸ-55: விசுவாமித்திர வஸிஷ்ட யுத்தம்

ஸ-56: விசுவாமித்திரர் தோற்றது

ஸ-57: திரிசங்கு

ஸ-58: திரிசங்கு (தொடர்ச்சி)

ஸ-59: திரிசங்கு (தொடர்ச்சி)

ஸ-60: திரிசங்கு (தொடர்ச்சி)

ஸ-61: சுனச்சேபன்

ஸ-62: சுனச்சேபன் (தொடர்ச்சி)

ஸ-63: விசுவாமித்திரரும் மேனகையும்

ஸ-64: விசுவாமித்திரரும் - ரம்பையும்

ஸ-65: விசுவாமித்திரர் பிரஹ்மரிஷியானது

ஸ-66: ஸீதாதேவி

ஸ-67: ராமன் வில்லை முறித்தது

ஸ-68: தசரதர் ஸமாசாரத்தை அறிந்தது

ஸ-69: தசரதர் மிதிலைக்கு வந்தது

ஸ-70: இஶ்வாகு வம்சம்

ஸ-71: நிமிவம்ச பரம்பரை.

ஸ-72: பரத சத்ருக்னர்களின் விவாஹ நிச்சயம்

ஸ-73: ஸீதா விவாஹம்

ஸ-74: பரதராமிர்

ஸ-75: ராமராம ஸம்வாதம்

ஸ-76: பரதராம கர்வபங்கம்

ஸ-77: அயோத்யைக்கு வந்தது

பால காண்டம்

ஸ-1: நாரதர் வால்மீகிக்குச் சுருக்கமாகச் சொன்ன ஸம்க்ஷேப ராமாயணம்

தபஸ் ஸ்வாத்யாய நீரதம் தபஸ்வீ வாக்விதாம் வரம் |
நாரதம் பரீபப்ரச்ச வால்மீகீர் மூநீ புங்கவம் || ௩

அவதாரிகை

இப்பொழுது நடக்கும் சுவேதவராஹ கல்பத்தில், வைவஸ்வத மந்வந்தரத்தில், இருபத் தெட்டாவது சதுர் யுகத்தில், திரேதா யுகத்தின் முடிவில், வால்மீகி என்ற ஒரு மஹரிஷி இருந்தார். அவர் எண்ணிறந்த வருஷங்களாகக் கடுந்தவம் செய்து, பகவானுடைய கிருபையைப் பெற்றவர். அவருடைய ஆசிரமத்திற்கு ஒரு நாள் பிரஹ்மாவின் புத்திரரான நாரதர் பகவானுடைய கட்டளையால் வந்தார்.

*****

நாரதர் தவத்திலும் வேதாத்யயனத்திலும் நீங்காத பிரீதியுள்ளவர்; தேவரிஷிகளுக்குள் சிரேஷ்டர்; பேசும் திறமை வாய்ந்தவர் களுக்குள் மேலானவர்; சப்தஸ்வரூபமான, பிரஹ்மத்தின் தத்துவத்தை அறிந்தவர்களுக்குள் முதலானவர். அவரை வால்மீகி விதிப்படி அர்க்கிய பாத்திரங்களால் உபசரித்து, ஆஸனம் கொடுத்து, அவர் ஸுகமாய் உட்கார்ந்த பிறகு, தமக்கு வெகு காலமாய் உள்ள ஒரு ஸந்தேகத்தைக் கேட்டார்.

“இப்பொழுது இந்த லோகத்திலுள்ளவர்களுக்குள் ஸகல கல்யாண குணங்களும் பொருந்தினவர் யார்? திவ்ய அஸ்திர, சஸ்திரங்களின் பலத்தால் சத்துருக்களை ஜயிக்கும் ஸாமர்த்தியம் உடையவர் யார்? ச்ருதி ஸ்மிருதிகளில் உபதேசிக்கப்பட்ட தர்மங்களின் ரஹஸ்யத்தை அறிந்தவர் யார்? பிறர் (தமக்குச் செய்த அபகாரங்களை முற்றும் மறந்து, அவர்கள்) செய்த அல்ப உபகாரத்தையே பெரியதாக நினைத்து ஸந்தோஷிப்பவர் யார்? ஆபத்துக் காலங்களிலும் தம் வர்ணாசிரம தர்மங்களை விடாதவர் யார்? நல்ல ஆசாரமுள்ளவர் யார்? எந்த ஸமயத்திலும் தாம் கேட்டபடி, பார்த்தபடி ஸத்தியத்தையே சொல்லுகிறவர் யார்? ஸகல ஜனங்களுக்கும் இஹத்திலும் பரத்திலும் அனுசூலமான காரியத்தையே செய்கிறவரும் செய்விக்கிறவரும் யார்? ஆத்மா, அநாத்மாக்களின், உண்மையையும் பேதத்தையும் அறிந்தவர் யார்? லௌகிக வியவஹாரங்களிலும் பிரஜைகளை ஸந்தோஷப் படுத்துவதிலும் ஸமர்த்தர் யார்? ஜனங்கள் எப்பொழுதும் பார்ப்பதற்குப் பிரியப்படும் திருமேனி அமைப்புடையவர் யார்? இந்திரியங்களையும் அந்தக்கரணத்தையும் வசப்படுத்தினவர் யார்? கோபத்தை ஜயித்தவர் யார்? எல்லோரும் பார்க்க விரும்பக்கூடிய தேக காந்தியுள்ளவர் யார்? (பிறருடைய குணங்களைக் கண்டு, பொறாமையால் தோஷங்களைக் கற்பித்து, அவர் களுடைய ஷேஷத்தை

ஸஹிக்காமலிருப்பதென்ற) அஸூயையை விலக்கினவர் யார்? யுத்த ஸமயத்தில் யாருக்குக் கோபமுண்டானால் தேவாஸுரர்களும் நடுங்குகிறார்கள்?

“இந்தக் குணங்களெல்லாம் ஒருவரிடத்தில் பொருந்தியிருப்பது அரிது. ஆனால் இந்திரியங்களுக்கு எட்டாத விஷயங்களைப் பார்த்து அறியக்கூடிய ஞான திருஷ்டி தங்களுக்கு இருப்பது பிரஸித்தமாகையால் அப்படிப்பட்ட மஹா புருஷன் இன்னாரென்று தாங்களே அறிந்து சொல்லக் கூடியவர்கள். (இதை எனக்கு உபதேசிக்கலாமென்று தோன்றினால்) கேட்க மிகுந்த ஆவல் கொண்டிருக்கிறேன்” என்றார்.

மூன்று லோகங்களிலும் நடக்கும் ஸகல விஷயங்களையும் அறிந்த நாரதர் வால்மீகியின் வார்த்தையைக் கேட்டார். அவர் ஸந்தோஷித்து, பகவானுடைய திவ்ய சரணாரவிந்தங்களை மனத்தால் தியானித்து வணங்கி, “வால்மீகியே! பிறர் சொல்லும் விஷயத்தை ஸந்தேக விபரீதமில்லாமல் கிரஹித்து ஞாபகத்தில் வைத்துக் கொள்ளக்கூடிய சக்தி உமக்குப் பூர்ணமாயிருக்கிறது. நீர் கேட்ட குணங்கள் ஒருவரிடத்தில் ஒன்று சேர்ந்திருப்பது அரிது. ஆனாலும், அவ்விதமான புருஷனை ஏதோ தெரிந்தவரையில் வர்ணிக்கிறேன், ஸாவதானமாகக் கேளும்” என்று சொல்லத் தொடங்கினார்:

“ஸூரியனை ஆதிபுருஷனாக உடைய இஷ்வாகு வம்சத்தில் பிறந்த ஓர் அரசர், ராமனென்று ஜனங்களால் அறியப்பட்டு, வெகு கீர்த்தியுடன் இப்பொழுது அயோத்யையில் ஆண்டு வருகிறார். நீர் சொன்ன ஸகல கல்யாண குணங்களும் அவரிடத்தில் பொருந்தி யிருக்கின்றன. இந்திரியங்களையும் மனத்தையும் வசப் படுத்தினவர்; மஹாவீரர்; அபாரமான தேஹகாந்தி யுள்ளவர்; அவருடைய சித்தம் ஆபத்திலும் ஸம்பத்திலும் ஒரேவிதமாக இருக்கும். ஒரு தடவை கேட்டதை எப்பொழுதும் மறக்காதவர்; பிரஹ்மா, சங்கரன், இந்திரன், பிருஹஸ்பதி, சுக்கிராசார்யர், முதலியவர்களால் உபதேசிக்கப்பட்ட ராஜநீதிகளைப் பூர்ணமாக அறிந்தவர். ஜனங்களின் மனத்தைக் கவரும்படி பேசும் திறமை யுள்ளவர். யாவரும் ஆசைப்படக்கூடிய அழகும் பிரகாசமும் பொருந்தினவர். காமம் கோபமென்ற ஸ்வபாவமான சத்துருக்களையும், வெளியில் ஸஞ்சரிக்கும் பகைவர் களையும் அழித்தவர். தம்மை அண்டின பக்தர்களுடைய சத்துருக்களை அழிக்கிறவர்.

சதைப்பற்றுள்ள உயர்ந்த தோள்களும், முழங்கால் வரையில் நீண்டு யானைத் துதிக்கையைப் போல் பருத்த கைகளும், மூன்று ரேகைகளால் அலங்கரிக்கப்பட்டு வலம்புரிச் சங்கம் போன்ற கழுத்தும், சதைப்பற்றான கன்னங்களும், பிறர் எடுக்கமுடியாத வில்லை விளையாட்டாக எடுத்து வளைத்து நாணேற்றும் சக்தியுள்ள அகன்ற மார்பும், வெளியில் தெரியாமல் அழுந்தியிருக்கும் தோள்களின் சந்தெலும்புகளும், அர்த்த சந்திரனப்போல் வட்டமான நெற்றியும், சங்கம், யானை, புலி, விருஷபம் இவைபோன்ற நடையும், அதிக உயரமில்லாமலும் அதிகக் குட்டையில்லாமலும் 96-அங்குலப் பிரமாணமுள்ளவைகளாக, ஏற்றத் தாழ் வில்லாமல் ஒன்றோடொன்று சேராமலிருக்கும் அவயவங் களும், பளபளப்பான காந்தியும், சதைப்பற்றுள்ள உயர்ந்த மார்பும், மலர்ந்த செந்தாமரை இதழ்களைப்

போல் நீண்டு அகன்ற கண்களும், இன்னும் ஸாமுத்திரிகா சாஸ்திரத்தில் சொன்ன ஸகல உத்தம லக்ஷணங்களும் பொருந்தினவர்.

நினைத்த மாத்திரத்தில் சத்துருக்களைக் கொல்லும் ஸாமர்த்திய முள்ளவர். தம்மைச் சரண மடைந்தவர் களைப்பற்றி யாதொன்றையும் ஆலோசிக்காமல் ரக்ஷிப்ப தென்ற தர்மத்தைப் பூர்ணமாக அறிந்து அனுஷ்டிப்பவர். தாம் செய்த பிரதிக்கொயைத் தவறாமல் நிறைவேற்று கிறவர். பிரஜைகளுக்கு அனுசூலத்தையே செய்கிறவர். தம்மை அண்டினவர்களை ரக்ஷித்ததாலும், ராவணாதி ராக்ஷஸர்களை அழித்ததாலும், அவருடைய கீர்த்தி ஸகல லோகங்களிலும் பரவியிருக்கிறது. காமக்குரோத மில்லாத வராகையாலும், யோகாப்யாஸத்தின் மஹிமையாலும், எப்பொழுதும் சுத்தர். பிரஹ்மத்தின் ஸ்வரூபத்தை அறிந்தவர்; தம் நிஜஸ்வரூபத்தை மறவாதவர்; பிதாவுக்கும் ஆசாரியர்களுக்கும் தேவதைகளுக்கும் கட்டுப்பட்டவர்; பிரஹ்மதேவனைப்போல் பிரஜைகளைப் பரிபாலிப்பவர்; ஸகல ஐசுவரியமும் பொருந்தினவர்; தகப்பன் குழந்தை களைப் போஷிப்பதுபோல் ஸகல லோகங்களையும் ரக்ஷிப்பவர். காமக்குரோதங்களையும் தம் பக்தர்களுக்கு விரோதம் செய்பவர்களையும் அழிக்கிறவர்.

இதர அரசர்களைப் போலிராமல், பிரஜைகளின் இஷ்டத்தைப் பூர்த்தி செய்து எவ்விதத்திலும் காப்பாற்று கிறவர். வர்ணாசிரம தர்மங்களை நிலை நிறுத்துகிறவர். தம் வர்ணத்திற்குரிய அத்யயனம், தானம், யாகம், ராஜநீதி முதலிய தர்மங்களை என்றும் கைவிடாதவர்.

அவரை அண்டினவர்களுக்குத் துக்கமில்லை; ஸகல அபீஷ்டங்களும் க்ஷேமமும் கைகூடும்; பயமற்று வாழ்வார்கள். வேத வேதாந்தங்களையும் அஸ்திர சஸ்திரங்களுடைய ரஹஸ்யத்தையும் நன்றாக அறிந்தவர். சாஸ்திரங்களின் உட்கருத்தைக் கண்டவர். புத்தியால் கிரஹித்த விஷயத்தை ஒரு பொழுதும் மறக்காதவர். லௌகிக வியவாஹாரங்களில் தாம் கேட்டவையும் கேட்டிராதவையுமான விஷயங்களைப்பற்றி ஸமயோசி தமாய் மேன்மேலும் யுக்தி சொல்லக் கூடியவர். அவரைப் பார்ப்பவர்களுக்கும் தியானிப்பவர்களுக்கும் இஹத்திலும் பரத்திலும் அனுசூலமே கிடைக்கும். எந்தத் துக்கத் தாலும் கலங்காத புத்தியுள்ளவர். லௌகிக வைதிக காரியங்களில் ஸமர்த்தர். பூமியிலுள்ள நதிகளால் ஸமுத்திரம் சூழப்பட்டிருப்பதுபோல் ஹோமம், ஜபம் முதலிய காரியங்களைத் தாம் செய்யும்பொழுது வஸிஷ்டர் முதலிய ஸாதுக்களால் சூழப்பட்டவர். யாவராலும் பூஜிக்கத் தகுந்தவர். சத்துரு, மித்திரன், உதாஸீனன் முதலியவர்களிடத்தில் ஸமபுத்தியுள்ளவர். ஸுக துக்கங்களால் கர்வத்தையும் வருத்தத்தையும் அடையாதவர். பிறர் அவரை அடிக்கடி, பார்த்துக் கொண்டிருந்தாலும், ஒரு நாளும் பார்க்காத வஸ்துவைப் பார்த்ததுபோல் ஆச்சரியப்படக்கூடிய ரூபமும் குணங்களும் உள்ளவர். ஸமுத்திரத்தில் கிடக்கும் வஸ்துக்களைப் பிறர் பார்க்க முடியாதது போல், அவருடைய அபிப்பிராயத்தைப் பிறர் அறிய முடியாது. என்றும் அசையாத இமய மலையைப் போல் அவருடைய தைரியம் என்றும் தளராது. பராக்கிரமத்தில் விஷ்ணுவையும், பிரியமான பார்வையில்

சந்திரனையும், கோபத்தில் பிரளய காலாக்கினியையும், பொறுமையில் பூமி தேவியையும், கொடுப்பதில் குபேரனையும், ஸத்தியத்தில் தர்ம தேவதையையும் போன்றவர்.

அயோத்யா காண்டம்

இப்படி அனந்த கல்யாண குணங்கள் பொருந்தின வரென்றும் வீணாகாத பராக்கிரம முள்ளவரென்றும், யுவராஜாவுக்குரிய லக்ஷணங்கள் வாய்ந்தவரென்றும், அவருடைய பிதாவான தசரதர் நன்றாக அறிந்து, பிரஜைகளின் பிரார்த்தனைக்கிணங்கி, தம் மூத்த குமாரனான ராமனுக்கு யௌவராஜ்ய பட்டாபிஷேகம் செய்ய நினைத்தார். அவருடைய பத்தினிகளில் ஒருத்தியான கைகேயி, முன்பு அவர் அஸுரர்களுடன் யுத்தம் செய்தபொழுது அவருக்குப் பரமோபகாரத்தைச் செய்து, அதற்குப் பதிலாக அவரிடத்திலிருந்து இரண்டு வரங்களைப் பெற்றிருந்தாள். ராமனுடைய அபிஷேகத்திற்காக நடக்கும் ஏற்பாடுகளைக் கண்டு பொறாமை கொண்டு, ராமனைக் காட்டிற்கு அனுப்ப வேண்டுமென்றும், தன் புத்திரனான பரதனை யுவராஜாவாக அபிஷேகம் செய்விக்க வேண்டுமென்றும் அரசனைக் கேட்டாள். தாங்கள் செய்த பிரதிக்கையை உயிரைக் கொடுத்தாவது நிறைவேற்றுவதே பரம தர்மமென்று அனுஷ்டித்து வந்த சிபி முதலிய இஷ்வாகு வம்சத்து அரசர்களின் பரம்பரையில் வந்த தசரதர், குல தர்மமென்ற பாசத்தால் கட்டப்பட்டு, தம் அருமைக் குழந்தையான ராமனைக் காட்டிற்கு அனுப்பினார். ஸகல சத்துருக் களையும் தம் ஸங்கல்பத்தால் அழிக்கக் கூடிய சக்தி ராமனுக்கு உண்டு. ஆனால், தம் தகப்பன் கைகேயி யிடத்தில் செய்த பிரதிக்கையையும், தாம் அவளிடத்தில் செய்த பிரதிக்கையையும் காப்பாற்றவும், தம் தாயான அவளுடைய இஷ்டத்தைப் பூர்த்தி செய்யவும், பிதாவின் உத்தரவுப்படி வனத்திற்குச் சென்றார். ஸுமித்திரையின் புத்திரனான லக்ஷ்மணன் ராமனுக்கு உயிருக்கு உயிரானவர்; அவரிடத்தில் அளவற்ற பிரியத்தையும் பக்தியையும் வைத்தவர். அவரை வருந்திப் பிரார்த்தித்து அவருடன் சென்றார். அப்பொழுது ஸுமித்திரை, “குழந்தாய்! இனி ராமனே உனக்குப் பிதா; ஸீதையே உனக்கு மாதா; வனமே அயோத்யை; க்ஷேமமாய் ராமனுடன் சென்று, அவருக்கு ஸகல கைங்கரியங் களையும் செய்” என்றாள்.

ராமனுக்கு ப்ரிய பார்வையான ஸீதையும் அவரை நிர்ப்பந்தம் செய்து, சந்திரனை ரோஹிணி தேவி அனுஸரிப்பதுபோல், அவருடன் வனத்திற்குச் சென்றாள். பகவானுடைய மாயையே ஜனக வம்சத்தில் ஸீதையாய் அவருடைய இச்சைப்படி அவதாரமெடுத்தது. அவள் ஸ்த்ரீகளுக்குரிய ஸகல உத்தம லக்ஷணங்களும் பொருந்தினவள்; ராமனுக்குத் தகுந்த பத்தினி; இப்படி லக்ஷ்மணனும் ஸீதையும் ராமனும் அயோத்யையை விட்டு வனத்திற்குப் போனபொழுது, நகரத்து ஜனங்களெல் லோரும் அவர்களுடன் வெகுதாரம் சென்றார்கள். புத்திர வாத்ஸல்யத்தால் அவரை விட்டுப் பிரிய மனமில்லாமல், தசரதரும் சிறிது தூரம் வந்தார்.

ராமன் கங்கைக் கரையிலுள்ள சிருங்கபேர புரத்தில் தம் தோழனான குஹனைக் கண்டு, ஸுமந்திரரென்ற ஸாரதியை அங்கே நிறுத்தி விட்டுக் குஹனை அழைத்துக்கொண்டு, கால் நடையாக அநேக வனங்களையும் நதிகளையும்

தாண்டி, பரத்வாஜருடைய ஆராமத்திற்கு வந்தார். அவருடைய உத்தரவால் சித்திரசூட பர்வதத்தில் அழகான ஒரு பர்ணசாலையைக் கட்டி, தேவர்களைப் போலவும் கந்தர்வர்களைப் போலவும் ராமனும் லக்ஷ்மணனும் ஸீதையும் வஸித்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

ராமன் சித்திரசூடத்திற்குப் போன பிறகு, அவரை விட்டுப் பிரிந்த சோகத்தால் அவரைப்பற்றியே பிரலாபித்துக் கொண்டு தசரதர் பரலோகமடைந்தார். பிறகு வஸிஷ்டர் முதலிய மஹரிஷிகள் பரதனை அபிஷேகம் செய்து கொள்ள வேண்டுமென்று பலவிதமாய் வற்புறுத்தினார்கள். அவர் அந்த ராஜ்யத்தைப் பிறருடைய ஸஹாயமில்லாமல் ஆளக்கூடியவர். தசரதரால் அது அவருக்குக் கொடுக்கப்பட்டது. ஆயினும் அதை விரும்பவில்லை. எப்படியாவது ராமனை நல்ல வார்த்தை சொல்லிக் காட்டிலிருந்து அழைத்து வரவேண்டுமென்று சித்திர சூடத்திற்குச் சென்று, அவரை நமஸ்கரித்து வணக்கத் துடன், “அண்ணா! தாங்கள் மஹாத்மா; வீண் போகாத பராக்கிரம முடையவர்கள்; நம் பிதா பரலோகமடைந்தார்; அவருக்குப் பிறகு தாங்களே ராஜ்யத்தை ஆளவேண்டும். அதற்குத் தகுந்த வராக, மூத்த குமாரராகத் தாங்கள் இருக்க, இளையவனான நான் ஆள்வது ராஜ தர்மமன்று என்று தங்களுக்குச் தெரியாதா? தாங்களே எங்களுக்கு அரசனாக இருக்க வேண்டும்” என்று பிரார்த்தித்தார். தமக்குப் பிரியமான ஸகல வஸ்துக்களையும் கொடுத்தாவது பிறருடைய கோரிக்கையை நிறைவேற்றுவதே ராமனுடைய ஸ்வபாவம். ராஜ்யத்தில் இருப்பதைக் காட்டிலும் வனத்திலிருப்பதால் அவருடைய காந்தியும் தேஜஸும் அதிகரித்தன. பித்ருவாக்ய பரிபாலனத்தால் அளவற்ற கீர்த்தியைப் பெற்ற ரகுநாதன், பரதன் வேண்டுதலுக்குக் கொஞ்சமேனும் ஸம்மதிக்கவில்லை. அஹல்யையின் சாபத்தைப் போக்க தம் திருவடிகளால் தொடப்பட்ட பாதுகைகளைப் பரதனுக்குக் கொடுத்து, ராஜ்யத்தைத் தர்மமாய்ப் பாலிக்கும் சத்தியை அதனால் அவனுக்கருளி, “குழந்தாய்! உன் பிரார்த்தனைக்கு இணங்கிப் பதினான்கு வருஷங்களுக்குப் பிறகு வருகிறேன்” என்று அடிக்கடி உறுதி சொல்லி அவனைத் திரும்பிப்போகச் செய்தார். தம் கோரிக்கை நிறைவேறாமல் மனம் நொந்து, பரதன் அவருடைய பாதங்களை வணங்கி, நந்திக்கிராமத்திற்கு வந்து, மரவடிகளை ஸிம்ஹா ஸனத்தில் வைத்து, அவைகளை முன்னிட்டு ஸகல ராஜ்ய வியவஹாரங்களையும் நடத்தி, ராமன் எப்பொழுது வருவாரென்று வழிபார்த்துக் கொண்டு இருந்தார்.

பிறகு, “இங்கிருந்தால் பட்டணத்து ஜனங்கள் அடிக்கடி பார்க்க வருவார்கள்” என்று, ராமன் துஷ்ட மிருகங் களாலும் ராக்ஷஸர்களாலும் நிறைந்த தண்டகாரண் யத்தில் வெகு ஜாக்கிரதையாய்ப் பிரவேசித்தார். எப்படியாவது தம் பிரதிக்ஞையை நிறைவேற்ற வேண்டுமென்று உறுதியுள்ளவர்; இந்திரியங்களையும் மனத்தையும் வசப்படுத்தினவர்; மஹாலக்ஷ்மியான ஸீதை தம்முடன் இருக்கையில் அவருக்குக் குறைவு உண்டோ?

ஆரண்ய காண்டம்

அந்தப் பெருங்காட்டில் புகுந்து, ராமன் விராதனென்ற ராக்ஷஸனுடன் யுத்தம் செய்து அவனைக் கொன்றார். தாம் அவதாரம் செய்த காரியத்தை நிறைவேற்றும் காலம்

வந்ததால், அவருடைய கண்கள் ஸந்தோஷத்தால் மலர்ந்தன. பிறகு சரபங்கர், ஸதீக்ஷணர், அகஸ்தியர், அவருடைய தம்பி முதலிய மஹரிஷிகளைத் தரிசித்தார். அகஸ்தியரிடத்தில் இந்திரன் கொடுத்திருந்த வில்லையும் குறையாத இரண்டு அம்பறைகளையும் கத்தியையும் அவருடைய உத்தரவால் வெகுப் பிரீதியுடன் பெற்றுக் கொண்டார்.

ரிஷிகளின் ஆசிரமங்களில் ராமன் இருக்கையில் பல தபஸ்விகள் வந்து, “ரரமா! கபந்தன் முதலிய அஸுரர்களையும் கரன் முதலிய ராக்ஷஸர்களையும் கொன்று, எங்களுடைய பயம் தீர்க்கவேண்டும்” என்று கேட்டார்கள். அக்னியைப்போல் ஜ்வலிக்கும் தேஜஸால் ஸகல சத்துருக்களையும் நாசம் செய்யக்கூடிய அந்த ரிஷிகளுக்கு, ராமன், “எக்காலத்தில் யாரைக் கொல்லக் கூடுமோ அவர்களைத் தவறாமல் கொல்லுகிறேன்” என்று வாக்களித்தார்.

அவர் பஞ்சவடியில் இருந்தபொழுது, ஜனஸ்தானத்தில் வஸிக்கும் சூர்ப்பணகை என்ற ராக்ஷஸி, அவரையும் ஸீதையையும் உபத்திரவிக்க, அவளுடைய காதுகளையும் மூக்கையும் லக்ஷ்மணன் அறுத்தார். தன் ஸஹோதரனான கரனிடத்தில் அவள் முறையிட, அவன் திரிசிரஸ், தூஷணன் முதலிய ஸேனாபதிகளோடும் - பதினாலாயிரம் ராக்ஷஸர்களோடும் ராமனை எதிர்த்தான். அவர்களை அவர் ஒருவராகவே அதிசீக்கிரத்தில் கொன்றார். லங்கேசுவரனான ராவணன், தன் தங்கையை அவமானம் செய்ததையும் பந்துக்களைக் கொன்றதையும் கேட்டு அடங்காக் கோபம் கொண்டு, தனக்கு ஒத்தாசை செய்யும்படி மாரீசனை வேண்டினான். மாரீசன், “மஹாராஜா! நம்மைக் காட்டிலும் ராமன் பலவான், அவனுடன் நீ விரோதிப்பது உசிதமன்று” என்று பலவிதமாகத் தடுத்தான். ஆனால் ராவணனுக்குக் காலம் குறுகிவிட்டது. மாரீசனுடைய வார்த்தையை லக்ஷ்யம் செய்யாமல் அவனைப் பலவந்தமாக அழைத்துக்கொண்டு ராமன் இருக்கும் இடத்திற்கு வந்தான். ராம லக்ஷ்மணர்களை ஆசிரமத்திலிருந்து வெகு தூரத்திற்குப்பால் கபடத்தால் மாரீசன் அழைத்துக்கொண்டு போனான். அப்பொழுது ராவணன் ஸீதையை எடுத்துக் கொண்டு போனான். அதைத் தடுத்த ஜடாயு என்ற பக்ஷியைக் கொன்றுவிட்டு அவன் ஸீதையை லங்கையில் வைத்தான்.

ராமன் ஆரமத்திற்குத் திரும்பி வந்து ஸீதையைக் காணாமல், குற்றயிராயிருந்த ஜடாயுவால் அவளுடைய வரலாற்றை அறிந்து, இந்திரியங்கள் கலங்கிப் புத்தி சிதறிப் பிரலாபித்தார். பிறகு ஒருவாறு தம் துக்கத்தை அடக்கிக்கொண்டு, ஜடாயுவிற்குப் பிரேதக்கிரியைகளைச் செய்து, ஸீதையைத் தேடிக்கொண்டு போனார். பயங்கரமான விகார ரூபமுள்ள கபந்தன் அவர்களைத் தடுக்க, அவனைக் கொன்று, அவன் சரீரத்தை எரித்தார். அதனால் அவன் சரபம் நீங்கி முன் போல் கந்தர்வனாய், தனக்கு நற்கதியைக் கொடுத்த ராமனுக்கு உபகாரம் செய்ய விரும்பி, “இதற்கு ஸமீபத்தில் சபரி என்று ஒரு தபஸ்வினி இருக்கிறாள். தர்மங்களைப் பூர்ணமாய் அறிந்து அனுஷ்டிப்பவள், அங்கே போ” என்றான். ராமலக்ஷ்மணர்கள் அப்படியே சென்று சபரியால் பூஜிக்கப்பட்டார்கள்.

கிஷ்கிந்தா காண்டம்

ராமன் பம்பை என்னும் ஏரிக்கரையில் வந்து, ஹனுமான் என்ற வானரனைக் கண்டு, அவனால் வானர ராஜனான ஸ்கீவனிடத்திற்கு அழைத்துப் போகப்பட்டார். தம் வரலாற்றை அவனிடத்தில் விஸ்தாரமாகச் சொன்னார். ஸ்கீவன் - தன்னைப்போல் கஷ்டப்படும் மஹாவீரன் - தனக்கு மித்திரனாய்க் கிடைத்தபடியால் ஸந்தோஷித்து, ராமனுடன் அக்னி ஸாக்ஷியாக ஸ்நேஹம் செய்து கொண்டான். “உனக்கும் உன் தமையனுக்கும் விரோதம் நேரக் காரணமென்ன?” என்று ராமன் கேட்க, ஸ்கீவன் மனம் நொந்து, தன் வரலாற்றைத் தெரிவித்தான், “வாலியைக் கொல்லுகறேன்” என்று ராமன் உடனே அவனுக்கு வாக்களித்தார். “வாலியைக் கொல்லும் சக்தி இவருக்குண்டோ?” என்று ஸ்கீவன் ஸந்தேகப்பட்டு, அவனுடைய பலபராக்கரமத்தை வர்ணித்து, அவனால் கொல்லப்பட்ட துந்துபியின் தேகத்தைக் காட்டி, “வாலி இதை அலக்ஷ்யமாக வீசி எறிந்தான்!” என்றான். “நமது பலத்தை அறியாமல் ஸந்தேகித்து இந்த அல்ப காரியத்தால் அதைப் பரீக்ஷிக்கிறானே” என்று ராமன் ஸ்கீவனைப் பார்த்துச் சிரித்து, அந்த எலும்புக் கூட்டைக் காலின் பெரு விரலால் பத்து யோஜனை தூரத்திற்கு அப்பால் எறிந்தார். மேலும் அவனுக்குத் தன்னிடத்தில் நம்பிக்கை உண்டாக்க, ஒரு சிரேஷ்டமான பாணத்தால் ஏழு ஆச்சா மரங்களையும், ஸமீபத்திலுள்ள மலையையும், கீழ் லோகங்களையும் துளைத்தார். தங்க நிறமுள்ள ஸ்கீவன் ராமனுடைய பராக்கிரமத்தை அறிந்து, நம்பிக்கையுண்டாகி, வெகு ஸந்தோஷத்துடன் அவரைக் கிஷ்கிந்தைக்கு அழைத்துச் சென்று, ஸிம்ஹநாதம் செய்து வாலியை யுத்தத்திற்கு அழைத்தான். அதைக் கேட்டு வாலி புறப்படுகையில், தாரை, “ராமனுடைய உதவியால் ஸ்கீவன் உன்னைச் சண்டைக்கு அழைக்கிறான். போகக்கூடாது” என்று தடுத்தாள். வாலி அவளை ஸமாதானம் செய்து, ஸ்கீவனுடன் யுத்தம் செய்தான். அப்பொழுது ராமன் அவனை ஒரே பாணத்தால் கொன்று, ஸ்கீவனுக்கு அந்த ராஜ்யத்தைக் கொடுத்தார். அவன் வானரத் தலைவர்களை அழைத்து, ஸீதையைக் கண்டுபிடிக்கும்படி ஒவ்வொரு திக்கிலும் அனுப்பினான்.

ஸந்தர காண்டம்

தெற்கே போன வானரர்களில் பலபராக்கிரமத்தால் சிறந்த மாருதி, “ராவணன் ஸீதையை லங்கையிலுள்ள அசோகவனத்தில் வைத்திருக்கிறான்” என்று ஸம்பாதி என்ற பக்ஷியிடம் கேள்விப் பட்டு, நூறு யோஜனை தூரமுள்ள ஸமுத்திரத்தைத் தாண்டினார். ராவணனுடைய ராஜதானியான லங்கைக்குப் போய், ராமனையே தியானம் செய்துகொண்டிருக்கும் ஸீதையை அசோகவனத்தில் கண்டார். ராமனுடைய வரலாற்றை அவளுக்குச் சொல்லி, அவருடைய மோதிரத்தை அடையாளமாகக் கொடுத்து, “தங்களைச் சிறைமீட்க ராமன் பெருமுயற்சி செய்கிறார். சீக்கிரத்தில் தங்களை அழைத்துப் போவார், கவலை வேண்டாம்” என்று ஸமாதானம் செய்தார்.

அந்த வனத்தின் வாசற்படியை அவர் இடிக்க, அதைக் கேட்டு யுத்தம் செய்ய வந்த ஐந்து ஸேனாபதிகளையும் ஏழு மந்திரி புத்திரர்களையும் கொன்று, ராவண குமாரனான அக்ஷனைத் தரையில் தேய்த்து, இந்திரஜித்தின் பிரஹ்மாஸ்திரத்திற்கு மாத்திரம் தானாகக் கட்டுப்பட்டார். பிரஹ்மா தனக்குக் கொடுத்த வரத்தால் ஒரு

முஹூர்த்தத்திற்குப் பிறகு தான் விடுபட்டதை அறிந்தும், ராவணனைப் பார்த்துப் பேசவேண்டுமென்று, தான் கட்டுப்பட்டிருப்பதாய்க் காட்டி, தன்னை இழுத்துக்கொண்டு போன ராக்ஷஸர்கள் செய்த ஹிம்ஸையைப் பொறுத்துக் கொண்டிருந்தார். ராவணனுக்குப் பலவிதமாய் ஹிதோபதேசத்தைச் செய்து, ராக்ஷஸர்கள் தம் வாலில் வைத்த நெருப்பால் ஸீதையிருக்குமிடம் தவிர லங்கை முழுவதையும் கொளுத்தி, அந்தப் பிரிய ஸமாசாரத்தை ராமனுக்குச் சொல்லத் திரும்பி வந்து, அவரைப் பிரதக்ஷிணம் செய்து, “கண்டேன் ஸீதையை” என்று உண்மையைத் தெரிவித்தார்.

யுத்த காண்டம்

ராமன் வானர ஸையத்துடன் ஸமுத்திரக் கரைக்கு வந்தார். தான் அழைத்தயோது ஸமுத்திரராஜன் வராததால், ஸூரியனைப் போல் ஜ்வலிக்கும் பாணங்களால் அவனைக் கலக்கினார். அந்த உபத்திரவம் தாங்காமல் அவன் பயந்து நேரில் வந்து, நளன் என்ற வானரனால் தன் மேல் அனை போடும்படி சொல்ல, ராமன் ஸேதுவைக் கட்டுவித்தார். அதன்மேல் லங்கைக்குப் போய், ராவணனையும் அவனுடைய ஸையத்தையும் யுத்தத்தில் கொன்றார். ஸீதையை மீட்டு “ராக்ஷஸனுடைய வீட்டில் வெகு காலம் வஸித்தவளைச் சேர்த்துக் கொண்டான்” என்ற லோகாபவாதத்திற்குப் பயந்து வெட்க மடைந்து, எல்லோரும் கேட்டுக் கொண்டிருக்கையில் கடுமையான வார்த்தைகளால் அவளைத் தூஷித்தார். அதைப் பொறுக்காமல் அந்தப் பதிவிரதா சிரோமணி அக்னியில் இறங்கினாள். அந்த தேவதை, “ஸீதை தோஷமில்லாதவள்” என்று உறுதி சொல்லி ராமனிடத்தில் ஒப்புவிக்க, அவர் ஜானகியை அங்கீகரித்தார். இப்படி அவளுடைய பதிவிரதா தர்மத்தை வெளிப்படுத்தினதற்காகத் தேவர்களும் ரிஷிகளும் மூன்று லோகங்களிலுள்ள சராசர வஸ்துக்களும் ஸந்தோஷமடைந்தார்கள். தேவர்கள் ராமனைக் கொண்டாட, அவருடைய தேஜஸும் காந்தியும் அதிகமாயின. விபீஷணனை லங்கைக்கு ராஜாவாக அபிஷேகம் செய்வித்து, தம் பிரதிக்கொருயை நிறைவேற்றிக் கவலை தீர்ந்து ஆனந்தமடைந்தார்.

பிறகு தேவர்களிடத்திலிருந்து அபூர்வமான வரங்களைப் பெற்று, இறந்த வானரர்களைப் பிழைப்பித்து, வானர ஸையத்தையும் ராக்ஷஸ சிரேஷ்டர்களையும் புஷ்பக விமானத்தில் ஏற்றிக்கொண்டு அயோத்யைக்கு வந்தார். வழியில் பரத்வாஜருடைய ஆசிரமத்தில் தங்கி, மாருதியைப் பரதனிடம் அனுப்பினார். விசித்திரமான கதைகளைத் தம் நண்பர்களுக்குச் சொல்லிக்கொண்டு நந்திக்கிராமத்திற்கு வந்து, பரத சத்ருக்னர்களை ஸந்தித்து, தாம் தசரதருக்குச் செய்த பிரதிக்கொருயை நிறைவேற்றின்படியால் எல்லோரும் ஜடை முதலிய தபஸ்வி வேஷத்தை நீக்கினார்கள். பிறகு அயோத்யைக்கு வந்து ராமன் ஸீதையுடன் பட்டாபிஷேக மஹோத்ஸவத்தைப் பெற்றார்.

உத்தர காண்டம் (ராம ராஜ்யம்)

ராமன் ராஜ்யத்தை ஆளும்பொழுது ஜனங்களுக்குப் புத்திரர்களும் பசுக்களும் விருத்தியடையும்; தர்மம், அர்த்தம், காமம் என்ற புருஷார்த்தங்கள் கைகூடும்;

அவைகளுக்கு வேண்டிய ஸாதனங்கள் ஸுலபமாகக் கிடைக்கும்; ஏழ்மைத்தனத்தால் தேகம் இளைத்தவனும், வியாதி யாலும் கவலையாலும் வருந்தினவனும் இருக்க மாட்டான். பஞ்சத்தாலும் திருடனாலும் உபத்திரவமில்லை; பிரஜைகள் தர்ம சிந்தையுள்ளவர்களாக ஸந்தோஷமாகக் காலங் கழிப்பார்கள். தனக்கு முன் புத்திரன் இறக்கும் துக்கத்தை ஒருவனும் அடையமாட்டான். ஸ்த்ரீகள் ஸுமங்கலிகளாக இருப்பார்கள். நெருப்பாலும் வெள்ளத்தாலும் பெருங்காற்றாலும் ஜ்வரத்தாலும் பயமில்லை. ராமனுடைய ராஜ்யத்தில் ஒருவனும் பசியால் வருந்த மாட்டான். திருட பயம் இருக்காது. நாடு நகரங்கள் தனதான்யங்களால் நிறைந்திருக்கும். கிருத யுகத்தில் வாழ்ந்தது போல் எல்லோரும் ஸந்தோஷமாக இருப்பார்கள். அசுவமேதம், பஹுஸுவர்ணகம் முதலிய எண்ணிறந்த யாகங்களைச் செய்து, அவைகளில் பசுக்களையும் ரத்னங்களையும், தனத்தையும் பிராஹ்மணர்களுக்கு வேண்டிய வரையில் ராமன் கொடுப்பார். காமரூபம், கான்யகுப்ஜம் முதலிய ராஜ வம்சங்களை ஏற்படுத்தி விருத்தி செய்வார். நான்கு வர்ணத்தாரையும் தங்களுடைய தர்மங்களைக் குறைவற நடத்தும்படி செய்வார். இப்படி லோகத்தில் தர்மத்தை நிலை காட்டி, பதினோராயிரம் வருஷங்கள் வரையில் ராஜ்ய பாலனம் செய்து, ஸ்ரீராமசந்திரன் தன்னடிச் சோதியாகிய ஸ்ரீவைகுண்டத்திற்கு எழுந்தருளுவார்.

பலச்ருதி

“இந்த ராம சரிதம் ஸகல பாபங்களையும் போக்கும்; ஸகல புண்யத்திற்கும் ஸாதனம்; வேதங்களுக்கு ஸமம்; இதைப் படிக்கிறவன் ஸகல பாபங்களிலிருந்தும் விடுபடுகிறான்; தீர்க்காயுளை அடைகிறான். இந்த லோகத்தில் புத்திர மித்திர பந்து பரிவாரங்களுடன் ஸகல போக போக்கியங்களை அனுபவிக்கிறான்; இறந்த பிறகு ஸ்வர்க்கத்தில் தேவர்களால் போற்றப்படுகிறான். இதைப் பக்தியுடன் படிக்கும் பிராஹ்மணன், பேசுந்திறமையில் மேலாவான்; (அருள்வாக்கை அடைவான்); வேத வேதாந்தார்த்தங்களை நன்றாக அறிவான். கூத்திரியன் இதைப் படித்தால் சக்ரவர்த்தி ஆவான். வைசியன் இதைப் படித்தால் வர்த்தகத்தில் அளவற்ற லாபத்தை அடைவான். சூத்திரனும் தன் ஜாதிக்குத் தலைவனாவான்” என்றார்.

**படந் தவீஜோ வாக் ரீஜபத்வ மீயாத்
ஸ்யாந் ஷத்ரீயோ யுய் பதீத்வ மீயாத் |
வணிக்ஜந: பண்ய பலத்வ மீயாத்
ஜநபர்ச ஸூத்ரோய் மஜுத்வ மீயாத் || (100)**

ஸ-2: ஸ்ரீ ராமாயணத்தின் உத்பத்தி

நாரதஸ்ய ஸுதத்வாக்யம் ஸ்ருத்வா வாக்ய விஸ்வமாரத: |
புஜயாமாஸ தர்மாத்மா ஸஹஸ்ரஜ்யோ மஹாமுநி: ||

வால்மீகி தர்மசிந்தையுள்ளவர்; வெகு சாதுரியமாகப் பேசக் கூடியவர்; ஆயினும், நாரதருடைய உபதேசத்தைக் கேட்டு, “தேவ ரிஷியே! என் கேள்விக்கு ஸரியாகப் பதில் சொன்னீர்கள். நினைக்க நினைக்க ஆச்சரியம் அதிகமாகிறது” என்று சிஷ்யர்களுடன் அவரைக் கொண்டாடி விதிப்படி பூஜித்தார். நாரதர் அவரிடத்தில் உத்தரவு பெற்றுக்கொண்டு, ஆகாச மார்க்கமாய்த் தேவலோகத்திற்குச் சென்றார்.

வால்மீகி கொஞ்சநேரம் ஆசிரமத்தில் இருந்து, மாத்யாஹனிக ஸ்நானம் செய்யக் கங்கைக்கு அருகிலுள்ள தமஸாநதிக் கரைக்குப் போனார். அதன் ஜலத்தைக் கண்டு ஸமீபத்திலிருந்த தன் சிஷ்யனைப் பார்த்து, “பரத்வாஜ! இந்த நதியைப் பார்த்தாயா? இறங்கும் துறைகளில் சேறில்லை. ஸாதுக்களின் மனம் காமக்குரோதங்களால் கலங்காமலிருப்பதுபோல், இதன் ஜலம் தெளிவாயிருக்கிறது. இந்தப் பரிசுத்தமான ஸ்தலத்தில் என் கடத்தை வைத்து நான் ஸ்நானம் செய்ய மரவுரியைக் கொடு. கங்கை இதற்கு ஸமீபத்திலிருந்தாலும் அங்கே போவதற்குள் ஸ்நான வேளை தாண்டிவிடும். தமஸையின் ஜலம் மிகவும் நன்றாயிருப்பதால் இங்கே ஸ்நானம் செய்கிறேன்” என்றார். குரு சுச்ருஷையில் பிரீதியுள்ள பரத்வாஜர், கொடுத்த மரவுரியை வாங்கிக்கொண்டு, வால்மீகி இந்திரியங்களையும் மனத்தையும் ஒருமைப்படுத்தி, ஸ்நான ஸந்த்யா ஜப தபங்களுக்குத் தகுந்த ஏகாந்த ஸ்தலத்தைத் தேடிக்கொண்டு கரையிலுள்ள காட்டில் சென்றார்.

சாபானுக்ரஹ சக்தியுள்ள அந்த ரிஷி, வனத்திற்கு அருகில் இரண்டு கிரௌஞ்ச பக்ஷிகள் ஆணும் பெண்ணும் ஒன்றை விட்டொன்று கூணம்கூடப் பிரியாத தன்மையுள்ளவை களாக, சரீர வியாதி, மனக் கவலையின்றி, மதுரமாய்க் கூவிக்கொண்டு, மெய் மறந்து கிரீடத்துக் கொண்டிருப்பதைக் கண்டார். பசு பக்ஷிகளுக்கு ஸ்வபாவ விரோதியான் ஒரு வேடன், தனக்கு யாதொரு கெடுதியும் செய்யாத அந்தப் பக்ஷிகளில் ஒன்றை, மஹரிஷியை லக்ஷ்யம் செய்யாமல், அவருக்கெதிரில் பாணத்தால் அடித்துக் கொன்றான். அந்த மஹாபாபி அவை ஸந்தோஷமாய்க் கிரீடத்துக் கொண்டிருந்ததையும் கவனிக்கவில்லை. உடனே அது ஹிருதயம் பிளந்து, கரகர வென்று சுழன்று பூமியில் விழுந்து புரண்டது. ரத்தம் தாரையாய்ப் பெருகிற்று. கோழியைப்போல் சிவந்த கொண்டையுடன், காமத்தால் மதம் கொண்டு, இறக்கையை விரித்துக்கொண்டிருந்த தன் கணவன், அம்பால் அடிபட்டுத் துடிப்பதைக் கண்டு, பெண்பக்ஷி அதைவிட்டு ஒரு நிமிஷம்கூடப் பிரியாததாலும், தன் நாயகன் கொல்லப்பட்டதாலும், துக்கம் தாங்காமல், கேட்போர் மனமுருகும் படி கதறிற்று.

இயற்கையாகவே ஸகல ஜந்துக்களிடத்திலும் வால்மீகிக்கு எல்லையற்ற தயை உண்டு. அவைகளுக்கு எப்பொழுதும் பரம ஹிதத்தையே செய்பவர்; மஹா தர்மாத்மா, தான் பார்த்துக் கொண்டிருக்கையில், திடீரென்று வேடனால் ஆண் பக்ஷிக்கு நேர்ந்த மரணத்தையும், பெண் பக்ஷிக்கு நேர்ந்த தீராத்துயரத்தையும் நினைத்து, அவருக்கு எல்லையற்ற இரக்கமுண்டாயிற்று. “ரதி காலத்தில் பிராணிகளை இந்த வேடன் அடித்தது பரம அதர்மம்” என்று, கதறும் பெண் பக்ஷியைப் பார்த்துக் கருணை மீறி, வேடனிடத்தில் கோபம் கொண்டு,

“அடே, வேடா! இந்தக் கிரௌஞ்ச பக்ஷிகள் காமத்தால் மெய்மறந்து ஆனந்தமாய்க் கிரீடித்துக் கொண்டிருந்ததையும் கவனிக்காமல், நீ ஆண் பக்ஷியைக் கொன்றதால், பல வருஷங்கள் வரையில் இருந்த இடத்தில் இல்லாமல் அலையக்கடவாய்?”

என்றார்.

உடனே “பெண் பக்ஷியின் துக்கத்தைப் பார்த்து எனக்கும் துக்கமுண்டாகி, எதையோ சொல்லிவிட்டேனே! காமக் குரோதங்களை அடக்கித்தவம் செய்யும் எனக்கு இது தகுமா? என் தவத்தைக்கெடுக்கும் கோபத்திற்கு இடம் கொடுத்தேனே! இதற்குக் காரணம் என்ன?” என்று தனக்குள் யோசித்தார். மஹா புத்திமானாகையால் “பக்ஷிக்கு நேர்ந்த கஷ்டத்தால் வருந்தும் என் வாக்கிலிருந்து திடீரென்று உண்டான வார்த்தைகள் பார்வைக்குச் சாபத்தைப் போல் இருக்கின்றன; ஆனால், நான்கு பாதங்களும், ஒவ்வொன்றிலும் ஸமமான அக்ஷரங்கள் வாய்ந்திருக்கின்றன. தந்திரி வாத்யங்களுக்கும், லயத்திற்கும் ஒத்துப் பாடக் கூடியவை; சுலோக லக்ஷணங்கள் யாவும் பொருந்தி இருப்பதால் கேவலம் பதங்களின் சேர்க்கையல்ல; இது சுலோகமாகவே இருக்கக் கடவது” என்று நிச்சயித்து, அதைச் சிஷ்யனுக்குத் தெரிவித்தார். பரத்வாஜரும் அந்த உத்தம சுலோகத்தைப் பக்தியுடன் சொன்னார்; அதனால் அவருடைய குரு மிகவும் ஸந்தோஷித்தார்.

பிறகு விதிப்படி ஸ்நானம் செய்து, ஜபதபங்களை முடித்துத் தம் ஆசிரமத்திற்குத் திரும்பினார். ஆனால், தம் வாக்கிலிருந்து தெய்வச் செயலாய் வந்த வார்த்தைகளைப் பற்றியே யோசித்துக் கொண்டிருந்தார். மஹாவித்வானான பரத்வாஜர் கடம் நிறைய ஜலத்தை எடுத்துக்கொண்டு வெகு வணக்கத்துடன் குருவைப் பின் தொடர்ந்தார். வால்மீகி ஆசிரமத்திற்குப் போய் உட்கார்ந்து, சிஷ்யர்களுடன் பல புண்ய கதைகளைப் பேசிக் கொண்டிருந்தார். அனால் தர்மாத்மா வாகையால் தம் ஸ்வபாவத்திற்கும் அனுஷ்டானத்திற்கும் ஒவ்வாத அந்த வார்த்தைகளிலேயே அவருடைய மனம் நாடியிருந்தது.

வேறு உதவியின்றி சகல லோகங்களையும் ஸிருஷ்டிக்கக்கூடிய சக்தியும் எல்லையற்ற தேஜஸும் நான்கு வேதங்கள் எப்பொழுதும் பெருகிக்கொண்டிருக்கும் நான்கு முகங்களும் விளங்கும் (இந்தப் பிரஹ்மாண்டத்திற்கு அதிபதியான) பிரஹ்மதேவர், தம் லோகத்திலிருந்தே ராமாயணத்தைப் பூமியில் பரவச் செய்யும் சக்தியுள்ளவர். ஆயினும், ராம மந்திரத்தின் மஹிமையால் உத்தம பதவியை

அடைந்த வால்மீகியைப் பார்த்து மகிழ்வதற்கும், அந்த ராம பக்தரால் ராம சரிதத்தை லோகத்திற்கு உபதேசிப்பதற்கும் அப்பொழுது அங்கே வந்தார். தாம் பிரார்த்திக்காமல் யாதொரு காரணமும் இன்றித் தம் ஆசிரமத்திற்கு வந்த பிரஹ்மாவைப் பார்த்து வால்மீகி அளவற்ற ஆச்சரியமடைந்தார். உடனே எழுந்து, எதிர் கொண்டழைத்துக் கைகூப்பி நமஸ்கரித்து, அர்க்ய பாத்தியங்களால் விதிப்படி உபசரித்து, க்ஷேமம் விசாரித்து, ஆஸனத்தில் உட்காரும் படி பிரார்த்தித்தார். நான்முகன் அதை அங்கீகரித்து அவரையும் உட்காரச் சொன்னார். அப்பொழுதும் வால்மீகி “தனக்கு யாதொரு கெடுதியும் செய்யாத பகடிகள் மதுரமான குரலுடன் ஆனந்தமாய் அனுபவித்துக் கொண்டிருக்கையில், கொஞ்சமேனும் இரக்கமின்றித் தன் ஜாதி தர்மத்தையும் மீறி அந்தத் துஷ்ட வேடன் ஆண் பகடியைக் கொன்றானல்லவா! அதைப் பார்த்து என் வாக்கிலிருந்து திடீரென்று சாபரூபமான வார்த்தைகள் வந்து என் தவத்தை குறைத்தனவல்லவா,” என்று வருந்தி, தனக்குள் அந்த சுலோகத்தை அடிக்கடி சொல்லிக்கொண்டே இருந்தார்,

அதை பிரஹ்மா கவனித்து, “ஸரஸ்வதியை இவருடைய வாக்கிலிருக்கும்படி செய்து நான் இந்தச் சுலோகத்தைச் சொல்லுவித்தேனென்பதை இவர் அறியவில்லை” என்று சிரித்துக்கொண்டு, “மஹரிஷியே! இன்று நடந்த விருத்தாந்தமும் அதைப் பற்றி நீர் எண்ணுவதும் எனக்கு நன்றாகத் தெரியும். நீர் சொன்ன வார்த்தைகள் சுலோகமே. அதைப்பற்றிக் கவலை வேண்டாம். அனந்த கல்யாண குண பரிபூர்ணரான பகவான் ஸ்ரீ ராமனாக அவதரித்துத் துஷ்ட ராக்ஷஸர்களை ஸம்ஹரித்து, ஸாதுக்களை ரக்ஷித்துத் தர்மத்தை நடத்திக் காட்டி நிலை நிறுத்தின புண்ய கதையான ராம சரிதத்தை ஸகலஜனங்களும் கேட்டுப் பாபம் தீர்ந்து உத்தம கதியை அடைய வேண்டுமென்று உம்மால் செய்விக்க நிச்சயித்தேன். என் இஷ்டப்படியே ஸரஸ்வதி உமது வாக்கிலிருந்து இந்த வாக்கியத்தைச் சொன்னாள். ஆகையால், ராம சரிதம் முழுவதையும் செய்யும். தர்மாத்மாவும் புத்திமானும் வீரசிகாமணியும் சகல கல்யாண குண ஸம்பன்னனுமான ராமனுடைய சரிதத்தை நாரதர் உமக்கு உபதேசித்தபடி சொல்லும்.

“ராமன், லக்ஷ்மணன், ஸீதை, ராக்ஷஸர்கள் முதலிய இந்தச் சரிதத்தில் ஸம்பந்தப்படுகிறவர்கள் செய்தவையாவும், லோகத்திற்குத் தெரிந்ததும் தெரியாததும், உமக்குப் பூர்ணமாய்த் தெரியக்கடவது. நீர் செய்த காவியத்தில் ஒவ்வொரு வார்த்தையும் உண்மையாயிருக்கும்; பொய்யாகாது; பிரயத்தனமில்லாமல் வெள்ளமாய் உமது வாக்கு பெருகும். நடந்த விஷயங்களை நடந்தபடி பார்க்கும் ஞான திருஷ்டியையும், அவைகளை உள்ளபடி வருணிக்கும் அருள் வாக்கையும் உமக்குக் கொடுத்தேன். ஆகையால் ஸகல பாபங்களையும் போக்கிப் பரமானந்ததைக் கொடுக்கும் ராம சரிதத்தைச் சுலோகங்களால் நீர் செய்யலாம். பூமியில் மலைகளும் ஆறுகளும் உள்ளவரையில் நீர் செய்த ராமாயணக் கதையும் பூமியில் வழங்கும். இதே இந்தக் காவியத்தின் மஹிமை. நீர் செய்யும் ராமாயணக் கதை லோகத்தில் வழங்கும் வரையில், நீர் பூலோகத்தில் இருப்பீர். பிறகு என்னுடைய உத்தம லோகங்களில் ஆனந்தத்தை அனுபவிக்கக்கடவீர். இதனால் உமக்குக் கிடைக்கும் பிரயோஜனம் இதே” என்று

அனுக்ரஹித்துப் பிதாமஹர் அங்கேயே மறைந்தார். அதைக் கண்டு வால்மீகியும் அவருடைய சிஷ்யர்களும் ஆச்சரியப்பட்டார்கள்.

பிறகு அவர்கள் அந்த மஹரிஷியால் செய்யப்பட்ட ‘மாநிஷாத’ என்ற சுலோகத்தை வெகுப் பிரீதியுடன் அடிக்கடி பாடினார்கள். நான்கு பாதங்களோடும் அவைகளில் ஸமமான அக்ஷரங்களோடும் வால்மீகியால் சொல்லப்பட்ட அந்தச் சுலோகம், அடிக்கடி பாடுவதால் எல்லோராலும் கொண்டாடத் தக்கதாயிற்று. பிறகு தம் உத்தேசம் தடையில்லாமல் நிறைவேற்றவேண்டிப் பகவானைப் பிரார்த்தித்து, “ராமாயணம் முழுவதையும் இப்படிப்பட்ட சுலோகங்களால் செய்யக்கடவேன்” என்று நிச்சயித்தார். விசால புத்தியுள்ள அந்த மஹரிஷி, கீர்த்தியின் அவதாரமான ராமனுடைய சரிதத்தையும் குணங்களையும் வர்ணித்து, அர்த்தம், பதம், சந்தஸ், ஸமமான அக்ஷரங்கள் பொருந்தி, கேட்பவர்களின் மனத்தைக் கவரும் பல சுலோகங்களால் அதைச் செய்து அழிவில்லாத கீர்த்தியை அடைந்தார். ரகு குலத்தில் பிறந்த அரசர்களுக்குள் சிரேஷ்டனான ராகவனுடைய சரித்திரமும், அவர் தசமுகனை ஸம்ஹாரம் செய்ததும் வால்மீகி மஹர்ஷியால் காவிய ரூபமாகச் செய்யப்பட்டதை எல்லோரும் கேளுங்கள். அதில் பதங்களின் சேர்க்கையும், அக்ஷரங்களின் சேர்க்கையும், பதங்களின் கருத்தும், சாஸ்திரத்தை ஒட்டியிருக்கின்றன; ஒன்றுக்கொன்று ஏற்றத் தாழ்வில்லாமல் ஸமமாயும் மதுரமாயும் தெளிவான அர்த்தமுள்ளதாயும் இருக்கும் வாக்கியங்களால் அமைக்கப்பட்டிருக்கிறது.

**தீகூபகத ஸமாஸ ஸந்தீயாகம்
ஸம மஹரோபநிதார்த வாக்யபத்தம் |
ரகுவர ஈர்தம் முநி ப்ரணீதம்
தபா ஸ்ரீரஸஸம்ச வதம் நிபாஸயத்வம் ||**

ஸ-3: கதா ஸங்க்ரஹம்

ஸ்ருத்வா வஸ்து ஸமக்ரம் தத் தர்மாத்மா தர்ம ஸம்ஷீதம் |
வ்யக்த மந்வேஜதே பூயா யத்வ்ருத்தம் தஸ்ய தீமத: ||

அவதாரிகை

இந்தக் காவியத்தில் வர்ணிக்கப்படும் விஷயம் நிர்மலமான ஞான திருஷ்டியால் பார்க்கப்பட்டது; லோகோத்தமனான நாயகனுடைய குணங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டது; ஆகையால் ஸர்வோத்தமமானது.

*****

நான்கு புருஷார்த்தங்களையும் தெளிவாய் விளக்கும் ராம சரிதத்தை வால்மீகி நாரதரிபரிருந்து கேட்டார்; ஆயினும் அந்த தர்ம சிந்தையுள்ளவர் அதை இன்னும் நன்றாய்த் தெரிந்துகொள்ள முயன்றார். விதிப்படி ஆசமனம் செய்து, கிழக்கு நுனியாய்ப் போடப்பட்ட தர்ப்பங்களில் உட்கார்ந்து, தம் குருவை மனதால் நமஸ்கரித்துக் கைசூப்பி, பிரஹ்மாவின் அனுக்ரஹத்தால் கிடைத்த யோக பலத்தால் பின்வருமாறு யோசித்தார்: ராமன், லக்ஷ்மணன் ஸீதை, தசரதர், ராஜபத்னிகள், கோஸல ஜனங்கள் முதலியவர்களுக்கு நேர்ந்த யாவற்றையும், அவர்களின் பேச்சு, ஸம்பாஷனை, நடை உடை பாவனை, வேடிக்கை வார்த்தை, கலஹம், கோபம், துக்கம் முதலியவைகளையும், பித்ருவாக்ய பரிபாலனத்திற்காக ராம லக்ஷ்மணர்களும் ஸீதையும் வனத்தில் வஸித்தபொழுது அவர்களுக்கு நேர்ந்ததையும், அதற்குமேல் நடக்கப்போவதையும் உள்ளங்கை நெல்லிக்கனியைப் போல் ஞானக் கண்ணால் ஸ்பஷ்டமாக பார்த்தார். ராமனுடைய கல்யாண குணங்களைப் பார்த்து அனுபவிக்கும் பொழுது அவருக்குப் பரமானந்த முண்டாயிற்று. தேஜஸ் அதிகரித்தது. லோகரக்ஷணத்திற்காக ரகு குலத்தில் அவதரித்து ஸகல பிராணிகளின் மனதைக் கவர்ந்த ராமனுடைய சரிதத்தை, நாரதர் தனக்கு உபதேசித்தபடி, ராமாயணமென்ற மஹா காவியமாகச் செய்ய ஆரம்பித்தார்.

ஸமுத்திரத்தில் கிளிஞ்சல் முத்துச்சிப்பி சங்கு முதலிய ஸாமான்ய வஸ்துக்களும், ரத்னங்கள் முதலிய விலையுயர்ந்த பதார்த்தங்களும் கலந்திருப்பது போல், தர்மம் மோக்ஷம் என்ற புருஷார்த்தங்கள் இந்தக் காவியத்தில் பிரதானமாகவும், அர்த்தமும் காமமும் சுருக்கமாகவும் காட்டப் பட்டிருக்கின்றன. சுலோகங்கள் கேட்பதற்கு மதுரமாக, அவைகளின் அர்த்தங்கள் மனத்திற்கு விசேஷ ஆனந்தத்தைக் கொடுக்கின்றன. ஸகல வேதங்களும் எந்தப் பரம புருஷனைக் துதிக்கின்றனவோ அவருடைய கல்யாண குணங்களே இதில் வர்ணிக்கப்படுகின்றன.

பால காண்டம்

தசரதர் செய்த விசேஷ தவத்தால் மஹா விஷ்ணுவே அவருக்குப் புத்திரனாக அவதாரம் செய்ததும்; சிறுவயதிலேயே மாரீசன் ஸுபாஹு முதலிய கோர

ராக்ஷஸர்களை ஜயிக்கும் பலம், வீரியம், எல்லோர்க்கும் அனுசூலமாக இருப்பது, எல்லோருடைய பிரீதிக்கும் பாத்திரமாக இருப்பது, பிறர் செய்யும் குற்றங்களைப் பொறுப்பது, எப்பொழுதும் பிரஸன்னமாக இருப்பது, புன்சிரிப்புடன் பேசுவது முதலிய உத்தம குணங்களும், ராமலக்ஷ்மணர்கள் விசுவாமித்திரருடன் போனதும் அப்பொழுது அவரால் சொல்லப் பட்ட விசித்திரக் கதைகளும், மிதிலையில் ராமன் பரம சிவனுடைய வில்லை முறித்ததும், ராம லக்ஷ்மண பரத சத்ருக்னர்கள், ஸீதை, ஊர்மிளை, மாண்டவி, சுருதகீர்த்தி என்றவர்களை மணம் புரிந்ததும், ராமனுக்கும் பரசுராமனுக்கும் ஸம்வாதமும் இந்தக் காண்டத்தில் சொல்லப்படுகின்றன.

அயோத்யா காண்டம்

ராமனிடத்தில் சேர்ந்திரந்த ஸகல ராஜலக்ஷணங்களும், அவரை யுவராஜாவாக அபிஷேகம் செய்யத் தசரதர் செய்த முயற்சியும், கைகேயி அதைத் தடுத்து ராமனைக் காட்டிற்கனுப்பினதும், நகரத்து ஜனங்கள் பிரலாபித்ததும், தம்முடன் வந்தவர்களை அவர் தமஸா நதிக்கரையில் விட்டுப் போனதும், கங்கைக் கரையில் குஹனைக் கண்டு ஸுமந்திரரை அங்கே நிறுத்திவிட்டதும், கங்கையைத் தாண்டிப் பரத்வாஜரைத் தரிசித்ததும், அவருடைய உத்தரவின் படி சித்திரசூட மலையில் லக்ஷ்மணனால் கட்டப்பட்ட பர்ணசாலையில் ஸீதையுடன் வஸித்ததும், புத்திர சோகம் தாங்காமல் தசரதர் உயிரைவிட்டதும், பரதன் ராமனிடத்திற்கு வந்து அயோத்யைக்கு வரும்படி ப்ரார்த்தித்ததும், ராமலக்ஷ்மணர்கள் பிதாவுக்கு உத்தரக் கிரியைகளைச் செய்ததும், ராமனுடைய மரவடிகளைப் பரதன் நந்திக் கிராமத்தில் அபிஷேகம் செய்து அவருக்காக அங்கே காத்துக் கொண்டிருந்ததும், ராமன் அத்ரியின் ஆசிரமத்திற்கு வந்ததும், அனஸூயை ஸீதைக்குச் சந்தனம் முதலியவைகளைக் கொடுத்ததும் இந்தக் காண்டத்தின் கதை.

ஆரண்ய காண்டம்

அவர்கள் தண்டகாரண்யத்தில் புகுந்ததும்; விராதனுடைய வதமும்; சரபங்கர் ஸுதீக்ஷணர் அகஸ்தியர் ஜடாயு முதலியவர்களைத் தரிசித்ததும்; பஞ்சவடியில் வஸிக்கும்பொழுது சூர்ப்பணகை வந்து அவர்களுடன் ஸம்பாஷித்ததும்; அவளுடைய காதையும் மூக்கையும் லக்ஷ்மணன் அறுத்ததும்; அதற்காக யுத்தம் செய்ய வந்த கரன், தூஷணன், த்ரிசிரஸ், முதலிய ராக்ஷஸர்களை ராமன் கொன்றதும்; அதைக் கேட்டு ராவணன் மாரீசனுடன் அங்கே வந்து ஸீதையை எடுத்துப் போனதும்; ராமன் மாரீசனைக் கொன்றதும்; ஸீதையைக் காணாமல் ராமன் பிரலாபித்ததும்; ஜடாயு உத்தமகதியடைந்ததும்; கபந்தனுடைய வதமும்; சபரி மோக்ஷ மடைந்ததும்; ராஜபுத்திரர்கள் பம்பா நதிக்குச் சென்றதும் இந்தக் காண்டத்தின் சுருக்கம்.

கிஷ்கிந்தா காண்டம்

ரிச்யமூக பர்வதத்தில் ராமன் ஸுக்ரீவனைக் கண்டு அக்னி ஸாக்ஷியாக அவனுடன் ஸ்நேஹம் செய்ததும்; அவனுக்கு நம்பிக்கையை உண்டாக்கினதும்; ஸுக்ரீவனுடன் வாலி யுத்தம் செய்யும் பொழுது ராமன் அவனைக் கொன்றதும்; தாரையின்

பிரலாபமும்; ஸுக்ரீவ பட்டாபிஷேகமும்; அவனுடைய பிரதிக்கையுமும்; ராமன் மழைக்காலத்தில் பிரஸ்ரவண கிரியில் தங்கினதும்; ஸுக்ரீவன் தாமதிக்கறா னென்று ராமன் கோபம் கொண்டதும்; வானராதிபதி ஸைன் யங்களைத் தருவித்து, பூலோகத்தை வர்ணித்து நான்கு திக்குகளிலும் ஸீதையைத் தேட அனுப்பினதும்; ராமன் தன் மோதிரத்தை மாருதியிடத்தில் கொடுத்ததனுப்பி னதும்; தெற்கில் போன வானரர்கள் குகையில் நுழைந்து தடுமாறினதும்; ஸமுத்திரக்கரையில் பிராயோபவேசம் செய்ததும்; ஸம்பாதியால் ஸீதையின் வரலாற்றை அறிந்ததும்; மாருதி மஹேந்திர பர்வதத்திலேறி ஸமுத்திரத் தைக் தாண்ட முயன்றதும் இந்தக் காண்டத்தில் வர்ணிக்கப்படுகின்றன.

ஸுந்தர காண்டம்

மைநாகபர்வதம் அவரை உபசரித்ததும்; அவர் ஸிம்ஹிகையைக் கொண்டு லங்கைக்குச் சென்று மலய பர்வதத்தில் இறங்கி ராத்திரியில் நகரத்திற்குச் சென்றதும்; ஏகாந்தத்தில் ஆலோசித்ததும்; தூங்கும் ராவணனைக் கண்டதும்; பர்ணசாலையில் தேடினதும்; ராவணனுடைய ஸ்த்ரீகளைப் பார்த்ததும்; அசோகவனத்தில் ஸீதையைக் கண்டதும்; ராக்ஷஸிகள் அவளை உபத்ரவித்ததும்; ராவணன் அவளிடத்தில் பேசினதும்; அவள் தான் கண்ட ஸ்வப்னத்தை திரிஜடைக்குச் சொன்னதும்; மாருதி அவளிடத்தில் ராமனுடைய மோதிரத்தைக் கொடுத்ததும்; அவளுடைய சூடாமணியை வாங்கிக்கொண்டு அசோகவனத்தை அழித்ததும்; அதை ராக்ஷஸிகளால் அறிந்த ராவணன் அனுப்பின கிங்கரர்களை மாருதி கொன்றதும்; பிரஹ்மாஸ்திரத்திற்குக் கட்டுப்பட்டதும்; லங்கையைக் கொளுத்திக் கர்ஜித்ததும்; மறுபடியும் ஸமுத்திரத்தைத் தாண்டி மது வனத்தை அழித்ததும்; ராமனிடத்தில் சூடாமணியைக் கொடுத்துத் தேற்றினதும் இந்தக் காண்டத்தில் வர்ணிக்கப்படுகின்றன.

யுத்த காண்டம்

ராம லக்ஷ்மணர்கள் வானர ஸைன்யத்துடன் ஸமுத்திரக்கரைக்குச் சென்றதும்; விபீஷணனுக்கு அபயப் பிரதானம் செய்ததும்; நளன் ஸமுத்திரத்தில் அணை போட, அதன் வழியாய் லங்கைக்குச் சென்று அதை முற்றுகையிட்டு, விபீஷணன் சொன்ன உபாயங்களால் கும்பகர்ணன், இந்திரஜித்து, ராவணன் முதலிய ராக்ஷஸ சிரேஷ்டர்களையும் ஸைன்யங்களையும் ஸம்ஹரித்து, ஸீதையை மீட்டதும்; விபீஷணனை லங்கையில் அபிஷேகம் செய்ததும்; எல்லோரும் புஷ்பக விமானத்திலேறி அயோத்யைக்கு வந்ததும்; பரத சத்ருக்னர்களைக் கண்டதும்; ஸ்ரீராமன் பட்டாபிஷேக மஹோத் ஸவம் கண்டருளினதும்; வந்திருந்தவர்களை உபசரித்து ஊருக்கனுப்பினதும்; ராஜ்யபாலனமும் இந்தக் காண்டத்தின் விஷயம்.

உத்தர காண்டம்

ராவணாதி ராக்ஷஸர்களின் விருத்தாந்தமும்; ராமனுடைய ராஜ்ய பரிபாலன விமரிசையும்; லோகாபவாதத்திற்குப் பயந்து அவர் ஸீதையை

காட்டிற்கனுப்பினதும்; அச்வமேதமும்; இனி நடக்கும் வரலாறுகளும் வால்மீகி
மஹரிஷியால் தெளிவாய் இந்தக் காண்டத்தில் சொல்லப் பட்டிருக்கின்றன.

**அநாகதம் ச யத் கிஞ்சீத் ராமஸ்ய வஸுதா தஸ |
தச் சகாரோத்தரே காவ்ய வால்மீகீர் பகவாந் ரீஷி: ||**

ஸ-4: ராமாயணத்தைப் பாடினது

ப்ராப்த ராஜ்யஸ்ய ராமஸ்ய வால்மீகிர் பகவாந் ரீஷி: |
சுகார சரீதம் க்ருத்ஸநம் வீசீத்ர பத மாத்மவாந் ||

அவதாரிகை

ராமாயண மென்ற கிரந்தம் ஸர்வோத்தமம் என்பது இந்த ஸர்க்கத்தில் காட்டப்படுகிறது

*****

ஸ்ரீ ராமன் ராஜ்யாபிஷேகம் பெற்று ஆண்டு வரும்பொழுது, பிரஹ்மாவின் கிருபையால் ஞான திருஷ்டியை அடைந்த வால்மீகி, விசித்திரமான பதச் சேர்க்கையுள்ள சுலோகங்களால் ராம சரிதத்தைச் செய்தார். இந்த மஹா காவியத்தில் ஏழு காண்டங்களும் ஐந்நூறு ஸர்க்கங்களும் இருபத்து நாலாயிரம் (24,000) சுலோகங்களும் அடங்கியிருக்கின்றன. பட்டாபிஷேகத்திற்குப் பின்பு நடந்தவைகளையும் இனி நடக்கப் போகிறவைகளையும் வர்ணித்து, “இந்தக் காவியத்தைக் கற்று ஜனங்களுக்கு வெளிப்படுத்தக் கூடியவர்கள் யார்?” என்று ஆலோசித்தார்.

தகுந்த சிஷ்யன் கிடைக்க வேண்டுமென்று பரமாத்மாவை வேண்ட, குசன் லவன் என்று இரண்டு சிஷ்யர்கள் அவரை நமஸ்கரித்து, ராமாயணத்தைத் தங்களுக்கு உபதேசிக்கும்படி கேட்டார்கள். அவர்கள் ராஜகுமாரர்கள்; தைரியமுள்ளவர்கள்; ஆரம்பித்த காரியத்தைக் கைவிடாமல் நடத்து கிறவர்கள்; குரு சுச்ருஷையின் தர்மத்தை அறிந்தவர்கள்; வேத வேதாங்கங்களைப் பூர்ணமாய்க் கற்றவர்கள்; வித்யைகளை அப்யஸித்துக் கீர்த்தி பெற்றவர்கள்; கற்றதை மறவாமல் ஞாபகத்தில் வைத்துக் கொள்ளக் கூடிய புத்தியுள்ளவர்கள்; ஸஹோதரர்கள்; மதுரமான சாரீர முள்ளவர்கள்; தம் ஆசிரமத்தில் வஸிப்பதால் தமக்கு மிகவும் பிரியமானவர்கள்; ஆகையால் அவர்களை அங்கீகரித்து, ஸகல வேத சாஸ்திரங்களின் அர்த்தங்களை வெளியிடும் தம் காவியத்தை அவர்களுக்கு உபதேசித்தார். அதற்கு ராமாயணமென்றும், மஹிமையுள்ள ஸீதாசரிதமென்றும், பௌலஸ்தியவதம் என்றும் பெயர். படிப்பதற்கும் பாடுவதற்கும் மதுரமாக, த்ருதம் மத்யம் விலம்பிதமென்று காலப் பிரமாணங்களையுடையதாக ஷட்ஜம் முதலிய ஏழு ஜாதி (ராக முறை) களால் அமைக்கப்பட்டதாக தந்தரீ வாத்யங்களுக்கும் லயத்திற்கும் ஒத்ததாக, சிருங்காரம், கருணை, ஹாஸ்யம், வீரம், பயானகம், ரௌத்ரம், பீபத்ஸம், அத்புதம், சாந்தமென்ற நவரஸங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்ட அந்தக் காவியத்தை அவர்கள் கற்றார்கள். ஸங்கீத சாஸ்திரத்தின் உண்மையை அறிந்தவர்கள்; வீணை முதலிய வாத்யங்களை வாசிப்பதில் நிபுணர்கள்; மந்த்ரம் மத்யம் தாரமென்ற ஸ்வரங்களின் உத்பத்தி ஸ்தானங்களை அறிந்தவர்கள்; மனுஷ்ய வேஷம் பூண்ட கந்தர்வர்களைப் போன்றவர்கள்; நிகரற்ற அழகும் உத்தம லக்ஷணங்களும் பொருந்தினவர்கள்; நாடக லக்ஷணங்களில் நிபுணர்களானதால் பாடும்பொழுது

உபயோகிக்கும் அபிநயக்கிரமங்களை நன்றாக அறிந்தவர்கள்; பேசும்பொழுதும் இனிமையான குரல் உடையவர்கள்; ராமனுடைய தேகத்தின் பிரதிபிம்பங்களைப் போன்றவர்கள்; மனோவாக்கு காயங்களில் தோஷமற்றவர்கள்.

அவர்கள் குருவின் உபதேசப்படி ராமாயணம் முழுவதையும் மனத்தில் நிறுத்தி, ரிஷிகளும் வேதியர்களும் ஸாதுக்களும் கூடியிருக்கும் இடங்களில் அந்தத் தர்ம கதையை ஜாக்கிரதையாகப் பாடிக் கொண்டு வந்தார்கள். ராமன் செய்த அசுவமேதயாகத்தில் வைதிகக் கிரியைகளுக்கு நடுவில் இளைப்பாறிக்கொண்டிருந்த மஹரிஷிகளிடத்திலும் பாடினார்கள். மஹா புத்திமான்களும் பாக்கியவான்களுமான அந்தச் சிறுவர்கள் பாடுவதைக் கேட்டு, ரிஷிகள் மிகவும் ஆச்சரியப்பட்டு ஆனந்தக்கண்ணீர் உகுத்து, “நல்லது, நல்லது” என்று கொண்டாடினார்கள். தர்மவான்களான அந்த முனிகள் பரம பிரீதியடைந்து, “பாட்டின் மாதுரியத்தை என்னென்று சொல்வோம்! அதிருக்கட்டும்; சுலோகங்கள் எவ்வளவு இனிமையாயிருக்கின்றன! வெகு நாளைக்கு முன் நடந்த விஷயங்கள் இப்பொழுது கண்ணிற்கெதிரே நடப்பவை போலிருக்கின்றனவே” என்று, ராமாயணத்தையும் வால்மீகியையும் குசலவர்களையும் புகழ்ந்தார்கள்.

மஹா தபஸ்விகளின் ஸந்தோஷத்தால் அவர்கள் உத்ஸாஹ மடைந்து, ராக லக்ஷணங்களை அனுஸரித்து, ஸ்வரம் குறையாமல், கேட்பவர்களுக்கு சுலோகங்களின் கருத்து நன்றாக விளங்கும்படி, மனோஹரமாகப் பாடினார்கள். ஒரு ரிஷி மிகவும் பிரீதியடைந்து எழுந்து, கலசத்தை அவர்களுக்கு வெகுமதியாகக் கொடுத்தார். ஸங்கீதத்தின் குண தோஷங்களை அறிவதில் பிரஸித்தியுள்ள மற்றொரு ரிஷி மரவுரிகளைக் கொடுத்தார். ஒருவர் கிருஷ்ணாஜினத்தையும் ஒருவர் முஞ்சிப்புல்லால் செய்த அரை நூலையும், ஒருவர் கமண்டலுவையும், ஒருவர் யஜ்ஞோபவீதத்தையும் (பூணூல்), ஒருவர் ஜப மாலையையும், ஒருவர் தர்ப்பாஸனத்தையும், ஒருவர் கௌபீனத்தையும், ஒருவர் கோடாலியையும், ஒருவர் காஷாயத்தையும், ஒருவர் தலைமயிர் கட்டும் கயிற்றையும், ஒருவர் விறகு கட்டும் கயிற்றையும், ஒருவர் யாக பாத்திரத்தையும், ஒருவர் விறகுக் கட்டையையும், ஒருவர் அத்திப் பலகையையும் கொடுத்தார்கள். சிலர் “உங்களுக்கு மங்களம் உண்டாகட்டும்” என்றார்கள். சிலர் “நீண்டகாலம் வாழக்கடவீர்” என்றார்கள். எல்லா ரிஷிகளும் பல வரங்களைக் கொடுத்தார்கள். அவர்களுடைய சொல் வீணாகாது.

ராஜவீதிகளிலும் தெருக்களிலும் உள்ள ஸகல ஜனங்களும். “வால்மீகி முனிவரால் செய்யப்பட்ட இந்த மஹா காவியம் மிகவும் ஆச்சரியகரமானது. ஆரம்பிக்கப்பட்டபடியே முடிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இனி வரப்போகும் கவிகளுக்கும் இதே முக்கியமான ஆதாரம். எல்லாவித கானத்திலும் நிபுணர்களான முனி புத்திரர்களே! தீர்க்கமான ஆயுஸையும் ஆரோக்யத்தையும் கொடுப்பதும், ஸகல ஸ்வரங்களும் அமைந்திருப்பதால் கேட்பவர்களுக்கு மனோஹரமாக இருப்பதுமான இந்த ராமாயணத்தை நன்றாகப் பாடினீர்கள்” என்று புகழ்ந்தார்கள்.

இப்படி எல்லோராலும் கொண்டாடப்படும் குசலவர்களைப் பற்றிச் சத்ருகுலகாலனான ராமன் கேள்விப்பட்டு, அவர்களைப் பரதனால் அழைப்பித்துப்

பார்த்துத் தகுந்தபடி உபசரித்தார். அசுவமேத தீக்ஷை பெற்ற ரகுநாதன், யாதொருகவலையுமின்றி, தம்பிகளும் பந்துக்களும் மந்திரிகளும் சூழ்ந்திருக்க, தசரதர் ஸ்வர்க்கத்திலிருந்து கொண்டுவந்த தங்க ஸிம்ஹாஸனத்தில் வீற்றிருந்தார். நிகரற்ற அழகுவாய்ந்த அவ்விரு பையன்களை உற்றுப் பார்த்து, தம்பிகளை நோக்கி “தேவதைகளைப்போல் தேஜஸ்விகளான இந்தச் சிறுவர்கள், விசித்திரமான பதங்களும் அர்த்தங்களும் அடங்கிய ஒரு சரித்திரத்தைப் பாடுகிறார்கள். அதைக் கவனித்துக் கேட்போம்” என்று, கான வித்யையில் நிகரற்ற குசலவர்களைப் பாடும்படி உத்தரவிட்டார்.

அவர்கள் சிலாக்கியமான ராகாலாபத்துடன், தந்தரீ வாத்யங்களுக்கும் லயத்திற்கும் ஒத்து, மதுரமாக, சுலோகத்தின் அர்த்தம் கேட்பவர்களுக்கு நன்றாக விளங்கும்படி பாடினார்கள். அந்த கானாமிருதம் கேட்பவர்களின் காதுகளில் புகுந்து மனத்தையும் அவயவங்களையும் ஆனந்த மடையச் செய்தது. அப்பொழுது ராமன் “ஐனங்களே! இந்தச் சிறுவர்கள் ரிஷிவேஷம் தரித்தாலும் உத்தம ராஜ லக்ஷணங்கள் பொருந்தினவர்கள்; பாடகர்களாகிலும் மஹா தபஸ்விகள்; இவர்கள் பாடும் ஸீதா சரித்திரமோ விசேஷ மஹிமையுள்ளது. ப்ரிய நாயகியை விட்டுப் பிரிந்த எனக்கும் அதிக ஆறுதலைக் கொடுக்கிறது. ஆகையால் இதை நன்றாகக் கேளுங்கள்” என்றார். ராமனுடைய உத்தரவைப் பெற்றுக் குசலவர்கள், மார்க்கமென்ற ஸங்கீத முறைப்படி பாடினார்கள். நல்ல பதார்த்தத்தை ஒருவனே புஜிக்கக்கூடாதென்ற நியாயப்படி ராமன் ‘இந்த உத்தம கானத்தை நான் மாத்திரம் கேட்டு ஆனந்திக்கக்கூடாது; எல்லோரும் கேட்க வேண்டும்’ என்று நினைத்தார். உன்னதமான ஆஸனத்தில் இருந்தபடியால் தன்னை தனியே இருப்பவராக நினைத்துக் கொண்டார். ஆனால், திடீரென்று எழுந்தால் ஸபையில் இருப்பவர்களும் எழுந்திருப்பார்கள். அப்பொழுது ரஸபங்கம் நேரும். ஆகையால் ஆஸனத்திலிருந்து மெள்ள மெள்ள இறங்கி, ஸபையோர்களுடன் உட்கார்ந்து, அந்த ஸுகத்தை அனுபவிக்க விரும்பி அதில் மனத்தைச் செலுத்தித் தம்மை மறந்தார்.

**ததஸ்து சிதள ராமவச: ப்ரஹ்மாதீதள
சுகாயதாம் மார்கவீதாந ஸம்பதா |
ஸ சாப் ராம: பரீஜத் கத: ஸாத:
புஷ்யா ஸக்தமநா பபூவ ஔ ||**

ஸ-5: அயோத்யை

ஸர்வா பூர்வமீயம் ஷ்யஜாம் ஆஸீத் க்ருத்ஸ்தா வஸந்தரா |
ப்ரஜாபதி ருபாதரய ந்ருபாணாம் ஜய ஸாஸீநாம் ||

அவதாரிகை

கருணாமூர்த்தியான வால்மீகி, ராமாயண காவியத்தை ஆரம்பித்து, அது விக்னமில்லாமல் முடிவு பெற்று அழிவற்ற கீர்த்தியை அடையும்படி மங்களம் செய்கிறார். ஆசிர்வாதம், நமஸ்காரம், விஷயத்தைக் குறிப்பிடுவது என்ற மூன்று வகையில் இங்கே மூன்றாவது காணப்படுகிறது. கிரந்தத்தின் விஷயத்தையும் பிரயோஜனத்தையும் தெரிவித்து, இதைக் கொண்டாட வேண்டுமென்று ஸாதுக்களை வேண்டுகிறார். இந்த ஸர்க்கத்தில் பகவானுடைய அவதாரத்திற்கு யோக்கியமான ஸ்தலம் வர்ணிக்கப்படுகிறது.

*****

ஏழு தவீபங்களால் சூழப்பட்ட இந்தப் பூமி முழுதும், வைவஸ்வத மனுவென்ற பிரஜாபதியின் காலம்முதல் ஜயசாலிகளான எந்த இஷ்வாகு வம்சத்தரசரால் ஆண்டுவரப்பட்டதோ, எந்த வம்சத்தில் ஸகரனென்ற அரசன் பிறந்து, தன் அறுபதாயிரம் புத்திரர்களால் ஸாகரத்தை வெட்டு வித்தானோ, அந்த மஹிமை பொருந்தின இஷ்வாகு வம்சத்தில் அவதரித்த ராமனுடைய சரிதத்தைச் சொல்லும் இந்தக் காவியம் ராமாயணமென்று பிரஸித்தி பெற்றது. ஸகல புருஷார்த்தங்களையும் கொடுக்கக்கூடிய இந்த கிரந்தத்தை ஆரம்பம் முதல் முடிவுவரையில் சிரத்தையுடன், கேவலம் நம்மைப்போன்ற மனுஷ்யன் செய்ததல்லவா என்று அஸ்யைப்படாமல் கேட்க வேண்டும்.

ஸரயுநதியின் இருகரையிலும் கோஸலமென்று ஒரு தேசம் உண்டு. அது வெகு விஸ்தாரமுள்ளது; அளவற்ற தனதான்யங்கள் உள்ளது; அதில் எண்ணிறந்த ஜனங்கள் எப்பொழுதும் கவலையற்று ஆனந்தமாகக் காலம் கழிக்கிறார்கள்.

அதில் அயோத்யை என்று ஒரு நகரமுண்டு. மனுஷ்யர்களுக்கு, அதிபதியான வைவஸ்வத மனுவால் அது அமைக்கப்பட்டது. ஸகல லோகங்களிலும் பிரஸித்திபெற்றது; பன்னிரண்டு யோஜனை நீளமும் முன்று யோஜனை அகலமும் உள்ளது; மேடுபள்ளங்கள் இல்லாத ஸம பூமியில் நேர்த்தியான தான்யங்கள் ஏராளமாயும் செழிப்பாயும் வளரக்கூடிய ஸ்தலத்தில் கட்டப்பட்டது. அதிலுள்ள ஜலம் கரும்பின் சாற்றைப்போல் ருசியுள்ளது. அதிலிருந்து பல இடங்களுக்குப் போகும் சாலைகளும், நிழல் அடர்ந்த மரங்களால் இருபுறத்திலும் அலங்கரிக்கப் பட்டிருக்கின்றன. கோட்டையைச் சுற்றியிருக்கும் அகழ்கள் மிகுந்த ஆழமும் அகலமும் உள்ளவை; சத்துருக்கள் பிரவேசிக்க முடியாத அரண்களையுடையவை; கோட்டைச் சுவர்களில் சதக்கி முதலிய ஆயுதங்களும் பலவித யந்திரங்களும் வைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. ஆயுதபாணி களான வீரர்கள் இரவும் பகலும் கண்கொட்டாமல் அங்கே காவலிருக்கிறார்கள்; கோட்டைக் கதவுகள் மிகவும்

உறுதியானவை. எக்காலத்திலும் பழங்களும் புஷ்பங்களும் நிறைந்த மரங்களுள்ள பல சோலைகளும் தோப்புகளும் தோட்டங்களும் உண்டு. ராஜவீதிகள் கோணாமல் ஒழுங்காக நகரத்தின் எல்லை வரையில் போகின்றன; அங்கே தினந்தோறும் ஜலம் தெளித்துப் புஷ்பங்களை இறைப்பார்கள். கடை வீதிகள் அகலமாகவும் ஜனங்களுக்கு வேண்டிய ஸகல பதார்த்தங்களால் நிறைந்தும் இருக்கின்றன. விலையற்ற ரத்தினங்கள் இழைத்த பல அரண்மனைகளும் க்ரீடா கிருஹங்களும் (விளையாட்டறைகள்) க்ரீடா பர்வதங்களும் உப்பரிகைகளும் அங்கங்கே காணப்படும். தனதான் யங்களாலும் நவரத்தினங்களாலும் ஆடையாபரணங் களாலும் நிறைந்து, அந்த நகரம் விமானங்களைப் போன்ற அழகான வீடுகளால் அலங்கரிக்கப்பட்டிருந்தது. உயரமான மேடைகளின் மேல் கட்டப்பட்ட வீடுகளின் உச்சியில் அழகுள்ள கொடிகள் பறக்கின்றன.

புண்யபுருஷர்கள் தபோ பலத்தால் அடைந்த விமானக் கூட்டங்களைப்போல் தூரத்திலிருந்து காணப்படுகிறது. சொக்கட்டான் பலகையைப்போல் நடுவில் ராஜ கிருஹங்களும், சுற்றிலும் ராஜவீதிகளும் அமைக்கப் பட்டிருக்கின்றன. சில்பிகளாலும், அரசனுடைய கீர்த்தியைப் புகழும் ஸூத மாகத வந்தி வைதாளிகர்களாலும், ஸங்கீதத்திலும் நாட்டியத்திலும் நிபுணர்களாலும், அரசனைக் காண்பதற்கும் கப்பம் கட்டுவதற்கும் பல தேசங்களிலிருந்து வந்த அரசர்களாலும், தீவுகளிலிருந்தும் மற்றத் தேசங்களிலிருந்தும் வியாபாரத்திற்காக வந்த வைசியப் பிரபுக்களாலும், அது எப்பொழுதும் நிறைந்திருக்கும். போ மிருதங்கம் மத்தளம் வீணை புல்லாங்குழல் முதலிய வைகளின் நாதம் எப்பொழுதும் கேட்கப்படும். உத்தம ஜாதி யானைகள், குதிரைகள், பசுக்கள், ஒட்டகங்கள், எருதுகள், கோவேறு கழுதைகள் பலகோடி உண்டு.

அதிலுள்ள பிராம்மணர்கள் வித்யைகளிலும் கலைகளிலும் நிபுணர்கள்; அக்னிஹோத்ரம் ஒளபாஸனம் வைசுவதேவம் முதலிய வைதிகக்கிரியைகளை விதிப்படி அனுஷ்டிப்பவர்கள்; வேத வேதாங்கங்களைப் பூர்ணாமாய்க் கற்றவர்கள்; சமம் தமம் ஸத்தியம் முதலிய உத்தம குண ஸம்பன் னர்கள்; வஸிஷ்டர் முதலிய மஹரிஷிகளைப் போன்ற வர்கள்.

அதிலுள்ள கூத்திரியர்கள் மஹாரதர்கள். அஸ்திர சஸ்திர வித்யையில் ஈடல்லாதவர்கள். ஸகல உபாயங்களையும் அறிந்தவர்கள். துணையற்றவனையும் ஒரே புத்திரனையும் அடிப்பதில்லை. மறைந்திருந்து அடிப்பதுமில்லை. மதம் கொண்ட சிங்கம், புலி, யானை, பன்றி முதலியவைகளைக் கைகளாலும் கூர்மையான ஆயுதங்களாலும் கொல் வார்கள்.

இப்படி அழகு வாய்ந்து நிகரற்ற காந்தியுடன் அயோத்யை என்ற உத்தம நகரம் பூமியில் பிரஸித்தி பெற்றது.

**தாமக்நி மத்பீரீ குணவத்பீ ராவ்ருதாம்
தவீஜோத்தமம் வேத ஷடங்க பாரகை: |
ஸஹஸ்ரததஸ் ஸத்ய ரததர் மஹாத்மயீ:
மஹர்ஷி கஸ்கபர் ரீஷீபர்ச கேவகை: ||**

ஸ-6: தசரதர்

தஸ்யாம் புர்யா மயோத்யாயாம் வேதவித் ஸர்வ ஸங்கரஹ: |
தீர்க தர்யீ மஹாதேஜா: லபஸர ஜாநபத ப்ரீய: ||

அவதாரிகை

இந்த ஸர்க்கத்தில் பகவான் அவதரிக்கத் தகுதி வாய்ந்த புருஷன் வர்ணிக்கப்படுகிறான்.

*****

மஹாதேஜஸுள்ள வைவஸ்வதமனு லோகத்தை ரக்ஷித்தது போல், தசரதர் அயோத்யையில் இருந்து ராஜ்யத்தை ஆண்டு வந்தார். அவர் வேதங்களைக் கற்று, அவைகளின் உட்கருத்தை நன்றாக அறிந்தவர்; சூரர்களையும் வித்வான்களையும் ஆதரித்து வெகுமதித்து வசப்படுத்தினவர்; வெகுகாலத்திற்குப் பின் வரும் விஷயங்களை யோசிப்பவர்; மஹா தேஜஸ்வி; நகரத்திலும் நாட்டிலும் உள்ள ஜனங்களுக்கு மிகவும் பிரியமானவர்; இக்ஷ்வாகு வம்சத்தரசர்களில் அதிரதர்; விதிப்படி யாகங்களைச் செய்தவர்; குளம் கிணறு வெட்டுவிப்பது, தோட்டம் போடுவது, ஆலயங்களைக் கட்டுவது முதலிய தர்ம காரியத்தில் வெகு ஆசையுள்ளவர்; தன் குடிகளை வசப்படுத்தினவர்; மஹரிஷிகளுக்கு ஏறக்குறைய ஸமமானவர்; ராஜசிரேஷ்டர்; மூன்று லோகங்களிலும் பிரஸித்திபெற்றவர். எல்லையற்ற தேஹபல முள்ளவர்; சத்துருக்களை ஜயித்தவர்; உத்தம மித்திரர்கள் உள்ளவர்; தனம் தான்யம் தங்கம் முதலிய உலோகங்கள் ரத்தினம் பட்டு வஸ்திரம் முதலிய அபூர்வ வஸ்துக்களைச் சேகரிப்பதில் இந்திரனையும் குபேரனையும் போன்றவர்; ஸத்தியத்தில் மிகுந்த பிரீதியுள்ளவர்; புருஷார்த்தங்களை ஒன்றுக்கொன்று தடைபடாமல் அனுஷ்டிப்பவர்; அவரால் ரக்ஷிக்கப்பட்ட அயோத்யை, இந்திரனால் ஆளப்பட்ட அமராவதியைப் போல் விளங்கிற்று.

நகரங்களுக்குள் மேலான அயோத்யையில் வஸிப்பவர்க ளெல்லோரும் ஸுகமாக வஸிப்பதால் எப்பொழுதும் ஸந்தோஷமும் தர்மசிந்தையும் வாய்ந்தவர்கள். குருமுகமாக சாஸ்திரங்களைப் பல தடவை கற்றவர்கள். தங்களுக்குக் கிடைத்ததில் திருப்தியடைந்து பிறருடைய பொருளில் கொஞ்சமேனும் ஆசையில்லாதவர்கள். உண்மை உரைப்பவர்கள். அல்பத்தனம் உள்ளவர்களும், பசு, குதிரை, தன தான்யம் இவை இல்லாதவர்களும், புருஷார்த்தங்களை அடையாத குடும்பிகளும் அதில் இல்லை. காமத்திலேயே மிகுந்த ஆசையுள்ளவனும், தானம், தர்ம காரியம், புத்திரன், பார்யை, பெற்றோர், ஸஹோதரன், பந்து முதலியவர்களை லோபத்தால் உபத்திரவிக்கும் கதர்யனும், கொடியவனும், படிப்பில்லாதவனும், நாஸ்திகனும் அதிலில்லை. எல்லா ஆண் பெண்களும் இந்திரியங்களை அடக்க, இயற்கையாகவே நற்குணமும் ஆசாரமும் பொருந்தி, மஹரிஷிகளைப்போல் சுத்தமான மனதுள்ளவர்கள்; குண்டலம், தோள்வளை, கைவளை, தலைப்பாகை, ரத்தினமாலை இல்லாதவனும், தைல

ஸ்நானம் செய்து வாஸனைத் திரவியங்கள் கலந்த சந்தனத்தை அணிந்து புஷ்பங்களைச் சூட்டிக் கொள்ளாதவனும், ஸ்வல்ப ஸுகமுள்ளவனும், மனத்தை அடக்காதவனும், அக்னிஹோத்திரங்களையும் யாகங்களையும் விதிப்படி செய்யாதவனும், பரஸ்தீர்னிடத்தில் ஆசையுள்ளவனும், ஸ்வல்பமான வித்தையும் செல்வமும் உள்ளவனும், போதுமான ஆஹாரம் கிடைக்காதவனும், திருடனும் அந்த நகரத்தில் இல்லை.

வேதியர்கள் இந்திரியங்களை அடக்க, தானம் கொடுப்பது அத்யயனம் தானம் வாங்குவதென்றவைகளை, குறை களை விலக்கி நடத்திக் கொண்டிருந்தார்கள். நாஸ்திகன், பொய்யன், சாஸ்திரமறியாதவன், அஸூயைக்காரன், இம்மை மறுமைக்கு வேண்டியவைகளை அடைய முடியாதவன், வேதவேதாங்கங்களைக் கற்காதவன், விரதங்களைச் செய்யாதவன், தானம்கொடாதவன், தீனன், மனவருத்தமுள்ளவன், நோயாளி, குருபி, ராஜபக்தி யற்றவன், அவ்வரசனுடைய காலத்தில் இல்லை. நான்கு வர்ணத்தாரும் நன்றி உள்ளவர்களாகவும், உசித மான தானம் கொடுப்பவர்களாகவும், தேவதைகளையும் அதிதிகளையும் பூஜிப்பவர்களாகவும், சூரர்களாகவும், ஸத்தியத்தையும் தர்மத்தையும் விடாதவர்களாகவும், தீர்க்காயுஸுள்ள பெண்பிள்ளைகள் உடையவர்களாகவும் இருந்தார்கள், கூத்திரியர்கள் வேதியர்களின் உத்தரவுப்படி, நடந்தார்கள்; வைசியர்கள் கூத்திரியர்களை அனுஸரித்தார்கள்; சூத்திரர்கள் மேற்குலத்தாருக்குப் பணிவிடை செய்தார்கள்.

முன் காலத்தில் மனிதர்களுக்கு நாதனான வைவஸ்வத மனுவைப்போல் தசரதர் அயோத்யையை ஆண்டார். எண்ணிறந்த யுத்த வீரர்கள் அதை ரக்ஷித்தார்கள். அவர்கள் அஸ்திரசஸ்திர வித்யையில் நிபுணர்கள். பிறர் செய்த அவமானத்தைப் பொறுக்காதவர்கள். கபடமற்றவர்கள்; எல்லையற்ற சௌரியம் உள்ளவர்கள். ஆகையால், ஸிம்ஹங்களால் நிறைந்த மலைக்குகையைப் போல், சத்துருக்கள் நெருங்க முடியாமல் அந்த நகரம் விளங்கிற்று.

காலாட்படைகளைத் தவிர காம்போஜம் பாஹ்லீகம் வனாயு ஸிந்து என்ற தேசங்களில் உண்டாகி, இந்திரனுடைய உச்சைசிரவஸைப் போன்ற உத்தம ஜாதிக்குதிரைகள் கணக்கில்லாமல் அவ்வரசனுக்கு உண்டு.

விந்தியம் ஹிமாசலம் முதலிய மலைகளில் பிறந்து, ஐராவதம் மஹாபத்மம் அஞ்ஜனம் வாமனமென்ற திக்கஜங்களின் குலங்களில் உண்டாகி, மலைகள் நடப்பதைப்போல் தோன்றி, எப்பொழுதும் மதங்கொண்ட பல யானைகளுண்டு. பத்ரம், மந்த்ரம், மிருகம், பத்ர மந்த்ரம், பத்ரமிருகம், மிருகமந்த்ரமென்று பல வகுப்புகள் அவைகளில் உண்டு.

இவ்விதமான ஸைன்யங்களின் மிகுதியால் அந்நகரத்திற்கு இரண்டு யோஜனை தூரம் வரையில் சத்துருக்கள் நெருங்க முடியாது. 'அயோத்யை' (யுத்தத்தால் பிடிக்கமுடியாதது) என்ற பெயர் அதற்குத் தகும்.

உறுதியான சுவர்கள், கோட்டை வாசல்கள், தாழ்ப்பாள்கள், விசித்திரமான வீடுகள், பலவகை ஜனங்கள் முதலியன நிறைந்து, வஸிப்பதற்கு யோக்கியமாக, அயோத்யை

என்று உண்மையான பெயருடன் விளங்கும் அந்நகரத்தை, மஹாதேஜஸ்வியும், சத்ருகுல காலனுமான தசரதர் தேவேந்திரனைப் போல் காப்பாற்றி வந்தார்.

**தாம் ஸத்ய நாமாம் த்ருட தோரணார்கலாம்
க்ருகஜர் வீர்த்தை ருபஸர்ப் தாம் ஸ்வாம் |
புரீ மய்யாத்யாம் ந்ருஸஜஸ்ர ஸங்குலாம்
ஸஸாஸ கை ஸக்ர ஸமோ மஜீபதி: ||**

ஸ-7: மந்திரிகள்

**தஸ்யா மாத்யா குணை ராஸந் இஷ்வாகோஸ்யஸு மஹாத்மந: |
மந்த்ரஜ்ஞாயர் சேங்கீதஜ்ஞாயர்ச நித்யம் ப்ரீயஜீதே ரதா: ||**

மஹா புத்திமானும் மஹா வீரனுமான தசரதருக்கு (1) த்ருஷ்டி, (2) ஜயந்தன், (3) விஜயன், (4) ஸித்தார்த்தன், (5) அர்த்தஸாதகன், (6) அசோகன், (7) மந்த்ரபாலன், (8) ஸுமந்திரன் என்று எட்டு மந்திரிகளுண்டு. மேலும் வஸிஷ்ட வாம தேவர்கள் எப்படி அவருக்கு மிகவும் பிரதானர்களோ, அப்படி மற்ற ரித்விக்குகள் (யாகம் செய்விப்பவர்கள்) மந்திரிகளாகவும் பிரதானர்களாகவும் இருந்தார்கள். அவர்கள் ஆலோசனையில் நிபுணர்கள்; இங்கிதமறிந்தவர்கள்; அரசனுக்கு அனுசூல மாயும் பிரியமாயும் இருக்கும் காரியத்தையே எப்பொழுதும் செய்கிறவர்கள்; கீர்த்திமான்கள்; ராஜ காரியத்தில் ஊக்கமுள்ளவர்கள்; மனோவாக்கு காயங்களில் சுத்தர்கள்; யஜமானத்துரோக மற்றவர்கள்; ஆந்வீக்ஷிக், தண்டம், வார்த்தா, த்ரயீ என்ற ராஜநீதி சாஸ்திரங்களில் கரைகண்டவர்கள்; அதர்மத்தைச் செய்ய வெட்கிப்பவர்கள்; சாஸ்திரங்களால் விலக்கப்பட்ட விஷயங்களில் இந்திரியங்களையும் மனத்தையும் செலுத்தாதவர்கள்; ஐசுவரியம், புத்தி, தடையற்ற பராக்கிரமம் வாய்ந்தவர்கள்; சொன்னபடி செய்கிறவர்கள்; தேஜஸும் பொறுமையும் உள்ளவர்களென்று பெயர் பெற்றவர்கள்.

எப்பொழுதும் சிரிப்புடன் பேசுகிறவர்கள்; காமக்குரோத லோபங்களுக்கு உட்பட்டுப் பொய் சொல்லாதவர்கள்; எல்லாவிதத்திலும் பரீக்ஷிக்கப்பட்டு நம்பிக்கைக்குப் பாத்திரமானவர்கள்; தன் ராஜ்யத்திலும் மற்ற ராஜ்யங்களிலும் நடந்ததும், நடப்பதும், நடக்கவிருப்பதுமான விஷயங்களை ஒற்றர்கள் வாயிலாக உடனே அறிகிறவர்கள்; நன்றாக ஆலோசிக்கப்பட்டு நிச்சயம் செய்த விஷயத்தை ஸமயோசிதமாகத் தெரிவிப்பதில் நிபுணர்கள்; தன் புத்திர மித்திர பந்துவானாலும் குற்றத்திற்குத் தகுந்தபடி தண்டிப்பவர்கள்; பொக்கிஷத்தையும் ஸைன்யத்தையும் அடிக்கடி விருத்தி செய்வதில் நோக்கமுள்ளவர்கள்; சத்துருக்களைத் தடுக்கும் சக்தியும் அவர்களை ஜயிப்பதில் குறைவற்ற உத்ஸாஹமும் உள்ளவர்கள்; நீதி சாஸ்திரப்படி நடப்பவர்கள்; தங்களுடைய ராஜ்யத்தில் வசிக்கும் ஸாதுக்களை ரக்ஷிப்பவர்கள்; சத்ருவாயிருந்தாலும் குற்றம் செய்யாதவனை உபத்திரவிக்காதவர்கள்; குற்றமற்றவரை ஹிம்ஸிக்காமலும், குற்றவாளிகளை அவர்களுடைய குற்றத்திற்கும் சக்திக்கும் தகுந்தவாறு சிக்ஷித்தும் பொக்கிஷத்தை நிரப்புகிறவர்கள்; ஒரே மனமுள்ளவர்கள்; நேர்த்தியான வஸ்திர ஆபரணங்களால் எப்பொழுதும் அலங்கரிக்கப்பட்டவர்கள்; நன்னடத்தையுடையவர்கள்; அரசனுடைய ஹிதத்தையே நாடி நீதி தவறாதவர்கள்; ஆசாரியர்களின் தோஷங்களைக் கவனிக்காமல் குணங்களையே கிரஹிப்பவர்கள்; நடந்ததையும் நடக்கப் போவதையும் நிச்சயிக்கும் புத்திமான்களென்றும் பராக்கிரமசாலிகளென்றும் எல்லாத் தேசங்களிலும் பெயர்பெற்றவர்கள்; ஸந்தி, விக்ரஹம் யாநம் ஆச்ரயம் த்வைதீ பாவம் ஆஸனம் என்ற குணங்களையும் ஸாம தான பேத தண்டம் ஆகிய உபாயங்களையும்

ஸமயோசிதமாகவும், காலமறிந்தும் அனுஷ்டிக்கும் திறமை படைத்தவர்கள். ராஜ்ய வியவஹாரங்களை வெளியிடாதவர்கள்; மேன்மேலும் தோன்றும் யுக்தியுடையவர்கள்; எப்பொழுதும் பிரியமாகப் பேசுகிறவர்கள்.

இவர்கள் ராஜ்ய காரியங்களை நடத்தி வரும்பொழுது பிரஜைகள் தர்மத்திலேயே நோக்க முள்ளவரானார்கள். இந்த உத்தம குணங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்ட மந்திரிகளுடன் தசரதர் கவலையின்றி ஆண்டு வந்தார். அவர் ராஜ்யத்தில் நடக்கும் ஸகல விஷயங்களையும் சாரர்களால் உடனே அறிந்து, பராக்கிரமத்தால் சத்ருக்களை ஜயித்தார்; அதர்மத்தில் புத்தியைச் செலுத்தாமல் ராஜ நீதிப்படி குடிகளை ரக்ஷித்தார்; எல்லையின்றி கொடுப்பவரென்றும், ஸத்யம் தவறாதவரென்றும் மூன்று லோகங்களிலும் பிரஸித்தியுள்ளவர். உத்தம மித்திரர்களை ஸம்பாதித்துக் குடிகளுக்கு நேரக்கூடிய எல்லா உபத்திரவங்களையும் நீக்கினார்; அவரைப் போன்றவனோ அவருக்கு மேற்பட்டவனோ அக்காலத்தில் ஒரு அரசனுமில்லை. ஆலோசனையில் நிபுணர்களும், ராஜ்ய காரியங்களில் ஸமர்த்தர்களும் புத்திசாலிகளுமான மந்திரிகளால் சூழப்பட்ட தசரதர், ஆயிரம் கிரணங்களுடன் உதிக்கும் ஸூரியனைப்போல் பிரகாசித்து, இந்திரன் ஸ்வர்க்கத்தை ரக்ஷிப்பது போல் பூமியை ஆண்டு வந்தார்.

ததர் மந்த்ரீபர் மந்த்ரஜீதே நீவ்ஷ்டை :
வ்ருதோநுரக்தை: குபரஸை: ஸமர்தை: |
ஸ பார்தீவா தீப்தி மவாப யுக்த:
தேஜாமயர் கோபீரீவாதீதோர்க: ||

ஸ-8: தசரதர் அசுவமேதம் செய்ய நிச்சயித்தது

தஸ்ய த்வேவம் ப்ரபாவஸ்ய தர்மஜஞஸ்ய மஹாத்மந: |
ஸுதார்தம் தப்யமாநஸ்ய நாஸீத் வம்ஸகர: ஸுத: ||

அவதாரிகை

பகவானுடைய ஆராதனமான அசுவமேதமே அவர் அவதாரம் செய்வதற்கு ஸாதனமாயிற்று.

*****

தர்மாத்மாவும் இவ்விதமான மஹிமை பொருந்தினவருமான தசரதர், புத்திரபாக்கியத்தை அடைய, பல ஸாதனங்களை அனுஷ்டித்தும் பயன்படவில்லை. மனம் நொந்து இதற்கு என்ன செய்யலாமென்று யோசித்து, அதற்கு இடையூறாக இருக்கும் பாபங்களைப் போக்கக்கூடிய உபாயம் அசுவமேதமே என்று மந்திரிகளிடத்தில் சொல்ல அவர்களும் அதை அங்கீகரித்தார்கள். பிறகு அரசன் “ஸுமந்திரரே! என் புரோஹிதரையும் ஆசார்யர்களையும் சீக்கிரமாக அழைத்து வாரும்” என்றார். அவர் அதி வேகமாகச் சென்று புரோஹிதரான வஸிஷ்டரையும் வேத வேதாங்கங்களில் கரை கண்ட ஸுயக்ஞர், வாமதேவர், ஜாபாலி, காச்யபர் முதலியவர்களையும் மற்ற பிராம்மணோத்தமர்களையும் அழைத்து வந்தார். தர்மவானான தசரதர் அவர்களை விதிப்படி பூஜித்து “பிராம்மண சிரேஷ்டர்களே! என் வம்சத்தை விருத்தி செய்வதற்குப் புத்திரனில்லாமல் புலம்பும் எனக்கு இந்த ராஜ்யமும் தனமும் அதிகாரமும் இருந்து என்ன ஸுகம்? புத்திரோத்பத்தியைத் தடுக்கும் பாபங்களைப் போக்க அசுவமேதமே தகுந்த உபாயமென்று எண்ணுகிறேன். என் இஷ்டத்தை எவ்விதம் பூர்த்தி செய்து கொள்ளலாமென்று விசாரியுங்கள்” என்றார்.

இப்படித் தர்மத்தையும் அர்த்தத்தையும் ஒத்து மதுரமாக அரசன் சொன்ன வார்த்தைகளை அந்த உத்தம பிராம்மணர்கள் மிகவும் கொண்டாடி “மஹாராஜ! தர்ம காரியத்தில் தங்களுக்கு சிரத்தை உண்டானபடியால் இந்த அசுவமேதத்தால் நிச்சயமாகப் புத்திரர்களை அடைவீர்கள். யாகஸாமக்ரிகளைச் சேர்த்து, அசுவமேதக் குதிரையைப் பூமிப்பிரதக்ஷிணம் செய்ய அனுப்பலாம்” என்றார்கள்.

தசரதர் அளவற்ற ஸந்தோஷத்தால் மலர்ந்த கண்களுடன் “மந்திரிகளே! வஸிஷ்ட மஹரிஷியின் உத்தரவுப்படி யாகஸாமக்ரிகளை ஸம்பாதிக்க வேண்டும். யாகக் குதிரையைக் காப்பாற்றத் தகுந்தவர்களை ஏற்படுத்தி, பூமிப் பிரதக்ஷிணம் செய்ய உபாத்தியாயர்களுடன் அனுப்புங்கள். ஸரயூ நதியின் வடகரையில் யாகசாலை அமைக்கப்பட்டும். விக்கினங்களை விலக்கச் சாந்தி ஹோமம் முதலியவை கல்பஸூத்திரப்படி நடக்கட்டும். பல பிரஹ்மராக்ஷஸர்கள் இவ்விதமான யாகங்களைக் கெடுக்க ஸமயம் பார்த்துக் கொண்டிருப்பார்கள். யாகக்கிரியைகளில் குற்றம் நேர்ந்தால் யஜமானனுக்குக் கெடுதி. இவ்வித அபாயங்கள் நேராவிட்டால்

அரசர்களெல்லோரும் இந்த யாகத்தை அடிக்கடி ஸுலபமாகச் செய்வார்களே. ஆகையால் இது விதிப்படி யாதொரு விக்கினமில்லாமல் முடியும் வழியைக் தேடுங்கள். நீங்கள் எவ்விதத்திலும் திறமை யுள்ளவர்களாகையால் உங்களிடத்தில் இதை ஒப்புவிக்கிறேன்” என்றார். மந்திரிகள் “மஹாராஜ! உத்தரவுப்படி செய்கிறோம்” என்றார்கள். பிறகு பிராம்மணர்கள் அரசனை ஆசீர்வதித்து, அனுமதி பெற்றுக்கொண்டு தங்களிருப்பிடம் சென்றார்கள். அரசன் “மந்திரிகளே! ரித்விக்குகள் சொல்லுகிறபடியாக ஸாமக்ரிகளை ஸித்தம் செய்யுங்கள்” என்று உத்தரவிட்டனுப்பி ஸந்தோஷத்தால் மலர்ந்த முகத்துடன் அந்தப்புரத்திற்குப் போனார். தன் பிரிய பார்வையகளை அழைத்து, நமக்குப் புத்திர பாக்கியம் உண்டாவதற்கு அசுவமேதம் செய்யப்போகிறேன். நீங்களும் தீக்ஷ பெறவேண்டும்” என்றார். அதைக்கேட்டு அந்த ராஜபத்தினிகளின் அழகிய முகங்கள் பனி நீங்கியவுடன் விளங்கும் தாமரைகளைப்போல் பிரகாசித்தன.

தாஸாம் தேநாதி காந்தேந வசேநந ஸுவர்சஸாம் |
முகபத்மோந் யஸோபந்த பத்மாநீவ ஹீமாத்யயே ||

ஸ-9: ரிஷ்ய சிருங்கர்

ஔதச்சீருத்வா ரஹஸ்யஸூத்ரா ராஜாந மீத மப்ரவீத் |
ரீத்வீக்பீ ரூபத்ஜடேயம் புராவ்ருத்தேதா மயா ம்ருத: ||

அவதாரிகை

ராமனுடைய அவதாரத்திற்குப் பூர்வாங்கமான புத்திர காமேஷ்டியைச் செய்யத்தகுந்த அதிகாரி 9, 10, 11-வது ஸர்க்கங்களில் வர்ணிக்கப்படுகிறார்.

*****

தசரதருக்கு ஸாரதியும் மந்திரியுமான ஸுமந்திரர் ஒருநாள் அவரிடத்தில் ரஹஸ்யமாச வந்து “மஹாராஜ! பிராம்மண சிரேஷ்டர் தங்களிடத்தில் இப்பொழுது சொன்ன விஷயங்களை மூன்று காலங்களை அறிந்த ஸனக்குமாரர் சொல்லக் கேட்டிருக்கிறேன்.

“காச்யபருக்கு விபண்டகரென்று மஹாகீர்த்திமானான ஒரு புத்திரருண்டு. அவருக்கு ரிஷ்யசிருங்கரென்ற ஒரு குமாரன் பிறப்பான். அவன் பால்யம் முதல் காட்டிலேயே வளர்ந்ததால் தன் பிதாவிற்குப் பணிவிடை செய்வதைத் தவிர வேறொன்றையும் அறியான். அக்னி காரியங்களையே கவனித்துக்கொண்டிருக்கும் அந்த ரிஷிபுத்திரனுடைய பிரஹ்மசரிய விரதத்திற்குச் சிலகாலத்திற்குப் பின் கெடுதி நேரும்.

அந்த ஸமயத்தில் ரோமபாத மஹாராஜன் அங்கதேசத்தை ஆள்வான். மஹாபலவானும் விசேஷ கீர்த்திசாலியுமான அவ்வரசனுடைய குற்றத்தால் அந்த ராஜ்யத்தில் பலவருஷங்கள் வரையில் மழை பெய்யாது. ஸுகலப் பிராணிகளும் சொல்ல முடியாத கஷ்ட மடைவதைப் பார்த்து ரோமபாதன் மனம் வருந்தி, வயதாலும் வித்யையாலும் பெரியோர்களான பிராம்மணர்களை வருவித்து

“மஹாத்மாக்களே! சாஸ்திரங்களைக் கற்று லோகாசாரங்களில் நிபுணர்களான நீங்கள், இதற்குத் தகுந்த பிராயச்சித்தத்தை விதியுங்கள்” என்று வேண்டிக்கொள்வான். வேதங்களைக் கரைகண்ட அந்தப் புண்ணியாத்மாக்கள், “அரசனே! விபண்டகருடைய புத்திரனான ரிஷ்யசிருங்கரை எப்படியாவது இங்கே தருவித்தால் உடனே மழைபெய்யும். அவரைப் பூஜித்து, உமது பெண் சாந்தையை அவருக்கு விதிப்படி கன்யாதானம் செய்யும்” என்பார்கள். அவரை அழைத்துவர பிராம்மணர்களே தகுந்தவர்கள் என்று நிச்சயித்து, தன் புரோஹிதரையும் மந்திரிகளையும் மிகவும் வேண்டி மரியாதையுடன் அனுப்புவான். அந்த பிராம்மணர்கள் “மஹாராஜ! விபண்டகர் எங்களைச் சபித்துவிடுவார். நாங்கள் போகமாட்டோம். தயவு செய்யவேண்டும்” என்று பயத்தால் முகம் வாடி அரசனைப் பிரார்த்திப்பார்கள். அவர்கள் சொல்லும் உபாயப்படி வேசியரை வனத்திற்கனுப்பி, அரசன் ரிஷிபுத்திரரைத் தருவிப்பான். உடனே மழை பெய்யும். ரோமபாதன் ஸந்தோஷமடைந்து சாந்தையை அவருக்கு மணம் செய்விப்பான். அந்த ரிஷியே தசரதருக்குப் புத்திரனுண்டாகும் உபாயத்தைச் செய்வார் என்று ஸனக்குமாரர் சொன்னார். அதைத் தங்களுக்கு நான் தெரிவித்தேன்” என்றார். தசரதர் அதற்கு

ஸந்தோஷித்து “ரிஷ்யசி்ருங்கரைக் காட்டிலிருந்து அரசன் அழைத்து வந்ததை
விரிவாகச் சொல்லும்” என்றார்,

**சுத ஷ்ருஷ்டோ தபரத ஸுமந்த்ரம் ப்ரத்யபாஜத |
யதர்ப்ய ப்ருங்கஸ த்வாநீதோ வீஸ்தரேண த்வயாச்யதாம் ||**

ஸ-10: ரிஷ்ப சிருங்கர் (தொடர்ச்சி)

**ஸுமந்த்ரஸ் சோதீதோ ராஜ்ஞா ப்ரோவாசேதம் வசஸ் ததா |
யதர்ஸ்ய ஸ்ருங்கஸ் த்வாநீத: ஸ்ருணு மம மந்த்ரீய: ஸஹ ||**

ஸுமந்திரர் “மஹாராஜ! புரோஹிதர்களும் மந்திரிகளும் அரசனை வணங்கி, ‘நாங்கள் சொல்லுகிறபடி செய்தால் காரியம் நிச்சயமாய்க் கைகூடும். அந்த முனி காட்டிலேயே பிறந்து வளர்ந்தவர். நித்ய கர்மங்களிலும், வேதாத்யயனத்திலும் பிதாவுக்குப் பணிவிடை செய்வதிலும் ஆசை வைத்தவர். ஸ்த்ரீகளின் ஸ்வரூபத்தையும் லக்ஷணங்களையும் இந்திரிய ஸுகங்களையும் கொஞ்சமும் அறியாதவர். ருசியுள்ள பக்ஷணங்களாலும் வாஸனைத்திரவியங்களாலும், மதுரமான பாட்டாலும், அழகுள்ள ஸ்த்ரீகளாலும் பிராணிகளின் மனத்தைக் கவரக்கூடிய இந்திரிய ஸுகங்களாலும், மிருதுவான தேக ஸ்பரிசத்தாலும் இப்படிப்பட்டவரை மயக்க, இங்கே அழைத்து வருகிறோம். இப்படிச் செய்ய நிச்சயித்து அழகுள்ள வேசிகளுக்கு வேண்டிய வஸ்திரங்களையும் ஆபரணங்களையும் தனத்தையும் வெகுமானமாய்க் கொடுத்தனுப்புங்கள். அவர்கள் எப்படியாவது அந்த ரிஷியை அழைத்து வருவார்கள்’ என்றார்கள்”.

அரசன் “அவர்களுக்குத் தகுந்தபடி நீங்களே எச்சரிக்கை செய்தனுப்புங்கள்” என்றார். அந்த பிராம்மணர்கள் வேசியருடன் நேரில் பேசமாட்டோமென்று மந்திரிகளுக்கு உத்தரவிட, அவர்கள் அவ்விலைமாதரைத் தருவித்து வேண்டிய வரையில் வெகுமதி செய்து அனுப்பினார்கள்.

அந்த வேசியரும் வனத்திற்குச் சென்று, விபண்டகருடைய ஆசிரமத்திற்கருகில் மறைந்திருந்து, ரிஷி குமாரன் தனியாய் வெளியில் வருவதை எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள். அவரோ மஹா புத்திமான்; எப்பொழுதும் ஆசிரமத்திலேயே இருப்பவர்; பிதாவின் பணிவிடையில் கவனமுள்ளவர்; பட்டணங்களையும் தேசங்களையும் அவைகளிலுள்ள பிராணிகளையும் பொருள்களையும் பிறந்தது முதல் பார்த்தவரல்ல. ஒரு நாள் தெய்வச் செயலாய் அந்தப் பெண்கள் இருக்குமிடத்திற்கு வந்தார். அவர்கள் பார்ப்பவர்களின் மனத்தைக் கவரும்படி அலங்கரித்துக்கொண்டு, மதுரமாய்ப் பாடிக்கொண்டு அவரிடத்திற்கு வந்து “மஹரிஷே! தாங்கள் யார்? ஜன ஸஞ்சாரமில்லாத இந்தக் குரூரமான வனத்தில் ஏன் தனிமையில் வளிக்கிறீர்” என்றார்கள். தான் அதுவரையில் பார்க்காத ரூபமுள்ள அந்தப் பெண்களை நோக்கி ரிஷ்யசிருங்கர் “நான் விபண்டகருடைய புத்திரன்; என் பெயர் ரிஷ்யசிருங்கர்; அழகான கண்களையுடையவர்களே! எனக்கு தவம், ஜபம், ஹோமம், வேதாத்யயனம் முதலியவைகளில் கொஞ்சம் பயிற்சியுண்டு. எங்கள் ஆசிரமம் ஸமீபத்தில் இருக்கிறது. அங்கே வந்தால் விதிப்படி, உங்களுக்குப் பூஜை செய்கிறேன்” என்றார்.

அவர்கள் அதற்கிணங்கி அவருடன் செல்ல, அவர் அர்க்யம் பாத்யம் பழங்கள் கிழங்குகள் முதலியவைகளால் வேசியரை மிகவும் உபசரித்தார். வெகு ஆதரவுடன் அவர்கள் அதை அங்கீகரித்து, மஹரிஷி வருமுன் அங்கிருந்து போக விரும்பி,

“ஸ்வாமி! நாங்கள் தங்களுக்காகக் கொண்டு வந்த பழங்களையும் கிழங்குகளையும் புஜிக்க வேண்டும்” என்று ருசியுள்ள மோதகங்களையும் பலவித பக்ஷணங்களையும் கொடுத்தார்கள். அபூர்வமான பழங்கள் என்றெண்ணி அவரும் அவைகளைத் தின்று மிக்க ஸந்தோஷத்தையும் ஆச்சரியத்தையும் அடைந்தார். பிறகு அவர்கள் “ஸ்வாமி! எங்களுடைய அனுஷ்டான வேளை தாண்டிவிடும்; ஆசிரமத்திற்குப் போகவேண்டும்; உத்தரவு கொடுங்கள்” என்று அவரை இறுகத் தழுவி, அங்கிருந்து போய்விட்டார்கள். அவர்களுடைய ரூபத்தாலும், மிருதுவான தேக ஸ்பரிசுத்தாலும், அதிலிருந்து வீசும் மணத்தாலும், மதுரமான தின்பண்டங்களாலும், இனிய பாட்டாலும் அந்த ரிஷி புத்திரன் மனம் கலங்கி, அவர்களை விட்டுப் பிரிந்ததைத் தாங்காமல், அவர்களையே நினைத்துக்கொண்டு இனி எப்பொழுது பார்ப்போம் என்றிருந்தார். அவர்களை முதலில் கண்ட இடத்திற்கு மறுநாள் வந்து, அந்த வழியையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்.

அந்தப் பெண்களும் அங்கே வந்து அவர் இருப்பதைக் கண்டு, இவர் நமது வலையில் அகப்பட்டார் என்று மகிழ்ந்து, “ஸ்வாமி! தாங்களும் எங்களுடைய ஆசிரமத்திற்கு வர வேண்டாமா? போவோம். தாங்கள் நேற்று புஜித்த பழங்களைப்போல் அங்கே பல உண்டு. தங்களை விசேஷமாய் உபசரிக்க விரும்புகிறோம், வாருங்கள்” என்று அழைத்தார்கள். அவர்களுடைய வார்த்தையால் மயங்கி, ரிஷி புத்திரர் கட்டுப்பட்டவுடன் வேசியர் அவரை அங்கதேசத்திற்கு அழைத்துப் போனார்கள்.

அந்த ராஜ்யத்தில் அடி வைத்தவுடன் பெரும் மழை பெய்தது. ஸகல பிராணிகளும் ஸந்தோஷித்தன. எல்லோரும் வேண்டிய மழையைக் கொண்டுவந்த ரிஷியை ரோமபாதர் மிக்க வணக்கமாக எதிர்கொண்டு நமஸ்கரித்து, விதிப்படி புஜித்துக் கைசூப்பி, “ஸ்வாமி! தங்களை இப்படி ஏமாற்றி அழைத்து வந்தேன் என்று தாங்களும் மஹரிஷியும் கோபிக்காமல், என் குற்றத்தைப் பொறுக்க வேண்டும்.” என்று பிரார்த்தித்தான்; அவரை அரண்மனைக்கு அழைத்துப்போய், சாந்தை என்ற தன் பெண்ணை அவருக்கு மணம் செய்வித்தான். ரிஷ்யசிசுருங்கர் அங்கே ஸகல ஸௌக்கியங்களையும் அனுபவித்துக்கொண்டு சிலகாலம் தங்கியிருந்தார்.

ஓவம் ஸ ந்யவஸத் தத்ர ஸர்வ காம: ஸபூஜீத: |
ரீபர்ய ப்ருங்கோ மஹாதேஜா: பராந்தயா ஸஹ பார்யயா ||

ஸ-11: தசரதர் ரிஷ்யசிருங்கரை அழைத்து வந்தது

பூய ஓவ ச ராஜேந்தர்|ஸ்ருஷு மே வசநம் ஹீதம் |
யதா ஸ தேவ ப்ரவர: கதாயா மேவ மப்ரவீத் ||

ராஜசிரேஷ்ட! கேளும், ஸனத்குமாரர் பின்வருவதையும் சொன்னார். “இஷ்வாகு வம்சத்தில் தசரதனென்ற தர்மாத்மாவும் ஸத்தியம் தவறாதவனுமான அரசன் உண்டாவான். அந்த ராஜாவுக்கு, அங்க ராஜனுடன் ஸ்நேகம் ஏற்படும். ரோமபாதருக்கு சாந்தையென்ற உத்தமப் பெண் இருப்பாள். ஒரு ஸமயத்தில் தசரதன் அங்கராஜனிடம் போய் ‘தர்மபுத்தியுள்ள மித்திர! வெகு காலமாய் எனக்குப் புத்திர பாக்கியமில்லை. என் வம்சத்தை வளரச்செய்யும் குமாரன் பிறக்கும்படி ஒரு யாகத்தைச் செய்ய வேண்டும். சாந்தையின் கணவனான ரிஷ்யசிருங்கரிடத்தில் இதைச் சொல்லி, அவர்களை நீ அயோத்யைக்கு அனுப்பவேண்டும்’ என்று கேட்டுக்கொள்வான். தசரதருடைய இஷ்டத்தை நிறைவேற்றக் கூடியவர் ரிஷ்யசிருங்கரே என்று அங்கராஜன் நிச்சயித்து, ஒருவருடனும் யோசிக்காமல் தன் பெண்ணையும் மருமகனையும் அயோத்யைக்கு அனுப்புவான். கீர்த்தியில் பிரியமுள்ள தசரதன் கவலையற்று மிகுந்த ஸந்தோஷத்துடன் அந்த ரிஷியை உபசரித்து ‘ஸ்வாமி! நான் புத்திரனைப் பெற்றுப் புண்ய லோகங்களையடையப் புத்திர காமேஷ்டி செய்விக்க வேண்டும்’ என்று கேட்டுக்கொள்வான். அந்த ரிஷி அதற்கிணங்கி இஷ்டியைச் செய்வார். அதனால் நான்கு புத்திரர்கள் பிறப்பார்கள். அவர்கள் அளவற்ற பராக்கிரமசாலிகளாக, ஸகல லோகங்களிலும் கீர்த்திமான்களாக, ஸூரிய வம்சத்தை வளரச் செய்கிறவர்களாக விளங்குவார்கள்” என்று, சென்றது, நிகழ்வது, வரப்போவதென்ற மூன்று காலங்களையும் அறிந்த தேவசிரேஷ்டரான ஸனத்குமாரர் சென்ற கிருதயுகத்தில் சொன்னார். ஆகையால் தாங்கள் பந்துக்களையும் ஸைன்யத்தையும் அழைத்துக் கொண்டு அங்கதேசத்திற்குப் போய், அந்த மஹரிஷியை நன்றாகப் பூஜித்து, ஸகல மரியாதையுடன் அழைத்து வரவேண்டும்” என்றார்.

தசரதர் அதை வஸிஷ்டருடன் ஆலோசித்து, அந்தப்புர ஸ்த்ரீகளையும் மந்திரிகளையும் அழைத்துக்கொண்டு, காடு நகரம் வனம் மலை நதிகளைத் தாண்டி, அந்த முனிசிரேஷ்டர் வசிக்கும் தேசத்திற்கு வந்து, ரோமபாதருடைய அரண்மனையில் ரிஷ்யசிருங்கர் அக்னியைப்போல் ஜ்வலிப்பதைக் கண்டார். ரோமபாதர் தன் பிரியமித்திரன் வந்ததால் எல்லையற்ற மகிழ்ச்சியடைந்து, அவரை மிகவும் மரியாதையாக உபசரித்து, அவர், தனக்கும் தசரதருக்கும் உள்ள ஸ்நேககத்தையும் பூர்வீக ஸம்பந்தத்தையும் அம்முனிவருக்குத் தெரிவித்தார். அதையறிந்து மஹரிஷி, தன் மாமனாரை விசேஷமாக உபசரித்தார்.

இப்படி, ஆதரவுடன் பூஜிக்கப்பட்டு ஏழெட்டு நாட்கள் வரையில் தசரதர் அங்கிருந்து, பிறகு “மித்திர! சாந்தையையும் ரிஷ்யசிருங்கரையும் என்னுடன் அனுப்பவேண்டும்; அவர்களால் ஒரு பெரிய காரியம் எனக்கு ஆகவேண்டியிருக்கிறது” என்றார்.

ரோமபாதர் அதற்கு ஸம்மதித்து அம்முனிவரிடத்திற்குச் சென்று “ஸ்வாமி, தாங்களும் சாந்தையும் அயோத்யைக்குப் போய், தசரதருக்கு ஒரு பெரிய உபகாரம் செய்யவேண்டும்” என்று பிரார்த்தித்தார். அந்த ரிஷிபுத்திரன் அதை ஒப்புக்கொண்டார். பிறகு அவ்வரசர்கள் ஆலிங்கனம் செய்து, பிரீதியுடன் கைகூப்பி உத்தரவு பெற்றுக்கொண்டார்கள்.

தசரதர் அதி வேகமாகச் செல்லக்கூடிய தூதர்களை அழைத்து “நீங்கள் அயோத்யைக்குப் போய் எங்களுடைய வரவைத் தெரிவித்து நகரத்தைச் சுத்தம் செய்து, ஜலம் தெளித்து, தூபங்களாலும் மாலைகளாலும் த்வஜங்களாலும் தோரணங்களாலும் அலங்கரிக்கச் சொல்லுங்கள்” என்று அனுப்பினார். அயோத்யாவாஸிகள் அப்படியே செய்ய, தசரதர் மஹரிஷியை முன்னிட்டுக் கொண்டு, சங்கம் துந்துபி பேரிகை முதலிய வாத்திய கோஷங்களுடன் பட்டணத்தில் பிரவேசித்தார். முனிசிரேஷ்டரை அழைத்து வந்த அரசனைக் கண்டு குடிகள் அளவற்ற மகிழ்ச்சியடைந்தார்கள். தசரதர் மஹரிஷிக்கு விதிப்படி பூஜை செய்து அந்தப்புரத்தில் இருத்தி, தன் குறைகள்யாவும் தீர்ந்து கோரிக்கைகள்யாவும் நிறைவேறினதாக எண்ணி ஸந்தோஷித்தார். சாந்தையைக் கண்டு, அந்தப்புர ஸ்தரீகள் எல்லையற்ற ஆனந்தம் கொண்டார்கள். அரசனாலும் ராஜபத்னிகளாலும் வெகுப் பிரியத்துடன் ஆதரிக்கப்பட்ட சாந்தையும் முனிவரும் சிலகாலம் அங்கே ஸுகமாய் வஸித்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

**பூஜ்யமாநா ச தாயி: ஸா ராஜ்ஞா கைவ லீகோஜத : |
உவாஸ தத்ர ஸுகீதா கஞ்சீத் காலம் ஸஹர்த்வீஜா ||**

ஸ-12: அசுவமேதம்

தத: காலே பஹுதீதே கஸ்மீம்ஸ்சீத் ஸுமநோஹுரே |
வஸந்தேத ஸமநுப்ராப்தே ராஜ்ஞோ யஜ்ஞம் மநோபவத் ||

வெகுநாட்களுக்குப் பிறகு, ஸகல பிராணிகளின் மனத்தைக் கவரும் வஸந்தருது வந்தது. தசரதருக்கும் அசுவமேதம் செய்ய எண்ணமுண்டாயிற்று. தேவர்களைப்போல் பிரகாசிக்கும் ரிஷியை அவர் நமஸ்கரித்து “என் குலத்தை வளரச்செய்யும் புத்திரனுண்டாகும்படி அசுவமேதத்தை நடத்திவைத்து, அதன் முன்பாகமான ஸாங்க்ரஹணி என்ற இஷ்டியில் தாங்கள் பிரஹ்மாவாக இருக்க வேண்டும்” என்று கேட்டுக்கொண்டார். முனிவர் “அப்படியே ஆகட்டும், யாக ஸாமக்ரிகளைச் சேரும். யாகக் குதிரையைப் பூமிப் பிரதக்ஷணம் செய்ய அனுப்பும்” என்றார். அரசன், “ஸுமந்திரே! வேத வேதாங்கங்களில் நிபுணர்களான ஸுயக்ஞர், வாமதேவர், தாபாலி, காசியபர், வஸிஷ்டர் இன்னும் மற்ற பிராம்மண சிரேஷ்டர்களை இந்த யாகத்தில் ரித்விக்குகளாக வரித்து, வேத விதிப்படி வாஹனங்களில் ஏற்றி அழைத்துவாரும்” என்றார். ஸுமந்திரர் அப்படிச் செய்ய, தர்மாத்மாவான அரசன் அவர்களை நன்றாகப் பூஜித்து “பிராம்மணோத்தமர்களே! புத்திரபாக்கியமின்றி வருந்தும் எனக்கு இதர ஸுகங்களால் பிரயோஜனமென்ன? ஆகையால் அசுவமேதத்தை விதிப்படிசெய்து, இடையூறான பாபங்களைப் போக்கி, ரிஷ்யசிருங்கருடைய மஹிமையால் என் எண்ணங்களை அடையப் போகிறேன்” என்று தர்மார்த்தங்களுக்கு அனுசூலமாக மதுரமாகச் சொன்னார்.

அந்த மஹரிஷிகள் நல்லது நல்லதென்று அதைக் கொண்டாடினார்கள். ரிஷ்யசிருங்கரும் மற்றப் பிராம்மணோத்தமர்களும் “மஹாராஜ! புத்திரனை அடைவதற்கு அசுவமேதம் செய்ய வேண்டுமென்று இந்தத் தர்மமான புத்தி உமக்கு உண்டானதால் பராக்கிரமமுள்ள நான்கு புத்திரர்கள் உமக்கு நிச்சயமாகப் பிறப்பார்கள். ஆகையால் யாகஸாமக்ரிகளைச் சேர்த்து, யாகக் குதிரையைப் பூமிப் பிரதக்ஷணம் செய்யவிட்டு, மற்றக் கிரியைகளையும் நடத்தலாம்” என்றார்கள்.

அதைக் கேட்டுத் தசரதர் மிகவும் ஸந்தோஷித்து “மந்திரிகளே! வஸிஷ்ட மஹரிஷியின் கட்டளைப் படியாக ஸாமக்ரிகளைச் சேருங்கள். தகுந்த சூரர்களோடும் உபாத்தியாயர்களோடும் யாகக் குதிரையைப் பூமிப்பிரதக்ஷணம் செய்ய அனுப்புங்கள். ஸரயூ நதியின் வடகரையில் யாகசாலையைக் கட்டவேண்டும். விக்னங்களை விலக்கக்கூடிய சாந்தி முதலிய கிரியைகள் கல்பஸூத்திரப்படி முறை தவறாமல் நடக்கட்டும். யாகத்தின் ஸ்வரூபத்தையும் லக்ஷணங்களையும் குணதோஷங்களையும் நன்றாக அறிந்த பிரஹ்மராக்ஷஸர்கள் இவ்விதமான யாகங்களைக் கெடுக்க ஸமயம் தேடிக்கொண்டிருப்பார்கள். யாதொரு குற்றமும் நேராமல் ஸுலபமாக இந்த யாகத்தைக் செய்யக் கூடுமானால் எல்லா அரசர்களும் அடிக்கடி செய்வார்களே. ஆகையால் இந்த யாகம் யாதொரு குற்றமில்லாமல் சாஸ்திரப்படி நடப்பது உங்களுடைய பொறுப்பு. இந்த விஷயத்தில் உங்களுக்கு மிகுந்த திறமையிருப்பதால் இதை உங்களிடத்தில் ஒப்புவித்தேன்” என்றார்.

மந்திரிகள் “தங்களுடைய ஆக்ஞைப்படி செய்யக் காத்திருக்கிறோம்!” என்றார்கள். ஸாங்கர்ஹணி இஷ்டி முதல், யாகக் குதிரையை அனுப்புவது வரையில் நடந்தன.

பிறகு பிராம்மணர்கள் ஸகல தர்மங்களையும் அறிந்த தசரதரைக் கொண்டாடி அந்த ராஜசிரேஷ்டரிடத்தில் அனுமதி பெற்றுக் கொண்டு தங்களுடைய விடுதிகளுக்குச் சென்றார்கள். அரசன் மந்திரிகளை அனுப்பிவிட்டுத் தன் அந்தப்புரத்திற்குப் போனார்.

**சுதேஷ்வத த்விஜாகர்யேஹ் மந்த்ரீணஸ் தாந் நராதீப: |
வீஸர்ஜயீத்வா ஸ்வம் லேபம் ப்ரவீலேபா மஹாத்யுதி: ||**

ஸ-13: அசுவமேதம் (தொடர்ச்சி)

**புந: ப்ராப்ஜே வஸந்தே து பூர்ண: ஸம்வத்ஸரோ பவத்
ப்ரஸவார்தம் ததேநா யஜ்ஞம் ஹயமேதேந வீர்யவாந் ||**

அடுத்த வஸந்த ருது வந்தவுடன் பெளர்ணமியில் அரசன் யாகசாலைக்குப் போக விரும்பி, வஸிஷ்டரை நமஸ்கரித்து விதிப்படி பூஜித்து மிகுந்த வணக்கத்துடன் “மஹர்ஷே! தாங்கள் எனக்கு ஆசாரியர்; மேலும் பரமமித்திரர்; ஆகையால் திரவியம் தேவதைகிரியை முதலிய யாகத்தின் அங்கங்களில் யாதொரு தோஷமும் நேராமல், ராக்ஷஸர்கள் விக்னம் செய்ய இடம் கொடாமல், சாஸ்திர விதிப்படி வெகு ஜாக்கிரதையாக இதை முடிக்க வேண்டும். இந்தப் பாரத்தைத் தாங்களே ஏற்று நடத்தவேண்டும்” என்று கேட்டுக் கொண்டார். முனிவர் அதை அங்கீகரித்து, யாகங்களை நடத்துவதில் நிபுணர்களும் ஞானத்தாலும் வயதாலும் முதிர்ந்த பிராம்மணர்களையும், யாகத் திரவியங்களைத் தருவிப்பதற்கு அரசனால் நியமிக்கப்பட்ட அதிகாரிகளையும் மற்ற வேலைக்காரர்களையும், யாகத்தில் உபயோகப்படும் செங்கல்களைச் செய்கிறவர் களையும், யாக பாத்திரங்களைச் செய்யும் தச்சர்களையும், குளம் கிணறு வெட்டு பவர்களையும், சித்திரமெழுது வோர்களையும், ரஸாபிநயம் பாவ அபிநயம் முதலியவை களில் திறமையுள்ளவர்களையும், கணக்கர்களையும், யாகப் பிரயோகங்களை நன்றாயறிந்த சுத்தமான நடத்தையும் படிப்பு முள்ளவர்களையும் தருவித்து, “ரித்விக்குகளே! அரசனுடைய உத்தரவுப்படி யாகத்தின் ஒவ்வொரு பாகத்தையும் வெகு ஜாக்கிரதையாய் நடத்தவேண்டும். சில்பிகளே! யாகத்தில் உபயோகப்படும் அநேகமாயிரம் செங்கல்களைச் சீக்கிரமாய்ச் செய்யுங்கள். வேலைக்காரர்களே! அரசர்கள் வஸிக்கக்கூடிய பல விடுதிகளைக் கட்டுங்கள். அவை வெகு விசாலமாய்க் காற்று மழையைத் தாங்கக் கூடியவையாக இருக்கவேண்டும்.

அப்படியே பிராம்மணர்கள் தங்கக் கூடிய பல அழகான வீடுகளைக் கட்டி அவைகளில் ஸகல போஜன ஸாமான்களைக் குறைவில்லாமல் வையுங்கள். பட்டணத்து ஜனங்களுக்கும் நாட்டிலுள்ள குடிகளுக்கும் ஸுகமான விடுதிகளை அமையுங்கள். அதிகாரிகளே! எல்லோரையும் வெகு அன்புடன் பூஜித்து வேண்டிய வரையில் அன்னமிட்டு, சந்தனம் புஷ்பம் தாம்பூலங்களால் உபசரியுங்கள். எதையும் அலக்ஷ்யமாய் ஆதரமின்றிச் செய்யக்கூடாது. நான்கு வர்ணத்தாரையும் தகுந்தபடி மரியாதை செய்யவேண்டும். ஸ்நேஹத்தாலாவது விரோதத்தாலாவது காமக்ரோதத்தாலாவது ஒரு வரையும் அலக்ஷ்யம் செய்யக்கூடாது. யாக காரியங்களில் முன்னின்று யாவற்றையும் நடத்தும் அதிகாரிகளையும் வேலைக்காரர்களையும் சில்பிகளையும் முறை தவறாமல் விசேஷமாய் உபசரிக்கவேண்டும். திரவியத்தையும் அன்ன பானங்களையும் வேண்டியவரையில் கொடுத்து ஜனங்களைத் திருப்தி செய்யவேண்டும். என்னிடத்திலும் அரசனிடத்திலும் நீங்கள் வைத்திருக்கும் பிரீதிக்கு அடையாளமாய், நான் சொன்னவைகளில் யாதொரு குறையுமின்றி நடத்தவேண்டும்” என்று

ஆக்ஞாபித்தார். அவர்கள் “மஹரிஷே! தாங்கள் சொன்னபடியே இதுவரையில் ஏற்பாடு செய்திருக்கிறோம். இனி நடக்க வேண்டியகாரியங்களையும் குறைவின்றி நடத்துகிறோம்” என்றார்கள்.

பிறகு வஸிஷ்டர் “ஸுமந்திரரே! ஸகல தேசங்களிலிருக்கும் தர்ம சிந்தையுள்ள அரசர்களையும் நான்கு வர்ணத்தார்களில் சிரேஷ்டர்களையும் பூஜித்து வருவிக்கவேண்டும். விதேஹாதிபதியான ஜனகர் மஹாகுரர். வேதவேதாந்தங்களில் நிபுணர். பிரஹ்மக்ஞானி. தசரதருக்கு வெகுநாளாகப் பரம மித்திரர்; அவரை நேரில் அழைக்கவேண்டும். நமது அரசனுக்கு நண்பனும் எப்பொழுதும் பிரியமாய்ப்பேசும் காசிராஜனையும், தசரதருடைய மாமனாரான கேகயராஜனையும், அவருடைய புத்திரன் யுதாஜித்தையும், மஹா கீர்த்திசாலியும் மிகுந்த பாக்கியவானும் தசரதருக்கு அந்தரங்க மித்ரனுமான ரோமபாதரையும் நன்றாகப் பூஜித்து நீரே அழைத்து வரவேண்டும். மேலும், கிழக்கு தேசத்தரசர்களையும் ஸிந்து ஸௌவீரம் ஸௌராஷ்டிரம் முதலிய மேற்கு தேசங்களின் அரசர் களையும் தெற்கிலுள்ளவர்களையும் நம் அரசனுக்கு நண்பர்களான மற்ற பூபதிகளையும் புத்திரமித்திரபந்து வர்க்க பரிவார ஸையங்களுடன் தூதர்களை அனுப்பி சீக்கிரமாய் அழைத்து வாரும்” என்றார்.

ஸுமந்திரர் புத்திமான்களான தூதர்களை மற்ற இடங்களுக்கனுப்பி, நேரில் போய் அழைக்க வேண்டிய இடங்களுக்குத் தானே போனார். எல்லா வேலைக்காரர்களும் தங்களுக்கு நியமித்த காரியங்களைக் குறைவின்றி முடித்ததாக வஸிஷ்டரிடத்தில் தெரிவித்தார்கள். அவர் வெகு பிரியத் தன் “அதிகாரிகளே! பிறருக்கு எதைக் கொடுத்தாலும் ஸந்தோஷமாய்க் கொடுக்கவேண்டும், அலக்ஷ்யமாய்க் கொடுத்தால் நமது யஜமானனக்குக் கெடுதி வரும், ஆகையால் ஜாக்கிரதையாய்க் கொடுங்கள்” என்று எச்சரித்தார்.

எல்லா அரசர்களும் ரத்தினம் முதலிய உத்தம பதார்த்தங்களைக் காணிக்கையாக எடுத்துக் கொண்டு சில தினங்களுக்குள் வந்து சேர்ந்தார்கள். வஸிஷ்டர் “மஹாராஜ! தங்களுடைய உத்திரவுப்படி எல்லா அரசர்களும் வந்து விட்டார்கள். தகுந்த மரியாதையுடன் அவர்களை உபசரித்து விடுதிகளை ஏற்படுத்தியிருக்கிறேன். யாக பதார்த்தங்கள் யாவும் ஸித்தமாயின. யாகசாலை ஸகல பதார்த்தங்களாலும் நிறைந்து, மனத்தால் ஸிருஷ்டிக்கப்பட்டது போல் வெகு அழகாக இருக்கிறது. நேரில் பார்க்க வேண்டும். யாகம் செய்யப் புறப்படலாம்” என்றார்.

பிறகு சுபநக்ஷத்திரம் கூடிய சுபதினத்தில் வஸிஷ்டர் ரிஷ்யசிசுருங்கர் முதலிய பெரியோர்களின் அனுமதி பெற்று அரசன் யாக சாலைக்குப் புறப்பட்டார். அங்கே ரிஷ்யசிசுருங்கரை முன்னிட்டுக் கொண்டு மற்ற ரிஷிகள் சாஸ்திரப்படியாக காரியங்களை ஆரம்பித்தார்கள்.

ரீர்யஸ்ருங்கம் புரஸ்க்ருத்ய யஜ்ஞகர்மா ரமஸ்ததா |

யஜ்ஞவாட கதா: ஸர்வே யதா ஸாஸ்த்ரம் யதாவிதி ||

ஸ-14: அகவமேதம் (தொடர்ச்சி)

**அத ஸம்வத்ஸரே பூர்ணே தஸ்மிந் ப்ராப்தே துரங்கமே |
ஸரய்வாய் சோத்தரே தீரே ராஜ்ஞா யஜ்ஞா ப்யவர்த்த ||**

பூ மிப்பிரதகஷிணம் செய்ய அனுப்பிய குதிரை, ஒரு வருஷம் ஸஞ்சரித்து இடையூறின்றித் திரும்பி வந்தது. அரசனுடைய உத்தரவுப்படி ஸரயூநதியின் வடக்குக்கரையில் கட்டப்பட்ட யாகசாலையில் வேதவேதாங்க நிபுணர்களான ரித்விக்குகள், சிரௌதஸூத்ரத்தையும் மீமாம்ஸா நியாயத்தையும் அனுஸரித்து, ப்ரவர்க்யம் உபஸதம் முதலிய கிரியைகளைச் செய்து, இன்னும் அதிதேசத்தால் நேர்ந்த ஹோமம் முதலிய மற்ற யாகக் கிரியைகளையும் குறைவற நடத்தினார்கள். பிறகு, ஸகல யாக புருஷர்களும் வெகு ஸந்தோஷத்துடன் அந்தக் கிரியைகளுக்கு அதிஷ்டான தேவதைகளைப் பூஜித்து, காலை ஸவனத்தில் இந்திரனுக்கு யாக பாகத்தைக் கொடுத்தார்கள், பிறகு ஸகல பாபங்களையும் போக்கும் ஸோமராஜாவைத் துதித்து, மற்ற இரு ஸவனங்களையும் விதிப்படி செய்தார்கள். இந்த ஹோமங்களில் மறதியும் மாறுதலுமின்றி எல்லாம் க்ஷேமகரமாக, தகுந்த மந்திரங்களுடன் செய்யப்பட்டன.

அந்த யாகம் நடக்கும் வரையில் பசியால் வருந்துகிறவர்கள், வேலை செய்து களைத்தவர்கள், தாகத்தால் சிரமப்பட்டவர்கள் ஒரு வருமில்லை. எல்லோரும் பூரண வித்வான்கள்; நூறு சிஷ்யர்களுக்குக் குறையாமல் உடையவர்கள். வேதியர்களும் தபஸ்விகளும் திகம்பரர்களும் கிழவர்களும் நோயாளிகளும் பெண்டுகளும் சிறுவர்களும், எப்பொழுதும் இஷ்டப்படி போஜனம் செய்துகொண்டிருந்தார்கள். பதார்த்தங்களின் ருசியால், பூஜித்து எழுந்தவுடன் மறுபடியும் பூஜிக்க ஆசை உண்டாயிற்று; வயிற்றிலோ இடரில்லை, அன்னபானங்களையும் ஆடையாபரணங்களையும் எண்ணிறந்த ஜனங்களுக்கு இடைவிடாமல் கொடுத்துக் கொண்டிருந்தும், இன்னும் கொடுக்கவேண்டுமென்ற எண்ணம் அரசனுக்கு உண்டாகி, ‘அன்னபானங்களையும் பக்ஷ்யங்களையும் வஸ்திரங்களையும் ஆபரணங்களையும் வேண்டிய வரையில் கொடுங்கள் கொடுங்கள்’ என்று உத்திரவு செய்தார்; அதிகாரிகள் அப்படியே பல இடங்களில் கொடுத்து வந்தார்கள். சமையல் விதிப்படி நன்றாய்ச் சமைக்கப்பட்ட பதார்த்தங்கள் ஒவ்வொரு நாளும் மலைமலையாய்க் குவிக்கப்பட்டன. பல தேசங்களிலிருந்தும் கூட்டப் கூட்டமாய் வந்திருந்த பெண்டுகளும் புருஷர்களும் அன்னபானங்களையும் பக்ஷ்யங்களையும் பூஜித்து அளவற்ற திருப்தியடைந்தார்கள்.

குண்டலம் முதலிய ஆபரணங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்ட பல பிராம்மணர்கள் தங்கள் இனத்தாருக்குப் பரிமாறினார்கள்; சிலர் அவர்களுக்கு உதவிசெய்தார்கள். பிராம்மணோத்தமர்கள் வேண்டியவரையில் பூஜித்து “மஹாராஜ! பதார்த்தங்கள் சமைக்கப்பட்ட திறமையையும் அவைகளின் ருசியையும் குணத்தையும் சொல்லமுடியாது. பரிமாறுகிறவர்கள் எங்களுக்குச் செய்யும் உபசாரத்திற்கோ எல்லையில்லை. எங்களுடைய ஸந்தோஷத்தையும் திருப்தியையும்

வர்ணிக்கமுடியாது. தங்களுக்கு ஸகல மங்களங்களும் உண்டாகட்டும்” என்று ஆசிர்வதித்தார்கள். அரசன் மிகவும் ஸந்தோஷித்தார்.

புத்திமான்களும், வாதம் செய்வதில் ஸமர்த்தர்களுமான பிராம்மணர்கள், ஒருவரையொருவர் ஐயிக்க விரும்பி, யாகக்ரியைகளுக்கு நடுவிலுள்ள ஒய்வு காலத்தில் பலவித பூர்வபக்ஷ ஸித்தாந்தங்களடங்கிய சாஸ்திர வாதங்களைச் செய்தார்கள். தர்ப்பங்களைப் பரப்புவதில் தேர்ந்த பிராம்மணர்கள் ஒவ்வொரு நாளும் மூன்று ஸவனங்களிலும் உமாமுதலிய தேவதைகளை அதிஷ்டானமாயுடைய காரியங்களைப் பெரியோர்களின் உத்தரவுப்படி செய்தார்கள். வைதிகக் கிரியைகளை நடத்தினவர்களில் வேதவேதாந்த நிபுணரல்லாதவர்களும், சாந்த்ராயணம் முதலிய விரதங்களை அனுஷ்டிக்காதவர்களும், பல சாஸ்திரங்களைப் படிக்காதவர்களும், ஒருவரு மில்லை. அரசனுடைய ஸபையிலிருப்பவர்களோ வாதத்தில் நிபுணர்கள்.

யூபங்களை நாட்டவேண்டிய ஸமயத்தில் அக்னிவேதிக்கு அருகில் நறுவலி மரத்தால் ஒரு யூபமும், தெற்கில் தேவதாரு யூபமும், வடக்கில் மற்றொரு அவ்வித யூபமும், அம்மூன்றிக்கும் தெற்கில் மூன்று பில்வ யூபங்களும், வடக்கில் அவ்விதம் மூன்றும், அந்த ஒன்பதற்கும் தெற்கில் மூன்று கறுங்காலி யூபங்களும், வடக்கில் அவ்விதம் மூன்றும், அந்தப் பதினைந்திற்கும் தெற்கில் மூன்று பலாச யூபங்களும், வடக்கில் அவ்விதம் மூன்றும் நாட்டப்பட்டன. இந்த இருபத்தொரு யூபங்கள் ஒவ்வொன்றும் ஒரு மார்பளவு தூரத்தில் உறுதியாய்ச் சிற்பிகளால் நாட்டப்பட்டன. போரை முதலிய தோஷங்களில்லாத கெட்டியான மரத்தால், எட்டுப் பட்டைகளுடன் 504 அங்குலம் உயரமுள்ளவைகளாக, வெகு வழுவழப்பாய் அவை இழைக்கப்பட்டன. யாகவிதிகளையும் பிரயோகங்களையும் அறிந்த பிராம்மணர்கள் அவைகளை ஆபரணங்களாலும் வஸ்திரங்களாலும் மாலைகளாலும் சந்தனம் முதலியவைகளாலும் தங்கப் பட்டங்களாலும் அலங்கரித்து, யாகசாலையை விளங்கச் செய்தார்கள். அவை எவ்வேழாய்ப் பார்க்கப்படும் பொழுது, ஆகாசத்தில், ஸப்தரிஷி மண்டலங்களைப் போல் விளங்கின.

யூபங்களை நடுவதற்கு முன், யாக ஸூத்திரத்தில் சொல்லியபடி செய்யப்பட்ட செங்கல்களால் அக்னிவேதியைப் பிராம்மணர்கள் கட்டினார்கள். அது இறக்கைகளையும் வாலையும் விரித்துக் கொண்டு கிழக்கு முகமாகப் பூமியை நோக்கும் கருடனைப்போல் பதினெட்டு அடுக்குகளுடன் அமைக்கப்பட்டது. இறக்கைகளின் நடுவில் சிறிய தங்கப் பாளங்கள் இணைக்கப்பட்டிருந்தன.

அந்த யூபங்களில் இந்திராதி தேவதைகளை உத்தேசித்து ஸர்ப்பங்களும் பக்ஷிகளும் விதிப்படி கட்டப்பட்டன. பின்பு சாமித்ரம் என்ற கிரியையில் அச்வமேதக் குதிரையும், ஆமை முதலிய ஜல ஜந்துக்களும், ஆடு முதலிய கிராமப் பசுக்களும் உபயோகப்பட்டன. முக்கியமாய் 300 பசுக்களும், பிரதான பசுவான குதிரையும் யூபங்களில் கட்டப்பட்டன. பசுவை அறுக்கும் சாமித்ரப் பிரதேசத்தில் இறந்த அந்தக் குதிரையை அரசனுடைய மஹிஷிகள் மந்திரங்களுடன் ப்ரோக்ஷணம் முதலிய ஸம்ஸ்காரங்களைச் செய்து, இடமாகவும் வலமாகவும் சுற்றிவந்தார்கள். பட்டமஹிஷியான கௌஸல்யை அதன் வயிற்றிற்கு மேலாக மூன்று தங்க

ஊசிகளால் ஆயுதம் நாட்டும் இடங்களைக் கீறினாள். பின்பு அவள் புண்யமடைய விரும்பி வெறுப்படையாமல், ஒரு ராத்திரி முழுவதும் அதன் ஸம்பத்திலிருந்தாள்.

பிறகு ஹோதா, அத்வர்யு, உத்காதா, பிரஹ்மா என்ற பிரதான ரித்விக்குகள், அரசனால் தக்ஷிணையாகக் கொடுக்கப்பட்ட மஹிஷி, வாவாதை, பாலாகலி, பரிவிருத்தியென்ற ஸ்த்ரீகளைப் பெற்று, அவர்களுக்குப் பதிலாக திரவியத்தை ஏற்றுக்கொண்டு அவர்களை அரசனிடத்தில் கொடுத்தார்கள்,

அத்வர்யு வெகு ஜாக்கிரதையாய்ப் பசுவின் வபைக்குப் பதிலாகக் குதிரையின் தேஜனியென்ற உள் அவயவத்தை எடுத்து, சுத்தமான மனஸுடன், நீர் நொச்சிலின் இலைகளால் செய்த தடுக்கில் வைத்து, விதிப்படி மந்திரங்களுடன் ஹோமம் செய்தார். அரசன் அந்தப் புகையை முகர்ந்து, ஸகல பாபங்களும் விலகிப் பரிசுத்தமானார். பிறகு பதினாறு ரித்விக்குகளும் அந்தப் பசுவின் அங்கங் களை விதிப்படி ஹோமம் செய்தார்கள்.

அந்த யாகத்தில் முக்கிய தினங்கள் மூன்று. முதல் நாளில் நான்கு ஸ்தோமங்களுள்ள அக்னிஷ்டோமமும், இரண்டாவதில் உக்த்யமும், மூன்றாவதில் அதிராத்ரமும், மற்ற நாள்களில் ஜ்யோதிஷ்டோமம் ஆயுஷ்டோமம் இரண்டு அதிராத்ரம் அபிஜித் விசுவஜித் ஆப்தோர்யாமம் என்ற ஆறு க்ரதுக்களும் சாஸ்திரப்படி மிகவும் க்ஷேமகரமாய் நடந்தன.

பிரஹ்மாவால் கண்டுபிடிக்கப்பட்ட இந்த மஹா யாகத்தை அரசன் ஸாங்கோபாங்கமாகச் செய்து, அளவற்ற ஸந்தோஷத்துடன், ஹோதா அத்வர்யு பிரஹ்மா உத்காதா என்றவர்களுக்கு முறையே கிழக்கு மேற்கு தெற்கு வடக்கு தேசங்களை தக்ஷிணையாகக் கொடுத்தார். அவர்கள் அவைகளைப் பெற்றுக்கொண்டு “மஹாராஜ! எப்பொழுதும் வேதாத்யயனத்தையும் தபஸையும் செய்து கொண்டிருக்கும் எங்களுக்கு இந்தக் தேசங்களால் பயனில்லை. அவைகளைக் காப்பாற்றவும் சக்தியில்லை. இந்தப் பூமியை ரக்ஷிக்கத் தகுந்தவர் தாங்களே. ஆகையால் ரத்தினம் தங்கம் வெள்ளி பசு முதலியவைகளில் எதையாவது இதற்குப் பதிலாகக் கொடுங்கள்” என்றார்கள். அரசன் பத்து லக்ஷம் பசுக்களையும் பத்து கோடி தங்கம், நாற்பது கோடி வெள்ளி நாணயங்களையும் அந்த தேசங்களுக்கு விலையாகக் கொடுத்தார்.

தங்களுடைய பாகங்களை நியாயமாய்ப் பிரிப்பதற்கு வஸிஷ்டரையும் ரிஷ்யசிசுருங்கரையும் அவர்கள் வேண்டி, வெகுஸந்தோஷத்துடன் பாகங்களைப் பெற்று “அளவற்ற திருப்தியடைந்தோம்” என்று அரசனிடத்தில் சொன்னார்கள். பிறகு அவர் ஸபையிலிருந்த பிராம்மணர்களுக்குக் கோடி கோடியாய்த் தக்ஷிணை கொடுத்தார். தன்னருகில் வந்து தன்னைக் கேட்ட ஒரு ஏழை பிராம்மணனுக்குத் தன் கையிலுள்ள ஓர் விலையற்ற ரத்னகடகத்தைக் கொடுத்தார்.

இப்படி எல்லோரும் எல்லையற்ற திருப்தியடைந்தார்கள். அரசன் ஆனந்தக் கண்ணீர் பெருக யாவரையும் ஸாஷ்டாங்கமாய் வணங்கினார். ரித்விக்குகளும் மற்ற பிராம்மணோத்தமர்களும் வேத வாக்கியங்களால் அவரை மனப்பூர்வமாய் ஆசிர்வதித்தார்கள்.

புத்திரோத்பத்திக்கு இடையூரான ஸகல பாபங்களையும் போக்கி புத்திரோத்பத்தியின், மூலமாக ஸ்வர்க்கத்தைக் கொடுக்கக் கூடியதாய் ஸாமான்ய அரசர்களால் செய்யமுடியாத அசுவமேதம் என்ற ஸர்வோத்தமமான யாகத்தை விதிப்படி செய்து தசரதர் பரமானந்தமடைந்தார்.

பிறகு அவர் நிஷ்யசிநுங்கரைக் கைகூப்பி வணங்கி, அளவற்ற திருப்தியுடன் “ஸ்வாமி! எனக்குப் புத்திரனுண்டாகும்படி அனுக்கிரகிக்க வேண்டும்” என்று பிரார்த்தித்தார். அந்த முனிவர், “அரசனே! கவலை வேண்டாம். நான்கு புத்திரர்கள் பிறந்து உமது வம்சத்தை விளங்கச் செய்வார்கள். தகுந்த உபாயம் செய்றேன்” என்று ஒப்புக்கொண்டார்.

ததேதத் ச ஸ ராஜாந மூவாச த்வீஜ ஸத்தம: |
பவீஜ்யந்தி ஸுதா ராஜந் சத்வாரஸ் கீத குலோத்வஷா: ||

ஸ-15: தேவர்கள் மஹா விஷ்ணுவைப் பிரார்த்தித்தது

மேதாவீ து ததோ தியாத்வா ஸ கிஞ்சீத்த ஸுத்தரம் |
ஸந்த ஸம்ஜஞ்ச ததஸ் தம் து வேதஜ்ஞோ ந்ருப ம்ரவீத் ||

அவதாரிகை

ராவணாதி ராக்ஷஸர்களால் தங்களுக்கு நேர்ந்த கொடுமையை நீக்க, ஷேமத்தைச் செய்யத் தேவர்கள் விஷ்ணுவை வேண்டியதும், தசரதருடைய பிரார்த்தனையை வெளிக்காரணமாகக் கொண்டு ஸாதுக்களைக் காத்து, துஷ்டர்களை அழித்து, தர்மத்தை ஸ்தாபிக்கப் பகவான் பூமியில் மனிதனாகப் பிறக்க உத்தேசித்ததும் சொல்லப்படுகின்றன.

*****

ஸுகல வேதசாகைகளையும் தரிக்கக்கூடிய புத்தியுள்ளவரும் வேதாத்யயனம் செய்து உட்கருத்தையும் ரஹஸ்யங்களையும் நன்றாயறிந்தவருமான ரிஷ்யசிருங்கர், அரசனுடைய கோரிக்கையை நிறைவேற்ற எந்த கிரியையைச் செய்யலாமென்று சற்று ஆலோசித்தார். பிறகு அதை நிச்சயித்துக்கொண்டு “பூபதே! புத்திரபாக்யத்தைக் கொடுக்கும் ஓர் இஷ்ட அதர்வ வேத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. உமக்காக அதைச் செய்விக்கிறேன்” என்று புத்திர காமேஷ்டியை ஆரம்பித்து, வேத விதிப்படி அக்னியில் ஓர் ஆஹுதி செய்தார்.

தசரதருடைய அசுவமேதத்தில் யாக பாகங்களைப் பெறவந்த ஸுகல தேவர்களும் யாக ஸதஸில் கிரமப்படி வீற்றிருந்து தங்களுக்குத் தலைவரான பிரஹ்மாவை ‘ஸ்வாமி! ராவணனென்ற ராக்ஷஸன் கடுந்தவத்தால் தங்களை ஸந்தோஷப்படுத்தி அபூர்வமான வரங்களைப் பெற்று, அந்த பலத்தால் எங்களை உபத்திரவிக்கிறான். தேவர்களால் மரணமில்லை என்று அவனுக்கு வரம் கொடுத்திருக்கிறீர்கள். தங்களுடைய வார்த்தைக்குக் கௌரவம் வைத்து, அவனை சிஷிக்காமல் அவனுடைய அக்கிரமங்களைப் பொறுக்கிறோம். துர்ப்புத்தியுள்ள அந்த ராக்ஷஸன் மூன்று லோகத்து பிராணிகளையும் நடுங்கச் செய்கிறான். மேலும் லோக பாலர்களை எதிர்த்து, இந்திரனைத் துரத்திவிட்டு, தானே ஸ்வர்க்கத்தை ஆள நினைக்கிறான். வரங்களால் மோகமடைந்து எவரிடத்திலும் பயமற்று ரிஷிகளையும் வேதியர்களையும் யக்ஷர்களையும் கந்தர்வர்களையும் அஸுரர்களையும் மற்றவர்களையும் வாட்டுகிறான். அவனைக் கண்டவுடன் ஸூரியன் கிரணங்களைச் சுருக்கிக் கொள்ளுகிறான். அவன் குன்றுகளில் விளையாடும்பொழுது செடி கொடிகளிலுள்ள மலர்கள் உதிருமென்ற பயத்தால் வாயு இஷ்டப்படி வீசுவதில்லை. மலைபோன்ற அலைகளால் பயங்கரமாய்க் கர்ஜிக்கும் ஸமுத்திரமும் அவனைக் கண்டால் அசைவதில்லை. கோர ரூபமுள்ள ராவணனிடத்தில் நாங்கள் எப்பொழுதும் பயந்து, படும் உபத்திரவங்களைச் சொல்லமுடியாது. ஆகையால் அவனைக்கொல்ல ஏதாவது உபாயம் செய்ய வேண்டும்” என்று வணக்கமாய் அந்தப் பெரிய காரியத்தைத் தெரிவித்துக் கொண்டார்கள்.

பிரஹ்மா “தேவர்களே! அவன் தேவ கந்தர்வ ராக்ஷஸ் முதலிய யாவராலும் மரணம் நேர்க்கூடாதென்று என்னைக் கேட்டான். அப்படியே வரம் கொடுத்தேன். ஆனால் மனிதர்களை அலக்ஷ்யம் செய்து அவர்களால் மரணம் கூடாதென்று கேட்கவில்லை. ஆகையால் அவனுக்கு மனிதனாலேயே மரணம் நேரும்; கவலை வேண்டாம்” என்று ஸமாதானம் செய்தார். அமிருத தாரையைப்போல் இனிமையான அந்த வார்த்தையால் தேவர்களும் மஹர்ஷிகளும் அளவற்ற ஸந்தோஷமடைந்தார்கள்.

அப்பொழுது ஸகல தேவர்களுக்கும் பிரபுவாய், ஸகலப் பிராணிகளிடத்தில் அந்தர்யாமியாய் விளங்கும் மஹாவிஷ்ணு அவர்களுக்குத் தரிசனம் கொடுத்தார். துஷ்டர்களை அழித்து ஸாதுக்களை ரக்ஷிக்கத் தகுந்த காலத்தை எதிர்பார்த்திருப்பவராகையால், அந்த ஸமயம் வந்ததென்று அளவற்ற ஸந்தோஷமடைந்து அபார தேஜஸுடன் விளங்கினார். அண்டினவர்களை ரக்ஷிக்க, சங்க சக்ர கதை கட்கம் சார்ங்கமென்ற திவ்யாயுதங்களை எப்பொழுதும் தரிக்கிறவரும், பீதாம்பரதாரியும், உலகத்தைக் காப்பாற்றுவதான தன் காரியத்தில் கண்ணாயிருப்பவருமான அவர் பிரஹ்மாவின் அருகில் சென்றார்

அப்பொழுது தேவர்களும் அவரை வணங்கிக் கைசுப்பி வினயத்துடன் துதித்து “லோகநாத! ராவணனென்ற துஷ்ட ராக்ஷஸன் மூவுலகங்களையும் வருத்துகிறான். தேவர்களால் கொல்ல முடியாதவன். ஸ்வபாவத்தாலும் பிரஹ்மா கொடுத்த வரங்களாலும் வெகு கர்வம் கொண்டிருக்கிறான். தேவ கந்தர்வ யக்ஷ கின்னர மஹரிஷிகளை ஹிம்ஸிப்பதுமல்லாமல் எங்கள் நந்தவனத்தில் விளையாடிக் கொண்டிருக்கும் அபஸரஸ்களைக் கதற அடிக்கிறான். அவனைக் கொல்ல வேண்டும் என்று நாங்களும் ரிஷிகளும் கந்தர்வர்களும் யக்ஷர்களும் மற்றவர்களும் தங்களைச் சரணமடைகிறோம். தேவ சத்துருக்களை அழிக்கத் தாங்களே தயவுசெய்து பூமியில் பிறக்க வேண்டும். தர்மங்களைப் பூரணமாயறிந்து, யாசகர்களுக்கு வேண்டியவரையில் கொடுக்கும் அயோத்யாதிபதியான தசரதர் மஹரிஷிகளைப் போன்றவர்; ஹ்ரீ ஸ்ரீ கீர்த்தி தேவிகளைப்போன்ற அவருடைய மூன்று பத்தினிகளிடத்தில் தாங்கள் நான்கு அம்சங்களாய் அவதரித்து, மனுஷ்ய ரூபத்துடன் துஷ்ட ராக்ஷஸர்களைக் கொல்ல வேண்டும், தங்களைத் தவிர வேறு கதி எங்களுக்கில்லை” என்றார்கள்,

ஸகலப்பிராணிகளாலும் நமஸ்கரிக்கப்பட்ட தேவதேவனான விஷ்ணு, தன்னைச் சரணமடைந்த பிரஹ்மாதி தேவர்களை நோக்கி, “நீங்கள் பயப்படவேண்டாம். உங்களுக்குக் கேட்கமுண்டாகட்டும். நான் பூமியில் தசரத புத்திரனாகப் பிறந்து, தேவ கந்தர்வ ரிஷிகளையும் ஸகல லோகங்களையும் வாட்டும் துஷ்டனான ராவணனை, புத்திரமித்திரப்பந்து பரிவார ஸையங்களுடன் யுத்தத்தில் கொண்டு பதினோராயிர வருஷங்கள் வரையில் பூமியை ஆளுவேன்” என்று அருளிச் செய்தார்.

இப்படித் தேவர்களுக்கு அபயம் கொடுத்து, அவர்கள் வேண்டியபடி நான்கு அம்சங்களாய், தாம் தசரதருக்குப் புத்திரர்களாய்ப் பூமியில் அவதரிக்க உத்தேசித்தார். அவருடைய நல்ல குணங்களை நினைத்து நினைத்து ஸந்தோஷத்தால் மலர்ந்த கண்களுடன் மஹாவிஷ்ணு, தேசகால வஸ்துக்களால்

எல்லையற்றவரும், பிறப்பிறப்பற்றவரும், யாவரும் விரும்பக்கூடியவருமாக இருந்தாலும் தசரதரைப் பிதாவாக அடைய நிச்சயித்தார்.

பிறகு தேவ கந்தர்வ ருத்ர யக்ஷ அப்ஸர கணங்கள் திவ்யமான ஸ்துதிகளால் அவரைக் கொண்டாடி, “பகவானே! ராவணன் பராக்கிரமசாலி; இயற்கையாய் எல்லையற்ற கர்வமுள்ளவன்; பிரஹ்மாவின் வரத்தால் மிகுந்த கொழுப்புள்ளவன்; லோகங்களைக் கதறச்செய்கிறவன்; ஸாதுக்களையும் ரிஷிகளையும் வருத்தி, சொல்ல முடியாத பயத்தை உண்டாக்குகிறவன்; வெகுப்பிரஸித்தன்; அவனைப் பந்து பரிவார ஸைன்யங்களுடன் அழித்து, தங்களை அண்டின எங்களை ரக்ஷிக்க வேண்டும். எங்களுடைய கவலையை நீக்கின பிறகு, நாங்கள் அடைய முடியாததும் அழிவில்லாததும் காமக்குரோதங்கள் அற்றதுமான தங்களுடைய ஸ்ரீ வைகுண்டத்திற்கு மறுபடியும் எழுந்தருளவேண்டும்” என்று பிரார்த்தித்தார்கள்.

**தமேவ ஹத்வா ஸபலம் ஸபாந்தவம்
வீராவணம் ராவண ருத்ர பௌருஷம் |**

ஸ-16: புத்திரகாமேஷ்டி

ததோ நாராயணோ விஷ்ணு: நியுக்த: ஸுரஸத் தமை: |
ஜாநந்நபி ஸுராம்ஸ் சைவம் ஸ்லக்ஷ்ணம் வசந மப்ரேவீத் ||

பிறகு விஷ்ணு, மேலே செய்யவேண்டிய காரியத்தை நன்றாயறிந்தும் அறியாதவரைப்போல், “தேவர்களே! ராவணனைக் கொல்ல உபாயமென்ன? என் நிஜஸ்வரூபத்தோடு அவதாரம் செய்யவேண்டுமா? வேறு வழியுண்டா?” என்று கேட்டார். பிறப்பிறப்பற்ற பகவான் அப்படிச்சொல்லத் தேவர்கள் “லோகநாதா! அவன் வெகு காலமாய்க் கடுந்தவம் செய்து தேவசிரேஷ்டரான பிரஹ்மாவை ஸந்தோஷப்படுத்தி தனக்கு ஒருவராலும் மரணம் நேரக்கூடாதென்று வரம் கேட்டான். ஆனால் மனுஷ்யர்களை அலக்ஷ்யம் செய்து வரத்தில் சேர்த்துக் கேட்கவில்லை. ஆகையால் அவர்களைத் தவிர மற்றவர்களால் மரணமில்லையென்று வரமடைந்து வெகு கொழுப்புடன் ஸகல லோகங்களையும் வருத்தி, பரஸ்தீகளை பலவந்தம் செய்கிறான். மனுஷ்யனால் அவனுக்கு மரணமென்று விதித்திருக்கற்படியால் தாங்கள் நரரூபத்துடன் அவனை யுத்தம் செய்து கொல்லுங்கள்” என்றார்கள்.

அந்த ஸமயத்தில் புத்திரகாமேஷ்டி, செய்து கொண்டிருந்த தசரதருக்குக் குமாரனாய்ப் பிறக்க நிச்சயித்து, மஹாவிஷ்ணு பிரஹ்மாவிடத்தில் சொல்லிக் கொண்டு, தேவர்கள் பூஜிக்க, அங்கேயே மறைந்தார்.

அந்த இஷ்டியில் ரிஷ்யசிருங்கர் பிரதான ஆஹுதி செய்தவுடன், ஆஹவனீய அக்கினியிலிருந்து பூதம் போன்ற ஒரு புருஷன் ஒப்பற்ற காந்தியுடன் ஜ்வலிக்கும் பெரிய சரீரத்துடன் கிளம்பினான். கறுப்பும் சிவப்பும் கலந்த நிறமுள்ள வஸ்திரத்தால் அலங்கரிக்கப்பட்டு, சிவந்த முகமும், துந்துபியைப் போன்ற கம்பீரமான த்வனியும், ஸிம்ஹத்தின் மயிரைப்போன்ற மீசை தாடியும், பர்வதத் தைப்போன்ற உருவமும், கொழுத்த புலியின் பராக்ரமமும், ஸூரிய மண்டலத்தையும் அக்னி ஜ்வாலையையும் போன்ற கூசும்படியான பிரகாசத்தையும் உடையவனாக, உத்தம லக்ஷணங்கள் பொருந்தி, திவ்யாப்ரணங்களால் விளங்க, அந்த மஹா புருஷன், வெள்ளி மூடியுடன் பக்கங்களில் விசித்திர வேலைகளால் அலங்கரிக்கப்பட்டு திவ்விய பாயஸம் நிறைந்த ஒரு தங்கப் பாத்திரத்தை இருகைகளால் பார்யையைப் போல் பிரியமாய் அணைத்துக்கொண்டு, “மஹாராஜ நான் பிரஹ்மாவால் உம்மிடம் அனுப்பப்பட்ட நரனென்று அறியும்” என்றார்.

தசரதர் கைக்கூப்பி வணங்கி, “ஸ்வாமி! நல்வரவு, என்னால் ஆகவேண்டியதென்ன?” என்றார். அந்தப் பிரஹ்ம தூதன், “அசுவமேதத்தாலும் புத்திரகாமேஷ்டியாலும் தேவதைகளை நீர் பூஜித்த படியால் இந்த திவ்விய பாயஸம் உமக்குக் கிடைத்தது. பெருமையையும் ஆரோக்கியத்தையும், நீர் நெடுநாளாய் வேண்டும் புத்திர பாக்கியத்தையும் இது கொடுக்கும். ஆகையால், இதை வாங்கி

உமது பத்தினிகளுக்குப் புஜிக்கக் கொடும், நீர் செய்யும் முயற்சிகளின் பயனை இதனால் அடையலாம்” என்றார்.

அரசர், “உத்தரவுப்படி செய்கிறேன்” என்று தேவர்களால் அனுப்பப்பட்ட திவ்விய பாயஸம் நிறைந்த தங்கப் பாத்திரத்தை வெகு பிரியத்துடன் வாங்கி தலைமேல் வைத்து, ஆச்சரியமான ரூபமுள்ள அந்தப் பூதத்தை நமஸ்கரித்து பிரதக்ஷிணம் செய்தார். மஹா தரித்திரனுக்கு நவநிதி கிடைத்தது போல் அவருக்கு அது கிடைத்தவுடன் பரமானந்தமுண்டாயிற்று. தன் காரியத்தை நிறைவேற்றி பிரஹ்மதூதனும் அக்னியில் மறைந்தார்.

தசரதர் புத்திரகாமேஷ்டியை முடித்து, அத்தப்புரத்திற்குப் போய்க் கௌஸல்யை முதலிய பார்வையகளை அழைத்து, “இந்தப் பாயஸம் தேவர்களால் அனுப்பப்பட்டது. புத்திர பாக்கியத்தைக் கொடுக்கும் இதைப் புஜியுங்கள்” என்றார். சரத்கால சந்திர கிரணங்களால் ஆகாசம் விளங்குவது போல், சந்தோஷ ஸமாசாரத்தைக் கேட்ட ராஜஸ்த்ரீகளின் காந்தியால் அந்தப்புரம் விளங்கிற்று. மஹாராஜா, தனக்கு நான்கு புத்திரர்கள் பிறக்கவேண்டுமென்று, அந்தப் பாயஸத்தில் பாதியைக் கௌஸல்யைக்கும் நாலிலொரு பாகத்தை ஸுமித்திரைக்கும் எட்டிலொரு பாகத்தைக் கைகேயிக் கும் கொடுத்தார். மிகுந்த எட்டிலொன்றை, யோசித்து ஸுமித்திரைக்கே கொடுத்தார். இப்படி அவர் விபாகம் செய்ததை மஹிஷிகள் மெச்சி, பாயஸத்தை வெகுப் பிரீதியுடன் பெற்றுக் கொண்டு புஜித்து, அக்னியையும் சூரியனையும்போல் காந்தியுள்ள கர்ப்பங்களைத் தரித்தார்கள். அதைக் கண்டு அரசன் கவலை தீர்ந்து தேவலோகத்தில் ஸித்தர்களாலும் ரிஷிகளாலும் பூஜிக்கப்பட்ட மஹேந்திரனைப்போல் எல்லையற்ற ஆனந்தமடைந்தார்.

ததஸ்து ராஜா ப்ரஸமீஷ்ய தா: ஸ்த்ரீய:
ப்ரஸூட கர்பா: ப்ரதீஸப்த மாநஸ: |
பபூவ ஷ்ருஷ்டஸ த்ரீ தீவ யதா ஷர்:
ஸரேந்த்ர ஸீத்தார்ஷி கணாபீ பூஜித: ||

ஸ-17: தேவர்களுடைய அவதாரம்

புத்ரத்வம் து கதே விஜ்ஜிணஸ ராஜ்ஞஸ தஸ்ய மஹாத்மந: |
உவாச தேவதா: ஸர்வா: ஸ்வயம்பூர் பகவாதீதம் ||

இப்படி பகவான் மஹாத்மாவான தசரதருக்குப் புத்திரனாய் பிறக்க நிச்சயித்த பிறகு, யாவும்பிறந்த பிரஹ்மா, தேவர்களை அழைத்து “நமக்கெல்லோருக்கும் பரமக்ஷேமத்தைச் செய்யவிரும்பிப் பகவான் பூமியில் மனுஷ்யாவதாரம் செய்யப்போகிறார். ராவணாதி ராக்ஷஸர்களுடன் அவர் யுத்தம் செய்யும்பொழுது அவருக்கு உதவி செய்ய நீங்கள் பிரதானமான அபஸரஸ்களாலும் கந்தர்வ ஸ்த்ரீகளாலும் புத்திரர்களை உண்டு பண்ணுங்கள். அவர்கள் நினைத்த ரூபங்களை எடுக்கக் கூடியவர்களும், ஸகல மாயைகளை அறிந்தவர்களும், வாயுவேகமுள்ளவர்களும், மஹா புத்திமான்களும், அளவற்ற பலசாலிகளும், எல்லா அஸ்திர சஸ்திரங்களின் சக்தியுள்ளவர்களும், அமிருத பானம் செய்தவர்களைப்போல் மரணமற்றவர்களும், நீதி சாஸ்திரங்களையும் உபாயங்களையும் அறிந்தவர்களும், விஷ்ணுவிற்கு சமமான பராக்ரமமுள்ளவர்களுமாக இருக்கவேண்டும். இந்தக் காரியத்தை உத்தேசித்தே வெகு காலத்திற்கு முன் என் கொட்டாவியிலிருந்து ஜாம்பவானென்ற கரடியை ஸிருஷ்டித்திருக்கிறேன். அவன் நிகரற்ற பலசாலி” என்றார்.

அவருடைய ஆக்ஞைப்படி அதுவரையில் புத்திரர்களை உண்டு பண்ணாதவர்கள், தேவ கந்தர்வ ஸித்த வித்யாதர உரக சாரண ரிஷி கணங்களிலும், மற்ற தேவர்களிலும் தங்களுடைய அம்சங்களால் வானர ரூபமுடைய புத்திரர்களைப் பெற்றார்கள்.

வானராதிபதியாக மஹேந்திர மலையைப்போல் பெரிய தேகத்தையுடைய வாலியை இந்திரனும், ஸுகீவனை சூரியனும், வானர சிரேஷ்டனும் மஹா புத்திமானுமான தாரனைத் தேவகுருவும், சகல சம்பத்துகளும் பொருந்தின கந்தமாதனைக் குபேரனும், நளனை விசுவகர்மாவும், பிதாவுக்கு ஸமானமான தேஜஸுள்ளவனும் கீர்த்தியாலும் காந்தியாலும் பராக்ரமத்தாலும் வானரர்களை மிஞ்சின நீலனை அக்னியும், மிகவும் அழகு வாய்க்த மைந்த த்விவிதர்களை அசுவினீ தேவர்களும், ஸுஷேணனை வருணனும், சரபனை மழைக்கு அபிமானி தேவதையான பர்ஜன்யனும், வேகத்தில் கருடனைப் போன்றவரும் எந்த ஆயுதங்களாலும் பிளக்க முடியாத வஜ்ரதேகம் வாய்ந்த ஆஞ்சநேயரை வாயுவும் பெற்றார்கள்.

இப்படி எல்லையற்ற பலத்துடன் மேருமந்தர மலைகளைப்போல் உயர்ந்த சரீரமும், பிதாவுக்கு ஸமான ரூபமும் பராக்கிரமமும் பொருந்தி, நினைத்த ரூபங்களை எடுக்கக்கூடிய எண்ணிறந்த கரடிகளும் குரங்குகளும் கொண்டை முஸுருகளும் நீண்ட வாலுள்ள குரங்குகளும் ராவணாதி ராக்ஷஸர்களை அழிக்கப் பிறந்தன.

அவர்களில் சிலருக்கு கோலாங்கூலம் என்ற வானரவகையும், கரடிகளும், கின்னரஸ்த்ரீகளும் அபஸரஸ்களும் வித்யாதரஸ்த்ரீகளும் நாககன்யைகளும் கந்தர்வஸ்த்ரீகளும் தாய்கள். சிலருக்கு தேவர்களும் ரிஷிகளும் கந்தர்வர்களும்

யக்ஷர்களும் ஸுபர்ணர்களும் நாகங்களும் ஸித்தர்களும் வித்யாதரர்களும் உரகர்களும் பிதாக்கள்.

அவர்கள் பலத்திலும் கர்வத்துலும் ஸிம்ஹத்தையும் புலியையும் போன்றவர்கள்; கல்மரம் நகம் பல் முதலியவைகளை ஆயுதமாகக் கொண்டவர்கள்; சத்ருக்களின் அஸ்திரங்களைத் தடுக்கும் உபாய மறிந்தவர்கள்; பெரிய மலைகளையும் அசைத்துப் பிடுங்குவார்கள்; உறுதியான மஹா விருக்ஷங்களையும் முறிப்பார்கள்; வேகத்தால் கடலைக் கலக்குவார்கள்; பூமியைக் காலால் உதைத்துப் பிளப்பார்கள்; ஏழு கடல்களையும் தாண்டுவார்கள்; ஆகாசத்தில் பறப்பார்கள்; மேகங்களைத் தாவிப் பிடிப்பார்கள்; மதம் கொண்டு திரியும் யானைகளை விளையாட்டாகப் பிடித்து எறிவார்கள். இவ்வித மஹிமையுள்ள பல சேனாபதிகள் எண்ணிறந்த புத்திரர்களை உண்டாக்கினார்கள். அவர்களும் பல ஸேனாபதிகளைப் படைத்தார்கள்; சிலர் ரிக்ஷவான் முதலிய மலைத் தாழ்வரைகளிலும் காடுகளிலும் நதிக்கரைகளிலும் வசித்தார்கள்.

இந்திரனுக்கும் ஸூரியனுக்கும் பிறந்த வாலி ஸுகீவர்கள் ஸஹோதரர்கள், வானராதிபதிகள்; நளன் நீலன் மாருதி முதலியவர்கள் ஸேனைத்தலைவர்கள்; அவர்களின் ஆக்கைக்குள் வஸித்துக் கொண்டிருந்த வானரர்களையும் கரடிகளையும் கொண்டை முஸுருக்களையும் வாலி புஜபலத்தால் காப்பாற்றிவந்தான்.

இப்படி மேகக் கூட்டங்களையும் மலைச்சிகரங்களையும் போல் பெரிய பயங்கரமான சரீரங்களுடன் பல ரூபங்களும் லக்ஷணங்களும் பொருந்தி, ராமனுக்கு உதவிசெய்யப் பூமியில் வளர்ந்து வரும் வானரர்களால், காடு மலை கடல் தீவீபம் நதி நகரங்களுள்ள இந்தப் பூமி முழுவதும் வியாபிக் கப்பட்டது.

**ததர் மேக ப்ருந்தாசுல கூடகல்பை:
மஹாபலைர் வானரயூத பாலை: |
பயூவ யூர்பீம பரீரூபை:
ஸமாவ்ருதா ராம ஸஹாய ஹேதோ: ||**

ஸ-18: ஸ்ரீ ராம ஜனனம்

நீர்வருத்தே நு க்ரஹிதௌ தஸ்மீந் ஹயமேதே மஹாத்மந: |
ப்ரதீக்ருஹ்ய ஸுரா பாகாந் ப்ரதீ ஜக்முர் யதாகதம் ||

தசரத சக்கரவர்த்தி செய்த அசுவமேதம் புத்திரகாமேஷ்டியுடன் முடிந்தது. தேவர்கள் பாகங்களைப் பெற்றுக்கொண்டு ஸ்வர்க்கம் சென்றார்கள். அரசன் பாரியைகளுடன் யாகதீக்ஷை நீக்கி, வந்திருந்த அரசர்களுக்குத் தகுந்தபடி மரியாதை செய்து அனுப்பினார். அவர்கள் வஸிஷ்டர் முதலிய மஹரிஷிகளை வணங்கி விடை பெற்றுக்கொண்டு, அரசன் கொடுத்த வஸ்திராபரணங்களால் விளங்கும் ஸைன்யத்துடன் ஸந்தோஷமாய்த் தங்களுடைய தேசங்களுக்குச் சென்றார்கள். பிறகு தசரதர் ஸைன்ய பரிவார வாகனங்களோடும் பத்தினிகளோடும் வஸிஷ்டர் முதலிய பெரியோர்களை முன்னிட்டுக் கொண்டு அயோத்யைக்கு வந்தார். ரிஷ்யசிநுங்கரும் சாந்தையும் ரோமபாதரும் அங்கதேசத்திற்குப் போனார்கள். இப்படி அனைவர்க்கும் விடை கொடுத்தனுப்பி, தன் எண்ணங்கள் யாவும் நிறைவேறி, தனக்குக் கிடைக்கும் புத்திரபாக்கியத்தைப் பற்றி யோசித்துக் கொண்டு சக்கரவர்த்தி அயோத்யையில் ஸுகமாய் வஸித்துவந்தார்.

இப்படி யக்ஞம் முடிந்து, ஆறுருதுக்கள் கடந்து, பன்னிரண்டாவதான சித்திரைமாதம் நவமி திதி அதிதியை தேவதையாக உடைய புனர்வஸு நக்ஷத்திரம் கூடிய சுபதினத்தில், கடக லக்கினத்தில், கௌஸல்யா தேவி, ஸகல லோகங்களுக்கு நாதனும், ஸகல சுபலக்ஷணங்கள் பொருந்தினவரும், ஸர்வ லோகங்களால் நமஸ்கரிக்கப்படுகிறவரும், மஹாவிஷ்ணுவின் பாதி அம்சமுள்ள வரும், இக்ஷ்வாகு குலத்தைப் பெருமைப் படுத்தப் போகிறவருமான ராமனென்ற புத்திர ரத்தினத்தைப் பெற்றான்.

ஸ்ரீராமர் ஜாதகம்

சுக்கிரன்	சூரியன் புதன்		கேது
	ராசி சக்கரம்		லக்னம் குரு சந்திரன்
செவ்வாய்			

ராகு		சனி	
------	--	-----	--

அப்பொழுது ஸூரியனும் அங்காரகனும் குருவும் சுக்கிரனும் சனியும் முறையே தங்களுடைய உச்சஸ்தான மாகிய மேஷம் மகரம் கடகம் மீனம் துலாமென்ற ராசிகளில் இருந்தார்கள். குருவும் சந்திரனும் கூடப் பிரகாசித்தார்கள். வஜ்ரபாணியான தேவேந்திரனைப் பெற்ற அதிதி தேவியைப் போல், கௌஸல்யையும், எல்லையற்ற தேஜஸுள்ள அந்தப் புத்திரனைப் பெற்று மிகவும் விளங்கினாள்.

புஷ்ய நஷத்திரத்தில் மீன லக்கினத்தில், வீண் போகாத பராக்கிரமமுள்ளவரும் தெளிந்த புத்தியுள்ள வரும் ஸகல நற்குணங்களும் பொருந்தின வரும் விஷ்ணுவின் எட்டிலொரு அம்சமுமான பரதன் கைகேயியிடத்தில் பிறந்தார்.

பிறகு ஆயில்ய நஷத்திரத்தில் ஸூரியோதயத்திற்குப் பின், மஹா வீரர்களாய், ஸகல அஸ்திரசஸ்திர வித்யைகளில் நிபுணர்களாய் விளங்கும் லக்ஷ்மணனும் சத்ருக்னனும் ஸுமித்திரையிடத்தில் பிறந்தார்கள். விஷ்ணுவின் நாலிலொரு அம்சம் லக்ஷ்மணனிடத்திலும் எட்டிலொரு அம்சம் சத்ருக்னனிடத்திலும் விளங்கிற்று. அவர்கள் இரட்டைப் பிள்ளைகள்.

நற்குணங்கள் பொருந்தி, ஒருவர்க்கொருவர் ஸமானமாய்ப் பூரட்டாதி உத்திரட்டாதி நஷத்திரங்களைப்போல் காந்தியுடைய அந்த நான்கு புத்திரர்கள் அவதாரம் செய்த பொழுது, கந்தர்வர்கள் மதுரமாய்ப் பாடினார்கள்; அப்ஸரஸ்கள் ஆடினார்கள்; தேவதுந்துபி முழங்கிற்று; ஆகாசத்திலிருந்து புஷ்பமாரி பொழிந்தது. அயோத்யாவாஸிகள் மஹோத்ஸவம் கொண்டாடினார்கள். ஜனங் களாலும் நாட்டியமாடுகிறவர்களாலும் ஆட்டுவிப்பவர் களாலும் பாட்டாலும் வாத்ய கோஷங்களாலும் ஸூத மாகத வந்திகளாலும் ராஜ வீதிகள் நிறைந்தன.

அப்பொழுது தசரதர் பிராம்மணர்களுக்குக் கணக்கில் லாமல் பசுக்களையும் திரவியங்களையும் தானம் கொடுத்தார். ஸூத மாகத வந்திகளுக்கு விசேஷ வெகுமானம் செய்தார்.

திருக்குமாரர்கள் பிறந்த பதின்மூன்றாவது நாளில், வஸிஷ்ட மஹரிஷி வெகு ஸந்தோஷத்துடன், கௌஸல்யையின் புத்திரனுக்கு ரரமனென்றும், கைகேயியின் புத்திரனுக்குப் பரதனென்றும், ஸுமித்திரையின் புத்திரர்களுக்கு லக்ஷ்மணனென்றும் சத்ருக்னனென்றும் பெயர் வைத்தார். அப்பொழுது தசரதர் நகரத்திலும் நாட்டிலுமுள்ள பிராம்மணர்களுக்குத் திருப்தியாய் அன்னமிட்டு அளவற்ற ரத்தினங்களைக் தக்ஷிணையாகக் கொடுத்தார்.

அந்த ராஜ குமாரர்களுக்கு அன்னப்பிராசனம் சௌளம் உபநயனம் முதலிய ஸம்ஸ்காரங்கள் காலம் தவறாமல் விதிப்படி செய்யப்பட்டன.

அவர்களுக்குள் த்வஜத்தைப்போல் விளங்கும் மூத்தவரான ஸ்ரீராமன், தன் பிதாவுக்கு அளவற்ற ஸந்தோஷத்தை உண்டு பண்ணுகிறவராய், பிரஹ்மாவைப்

போல் எல்லாப் பிராணிகளுக்கும் இஷ்டமுள்ள வராயிருந்தார். அந்தக் குமாரர்கள் வேத வேதாங்கங்களையும் பூர்வமாகக் கற்றார்கள். சூரர்களாகவும், ஞானவான்களாகவும், ஸகல நற்குணங்களும் பொருந்தினவர்களாகவும், ஜனங்களுக்கு அனுசூலத்தைச் செய்வதிலேயே நோக்கமுள்ள வர்களாகவும் வளர்ந்தார்கள். அவர்களில் ஸ்ரீ ராமன் அபாரமான காந்தியும் வீணாகாத பாரக்கிரமமுமுள்ளவர்; சந்திரனைப்போல் ஸகல லோகங்களுக்கும் பிரியமானவர்; யானையேற்றம், குதிரையேற்றம், ரதம் ஓட்டுதல், வில்வித்யை முதலியவைகளில் நிபுணர். பெற்றோர்களுக்குப் பணிவிடை செய்வதில் மிகவும் முயற்சியுள்ளவர்.

விசேஷ லக்ஷ்மி பொருந்திய லக்ஷ்மணன், குழந்தைப் பருவம் முதல் அனைவர்க்கும் பிரியமானவர்; தன் தமயனான ராமனிடத்தில் மனோவாக்குக் காயங்களால் அளவற்ற பிரியம் வைத்தவர். லக்ஷ்மணன் ஸமீபத்திலில்லாவிட்டால் புருஷோத்தமனான ராமனுக்குத் தூக்கம் வராது; ருசியுள்ள அன்னத்தையும் அவரின்றிப் புஜிப்பதில்லை. தன் வலது கையாகவும் வெளியில் ஸஞ்சரிக்கும் பிராணனாகவும் அவரை நனைத்திருந்தார். ராகவன் குதிரைமேலேறி வேட்டைக்குப் போகும்பொழுது, இளையாழ்வார் வில்லும் கையுமாய் அவரை ரக்ஷித்துக்கொண்டு பின்தொடர்வார்.

அவருக்குத் தம்பியான சத்ருக்னன் அப்படியே பரதனிடத்தில் எல்லையற்ற பிரியம் வைத்தான். தன் பிராணனைக் காட்டிலும் அவனிடத்தில் பரதனுக்கு அதிகப் பிரேமையுண்டு.

மிகுந்த அதிருஷ்டசாலிகளும் பிரீதி வைக்கத் தகுந்தவர்களுமான நான்கு குமார்களுடைய தசரதர், தேவர்களால் சூழப்பட்ட பிரஹ்மாவைப்போல் வெகுப் பிரீதியடைந்தார். அவர்கள் சாஸ்திரங்களைக் கற்று ஞானத்தை யடைந்ததால் நற்குணங்கள் பொருந்தி, ஒரு வேளை அஜாக்கிரதையால் கெட்ட காரியங்களில் மனது சென்றாலும் அதனால் வெட்கமடைந்து, எல்லா விஷயங்களையும் அறிந்தவர்களென்ற கீர்த்தியையும், லௌகிக காரியங்களில் திறமையையும், வருங்காலத்தை அறியும் சக்தியையும், கண்ணைப் பறிக்கும் தேஜஸையும் உடையவர்களாயிருந்ததால், தசரதர் லோகாதிபத்யான சதுர்முகனைப்போல் பரம ஸந்தோஷமடைந்தார். அவர்களும் மஹாராஜா தங்களிடத்தில் வைத்திருக்கும் பிரீதியைப் பார்த்து, வேதம் ஓதுவதிலும் வில்வித்தையிலும் பிதிரு சுச்சுருஷையிலும் கவலை வைத்து வெகு திறமையடைந்தார்கள்.

பிறகு தசரதர் ஒரு நாள் உபாத்தியாயரையும் பந்துக்களையும் மந்திரிகளையும் வருவித்துத் தன் புத்திரர்களுக்கு மணம் செய்ய வேண்டியதைப்பற்றி ஆலோசித்துக் கொண்டிருக்கையில், மஹா தேஜஸ்வியான விசுவாமித்திர மஹாமுனி, அவரைப் பார்க்க விரும்பி அங்கே வந்து “காதியின் புத்திரனான விசுவாமித்திரன் தங்களைப் பார்க்க வந்திருக்கிறானென்று அரசனிடத்தில் சீக்கிரமாய்த் தெரிவிப்புகள்” என்று காவலாளிகளுக்குச் சொன்னார். அவர்கள் பயபக்தியுடன் பரபரப்படைந்து அரண்மனைக்குள் ஓடி, விசுவாமித்திரர் வந்திருப்பதை ராஜாவுக்குத் தெரிவித்தார்கள். அவர் பரமானந்தமடைந்து வெகு ஜாக்கிரதையுடன் புரோஹிதரை முன்னிட்டுக் கொண்டு, இந்திரன் பிரஹ்மாவை உபசரிப்பதுபோல் மஹரிஷியை

எதிர்கொண்டமைத்தார். கடுமையான விரதங்களை அனுஷ்டிக்கும் அந்த முனிவர் தேஜஸால் ஜ்வலிப்பதைக் கண்டு முகமலர்ந்து, அரசன் புரோஹிதர் மூலம் அவருக்கு அர்க்கிய பாத்யங்களைக் கொடுத்தார்.

விதிப்படி செய்யப்பட்ட அந்தப் பூஜையைக் கௌசிகர் அங்கீகரித்து, அரசனை, நகரத்தையும் பொக்கிஷத்தையும் தேசங்களையும் பந்துக்களையும் மித்திரர்களையும் பற்றி கேட்கும் விசாரித்தார். “மஹாராஜ! உம்மால் ஜயிக்கப்பட்டவர்கள் கீழ்ப்படிந்து நடக்கிறார்களா? யாகங்களால் தேவர்களையும், அதிபூஜை ராஜநீதி நான்கு வித உபாயம் முதலியவைகளால் மனிதர்களையும் நன்றாய்த் திருப்தி செய்கிறீரா?” என்று கேட்டு, வஸிஷ்ட வாமதேவ ஜாபாலி முதலியவர்களையும் விதிப்படி உபசரித்து கேட்கும் விசாரித்தார். அதனால் அவர்கள் வெகு ஸந்தோஷமடைந்து, ராஜ ஸபைக்கு வந்து பூஜிக்கப்பட்டு உசிதமான ஆஸனங்களில் அமர்ந்தார்கள்.

பிறகு எல்லையற்ற உதாரஸ்வபாவமுள்ள தசரதர் ஸந்தோஷத்தால் தேகம் புளகித்து, கௌசிகரைத் துதித்து “ஜனன மரணங்களால் பீடிக்கப்படும் மனிதர்களுக்கு அவைகளைப் போக்கும் அமிருதம் கிடைத்தால் எப்படியோ (அல்லது, மரண மடைந்தவன் பிழைத்து வந்தால் எப்படியோ); பல வருஷங்களாய் மழையில்லாமல் வாடின இடத்தில் மேகங்கள் ஓயாமல் மழை பெய்தால் ஜனங்களுக்கு எப்படியிருக்குமோ; எவ்விதத்திலும் தனக்குப் பத்தினியிடத்தில் வெகுகாலமாய்ப் புத்திரன் பிறக்காமல், அந்த ஆசையை விட்டவனுக்குத் திடீரென்று அந்தப் பாக்கியம் கிடைத்தால் எப்படியோ; கெட்டுப்போன நிதிகள் தானாய்க் கிடைத்தால் எப்படியோ; பிரியமான புத்திரன் முதலியவர்களுக்கு விவாஹ மஹோத்ஸவம் நேர்ந்தால் நமக்கு எப்படியோ; அவ்விதமான ஸந்தோஷத்தை, ஒருநாளும் எதிர்பாராத தங்களுடைய வரவால் அடைந்திருக்கிறேன்.

(அமிருதத்திற்கு ஸமமான திவ்விய பாயஸம் தனக்கு எதிர்பாராமல் கிடைத்தது; தன் மித்தரனான ரோமபாதனுடைய ராஜ்யத்தில் வெகு காலம் மழை பெய்யாமல் ருஷ்யசிருங்கர் அடிவைத்தவுடன் பெய்தது; தனக்கும் பார்யைகளுக்கும் புத்திரோத்தபத்தியின் காலம்தாண்டிப்பிறகும் எதிர்பாராமல் நான்கு பிள்ளைகள் உண்டாயின; இந்த ஆச்சரியங்களை நினைத்து இப்படிச் சொன்னார்.)

“கேட்குமாய் வந்தீர்களா? என் ஸந்தோஷத்திற்கோ எல்லையில்லை. தங்களுடைய இஷ்டத்தை எப்படி நிறைவேற்ற வேண்டும்? தங்களைவிட உத்தமமான பாத்திரம் எனக்குக் கிடைக்குமோ? என் யத்னமில்லாமல் நான் எதிர்பாராமல் என்னைத் தேடி வந்தீர்களே! என் ஜன்மம் இன்றுதான் கடைத்தேறிற்று; என் வாழ்நாள் இன்று தான் பயனடைந்தது. தாங்கள் முதலில் அரசராய் ஸகல போகங்களையும் அனுபவித்தீர்கள், பிறகு கடுந்தவத்தால், ராஜரிஷியாகி பிரஹ்மரிஷி பதவியை அடைந்தீர்கள்; எவ்விதத்திலும் தங்களை நான் பூஜிக்க வேண்டியவன்; யாதொன்றிலும் தங்களுக்கு ஆசையில்லை. தாங்கள் இங்கே வந்ததை நினைத்து நினைத்து எனக்கு ஆச்சரியம் பொங்குகிறது. தங்களுடைய வரவால் நான் மிகவும் பரிசுத்தனானேன். தங்களைத் தரிசித்ததால் புண்ணிய கேஷத்திரங்களை அடைந்தவனானேன். தாங்கள் எதையும் கொடுக்கக்கூடிய பிரபுவல்லவா? என்னை உத்தேசித்து இங்கே வந்த காரியத்தைச் சொல்ல வேண்டும். தங்களுடைய

ஆக்ஞையை நிறைவேற்றித் தங்களால் அனுக்கிரஹம் பெற விரும்புறேன். தாங்கள் எண்ணி வந்த காரியம் எதுவானாலும் யோசிக்கக் கூடாது. குறைவில்லாமல் முடிக்கிறேன். தாங்கள் எனக்குத் தெய்வமல்லவா? தங்களுடைய வரவால் எனக்கு விசேஷ ஷேமமும் நிகரற்ற தர்மமும் கிடைத்திருக்கின்றன” என்றார்.

பெருந்தன்மையுள்ள தசரதர் வணக்கமாய்ச் சொன்ன வார்த்தைகள், உத்தம குணங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டு ஒப்பில்லாத கீர்த்தியடைந்த கௌசிகருடைய மனத்திற்கும் காதிற்கும் மிக்க ஸுகத்தைக் கொடுத்தன.

**இத் ஷ்ருதய ஸுகம் நிபரம்ய வாக்யம்
பர்ருத் ஸுக மாத்மவதா வீநீத மூக்தம் |
ப்ரதீத குணயபரா குணார் வீபரீஜ்ஃ :
பரமரீஜ்: பரமம் ஜகாம ஷூர்ஜம் ||**

ஸ-19: “ராமனை அனுப்பும்”

தச் ச்ருத்வா ராஜஸீம்ஜஸ்ய வாக்ய மத்யுத வீஸ்தரம் |
ஜ்ருஷ்டராமா மஜாஜேஜா : வீஸ்வாம் தீரா ப்யபாஜத ||

ராஜசிரேஷ்டரான தசரதர் சொன்ன ஆச்சரியகரமான வார்த்தைகளைக் கேட்டு எல்லையற்ற தேஜஸையுடைய விசுவாமித்திரர் ஸந்தோஷத்தால் தேகம் புளகித்து, “மஹாராஜ! இக்ஷ்வாகு வம்சத்தரசர்களின் மஹா குலத்தில் பிறந்து வஸிஷ்டரால் ஒவ்வொரு காரியத்திலும் உபதேசிக்கப்பெற்ற உமக்கே இந்த வார்த்தைகள் தகும்; வேறொருவருக்கும் தகாது. நான் எண்ணியிருப்பதை முடிப்பதாய் நிச்சயம் செய்யும். ராஜசிரேஷ்ட! பிறகு தவறக் கூடாது. சில பலன்களை உத்தேசித்து நான் ஒரு யாகம் செய்ய ஆரம்பித்தேன். அது முடியும் ஸமயத்தில் ஸுபாஹு மாரீசனென்ற இரண்டு ராக்ஷஸர்கள் அங்கேவந்து மாம்ஸத்தையும் ரத்தத்தையும் அக்னி குண்டத்தில் வர்ஷித்து யாகத்தைக் கெடுத்து விட்டார்கள். அவர்களோ மஹா வீரர்கள்; யுத்தங்களில் தேர்ந்தவர்கள்; நினைத்த ரூபங்களை எடுக்கக் கூடியவர்கள். இப்படிப் பலதடவை நடந்து என் சிரமமெல்லாம் வீணாகி, உத்ஸாஹம் குறைந்து அவ்விடத்தைவிட்டு வந்தேன். யாக காலத்தில் சபிக்கக் கூடாதென்று ஏற்பட்டிருப்பதால் அவர்களை நானே சிக்ஷிக்க முடியவில்லை.

மறுபடியும் யாகம் செய்யப் போகிறேன். அதை ரக்ஷிக்க உமது மூத்த புத்திரனான ராமனை என்னுடன் அனுப்பும். அவன் சிறு வயதுள்ளவனானாலும் மஹா சூரன், வீணாகாத பராக்கிரமமுடையவன். இயற்கையாயுள்ள திவ்விய தேஜஸாலும் என்னால் ரக்ஷிக்கப்படுவதாலும் அந்த ராக்ஷஸர்களைக் கொல்வானென்பதில் கொஞ்சமும் ஸந்தேகமில்லை. மேலும், மூவுலகிலும் கீர்த்தி பெறுமாடி அவனுக்குப் பலவிதமான ஷ்வேதத்தைச் செய்வேனென்று நிச்சயமாய் நம்பும். ‘இந்தச் சிறுவன் கோர ராக்ஷஸர்களைக் கொல்ல முடியுமா’ என்று ஸந்தேகம் வேண்டாம். அவர்கள் ராமனுக்கெதிரில் க்ஷணம்கூட நிற்கமுடியுமா? ராமனைத் தவிர வேறொருவரும் அவர்களைக் கொல்லமுடியாது. அந்தப் பாபிகள் வீரியத்தால் கொழுப்படைந்தவர்கள். ஆனாலும் காலபாசம் அவர்களைக் கழுத்தில் கட்டி இழுக்கிறது. ராஜசிரேஷ்டனும் மஹாத்மாவுமான ராமனுக்குமுன் அவர்கள் எம்மாத்திரம்? ‘ஐயோ! அறுபதாயிரம் வருஷங்களுக்குப் பிறகு அபூர்வமாய்ப் பிறந்த அருமைக் குழந்தையை ராக்ஷஸர்களுடைய கையில் எப்படிக் காட்டிக் கொடுப்பேன்’ என்று புத்திரவாத்ஸல்யத்தால் தயங்க வேண்டாம். அந்த ராக்ஷஸர்கள் இறக்தார்களென்றே நம்பும். அப்படிப் பிரதிக்கொ செய்கிறேன்.

ஸாமான்யமான குழந்தை என்று உலகத்தினர் ராமனை நினைத்திருக்கிறார்கள். அவனுடைய மஹிமை உமக்குத் தெரியாது. ராமன் மகாத்மா என்றும், வீணாகாத பராக்ரமம் உள்ளவனென்றும் ஞான பலத்தால் நான் அறிவேன். என் வார்த்தையில் நம்பிக்கையில்லாவிட்டால் இதோ இருக்கும் வஸிஷ்டரைக் கேளும். உமக்குப் புரோஹிதர், மஹா தேஜஸ்வி, ஸத்யவான், ஹிதத்தையே உபதேசிக்கின்றவர். அதுவும் போதா விட்டால் இதோ இருக்கும் மற்ற ரிஷிகளைக் கேளும். இவர்கள்

கடுந்தவத்திலேயே ஆயுளைப் போக்குபவர்கள். செய்தப் பிரதிக்கையைய நிறைவேற்றுவதாலுண்டாகும் தர்மமும் கீர்த்தியும் என்றும் அழியாமலிருக்க வேண்டுமானால், ராமனை என்னுடன் அனுப்பும். உமது மந்திரிகளும் வஸிஷ்டர் முதலிய மற்றவர்களும் இப்படிச் செய்ய அனுமதித்தால் ராமனை என்னுடன் அனுப்பும். அவனிடத்தில் உமக்கு எல்லையற்ற பிரீதி உண்டென்பதையும் அறிவேன். ஆனால், அவனுக்கு யாதொன்றிலும் பற்றில்லை என்பதையும் அறிவேன். என் யாகத்திற்காகப் பத்து தினங்கள் மாத்திரம் செந்தாமரைக் கண்ணனான ராகவனை என்னுடன் அனுப்பும். அதற்கு மேல் அவனை வைத்துக் கொள்வதில்லை. யாக காலம் தாண்டுவதற்கு முன் ராமனை என்னுடன் அனுப்பும். உமக்கு ஸகல க்ஷேமமும் உண்டாகட்டும். கவலைக்கு இடம் வேண்டாம்” என்றார்.

தர்மாத்மாவான விசுவாமித்திரர் தர்மத்திற்கும் அர்த்தத்திற்கும் சேர இப்படிச் சொன்னார். தனக்கும் ராமனுக்கும் சுபத்தைக், கொடுக்கும் அந்த வார்த்தைகளைக் கேட்டவுடன் தசரதர் ‘ஐயோ! ராமனை விட்டுப் பிரிய வேண்டுமே; இல்லாவிட்டால் பிரதிக்கை தவறின பாபம் நேருமே; விசுவாமித்திரருடைய கொடிய சாபத்திற்கு உட்படவேண்டுமே’ என்று தீவிரமான துக்கத்தில் மூழ்கி பயந்தார். கௌசிகருடைய சொற்கள் அயோத்யாதிபதியின் ஹிருதயத்தைப் பிளந்து மனத்தைக் கலக்கிப்புண்ணாக்கின. ஆஸனத்தில் உட்கார்ந்திருந்தவர் கிடுகிடுன்று நடுங்கினார்.

**இத் ஷ்ருதஸ்ய மஹா வீதாரணம்
முந் வசநம் தததீவ ஸ்ரீஸ்ரீவாந் ||
நரபத்ரபவந் மஹாந் மஹாத்மா
வ்யதீதமநா: ப்ரசசாஸ சாஸநாத் ||**

ஸ-20: “ரரமனை அனுப்பமாட்டேன்”

தச் ச்ருத்வா ராஜ ஸார்தூஸா விஸ்வாம் த்ரஸ்ய பாஜீதம் |
முஹூர்தம்வ நிஸ்ஸம்ஜஞ: ஸம்ஜஞாவா நிதமப்ரவீத் ||

ராஜசிரேஷ்டரான தசரதர் விசுவாமித்திரருடைய வார்த்தையைக் கேட்டு ஒரு முகூர்த்தம் வரையில் மூர்ச்சையடைந்தார். பிறகு பிரக்ஞை வந்து “மஹர்ஷே! மலர்ந்த செந்தாமரையைப் போன்ற திருக்கண்களுள்ள என் ராமனுக்கு இன்னும் பதினாறு வயது முடியவில்லையே. ராத்திரியில் கபட யுத்தம் செய்யும் ராக்ஷஸர்களுடன் யுத்தம் செய்ய இவனுக்குத் திறமை எங்கே? மிகுந்த சூரர்களும் அஸ்திர வித்யையில் நிபுணர்களும் ராக்ஷஸர்களுடன் யுத்தம் செய்யக்கூடியவர்களுமான பலர் என்னிடத்திலிருக்கிறார்கள். மேலும், என் அக்ஷௌஹிணி ஸைன்யம் தயாராக இருக்கிறது. இவைகளுடன் நானே வந்து வில்லும் கையுமாய் ராக்ஷஸர்களுடன் உயிருள்ளவரையில் யுத்தம் செய்கிறேன். தங்களுடைய யாகம் விக்னமின்றி நிறைவேறும், கவலை வேண்டாம். ராமனோ குழந்தை; அஸ்திர வித்யையைப் பூர்ணமாக அறியாதவன். சத்துரு பலத்தையும் தனக்கும் பிறர்க்குமுள்ள பேதத்தையும் அறிய முடியாதவன். இதுவரையில் சண்டை செய்து பழக்கமில்லாதவன்; அஸ்திர பலமில்லாதவன்; கபட யுத்தம் செய்வதே ஸ்வபாவமாக உள்ள ராக்ஷஸர்களுடன் இவனை யுத்தத்திற்கு அனுப்புவது நியாயமா?

இதிருக்கட்டும், தாங்கள் கேவலம் ரிஷியல்லவே. என்னைப் போல் அரசனாயிருந்து குடும்பத்தின் கஷ்ட ஸுகங்களை அறிந்தவரல்லவா? அறுபதாயிரம் வருஷங்கள் வரையில் புத்திர பாக்கியமின்றி மிகவும் வருந்தினேன். பல விரதங்களையும் நியமங்களையும் யாக யக்ஞங்களையும் செய்து என் ராமனைக் குழந்தையாக அடைந்தேன். நால்வரில் மூத்தவன்; தர்மமே அவனுக்குப் பிரதானம்; மற்றவர்களைவிட அவனிடத்தில் எனக்கு விசேஷ பிரேமை. அவனை விட்டுப் பிரிந்தால் ஒரு முகூர்த்தமாவது என் உயிர் தங்காது. ஆகையால் ராமனை அழைத்துப்போவது உசிதமல்ல. அப்படித் தாங்கள் பிடிவாதம் செய்தால் என்னையும் ஸைன்யத்தையும் அழைத்துப் போகலாம். நான் வந்தாலும் ராமன் வந்தாலும் ராக்ஷஸர்களுடன் எப்படி யுத்தம் செய்ய வேண்டும்? அவர்கள் யாருடைய புத்திரர்கள்? பெயர் என்ன? ஸ்வரூபமும் பராக்கிரமும் எவ்விதமானது? அவர்களுக்கு யார் உதவி? ராக்ஷஸர்களென்றால் பலத்திலும் கர்வத்திலும் நிகரற்றவர்களல்லவா? அவர்களைப் பற்றி விஸ்தாரமாகச் சொல்லுங்கள்” என்றார்.

கௌசிகர் “மஹாராஜ! ராக்ஷஸாதிபதியான ராவணன் மூவுலகத்திலுமுள்ள பிராணிகளை ஹிம்ஸிக்கிறானென்று கேட்டிருக்கலாம். புலஸ்தியப் பிரஜாபதியின் வம்சத்தில் பிறந்தவன். விச்ரவஸின் புத்திரன். குபேரனுக்குத் தம்பி; பிரஹ்மாவிடத்தில் அபூர்வமான வரங்களைப் பெற்றவன். அவன் அறியாமலாவது அலக்ஷ்யத்தாலாவது கெடுக்காத யாகங்களை ஸுபாஹு மாரீசனென்ற அவனுடைய

உறவினர் உத்தரவுபெற்று அழித்து, அந்தக் காரியத்தை வெகு ஜாக்கிரதையாய் நடத்தி வருகிறார்கள்” என்றார்.

அதைக் கேட்ட தசரதர் இடி விழுந்ததுபோல் நடுங்க, “மஹரிஷே! அந்தத் துஷ்டனுடன் யுத்தம் செய்ய என்னால் முடியாது. ஸகல தர்மங்களையும் அறிந்த தாங்கள் என் குழந்தையிடத்தில் கிருபை செய்யவேண்டும். பாக்கியமற்ற எனக்குத் தாங்களே குரு. தாங்களே தெய்வம். தேவ தானவ கந்தர்வ யக்ஷ பதக பன்னகர்கள் அவனுக்கெதிரில் நிற்கமுடியாதே. மனுஷ்யர்களைப் பற்றிச் சொல்லவும் வேண்டுமோ? அவனை எதிர்க்கும் வீரர்களின் வீரியத்தை அபகரிக்கிறானே. அவனோடாவது அவனுடைய ஸைன்யங்களோடாவது யுத்தம் செய்ய என்னால் முடியாது. என் புத்திரர்கள் எனக்கு உதவியாயிருந்தாலும், என் ஸைன்யம் கூட இருந்தாலும் என்னால் முடியாது. ராமன் தேவர்களைப்போல் அழகும் காந்தியுமுள்ளவன்; பாலன், என் அருமைக் குழந்தை, யுத்தப்பயிற்சியில்லாதன்; அவனைக் கொடுக்கமாட்டேன். அவ்விரு ராக்ஷஸர்கள் ஸுந்தோப ஸுந்தர்களின் புத்திரர்களல்லவா? யக்ஷகன்யைக்குப் பிறந்த தைத்யர்களல்லவா? யுத்தத்தில் யமனை எதிர்த்தாலும் எதிர்க்கலாம், அவர்களை எதிர்க்க முடியுமோ? வீரியசாலிகள், யுத்தங்களில் நன்றாய்ப் பழகினவர்கள்; அவர்களே தங்களுடைய யக்ஞங்களைக் கெடுக்க வந்தால் ராமனைத் தங்களுடன் அனுப்பவே மாட்டேன். ஆனால், அவர்களில் ஒருவனுடன் நானும் என் மித்திரர்களும் யுத்தம் செய்யக் தயாராக இருக்கிறோம்” என்றார்.

அதைக் கேட்டவுடன் விசுவாமித்திரருக்கு மஹா கோபமுண்டாயிற்று. யாகத்தில் நெய்த்தாரைகளால் அக்னி வளர்ந்து பிரகாசிப்பதைப்போல் அவருடைய கோபம் ஜ்வலித்தது.

**இத் நரபத் ஜஸ்பநாத த்வீஜேந்த்ரம்
குபரீத ஸூதம் ஸமஸூதந் வீவேபா மந்யு : |
ஸமஸூத இவ மகேக்நீ ராஜ்யஸீக்த:
ஸமபவ துஜ்வஸீதோ மஸூர்ஜி வஜ்நீ: ||**

ஸ-21: தசரதர் ஸம்மதித்தது

தச் ச்ருத்வா வசநம் தஸ்ய ஸ்வேநஜா பர்யாகுலாஹரம் |
ஸமந்ய: கிளபரீகோ வாக்யம் ப்ரத்யுவாச மஜீபதீம் ||

இப்படிப் புத்திர ஸ்நேஹத்தால் மனந்தளர்ந்து தசரதர் பிரலாபிப்பதைக் கேட்டு விசுவாமித்திரர் கோபமடைந்து “அரசரே! நான் உம்மை ஏதாவது வலுவில் வேண்டினேனா? எதைக் கேட்டாலும் உடனே கொடுப்பதாய் அடிக்கடிப் பிரதிக்கை செய்தவர் நீரே; கேட்கும்படி கட்டாயப்படுத்தி என்னைக் கேட்கச் சொன்னதும் நீரே; செய்தப் பிரதிக்கையை இப்பொழுது தவிர்க்கப்பார்க்கிறவரும் நீரே. ரகுலத்தில் பிறந்த அரசர்களுக்கு இது அழகல்ல. அந்த வம்சத்திற்கு ஏதோ அனர்த்தம் நேரிடப்போகிறது. பொய்யர்களைத் தண்டிக்கவேண்டிய நீரே பொய் சொன்னால் நான் என்ன செய்யக் கூடும்? இது உமக்கு நன்றாயிருந்தால் நான் திரும்பிப்போகிறேன். இக்ஷ்வாகு வம்சத்தில் பிறந்தவனென்று பெரிய பெயர் வைத்துக் கொண்டிருக்கிறவரே! செய்த பிரதிக்கையைப் பொய்யாக்கி, பந்துக்களுடன் ஸுகமாய் வனித்துக்கொண்டிரும்” என்று அங்கிருந்து போகப் புறப்பட்டார்,

மஹாஞானியான விசுவாமித்திரர் கோபம் கொண்டதைக்கண்டு பூமி முழுதும் நடுங்கிற்று. தேவர்களுடைய மனத்தில் பயம் குடி கொண்டது. இப்படி ஸுகல ஜகத்தும் பயத்தால் தத்தளிப்பதைக் கண்ட வஸிஷ்டர், மஹா புத்திமானும் நிகரற்ற தபஸ்வியுமானதால் “மஹாராஜ! இதென்ன? நீரும் இப்படிச் செய்யலாமோ? அண்டினவர்களைக் கைவிடாமல், செய்த பிரதிக்கையை உயிரைக் கொடுத்தாவது நிறைவேற்றின சிபி ஹரிச்சந்திரன் முதலிய அரசர்களால் அலங்கரிக்கப்பட்ட இக்ஷ்வாகு வம்சத்தில் பிறக்கும் பாக்கியத்தைப் பெற்றிருக்கிறீர்; தர்மமே ரூபமெடுத்து வந்ததைப்போல் விளங்குகிறீர்; மஹா தைரியசாலி; சுத்தமான ஆசாரமுள்ளவர்; ஸ்ரீமான்; குலதர்மத்தை நீரே கைவிடலாமோ? ரகுலத்தில் பிறந்த தசரதர் தர்மாத்மாவென்று மூவுலகிலும் பிரஸித்தியல்லவா? உமது க்ஷத்திரிய தர்மத்தை அனுஷ்டியும். அதர்மத்தில் மனத்தைச் செலுத்தலாமோ? இப்படிச் செய்கிறேனென்று ஒருவன் சொல்லி, அதை முடிக்காவிட்டால், அவன் செய்யும் தான தர்மங்களும் யாகயக்ருங்களும் ஜபஹோம தர்ப்பணங்களும் தவமும் நாசமடையுமல்லவா. ஆகையால் ராமனை இவருடன் அனுப்பும்.

அவனுக்கு அஸ்திரப் பயிற்சி இருந்தாலும் இல்லாவிட்டாலும் ராக்ஷஸர்களால் கொஞ்சமும் பயமில்லை. ஜ்வலிக்கும் அக்னி, தேவாமிருதத்தை ரக்ஷிப்பது போல், விசுவாமித்திரர் அவனை ரக்ஷிக்கும்பொழுது குறைவென்ன?

“இவர் ஸாதாரணமானவரா? தர்மமே உருவெடுத்து வந்ததென்று இவரைச் சொல்லலாம். வீரசிகாமணி; புத்தியில் யாவரையும் மிஞ்சினவர்; தபஸிற்கு எல்லை இவரே; மூவுலகிலுமுள்ள சராசரங்களில் பலவகையான அஸ்திரங்களை அறிந்தவர் இவரே; வேறொருவர்க்கும் தெரியாததும், தேவாஸுர யக்ஷ ராக்ஷஸ கந்தர்வ கின்னர உரக கணங்களுக்கும் தெரியாததுமான அஸ்திரங்கள் யாவும் இவருக்கு நன்றாய்த் தெரியும். முன்பு இவர் அரசனாயிருந்து ஆண்டபொழுது கிருசாச்வருடைய

புத்திரர்களான ஸகல அஸ்திர தேவதைகளையும் சிவபிரானிடத்திலிருந்து பெற்றார். கிருசாச்வருக்கு ஜயையென்ற தக்ஷப்பிரஜாபதியின் புத்திரியிடத்தில் ஐந்நாறு அஸ்திர தேவதைகளும், வேறோரு பெண்ணான ஸுப்ரபையிடத்தில் ஐந்நாறு அஸ்திர தேவதைகளும் பிறந்தார்கள். அவர்கள் அஸுரர்களை அழிக்க ஸிருஷ்டிக்கப்பட்டவர்கள்; நானா ரூபமுள்ளவர்கள்; நினைத்த ரூபங்களை எடுக்கக்கூடியவர்கள்; மஹா தேஜஸ்விகள்; ஜயத்தைக்கொடுக்கக் கூடியவர்கள்; ஸுப்ரபையின் புத்திரர்களுக்கு கொடுத்த 'ஸம்ஹாரர்கள்' என்ற பெயர் தகும். எல்லையற்ற பலசாலிகள்; அவர்களை அண்டமுடியாது. அனைவரும் இவருக்கு வசப்பட்டிருக்கிறார்கள். அவைகளின் ரஹஸ்யத்தை இவரே நன்றாயறிந்தவர்; இதுவரையிலும் இல்லாத அஸ்திரங்களையும் இவர் ஸிருஷ்டிப்பார். மூன்று காலங்களையும் நன்றாயறிந்தவர்; இவருக்குத் தெரியாததில்லை. கௌசிகருடைய வீரியமும் தேஜஸும் கீர்த்தியும் இவ்விதமென்று நீர் கேட்பபிறகும் ராமனை இவருடன் அனுப்புவதில் ஸந்தேகிப்பது நியாயமல்ல. அந்தத்துஷ்ட ராக்ஷஸர்களை அழிப்பது இவருக்கு ஒரு பொருட்டல்ல; ஆனால் உமது புத்திரனுடைய விசேஷக்ஷேமத்தையும் கீர்த்தியையும் கோரியே உம்மைத் தேடி வந்து இப்படி யாசிக்கிறார்” என்றார்.

வஸிஷ்டருடைய வார்த்தைகளால் அரசனுடைய சித்தம் தெளிந்தது; முகம் மலர்ந்தது; கௌசிகருடன் ராமனை அனுப்ப நிச்சயித்தார்.

**இதி முநிவசுநாத ப்ரஸந்த சீத்லதா
ரகுவ்ருஷபய்சு முமாத பாஸ்வ ராங்க : |
கமந மய்ருமராத ராகவஸ்ய
ப்ரதீத யபரா: ருபரீகாத்மஜாய புத்த்யா ||**

ஸ:22: பலை அதிபலை

**ததா வஸீஷ்டே ப்ருவத் ராஜா தபாதஸ் ததா |
ப்ரஹ்ருஷ்ட வதேநா ராமம் ஶுஜ்ஞாவ ஸலக்ஷ்மணம் ||**

வஸிஷ்டர் இப்படிச் சொன்னவுடன் தசரதர் ஸந்தோஷத்தால் முகமலர்ந்து ராமலக்ஷ்மணர்களை வரவழைத்தார். கௌஸல் யையும் தசரதரும் வஸிஷ்டரும் அவர்களுக்கு ஸகல மங்களங் களும் உண்டாகும்படி வேதமந்திரங்களை ஜபித்து ரக்ஷகளைக் கட்டி ஆசீர்வாதம் செய்தார்கள். பிறகு தன் அருமைக் குழந்தையான ராமனைத் தசரதர் இறுகத் தழுவி, உச்சி மோந்து, ஸந்தோஷமாய் விசுவாமித்திரரிடம் ஒப்புவித்தார். செந்தாமரைக் கண்ணனணான ராமன் கௌசிகருடன் புறப் பட்டுப் போனபோழுது ஆகாசத்திலிருந்து புஷ்பமாரி பொழிந்தது; தேவதுந் துபி முழங்கிற்று. நகரத்திலும் சங்கம் துந்துபி முதலிய மங்கள வாத்தியங்கள் கோஷித்தன.

கௌசிகர் முன்னே சென்றார்; வயது நிரம்பாத பாலனானாலும் அபார கீர்த்தி வாய்ந்த ஸ்ரீராமன் அவருக்குப் பின் சென்றார். லக்ஷ்மணன் வில்லும் கையுமாய் அவரைப் பின் தொடர்ந்தார். மயில் தோகையால் அலங்கரிக் கப்பட்ட சிகைகளுடன் கோதண்டத்தைக் கையில் பிடித்து, பத்து திக்குகளையும் பிரகாசிக்கச் செய்துகொண்டு அந்த ராஜகுமாரர்கள், மூன்று தலைகளுள்ள இரண்டு ஸர்ப்பங்களைப்போல் மஹாமுனியைப் பின் தொடர்ந்தார்கள். கைபில் வில்லும், முதுகில் அம்பறைகளும், விரல்களைக் காப்பதற்கு உடும்புத் தோலால் செய்த கூடுகளும் விளங்க, மஹா காந்தி பொருந்தி, ஒப்பற்ற ஸௌந்தரியத்துடன் ராம லக்ஷ்மணர்கள் அந்த ரிஷியுடன் போகையில், பிரஹ்மாவை அசுவின் தேவதைகளும், பரமசிவனை ஸ்கந்தரும் விசாகரும் பின்தொடர்வதுபோல் தோன்றிற்று.

ஒன்றரை யோஜனை தூரம் சென்று ஸரயூவின் தென்கரைக்கு வந்தவுடன் கௌசிகர் 'இந்த ராஜகுமாரர்கள் வெகுதூரம் நடந்து வழக்கமில்லாத வர்கள்; காலம்தவறாமல் புசிப்பவர்கள்; சிறுவர்கள்; வெகுகாரம் நடந்திருக்கிறார்கள்; போஜன வேளை நெருங்கவிட்டது; பசி தாகம் சிரமம் தாபம் முதலியவையில்லாமல் இவர்களைச் செய்ய வேண்டும்' என்று இனிமையான குரலுடன், "ராம! குழந்தாய்! தர்ம சிந்தையுள்ளவனே! தாமதமில்லாமல் ஆசமனம் செய். பலை அதுபலையென்ற வித்யைகளைப் பெற்றுக்கொள். அவைகளை ஜபித்தால் பசி தாகம் தேக சிரமம் தாபம் ரூப விகாரம் முதலிய கெடுதிகள் நேராது. அஜாக்கிரதையாகயிருந்தாலும், அசுத்தனாயிருந்தாலும், தூங்கினாலும் ராக்ஷஸர்களாலும் உபத்திரவம் நோது. புஜபலம் ஸாமர்த்தியம் அழகு ஸௌபாக்யம் திறமை வஸ்துக்களின் உண்மையை அறிவது நிச்சயிப்பது தடையில்லாமல் பதில் சொல்வது முதலிய உத்தம குணங்களில் மூவுலகத்திலும் உனக்கு இணையானவன் இரான். இந்த வித்யைகள் பிரஹ்மாவால் ஸிருஷ்டிக்கப்பட்டவை; ஸகல ஞானமும் உண்டாகுமிடம்; அழியாத கீர்த்தியைக் கொடுக்கக்கூடியவை; தபோ பலத்தால் ஸம்பாதிக்கப் பட்டவை; இவைகளைத் தரிக்கக்கூடிய பல

குணங்கள் உன்னிடத்தில் விளங்குகின்றன. உண்மையில் உன்னாலேயே உண்டாக்கப் பட்டவை. இவைகளை நீயே பெறத்தகுந்தவன்; நீ என்னிடத்திலிருந்து இவைகளைப் பெற்ற பிறகு பலவிதமாய் வளரும். ஆகையால் சீக்கிரமாய் இவைகளைப் பெற்றுக்கொள்” என்றார்.

மஹா பராக்கிரமசாலியான ராமன் ஆசமனம் செய்து சுத்தராய் மலர்ந்த முகத்துடன், பிரஹ்மக்ஞானியான விசுவாமித்திரரிடமிருந்து அந்த வித்யைகளை உபதேசம் பெற்று, ஆயிரம் கிரணங்களுள்ள ஸூரியன் சரத்காலத்தில் விளங்குவதுபோல் பிரகாசித்தார்.

ராஜகுமாரர்கள் மஹரிஷியை ஆசாரியராய் எண்ணி, விதிப்படி பூஜித்தார்கள். அன்றிரவில் ஸரயூநதிக் கரையில் அவர்கள் சுகமாகத் தூங்கினார்கள். இலைகளால் செய்யப்பட்ட படுக்கையில் படுத்தாலும், கௌசிகருடைய வார்த்தைகளால் அவர்களுக்கு அஸௌக்யமாவது சிரமமாவது கொஞ்சமும் தோன்றவில்லை.

தபரத ந்ருபஸூநு ஸத்தமாய்யாம் த்ருண பரயதேந நூசீதே

ஸதேஷாஜி தாய்யாம் |

ருபீகஸுத வசோநு ஸாஸி தாய்யாம் ஸுகமீவ ஸா விபசிபள விபாவரீச்||

ப்ரபாதாயாம் துபரவ்யாயாம் விஸ்வாயத்ரே மஹாபுந் |
அப் யபாஜத காகுத்ஸ்தம் யயாநம் பர்ண ஸம்ஸ்தரே ||

விடியற்காலையில் கௌசிகர் எழுந்து ராஜகுமாரர்களை எழுப்ப அவர்கள் தூங்குமிடத்திற்கு வந்தார். ஸுகமாய் நித்திரை செய்யும் ராமனுடைய திருமுகமண்டலத்தின் காந்தியைப் பார்த்து, “இந்தப் புத்திர ரத்னத்தைப்பெற்ற கௌஸல்யை என்ன பாக்கியம் செய்தாளோ; என்ன தவம் செய்தாளோ!” என்று பார்த்துப் பார்த்து ஆச்சரியமடைந்தார். பிறகு “கௌஸல்யை பல ஐன்மங் களில் செய்த புண்ணியமே ரூபமெடுத்தது போன்ற புருஷோத்தம! ராம! காலை ஸந்த்யை நடக்கிறது. ஸூரியன் இருட்டை அழிப்பது போல் சத்ருக்களை நீ அழிக்கும் காலம் ஸமீபித்தது. அக்ஞான மென்ற இருள் நீங்கி உன் ஸ்வரூப ஞானம் எனக்குக் கிடைத்தது. உன் திவ்ய மங்கள விக்ரஹத்தைத் தரிசிக்கப் பெற்றேன். நித்திரை ஸமயத்தில் உன் ஸௌந்தரியத்தைப் பார்த்து மகிழ்ந்தேன். விழித்த பிறகு விளங்கும் லாவண்யத்தைப் பார்க்க விரும்புகிறேன். மேலும், ஸர்வேசுவரனான நீ ஸகல தர்மங்களையும் ஏற்படுத்தி, ஜீவ கோடிகளை அனுஷ்டிக்கச் செய்கிறாய். நீயும் செய்து காட்ட வேண்டுமல்லவா? அவைகளைக் காலத்தில் நீயே செய்யாவிட்டால் பிறருக்கு சிரத்தையிராது. காலை ஸந்தியாவந்தனம் முதலிய நித்திய கர்மங்களைச் செய்ய எழுந்திருக்க வேண்டும்” என்றார்.

வெகு கம்பீரமாய் முனிவர் இப்படிச் சொல்ல, ராஜகுமாரர்கள் நித்திரை தெளிந்து ஸ்நானம் செய்து அர்க்யம் காயத்ரீஜபம் முதலிய காலைக் கிரியைகளை முடித்தார்கள். அளவற்ற பராக்கிரமசாலி களானாலும் தபோ நிதியான கௌசிகரைப் பக்தியுடன் நமஸ்கரித்து அப்படிப்பட்ட ஸத்குரு கிடைத்ததைப்பற்றி மிகுந்த ஸந்தோஷமடைந்து பிரயாணம் செய்யத் தயாரானார்கள்.

வெகுதாரம் சென்று, கங்கையும் ஸரயூவும் சேருமிடத்தில் ஒரு புண்ணியமான ஆசிரமத்தையும் அங்கே வெகு காலமாய்க் கடும் தவம் செய்துகொண்டிருக்கும் மஹா தேஜஸ்விகளான ரிஷிகளையும் பார்த்து ராமன் மிகவும் ஸந்தோஷித்து, “ஸ்வாமி! இது யாருடைய ஆசிரமம்? இங்கே யார் வஸிக்கிறார்கள்? கிருபை செய்து சொல்லவேண்டும்” என்றார்.

கௌசிகர் “ராகவ! முன் காலத்தில் சிவபிரான் இங்கே இடைவிடாமல் வெகு நியமத்துடன் கடுந்தவம் செய்துக்கொண்டிருந்தார். பார்வதி அவருக்குப் பணிவிடை செய்தாள். அவளிடத்தில் அவருக்கு ஆசையுண்டாகும்படி மன்மதன் முயற்சி செய்ய, அவர், அதை அறிந்து அவனைக் கோபப் பார்வையால் எரித்தார். அது முதல் அவன் சரீரம் இன்றி அனங்கனென்று பெயர் பெற்றான். இங்கே அவனுடைய அங்கங்கள் அழிந்தபடியால் இவ்விடத்திற்கு அங்கதேசமென்று பெயர் வந்தது. ஸதாசிவன் தவம் செய்த ஸ்தலம் இதே. இவர்கள் அவருடைய சிஷ்யர்களே. பாபலேசமின்றி, தர்மஸ்வரூபிகளாய் இங்கேயே வஸிக்கிறார்கள். இந்தப் புண்ய நதிகளுக்கு நடுவிலுள்ள இந்த ஷேத்திரத்தில் இன்றிரவு தங்கி காலையில்,

கங்கையைத் தாண்டுவோம். ஸ்நானம் செய்து சுத்தர்களாய், ஜபம் ஹோமம் அக்னிஹோத்திரம் முதலிய கிரியைகளை முடித்து, இந்தப் புண்யாசிரமத்திற்குப் போவோம்.” என்றார்.

அதற்குள் அங்குள்ள ரிஷிகள் தபோபலத்தால் இவர்களுடைய வரவையும் இனி நடக்கும் விஷயங்களையும் அறிந்து பரமானந்தமடைந்து கௌசிகரை அர்க்கிய பாத்யங்களால் விதிப்படி பூஜித்து ராஜ குமாரர்களைத் தகுந்தபடி உபசரித்தார்கள். ஒருவர்க்கொருவர் க்ஷேமம் விசாரித்துக்கொண்டு மதுரமான வார்த்தைகளைப் பேசிக்கொண்டு எல்லோரும் ஸாயங்கால ஸந்தியா வந்தனம் ஜபம் முதலிய கிரியைகளை வெகு ஸாவதானமாகச் செய்தார்கள். பிறகு காமாசிரமத்திலிருக்கும் ரிஷிகள் கௌசிகரையும் ராஜபுத்திரர்களையும் அங்கே அழைத்துப் போனார்கள். வெகு மனோஹரமான அந்த ஆசிரமத்தைப் பற்றிய கதைகளை கௌசிகர் சொல்ல, ராம லக்ஷ்மணர்கள் கேட்டு ஸந்தோஷமடைந்து அன்றிரவை ஸுகமாகக் கழித்தார்கள்.

கதாபீரப் ராமாய் : அபீராமின ந்ருபாத்மஜன |
ரமயாமாஸ தர்மாத்மா கிளபரீகோ முநி புங்கவ: ||

ஸ-24: தாடகா வனம்

**தத: ப்ரபாதே விமலே க்ருத்வாஜ்நிக மரீத்தமன |
விஸ்வாமித்ரம் புரஸ்க்ருத்ய நத்யாஸ் தீர முபாகிதன ||**

ஸூரியோதயமானவுடன் சத்ருகுல காலர்களான ராம லக்ஷ்மணர்கள் நித்தியகர்மங்களை முடித்து விசுவாமித்திரரை முன்னிட்டுக் கொண்டு கங்கைக்கரைக்கு வந்தார்கள். அதற்குள் அங்குள்ள மஹரிஷிகள் ஸகல ஸௌக்கியங்களும் பொருந்திய அழகுள்ள ஓடத்தைக் கொண்டுவந்து “மஹரிஷே! ராஜ புத்திரர்களுடன் இதில் ஏறவேண்டும்; தாமதம் செய்ய வேண்டாம்; யாதொரு கெடுதியுமின்றி ஸுகமாய்ப் போய்வாருங்கள்” என்று இனி நடக்கும் தாடகாவதம் முதலியவைகளை மனத்தில் வைத்துக்கொண்டு வழியனுப்பினார்கள். கௌசிகர் அவர்களிடத்தில் உத்தரவு பெற்றுக் கங்கையைத் தாண்டினார். ஆற்றின் நடுவில் அலைகள் ஒன்றோடொன்று மோதுவதால் அதிக சப்தமுண்டானதைக் கண்டு ராம லக்ஷ்மணர்கள், “ஸ்வாமி! இந்தப் பயங்கரமான சப்தத்தின் காரணமென்ன?” என்றார்கள். கௌசிகர் “குபேரனுக்கு இருப்பிடமான கைலாஸத்தில் மானஸமென்ற ஏரியை பிரஹ்மா மனத்தால் ஸிருஷ்டித்தார். அதிலிருந்து பெருகினதால் இதற்கு ஸரயூ என்று பெயர். இந்த நதி அயோத்யைக்கு மேற்கில் ஆரம்பித்து வட கிழக்காய் ஓடி, அங்கதேசத்தைக் கடந்து இங்கே கங்கையில் விழுகிறது: இரண்டு நதிகளின் ஜலங்கள் மோதுவதால் இந்த ஓசை உண்டாகிறது. பக்தியுடன் இந்தப் புண்ணிய நதிகளை வணங்குங்கள்” என்றார்.

ராஜகுமாரர்கள் அப்படிச் செய்து, கங்கையைத் தாண்டி அப்புறம் போகும்பொழுது ஒரு பயங்கரமான காட்டைக் கண்டார்கள். கருங்காலி, அசுவகர்ணம், பில்வம், பாதிரி, இலந்தை முதலிய பல மரங்களடர்ந்து அது நுழைய முடியாமல் இருந்தது. பலவிதமான பூக்களும், பூமிக்குள்ளிருந்து கத்தும் புழுக்களும், யானை சிங்கம் புலி காட்டுப்பன்றி முதலிய துவட்ட மிருகங்களும், காதுக்குக் கடுமையாகவும் மனம் நடுங்கும்படியாகவும் சத்தம் செய்தன. அதைக் கேட்டு அந்த ராஜ குமாரர்கள், “ஸ்வாமி! இது யாருடைய வனம்?” என்றார்கள்.

மஹாபராக்கிரமம் பொருந்தினவர்களான தசரத புத்திரர்கள் இப்படிக்கேட்க அபாரமான தேஜஸுள்ள கௌசிகர், “கருத்ஸ்த குலதிலகனான ராம! குழந்தாய்! மலதம் கருஷமென்ற இவ்விரு தேசங்களும் தேவர்களால் உண்டாக்கப்பட்டு தனதான்யங்கள் நிறைந்திருந்தன. முன்பு இந்திரன் விருத்ராஸுரனைக் கொன்ற பொழுது பிரஹ்மஹத்தி தோஷமும் கோரமான பசியும் அவனைப் பிடித்தன. அந்தத் தோஷத்தைப்போக்க தேவர்கள் கங்கை முதலிய புண்ணிய ஜலங்களாலும், மந்திரங்களால் பரிசுத்தமான குடங்களிலுள்ள நீராலும் அவனை ஸ்நானம் செய்வித்தார்கள். உடனே அந்த உபத்திரவங்கள் விலகின. அப்பொழுது இந்திரன் “என் சரீரத்திலுள்ள மலத்தை இவ்விரு தேசங்களும் போக்கியபடியால் மலதமென்றும், கருஷமென்றும் விளங்கட்டும்” என்று அனுக்ரஹித்தான். தேவராஜன் சுத்தமானதைக் கண்டு தேவர்கள் மகிழ்ந்து, அவனுடைய

வார்த்தையை நல்லது, நல்லதென்று கொண்டாடினார்கள். அவர்களுடைய அனுக்கிரஹம் பெற்ற அந்தத் தேசங்கள் தன தான்யங்களால் நிறைந்து எண்ணிறந்த ஜனங்களால் வெகு காலம் ஸுகமாய் வளிக்கப்பெற்றன.

பிறகு ஸுந்தன் என்ற யக்ஷன் தாடகையை விவாஹம் செய்தான். அவள் ஆயிரம் யானைகளின் பலத்தையுடையவள்: அவளுடைய புத்திரனான மாரீசன் இந்திரனைப் போன்ற பலவானாய், பெரிய வாயையும் மலைபோன்ற தேகத்தையும் விகாரமான கைகளையும், நிகரற்ற பராக்கிரமத்தையும் படைத்து, இவ்விரண்டு தேசங்களிலுமுள்ள ஜனங்களைப் பயமுறுத்தி, இதை வனமாக மாற்றினான். இங்கிருந்து ஒன்றரை யோஜனை தூரத்திற்கப்பால் நாம் போகும் வழியில் அவனும் தாடகையும் வளிக்கிறார்கள். ஆகையால் இதற்குத் 'தாடகாவனம்' என்று பெயர். ராம! உனக்குக் கேஷமம் உண்டாகட்டும். கோரகுபியான அந்த யக்ஷஸ்தீரீயால் அழிக்கப்பட்டு, பிறர் நெருங்க முடியாத இந்த தேசங்களுக்கு ஒருவரும் வருவதில்லை. இந்த உபத்திரவமும் இன்னும் தீர வில்லை. ஆகையால் என் ஆக்ஞையை முன்னிட்டுக்கொண்டு இந்தக் கொடியவளை உன் பலத்தால் கொன்று, இங்கே எல்லோரும் உபத்திரவமின்றி ஸஞ்சரிக்கும்படி செய். இவ்விபம் கோரமான நாடானதை உனக்குச் சொன்னேன்" என்றார்.

**ஏதத் தே ஸர்வ மாக்யாதம் யதைதத் தாருணம் வநம் |
யக்ஷயா சோத்ஸாதீதம் ஸர்வம் அத்யாய் ந நிவர்ததே ||**

சுத தஸ்யாப்ரஹ்மயஸ்ய ஸுஹ்நர் வசந ஸுத்தமம் |
ஸ்ருத்வா புருஷஸாரஞ்சுல : ப்ரத்யுவாச ஸாபாம் கீரம் ||

எண்ணமுடியாத மஹிமையுள்ள கௌசிகர் இப்படிச் சொல்ல நரசிரேஷ்டனான ராகவன், “ஸ்வாமி! யக்ஷர்கள் அல்ப வீரியம் உள்ளவர்களென்று கேள்வி. அந்த ஜாதியில் பிறந்த ஒரு கேவல ஸ்திரீக்கு ஆயிரம் யானைபலம் எப்படிக் கிடைத்தது?” என்றார். மட்டில்லாத தேஜஸுள்ள ரகுவீரன் ஒன்றும் அறியாதவரைப்போல் இப்படிக்கேட்க முனிவர், “ராம! இந்த அபூர்வபலம் அவளுக்கு வரத்தால் கிடைத்தது. ஸுகேதுவென்ற யக்ஷன் வெகுகாலம் புத்திரனில்லாமல் வருந்தி, கடுந்தவத்தாலும் சுத்தமான நடத்தையாலும் பக்தியாலும் வீரியத்தாலும் பிரஹ்மாவைத் திருப்தி செய்து, அவருடைய அனுக்கிரஹத்தால் தாடகையென்ற பெண்மணியையும் அவளுக்கு ஆயிரம் யானை பலத்தையும் வரமாகப்பெற்றான். ஆனால், புத்திரனை அளிக்கவில்லை. அவளுக்கு யௌவனம் வந்து ரூப லாவண்யத்தில் நிகரற்று விளங்க, ஜம்பனுடைய மகனான ஸுந்தனுக்கு அவளைப் பாரியையாய் ஸுகேது கொடுத்தான். அவளுக்குப் பிறந்த மாரீசன் ஒருவராலும் எதிர்க்கமுடியாதவன்; பிற்காலத்தில் சாபத்தால் ராக்ஷஸத் தன்மையை அடைந்தான். அகஸ்தியருடைய சாபத்தால் ஸுந்தன் கொல்லப்பட்டபொழுது தாடகையும் மாரீசனும் பழிவாங்க விரும்பி, கர்ஜித்துக்கொண்டு அவரை விழுங்க அதிவேகமாய் ஓடி வந்தார்கள். அதைக் கண்ட அகஸ்தியர் கோபத்துடன் ‘நீ இந்த யக்ஷதேகத்தை விட்டு ராக்ஷஸர்களின் விகாரமான சரீரத்தை எடுக்கக் கடவாய்; நீயும் உன் மகனும் மனுஷ்யர்களைத் தின்று கொண்டு ராக்ஷஸர்களாவீர்கள்’ என்றார். உடனே அவர்களுக்கு அந்தப் பயங்கரமான ரூபம் கிடைத்தது. அகஸ்தியரை ஒன்றும் செய்ய முடியாமல் அவர் வஸிக்கும் தேசத்தை மாத்திரம் அழித்து, அங்குள்ள பிராணிகளிடத்தில் தன் கோபத்தைச் செலுத்துகிறான்.

“இந்த யக்ஷஸ்திரீ வெகு கொடியவள்; துஷ்டை; பலபராக்கிரமத்தால் பிறரைக் கெடுப்பதையே நோக்கமாக உள்ளவள்; பசுக்களும் பிராம்மணர்களும் க்ஷேமம் அடையவேண்டி இவளைக் கொல். சாபத்தால் ராக்ஷஸியான இவளைக்கொல்ல உன்னைத் தவிர மூவுலகத்திலும் வேறொருவரும் இல்லை. ‘அஸ்திர சஸ்திரங்களைக் கற்று, தகுந்த சூரனிடத்தில் முதல் முதல் அவைகளை உபயோகிக்காமல், கேவலம் ஒரு ஸ்திரீயிடத்தில் உபயோகிப்பதில் என்ன கீர்த்தி? மேலும் க்ஷத்திரியன் ஸ்திரீயைக் கொல்வது மஹா பாபமல்லவா’ என்று தயங்காதே. நான்கு வர்ணத்தார்களின் க்ஷேமத்திற்காக அரசர்கள் இவ்விதமான காரியங்களைச் செய்ய வேண்டியிருக்கும். பிரஜைகளையும் ஸாதுக்களையும் ரக்ஷிக்க அவர்கள் கொடிய காரியங்களையும் அபவாதம் வரக்கூடிய செய்கைகளையும் பாபங்களையும் செய்தே தீரவேண்டும். ராஜ்யபாரத்தை ஒப்புக்கொண்டவர்கள் இப்பழையையான தர்மத்தையே நடத்தி வருகிறார்கள். மேலும், இவளைக் கொல்வது அதர்மமல்ல. இவளிடத்தில் தர்மமே கிடையாது. முன்பு தானவ ராஜனான விரோசன னுடைய

புத்திரி மந்தரை, பூமியை அழிக்க ஆரம்பித்தாள். அதற்காக இந்திரன் அவளைக் கொல்ல வில்லையா? பிருகு மஹரிஷியின் பார்வையும் சுக்ராசாரியருடைய தாயுமான க்யாதி இந்திரனைக் கொல்ல முயன்றபொழுது, விஷ்ணு அவளைச் சக்கரத்தால் நாசம் செய்யவில்லையா? இன்னும் பல மஹா தர்மாத்மாக்களும் புருஷ சிரேஷ்டர்களுமான ராஜகுமாரர்கள், அதர்மத்தையே செய்து வந்த ஸ்த்ரீகளைக் கொன்றிருக்கிறார்கள்” என்றார்.

**அதர்ம ஸஹீதா நார்ட்யா ஹதா: புருஷ ஸத்தமை: |
தஸ்மாஜீத நாம் க்ருணாம் த்யக்த்வா ஜஹி மச்சாஸநாந்ந்ருப ||**

ஸ-26: தாடகாவதம்

**முநீநர் வசந மக்ஸீபம் ப்ருத்வா நரவராத்மஜ: |
ராகவ: ப்ராஜ்ஜலீர் பூத்வா ப்ரத்யுவாச த்ருட வரத: ||**

இப்படி ஆழ்ந்த அர்த்தங்களுடன் விசேஷ தைரியத்தைக் கொடுக்கும் வார்த்தைகளைக் கௌசிகர் சொல்ல, தாசரதி அவரைக் கைசுப்பி வணங்கி “குருநாத! என்னைத் தங்களுடன் அனுப்பின பொழுது முனி சிரேஷ்டருடைய ஆக்ஞையைத் தடை சொல்லாமல் ஸந்தேகப்படாமல் உடனே கீழ்ப்படிய வேண்டும் என்று வஸிஷ்டர் முதலியவர்களுக்கு எதிரில் என் பிதா உத்தரவு செய்திருக்கிறார். அது எனக்குப் பிரமாணம்; மேலும், குசிக வம்சத்தில் பிறந்த பிரஹ்மஞானியான தாங்கள் சொல்லும் வார்த்தையிலும் பாப ஸம்பந்தமுண்டோ? கேவலம் புண்யமாயும் ஸகல புருஷார்த்தங்களுக்கும் ஒத்துமிருக்கும் பசுக்களுக்கும், பிராம்மணர்களுக்கும், இந்தத் தேசங்களுக்கும் பரமக்ஷமத்தை உண்டுபண்ண வேண்டி ஸ்த்ரீவதம் செய்ய நிச்சயித்தேன்” என்று கோதண்டத்தை வளைத்து நானோசை செய்தார். அது பத்துத் திக்குகளிலும் பரவ எதிரொலியுண்டாயிற்று. அவ்வனத்திலுள்ள ஜந்துக்க ளெல்லாம் நடுங்கின.

மஹா கோபமுடைய தாடகைக்கு அதுவரையில் கேட்டிராத அந்தச் சப்தத்தைக் கேட்டபின் கோபம் இன்னும் அதிகரித்து, இன்னது செய்வதென்று அறியாமல், ஓசை கேட்ட இடத்தை நோக்கி ஓடி வந்தாள். ராகவன் “லக்ஷ்மணா! இவளுடைய சரீரமும் முகமும் எவ்வளவு விகாரமாயும் அளவுக்கு மிஞ்சியும் இருக்கின்றன! மாயாபலத்திற்கோ எல்லையில்லை. தைரியமில்லாத வர்கள் இவளைப் பார்த்தவுடன் ஹிருதயம் வெடித்து இறப்பார்கள். இவளை ஜயிப்பது எளிதல்ல. துஷ்டை யானாலும் பெண்ணாகையால் இவளைக் கொல்ல மனம் வரவில்லை. காது மூக்குகளை அறுத்து, கைகால்களை வெட்டி, ஆகாசத்தில் ஸஞ்சரிக்கும் சக்தியையும் பிறரை ஜயிக்கும் பலத்தையும் அழித்து, இங்கே வராமல் திருப்பி விடுகிறேன். இந்தத் தேசங்களுக்கு நேர்ந்த கஷ்டமும் நீங்கும்; குருவின் ஆக்ஞையும் நிறைவேறும்; ஸ்த்ரீயைக் கொன்ற தோஷமும் தொடராது. அந்தக் காரியம் குரர்களுக்குத் தகாது” என்றார்.

அதற்குள் தாடகை மஹா கோபத்துடன் பேரிடிபோல் கர்ஜித்துக் கைகளை உயரத் தூக்கி ராமனுக்கு எதிரில் ஓடி வந்தாள். கடுந்தவத்தால் பிரஹ்மரிஷியான கௌசிகருக்கு ராமனுடைய அபார சக்தியும் மஹிமையும் நன்றாகத் தெரியும். ஆனாலும் அவளுடைய பரபரப்பைப் பார்த்து ‘ஹும்’ என்று அதட்டி, ராம லக்ஷ்மணர்களுக்குக் கேஷமமும் ஜயமும் உண்டாகட்டுமென்று ஆசிர் வதித்தார். தாடகை அவர்கள்மேல் புழுதியை வாரியிறைத்து, மண்மாரி பெய்து, ஒரு முசுபர்த்தம் வரையில் பிரமிக்கச் செய்தாள். பிறகு மாயாபலத்தால் ஆகாசத்திலிருந்து கற்களையும் பாறை களையும் பொழிந்தாள். ராமனுக்குக் கோபமுண்டாயிற்று. சரமாரியால் கல்மாரியைத் தடுத்து, தன்னை நோக்கி ஓடிவரும் தாடகையின் கைகளை அறுத்துத் தள்ளினார். கர்ஜித்துக்கொண்டு சற்றுக்

களைத்து, கைகளற்று வெகு ஸமீபத்தில் வந்த அவளுடைய காது மூக்குகளை லக்ஷ்மணன் அறுத்தார். நினைத்த ரூபங்களை எடுக்கக் கூடியவளாகையால் அவள், பலவிதமாகத் தோன்றித் தீடீரென்று மறைந்து, மாயையால் அவர்களை மயக்கி, கல்மாரி பொழிந்து கோரமாய் இரைந்துகொண்டு எங்கும் ஸஞ்சரித்தாள். எப்புறத்திலும் கல்மழை பெய்யக்கண்டு, கௌசிகர் இவளைக் கொல்லத் தகுந்த காரணம் இப்பொழுதே நேர்ந்ததென்று “ராம! இந்தப் பாபியிடத்தில் இரக்கம் வைத்தது போதும். இவளோ பரம துஷ்டை; யாகங்களைக் கெடுக்கிறவள்; ஸந்தியா காலத்தில் ராக்ஷஸர்களை ஐயிக்க முடியாது இவளுடைய பலம் மாயையால் வர வர வளர்கிறது. ஸந்தியாகாலத்திற்கு முன் இவளைக் கொல்ல வேண்டும்” என்று எச்சரித்தார்.

கண்ணுக்குத் தெரியாமலிருந்துகொண்டு கல் மழை பெய்யும் அவளுடைய சப்தமுண்டான இடத்தைக் குறி வைத்து ராமன் அம்புகளை எய்து அவளைத் தடுத்தார். தன் மாயாபலம் வீணானதைக் கண்டு பயங்கரமாகக் கத்திக்கொண்டு, இடி விழுவது போல் ராஜகுமாரர்களை நோக்கித் தாடகை ஓடிவந்தாள். ஒரு திவ்வியாஸ்திரத்தால் ராமன் அவளை மார்பில் துளைக்க, அவள்கீழே விழுந்து உயிரை விட்டாள். பயங்கரமான தாடகை கொல்லப் பட்டவுடன் இந்திராதி தேவர்கள், ‘நல்லது நல்லது’ என்று ராமனைக் கொண்டாடி, ஸந்தோஷம் தாங்காமல் “மஹரிஷே! உமக்குப் பரம மங்களமுண்டாகட்டும். ராமனை இங்கே அழைத்து வந்து, தேவ சத்துருவான தாடகையை அழித்து, எங்களுக்குச் செய்த பரமோ பகாரத்தால் நாங்கள் அடைந்த திருப்திக்கு எல்லை யில்லை. ராகவனிடத்தில் தங்களுடைய அன்பிற்கு அடை யாளமாகத் திவ்வியாஸ்திரங்களை உபதேசியும். கிருசாச் வரென்ற பிரஜாபதியின் புத்திரர்களும், வீணாகாத பராக் கிரமமுள்ளவர்களும், நிகரற்ற தங்களுடைய தபோ பலத்தால் ஸம்பாதிக்கப் பட்டவர்களுமான அந்தத் தேவதைகளைகத் தரிப்பதற்குத் தகுந்தவன் ராமனே. தங்களைப் பரமகுருவாய் நினைத்துப் பணி விடை செய்வதில் அவனுக்கு வெகு திருப்தி; குருமுகமாகக் கிடைத்த வித்யையே விசேஷ வீரியமுள்ளது. தேவர்களுக்கு ஒரு பெரிய காரியம் இவனால் நடக்கவேண்டிய தென்று உமக்குத் தெரியாதா” என்று சொல்லி அவரிடத்தில் உத்தரவு பெற்றுக்கொண்டு திரும்பிச் சென்றார்கள்.

ஸந்தியா காலமாயிற்று. தாடகாவதத்தில் மிகவும் ஸந்தோஷமடைந்த விசுவாமித்திரர் ராமனை உச்சி முகந்து “குழந்தாய்! உன்னைப் பார்த்தவர்களுக்குப் பாபம் நீங்கி ஸகல மங்களங்களும் கிடைக்குமே; ஸகல தாபங்களும் தருமே; ஆனந்த வெள்ளம் பெருகுமே; இந்த ராத்திரி இங்கே தங்க, காலையில் என்னிடத்திற்குப் போகலாம்” என்றார். அப்படியே அவர்கள் அவ்வனத்தில் வஸித்தார்கள். அது சாபம் நீங்கி, குபேரனுடைய சைத்ர ரதமென்ற தோட்டத்தைப் போல் வெகு ரமணீயமாய் விளங்கிற்று.

யக்ஷ புத்திரியான தாடகையை ஸம்ஹரித்து, தேவகணங் களால் கொண்டாடப்பட்டு, ரகுவீரன் அன்று ராத்திரி விசுவாமித்திரருடன் அங்கே வஸித்தார். காலையில் அந்த முனிவர் ராஜபுத்திரர் களை எழுப்பினார்.

நீளுத்ய தாம் யக்ஷஸ்தாம் ஸ ராம :
ப்ரபஸ்யமாந: ஸுரஸீத்த ஸங்கை : |
உவாஸ் தஸ்யீந் முநீநா ஸகைஷுவ
ப்ரபாத வேலாம் ப்ரதீபோத்யமாந: ||

ஸ-27: அஸ்திரோபதேசம்

**அத தாம் ரஜநீமுஷ்ய விஸ்வாமித்ரோ மஹாயஸா : |
ப்ரஹ்மஸ்ய ராகவம் வாக்யம் உவாச மநுராஜேரம்**

மஹா கீர்த்திமானான விசுவாமித்திரர் ‘என்ன ஆச்சரியம்! ஸகல லோகநாதனும் ஸகல சக்திகளுக்கும் பிறப்பிடமுமான ராமனுக்கு, அல்ப ஞானமும் அல்ப சக்தியுமுள்ள நான் குருவாகி, அஸ்திரங்களை உபதேசிப்பது என்ன பரிஹாஸம்! ஆனால், இதுவும் அவருடைய திருவுள்ளமே. அவருடைய லீலா விசித்திரத்தை யார் அறிவார்’ என்று, தனக்குள் சிரித்துக்கொண்டு, ராமனை மதுரமாக அழைத்து, “தாசரதி! உன்னிடத்தில் எனக்குள்ள பிரீதிக்கு அளவில்லை. ஸகல மங்களங்களும் உண்டாகட்டும். ஒப்பற்ற கீர்த்தியை அடைவாய். எனக்குத் தெரிந்த ஸகல அஸ்திரங்களையும் வெகுப் பிரீதியுடன் மனப்பூர்வமாய் உபதேசிக்கிறேன். தேவாஸுர கந்தர்வ உரக தைத்ய கணங்களையும் ஸகல சத்துருக்களையும் எதிர்த்து வசப்படுத்தி ஐயிக்கும் திவ்யாஸ்திரங்களை ஒன்றுவிடாமல் உபதேசிக்கிறேன்.

தண்ட சக்ரம், கால சக்ரம், தர்ம சக்ரம், விஷ்ணு சக்ரம், ஐந்த்ரம், வஜ்ரம், சிவசூலம், ப்ராஹ்மம், ஐஷீகம், பிரஹ்மசிரஸ் என்ற அஸ்திரங்கள்; மோதகீ சிகொரீயென்ற காந்தியுள்ள கதாயுதங்கள், தர்ம பாசம், காலபாசம், வருணபாசம், வருணாஸ்திரம், நீரிடி, நெருப்பிடி, பினாகாஸ்திரம், நாராயணாஸ்திரம், சிகரமென்ற ஆக்கனேயாஸ்திரம், பாதமென்ற வாயவ்யாஸ்திரம், ஹயசிரஸென்ற அஸ்திரம், க்ரௌஞ்சாஸ்திரம், விஷ்ணுசக்தி, ருத்ரசக்தி, கங்காளாஸ்திரம், முஸலாஸ்திரம், காபாலாஸ்திரம், கங்கணாஸ்திரம் (இவை அஸுரர்களுடையவை); நந்தனமென்ற கத்தியின் ரூபமுள்ள வித்யாதராஸ்திரம், மானவம், பிரஸ்வாபனம், பிரசமனம், கந்தர்வாஸ்திரம், ஸூர்யாஸ்திரம், தர்ப்பணம், சோஷணம், ஸந்தாபனம், விலாபனம், மதனமென்ற மன்மதாஸ்திரங்கள், மோஹன மென்ற பைசாசாஸ்திரம், தாமஸாஸ்திரம், ஸௌமனாஸ்திரம், ஸம்வர்த்தாஸ்திரம், மௌஸலாஸ்திரம், ஸத்யாஸ்திரம், மாயாதராஸ்திரம், தேஜப்ரபம் (பிறருடைய தேஜஸை அபஹரிக்கும்) சிசிரமென்ற சந்த்ராஸ்திரம், ஸுதாமனமென்ற த்வஷ்டாவின் அஸ்திரம், சீதேஷ் என்ற பகதேவகையின் அஸ்திரம், மானவாஸ்திர மென்றவைகளை என்னிடத்திலிருந்து சீக்கிரமாய்ப் பெற்றுக்கொள். மஹானுபாவ! இவை நினைத்த ரூபங்களை எடுக்கக்கூடியவை, மஹாபல முள்ளவை, உதார ஸ்வபாவ முள்ளவை” என்றார்.

பிறகு அவர் ஆச்மனம் செய்து, சுத்தராய்க் கிழக்குமுகமாக இருந்து, ராமனுக்கு ஒவ்வொரு அஸ்திரத்தின் மந்திரங்களையும் உபதேசித்தார். அவை யாவையும் தரிப்பது தேவர்களாலும் முடியாது. அவைகளைக் கொடுத்து, ஒவ்வொரு மந்திரத்தையும் உச்சரித்தவுடன், அந்தத்தேவதை ரூபமெடுத்து ராமனிடத்தில் வந்து நின்று, கைகூப்பி வணக்கமாய் ஸந்தோஷத்துடன் “ரகுவீர! நாங்கள் உன் ஆக்ஷேபை நிறைவேற்றக் கடமைப்பட்டவர்கள். உன்னிடத்தில் உதாரமான புத்தியை வைத்திருக்கிறோம்” என்றன. ராமன் அவைகளின் கைங்கரியத்தை அங்கீகரித்து, ஸ்வாதீனப் படுத்திக்கொண்டதற்கு அடையாளமாக அவைகளைத்

தொட்டு, “நான் நினைத்த பொழுது வரவேண்டும்” என்று உத்தரவு செய்தனுப்பினார். பிறகு ஆசாரியனான மஹரிஷியை பிரதக்ஷிண நமஸ்காரம் செய்து விதிப்படி பூஜித்து, திவ்யாஸ்திரங்களைப் பெற்றதால் அதிகமான தேஜஸுடன், அங்கிருந்து போகப் புறப்பட்டார்.

தத: ப்ரீ தமநா ராமோ விஸ்வாமித்ரம் மஹாமுநிம் |
அபீவாத்யே மஹாதேஜா: கமநாயேயா சக்ரமே ||

ஸ-28: உபஸம்ஹாரங்களை உபதேசித்தது

பிரதீக்ருஷ்ய ததேதாஸ்த்ராணீ ப்ரஜ்ஞுஷ்ட வதந: ஸாஃ |
கச்சந்நேநவ ச காருத்ஸ்தேதா விஸ்வாமீத்ர மதாப்ரவீத் ||

ரகுவீரன் கௌசிகரிடத்திலிருந்து அஸ்திரங்களைப் பெற்றுக் கொண்டு சுத்தராய், ஸந்தோஷத்தால் முகமலர்ந்து போய்க் கொண்டிருக்கையில் “ஸ்வாமி! தாங்கள் உபதேசித்த அஸ்திரங்களின் மஹிமையால் தேவாஸுரர்களாலும் எதிர்க்கக் கூடாதவனானேன். ஆனால், இவைகளைப் பிரயோகித்த பிறகு மறுபடியும் உபஸம்ஹாரம் செய்யும் விதத்தை உபதேசிக்க வேண்டும்” என்று பிரார்த்தித்தார். உடனே அந்த முனிவர் சுத்தராய், பிரீதியுடன். உபஸம்ஹார மந்திரங்களைத் தெரிவித்து, ஸத்தியவான், ஸத்யகீர்த்தி, திருஷ்டம், ரபஸம், பிரதிஹாரதரம், பராங்முகம், அவாங்முகம், லக்ஷாக்ஷம், விஷமம், திருடநாபம், ஸுநாபகம், ஜ்யோதிஷம், கிருசனம், நைராச்யம், விமலம், யோகந்தரம், ஹரித்ரம், தைத்யம், பிரசமனம், சுசிர்பாஹு, மஹாபாஹு, நிஷ்குலி, விருசி, ஸார்ச்சிமாலி, திருதிமாலி, விருத்திமான், ருசிரம், பிதிருஸௌமனஸம், விதூதம், மகரம், கரவீரகரம், தனம், தான்யம், காமரூபம், காமருசி, மோஹம், ஆவரணம், ஜிரும்பகம், ஸர்வநாபம், ஸந்தானம், வரணமென்ற தேஜஸ்விகளான கிருசாச்வ புத்திரர்களைப் பெற்றுக்கொள். காமரூபிகளான இந்த மந்திரதேவதைகளைத் தரிக்க நீயே தகுந்தவன்” என்றார்.

ராமன், அப்படியே செய்கிறேன் என்று மனம் மகிழ்ந்து, அவைகளைப் பெற்றுக்கொண்டார். அவை ராமனை அடைந்து, காந்தியுள்ள திவ்ய தேகங்களுடன் மனுவஜ்யரூபம் எடுத்து, ஸுகத்தைக் கொடுக்கக் கூடியவைகளாய்த் தோன்றின. சில நெருப்புத் தணல்களைப் போலும், சில புகையைப் போலும், சில ஸூரிய சந்திரர்களைப் போலும் காணப்பட்டன. யாவும் கைகூப்பி வணக்கமாய் மதுரமான குரலுடன் “நரசிரேஷ்ட! இதோ வந்திருக்கிறோம், என்ன ஆக்ஞை? நாங்கள் என்ன செய்யவேண்டும்?” என்று தெரிவித்தன. ராகவன் “என் ஞாபகத்திலிருங்கள், நான் நினைத்த பொழுது வந்து எனக்கு உதவி செய்யுங்கள் அதுவரையில் உங்கள் இஷ்டப்படி, இருங்கள்” என்று விடைகொடுத்தனுப்பினார். அவை ராகவனை பிரதக்ஷிண நமஸ்காரம் செய்து, அப்படியே செய்கிறோமென்று அவரிடத்தில் விடைபெற்று மறைந்தன. பிறகு கௌசிகருடைய அனுமதியால் அந்த அஸ்திரங்களையும் உபஸம்ஹாரங்களையும் ராமன் லக்ஷ்மணனுக்கு உபதேசித்தார்.

இப்படி உபஸம்ஹார மந்திரங்களை மஹரிஷி யிடத்திலிருந்து பெற்றுக்கொண்டு, பிரயாணம் செய்கையில், ராமன் “ஸத்குருவே! அந்த மலைக்கு ஸமீபத்தில் கருத்த நீருண்ட மேகம்போல் காணப்படும் மரச்சோலை காட்டைச் சேர்ந்ததா? ஆசிரமத்தைச் சேர்ந்ததா? பார்வைக்கு மிகவும் அழகாக இருக்கிறது. மான்களால் நிறைந்திருக்கிறது. நானாவிதமான பக்ஷிகள் மதுரமாய்க் கூவுகின்றன. பயங்கரமான தாடகாவனத்தைத் தாண்டி விட்டோமென்று எண்ணுகிறேன். இந்தப் பிரதேசம் வெகு அழகாயும் ஸுகமாயுமிருப்பதால் ஆசிரம பூமியாகிறது. இது யாருடைய ஆசிரமம்? பிராம்மணர்களைக் கொண்டு தங்களுடைய யக்ஞத்தை நாசம் செய்யும் அந்தத்

துஷ்ட ராக்ஷஸர்கள் வஸிக்குமிடத்திற்கு வந்து விட்டோமா? தங்களுடைய யாகம் நடக்கும் இடம் எது? அந்த ராக்ஷஸர்களைக் கொன்று தங்களுடைய யாகத்தை ரக்ஷிக்க வேண்டிய இடம் எது? ஸகல விஷயங் களையும் அறிந்த தாங்கள் சொல்ல வேண்டும், கேட்க ஆவலாயிருக்கிறேன்.” என்றார்.

**ரக்ஷிதவ்யா க்ரீயா ப்ரஜ்மந் மயா வத்யாபர்ச ராக்ஷஸா: |
ஐதத்ஸர்வம் முநிபரேஷ்ட பரேராது மிச்சாம்யஷம் ப்ரபோ! ||**

ஸ-29: ஸித்தாசிரமம்

**அத தஸ்யா ப்ரமேயஸ்ய தத்வநம் பரீப்ருச்சத: |
வீப்ரவாமித்ரோ மஹாதேஜா: வ்யாக்யாநு ருபசக்ரம ||**

அவதாரிகை

ஸித்தாசிரமத்தில் பகவான் எப்பொழுதும் விளங்குவதால் அங்கே செய்யும் தவமெல்லாம் ஸித்தியடையுமென்றும், பகவானிருந்த திவ்விய ஷேத்திரத்திலேயே நாமும் வஸிக்க வேண்டுமென்றும் சொல்லப்படுகிறது.

*****

மனுஷ்ய பாவனையால் ஒன்றும் தெரியாதவரைப்போல் தன்னைப்பற்றியே இப்படிக்கேட்ட ராமனுடைய அளவற்ற மஹிமையை அறிந்த விசுவாமித்திரர், இதுவும் ஒரு லீலையோ என்று ஆச்சரியப்பட்டு, “மஹா பராக்கிரமசாலியான ராம! தேவாதி தேவனும் லோகநாதனுமான மஹாவிஷ்ணு, ஐகத்தை ரக்ஷிக்க இங்கே பல யுகங்கள்வரையில் ஒருவராலும் பார்க்கப்படாமல் தவம் செய்து கொண்டிருந்தார். வாமன ரூபமெடுத்த மஹாவிஷ்ணு இவ்விடத்தில் தவம் செய்து ஸித்தியடைந்ததால் இதற்கு ஸித்தாசிரமம் என்று பெயர்.

அக்காலத்தில் விரோசனனுடைய புத்திரனான பலி என்ற அஸுரராஜன் இந்திராதி தேவர்களை ஐயித்து ஸ்வர்க்கத்தைக் கைப்பற்றி மூவுலகிலும் பிரஸித்தியுடன் ஆண்டுவந்தான். பிறகு ஒரு யாகம் செய்ய ஆரம்பித்தான். அப்பொழுது தேவதைகள் இங்கே வந்து விஷ்ணுவை நமஸ்கரித்து, “ஸ்வாமி! விரோசன புத்திரனான பலி உத்தமமான யாகத்தைச் செய்கிறான். அது முடிவதற்குள் எங்களுடைய பிரார்த்தனையைத் தாங்கள் நிறைவேற்ற வேண்டும், எப்பொழுது எதை எவர் கேட்டாலும் தடையில்லாமல் உடனே கொடுத்துவருகிறான். எங்களுடைய ஷேமத்தைக் கோரி, வாமனராய் மாயாரூப மெடுத்து, எங்களுக்கும் பரம மங்களத்தைச் செய்யவேண்டும்” என்று பிரார்த்தித்தார்கள்.

அதை அறிந்த காசியபர் அவரைப் புத்திரனாக அடைய விரும்பி, தன் பாரியையான அதிதியுடன் ஆயிரம் தேவ வருஷங்களாக விரதத்தை அனுஷ்டித்து அவரை பிரார்த்தித்தார். அதன் முடிவில் பகவான் பிரஸன்னராகி, வரம்கொடுக்க அங்கே வந்தார். காசியபர் அவரைப் பிரதக்ஷிண நமஸ் காரங்களால் உபசரித்து “ஸ்வாமி! என் புண்ய விசேஷத்தால் தங்களைக் காணப்பெற்றேன். புருஷோத்தம! தாங்கள் தவத்தால் ஆராதிக்கப்படுகிறீர்கள்; தவத்தின் பயனைக் கொடுக்கிறீர்கள்; ஞானஸ்வரூபி; தவமே தங்களுடைய ஸ்வபாவம்; இதரப்பிரயோஜனங்களை விரும்பாமல் தங்களை ஆராதித்ததால், தங்களுடைய தரிசனம் கிடைத்தது. ஸர்வ கர்மங்களாலும் பூஜிக்கப் படுகிறவர்; அவைகளின் பலன்களைக் கொடுப்பவர்; ஞானஸ்வரூபி; ஆகையால் பிராகிருத குணங்களுக்கு எதிரான ஸத்யம் ஞானம் ஆனந்தமென்ற கல்யாணகுணங்களால் விளங்குகிறவர்; இதே எனக்குப்

பரம்பிரயோஜனம். சேதனா சேதனப் பிரபஞ்சம் யாவையும் தங்களுடைய சரீரத்தில் காண்கிறேன். உத்பத்தியற்றவரும் அளவிடக் கூடாதவருமான தங்களையே சரணமடைகிறேன்” என்றார். பாபலேச மற்ற காசியபருடைய ஸ்தோத்திரத்தால் ஹரி ஸந்தோஷித்து “உமக்கு மங்களமுண்டாகட்டும். உத்தமமான வரங்களைப் பெறத் தகுந்தவராகையால் வேண்டியதைக் கேளும்” என்று அனுக்கிரஹித்தார்.

அப்பொழுது காசியபர், “ஸ்வாமி! நானும் அதிதியும் தேவர்களும் ஒரே விஷயத்தை வேண்டுகிறோம். எனக்கும் அதிதிக்கும் புத்திரனாய் இந்திரனுக்குத் தம்பியாய் அவதரித்து, சோகத்தால் வாடும் தேவர்களுக்கு அனுக்ரஹம் செய்யவேண்டும், தங்களுடைய உத்தேசமும் என் பிரார்த்தனையும் நிறைவேற்றினதால், இவ்விடத்திற்கு ஸித்தாசரம மென்று பெயருண்டாகும். எங்களை ரக்ஷிக்க அவதாரம் செய்யப் புறப்படுங்கள்” என்றார்.

அப்படியே ஹரி அதிதியிடத்தில் வாமனராகப் பிறந்து, பலியாகம் செய்யுமிடத்திற்குப் போய், மூன்றடி நிலத்தை வேண்டிப் பெற்றார். இரண்டு அடிகளால் மூவுலகையும் அளந்து, மூன்றாவதற்கு இடரில்லாமல் அவனைச் சிதையில் வைத்து திரிலோகங்களையும் இந்திரனுடைய வசத்தில் ஒப்புவித்து, ஸகல பிராணிகளுக்கும் பரம மங்களத்தைச் செய்தார். ஸம்ஸார பாபங்களைப் போக்கும் இந்த ஆசிரமத்தில் அவர் வஸித்தார். எனக்கு அவரிடத்திலுள்ள பக்தியால் அவருடைய திருவடிகள் பட்ட இவ்விடத்தில் வஸித்து வருகிறேன். என் யாகத்தைக் கெடுக்கும் ராக்ஷஸ்கள் இங்கே வருகிறார்கள். நீ அவர்களை இங்கே கொல்லவேண்டும். இன்று ஸித்தாசிரமத்திற்குப் போவோம். என்னைப்போல் உனக்கும் அங்கே அவ்வளவு ஸ்வாதீன முண்டு” என்று பேசிக் கொண்டே அவ்விடம் சேர்ந்தார்கள். தன் வாஸஸ்தானத்திற்கு வந்தவுடன், பனி நீங்கப் புனர்வஸுவுடன் கூடிய சந்திரனைப் போல் கௌசிகர் விளங்கினார். அங்குள்ள தபஸ்விகள் அவரை எதிர்கொண்டழைத்து உபசரித்து விதிப்படி பூஜித்து, ராம லக்ஷ்மணர்களுக்கு அதிதிபூஜை செய்தார்கள். ராஜகுமாரர்கள் சற்று நேரம் இளைப்பாறிப் பிறகு, “மஹரிஷே! தங்களுக்கு ஸகல மங்களங்களும் உண்டாகட்டும். இன்றைக்கு யாகதீக்ஷை செய்து கொள்ளுங்கள். தங்களுடைய யாகம் விக்கினமின்றி நிறைவேறுவதால் இதற்கு ஸித்தாசிரமம் என்ற பெயர் உண்மை யாயிருக்கும்?” என்றார்கள். கௌசிகர் அப்படியே இந்திரியங்களை அடக்கிக்கொண்டு யாக தீக்ஷை பெற்றார்.

ராஜகுமாரர்கள் அன்று ராத்திரி முழுதும் வெகு ஜாக்கிரதையாயிருந்து, அதிகாலையில் விழித்துக்கொண்டு, ஸந்தியாவந்தனம் ஜபம் முதலியவைகளை முடித்து, அக்னி ஹோத்திரம் செய்து ஸுகமாய் உட்கார்ந்திருக்கும் தங்களுடைய குருவை நமஸ்கரித்தார்கள்.

**ஸ்ப்ருஷ்டோத கௌஸரீ ஜப்யம் ஸமாப்ய நியமேந ச |
ஹுதாகந்த ஷோத்ர மாஸீநம் விஸ்வாமீத்ர மவந்ததாம் ||**

ஸ-30: யாக ஸம்ரக்ஷணம்

**அத ிதன தேயா காலஜ்ஜிஞன ராஜபுத்ரா வர்ந்தமின |
தேயா காலே ஈ வாக்யஜ்ஜிஞன அப்ரூதாம் கிளயீகம் வஃ ||**

உ சிதமான காலத்திலும் இடத்திலும் பேசும் திறமையுள்ள அந்த வீரர்கள் “முனிசிரேஷ்ட! ராக்ஷஸர்கள் எப்பொழுது வருவார்கள்? எப்பொழுது நாங்கள் ஜாக்கிரதையாய் ரக்ஷிக்க வேண்டும்? அந்தக் காலம் தாண்டக் கூடாதல்லவா” என்றார்கள். யுத்தாவேசத்தால் பரபரப்புள்ள ராஜகுமாரர்களைப் பார்த்து அங்கிருந்த ரிஷிகள் மகிழ்ந்து கொண்டாடி, “இன்று முதல் ஆறு இரவும் பகலும் நீங்கள் யாகத்தை ரக்ஷிக்கவேண்டும். உங்களுடைய குரு யாக தீக்ஷை பெற்றதால் பேசமாட்டார்” என்றார்கள். பிறகு ராம லக்ஷ்மணர்கள் வெகு ஜாக்கிரதையாய் விழித்துக் கொண்டிருந்து, அந்த ஆசிரமத்தையும் கௌசிகரையும் ரிஷிகளையும் வில்லும் கையுமாய்ப் பாதுகாத்தார்கள்.

ஆறுவது நாளில் ராமன், “தம்பி! இன்று ஸுத்யாஹஸ் என்ற முக்கியமான தினம். ராக்ஷஸர்கள் வரும் காலமாயிற்று; வெகு ஜாக்கிரதையாயிருக்க வேண்டும்” என்றார். யுத்தம் செய்ய ஆவலுள்ள ராமன் இப்படிச் சொல்லி முடிக்குமுன் அக்னிகுண்டம் ஜ்வலித்தது. ராக்ஷஸர்கள் வந்ததற்கு அதே அடையாளம். தர்ப்பம் சமஸம் ஸ்ருக் ஸ்ருவம் ஸமித்துகள் புஷ்பங்கள் முதலியவை நான்கு பக்கங்களிலும் வைக்கப்பட்டிருந்தன. யஜமானரான கௌசிகர் மற்ற ரித்விக்குகளுடன் யாகத்தை நடத்தினார். ராஜ புத்திரர்கள் ரக்ஷிக்கிறார்கள் என்ற தைரியத்தால் ரிஷிகள் பயமின்றி ஆஹுதிகளைக் கொடுத்து, ராக்ஷஸர்கள் நெருங்காமலிருக்க, ரக்ஷைக்ள மந்திரங்களை ஜபித்தார்கள். அதனால் ஸுபாஹு மாரீசர்கள் யாகசாலைக்குள் வர முடியாமல், ஆகாசத்தில் நின்று பெரிய மேகங்களைப்போல் கர்ஜித்து மாயா பலத்தால் கொழுப்படைந்து ரத்தமாரி பொழிந்தார்கள். யாகவேதி ரத்தத்தால் சிவந்தது. ராஜ புத்திரர்களின் கண்களும் கோபத்தால் சிவந்தன. ராமன் அதிவேகமாய் ஓடி வந்து பார்த்தார். ராக்ஷஸர்கள் ஆகாசத்திலிருந்து பூமிக்கு வந்துகொண்டிருந்தார்கள். “லக்ஷ்மணா! மாம்ஸத்தைத் தின்று ரத்தத்தைக் குடிக்கும் இந்தத் துஷ்டர்களின் மேல் மானவாஸ்திரத்தை விட்டுப் பெருங்காற்று மேகங்களைச் சிதற வடிப்பதுபோல் விரட்டுகிறேன் பார்” என்று வெகு பிரகாசமுள்ள மானவாஸ்திரத்தை மாரீசனுடைய மார்பை நோக்கிவிட்டார். அது அவனை நூறு யோசனைக்கப்பால் தள்ளிக் கொண்டு போய் ஸமுத்திரத்தில் அழுத்திற்று. பிரக்ஞையற்று மூச்சுத் திணறி அஸ்திரத்தால் அடிபட்டுப் பலமிழந்து அவன் தத்தளிப்பதைக் கண்டு ராமன் “தம்பி! மானவாஸ்திரத்தின் மஹிமையைப் பார். என் எண்ணத்தை அறிந்து, இது மாரீசனைக் கொல்லாமல் மயக்கி இழுத்துக்கொண்டு போகிறது. யாகங்களை அழித்து, ரிஷிகளைக் கொன்று ரத்தத்தைக் குடிக்கும் இந்தத் துஷ்டராக்ஷஸர்கள் மாத்திரம் எஞ்சியிருக்கிறார்கள். இவர்களை உயிருடன் விடக்கூடாது” என்று ஆச்சரியமான ஆக்னேயாஸ்திரத்தை எடுத்து ஸுபாஹுவை மார்பில் அடித்தார். அவன் உடனே பூமியில் விழுந்து இறந்தான். மற்றவர்களை வாயவ்யாஸ்திரத்தால் கொன்றார். இப்படி இரண்டு சிறுவர்கள் மலைபோன்ற

ராக்ஷஸர்களை வெகு சீக்கிரத்தில் அழித்ததைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்த மஹரிஷிகள் ஆச்சரியமும் ஸந்தோஷமும் தாங்காமல், தேவராஜன் அஸுர்களை ஜயித்த பொழுது முனிவர்கள் பூஜித்ததுபோல் அவர்களைக் கொண்டாடினார்கள்.

தமது யாகம் விக்கினமின்றி முடிந்ததையும் திக்குகள் உபத்திரவமின்றி விளங்குவதையும் கண்டு கௌசிகர், உடனே “ராம! மஹா பராக்கிரமசாலியே! மஹா கீர்த்திமானே! என் எண்ணங்களை நிறைவேற்றினாய். உன் பிதாவின் உத்தரவுப்படி நடந்தாய். உன்னிடத்தில் எனக்குள்ள பிரீதிக்கு எல்லையில்லை. ஸித்தா சிரமமென்ற பெயர் இவ்விடத்திற்கு உன்னால் உறுதியாயிற்று” என்றார்.

**க்ருதார்தோஸ்ய் மஹாபாஹோ க்ருதம் குருவசுஸ் த்வயா |
ஸீத்தாபர்ரம மீதம் ஸத்யம் க்ருதம் ராம மஹாய்யா: ||**

ஸ-31: மிதிலைக்குப் பிரயாணம்

அத தாம் ரஜநீம் தத்ர க்ருதார்திதள ராமலக்ஷ்மணன் |
ஊஜூர் மூதீதள வீரள ப்ரஜ்ருஜீடநாந்தராத்மநா ||

அவதாரிகை

தாடகாதிராக்ஷஸர்களை ஸுலபமாகக் கொல்லும் சக்தி விசுவாமித்திரருக்குண்டு. ஆனால், ராமனுடைய மஹிமையை லோகத்திற்கு வெளிப்படுத்தவும், அந்த ராக்ஷஸர்களுக்கு நேர்ந்த சாபத்தைத் தீர்த்து உத்தம கதியைக் கொடுக்கவும், ராமனை அழைத்து வந்து யாகத்தை ரக்ஷிப்பதென்ற வெளிப்படையான காரணத்தால் அவர்களைக் கொல்லவைத்தார். மேலும், ராவணாதி ராக்ஷஸர்களைக் கொன்று பூபாரத்தைத் தீர்த்து ஸகல அஸ்திரங்களையும் ராமனுக்கு உபதேசித்தார். பராசக்தியின் சேர்க்கையின்றி துஷ்ட நிக்ரஹம் முடியாது; அவதார காரியம் நிறைவேறாது. ஜனக குமாரியாய்ப் பிறந்த லக்ஷ்மியை ராமனுடன் சேர்த்துவைக்க அவரை மிதிலைக்கு அழைத்துப் போனார், குருவால் உபதேசிக்கப்பட்ட வித்யையே பயன் பெறுமென்ற தர்மத்தை நடத்திக் காட்ட, ஸர்வக்ருஹம் ஸர்வ சக்தனுமான ராமன் கௌசிகரை குருவாயடைந்து ஸகல சுச்ருஷையும் செய்து அஸ்திரங்களைப் பெற்றார்.

*****

ராமலக்ஷ்மணர்கள் தங்களுடைய காரியம் நிறைவேறினதால் ஸந்தோஷித்து, அன்றிரவில் அங்கே தங்கிக் காலையில் எழுந்து நித்திய கர்மங்களை முடித்து, கௌசிகரும் மற்ற ரிஷிகளும் இருக்குமிடத்திற்கு வந்தார்கள். கொழுந்து விட்டெரியும் அக்னியைப் போல் ஜ்வலிக்கும் அம்முனிவரை வணங்கி “ஸ்வாமி! இதோ தங்களுடைய வேலைக்காரர்கள் வந்திருக்கிறோம். வேண்டியதைச் செய்யும்படி கட்டளையிடலாம். என்ன உத்திரவு?” என்று மதுரமாயும் பெருந்தன்மையுடனும் சொன்னார்கள். (“உமது பக்திக்கு நாங்கள் அடிமைப்பட்டோம். உம்மைவிட்டு ஒரு க்ஷணமாவது பிரிந்திருக்க மனமில்லை. ‘ராஜ புத்திரர்களை அடிக்கடி வேலையிடலாமா’ என்று தயங்க வேண்டாம். பஞ்சகாலத்தில் கூடை நெல்லைக் கொடுத்து வாங்கின ராஜ குமாரனைப் பஞ்சம் தெளிந்த பிறகு அதே விலைக்குக் கேட்டால் கொடுப்பார்களா? வாங்கினவர்கள் எந்த வேலையைச் சொன்னாலும் தடையின்றி ஸந்தோஷத்துடன் செய்யவேண்டுமல்லவா?”)

அங்குள்ள ரிஷிகள் கௌசிகருடைய அனுமதிபெற்று, “பரம தர்மவானான ஜனகர் ஒரு யாகம் செய்கிறார். பகவத் கைங்கரியமாயும் பலாபேகையின்றியும் அது செய்யப்படுவதால் பலன்களை விரும்பும் நித்தியகர்மங்களைக் காட்டிலும் மேலானது. ஆகையால் அதைப் பார்க்கப் போகிறோம். நரசிரேஷ்ட! நீயும் எங்களுடன் வந்தால் அவ்விடத்திலுள்ள அத்துமாதான வில்லைப் பார்க்கலாம். ஜனகருடைய முன்னோர்களில் ஒருவருக்கு யாகத்தில் தேவர்களால் அது

கொடுக்கப்பட்டது; வெகு பிரகாசமுள்ளது; அளவற்ற பலமுள்ளது; பார்க்கப் பயங்கரமானது; தேவ கந்தர்வ அஸுர ராக்ஷஸர்களும் அதை நானேற்ற முடியவில்லை. மனுஷ்யர்களைப் பற்றிச் சொல்லவும் வேண்டுமோ? அதன் வீரியத்தை அறிய வந்த மஹா பலவான்களான ராஜ புத்திரர்களும் அதை வளைக்க முடியவில்லை. அங்கே போனால் ஜனகருடைய அப்புதமான யாகத்தையும் உத்தமமான வில்லையும் நீ பார்க்கலாம். தேவர்களால் யாகபலனாகக் கொடுக்கப்பட்ட அந்த வில், கந்த புஷ்ப தூப தீப நைவேத்தியங்களால் விசேஷமாகப் பூஜிக்கப்படுகிறது” என்றார்கள்.

பிறகு கௌசிகர் ராமலக்ஷ்மணர்களையும் மற்ற ரிஷிகளையும் அழைத்துக்கொண்டு அங்கிருந்து புறப்பட்டார். அங்குள்ள வனதேவதைகளை நோக்கி “உங்களுக்குக் கேட்கமுண்டாகட்டும். இங்கிருந்து கங்கைக்கரையிலுள்ள ஹிமயமலைச் சாரலுக்குப் போகிறேன். இங்கே வந்த காரியம் நிறைவேற்றி” என்று அவைகளிடத்தில் உத்திரவு பெற்றுக்கொண்டு, ஸித்தாசிரமத்தை பிரதக்ஷிணம் செய்து வடக்கில் சென்றார். மற்ற ரிஷிகள் அக்னிஹோத்திர ஸாமான்களை வண்டியில் ஏற்றிக்கொண்டு போனார்கள். கௌசிகரிடத்திலுள்ள பக்தியால் அங்கிருந்த மிருகங்களும் பக்ஷிகளும் வெகு தூரம் அவருடன் போயின. அவர் அவைகளை நிறுத்தி, திரும்பிப்போகச் சொல்லி, அஸ்தமனம் வரையில் நடந்து சோணா நதிக் கரையில் தங்கினார்கள். ஸ்நானம் ஸந்தியாவந்தனம் ஜபம் அக்னிஹோத்திரம் முதலிய நித்தியகர்மங்களை முடித்து, கௌசிகரை முன்னிட்டு நதிக் கரையில் உட்கார்ந்தார்கள். ராஜ புத்திரர்கள் அவர்களை வணங்கிக் கௌசிகருக்கு எதிரில் உட்கார்ந்தார்கள். அப்பொழுது ராமன், “ஸ்வாமி! வனங்களால் மிகவும் செழிப்பாய் விளங்கும் இந்தத் தேசம் யாருடையதென்று அறிய ஆவல் கொண்டிருக்கிறேன்” என்றார். அந்த மஹாதபஸ்வி மற்ற ரிஷிகள் கேட்டுக் கொண்டிருக்க அந்தத் தேசத்தின் வரலாறு முழுவதையும் சொல்ல ஆரம்பித்தார்.

சோதீதோ ராமவாக்யேந கதயாமாஸ ஸ்வரத: |
தஸ்ய தேயாஸ்ய நீக்ஸம் ரீஷீமத்யே மஹாதபா: ||

ஸ-32: குச நாபர்

ப்ரஹ்ம யோநீர் மஹாநாஸீத் குஸோ நாம மஹாதபா: |

அக்ஷீஷ்ட வ்ரத தர்மஜ்ஞ: ஸஜ்ஜந ப்ரதீபுஜக: ||

பிரஹ்மாவின் மனத்தால் உண்டாக்கப்பட்ட புத்திரர்களில் ஒருவருக்குக் குசரென்று பெயர். மற்ற பிரஹ்ம புத்திரர்களை விட ஞானம் சௌரியம் முதலிய நற்குணங்களில் மேலானவர். நாரதர் முதலியவர்களைப்போல் பிரஹ்மலோகத்திலிராமல், பிரஜைகளை ஆள விரும்பிப் பூமியில் வளித்தபடியால் அவருக்குக் குசரென்று பெயர். மஹா தபஸ்வி; ஸகல நியமங்களையும் விரதங்களையும் அனுஷ்டித்தவர்; தர்ம ரஹஸ்யங்களை அறிந்தவர்; விதர்ப்ப ராஜ புத்திரியை மணம் செய்து எவ்விதத்திலும் தன்னைப் போன்ற நான்கு புத்திரர்களைப் பெற்றார். குசாம்பர், குசநாபர், அஸூர்த்தரஜஸ், வஸு என்ற அவர்கள் தர்மாத்மாக்களாய், ஸத்யவான்களாய், உத்ஸாஹ முள்ளவர்களாய், தேஜஸால் ஜ்வலிப்பதைக் கண்ட பிதா, “பிரஜைகளை ரக்ஷியுங்கள், விசேஷ தர்ம முண்டாகும்” என்றார். அவர்களில் குசாம்பர் கௌசாம்பியையும், குசநாபர் மஹோதயத்தையும். அஸூர்த்தரஜஸ் தர்மாரண்யத்தையும், வஸு என்பவர் கிரிவிரஜத்தையும் ராஜதானிகளாய் அமைத்துக் கொண்டார்கள். சோணா நதிக்கரையிலுள்ள இந்தத் தேசம் வஸுவின் ராஜ்யம். அதோ தெரியும் ஐந்து மலைகளால் இந்த ராஜதானிக்கு கிரிவிரஜமென்று பெயர். மகத தேசத்திலிருந்து ஓடிவரும் அந்தச் சோணா என்ற நதம் (கிழக்கிலிருந்து மேற்கே போகும் ஆறு) மலைகளுக்கு நடுவில் மாலையைப்போல் விளங்குகிறது. இதன் இருகரைகளிலுமுள்ள நிலங்கள் மிகுந்த செழிப்புள்ளவை; புண்ணிய கேதத்திரங்கள்.

குசநாபரென்ற ராஜரிஷி கிருதாசி என்ற அப்ஸரஸிடத்தில் நூறு பெண்களைப் பெற்றார். அவர்கள் நிகரற்ற ரூபலாவண்யத்துடன் யௌவனமடைந்து, வஸ்திரங்களாலும் ஆபரணங்களாலும் புஷ்பங்களாலும் பரிமளத் திரவியங்களாலும் அலங்கரித்துக் கொண்டு, மழைகாலத்து மின்னல்களைப் போல் தோட்டங்களில் சென்று, பாடியும் ஆடியும் வாத்தியங்களை வாசித்தும் ஆனந்தமாய்க் காலம் கழித்தார்கள். மேகங்களுக்கு நடுவிலுள்ள நக்ஷத்திரங்களைப் போல் பிரகாசிக்கும் அந்த ரூபவதிகளை ஒருநாள் ஸர்வ வியாபியான வாயுபகவான் கண்டு, அவர்களுடைய அழகாலும் உத்தம குணங்களாலும் வசப்பட்டு, “ராஜகுமாரிகளே! உங்களிடத்தில் ஆசை வைத்தேன். என்னை விவாஹம் செய்து கொள்ளுங்கள். மனுஷ்யத் தன்மையை விட்டு எனக்குப் பார்யைகளாய், தீர்க்காயுளை அடையுங்கள். யௌவனம் நீடித்ததல்ல. மனுஷ்யர்களுடைய யௌவனம் அதி சீக்கிரமாய்ச் சென்றுவிடும். ஆகையால் நீங்கள் தீர்க்காயுளையும் அழிவற்ற யௌவனத்தையும் அடைந்து தேவகன்யைகளாக இருங்கள்” என்றார்.

தங்களைக் கேட்ட வாயு பகவானுடைய மஹிமையும் பலமும் செய்கையும் வீரியமும் தடையற்றவை என்று அந்தப் பெண்களுக்குத் தெரியும். ஆனாலும், அவர் சொன்னதைக் கேட்டு, எல்லோரும் கைகொட்டிச் சிரித்து, “தேவசிரேஷ்ட! நீர்

ஸகல பூதங்களுக்குள்ளும் ஸஞ்சரிக்கிறீர். உமது பிரபாவத்தை நன்றாக அறிவோம். எங்களை இப்படி அவமதிக்கலாமா? நாங்கள் ஸாதாரண ஸ்த்ரீகளல்ல; குசநாபருடைய புத்திரிகள். உம்மை உமது அதிகாரத்திலிருந்து நீக்கக் கூடியவர்களென்று அறியும். ஆனால், அப்படிச் செய்தால் எங்களுடைய தவம் வீணாகும் என்றிருக்கிறோம். எங்களுடைய பிதா உமக்கு மிருத்யுவாகாமல் பார்த்துக் கொள்ளும். தூர்ப்புத்தி பிடித்தவரே! அவரை அவமதிக்க வேண்டாம். அவர் எங்களை யாருக்குக் கொடுக்கிறாரோ அவரே எங்களுக்கு பர்த்தா. பிதாவைத் தவிர எங்களுக்கு வேறு யஐமானனில்லை, வேறு தெய்வமில்லை” என்றார்கள்.

அதைக் கேட்டு வாயு பகவான் பரம கோபம் கொண்டு, தன் தடையற்ற சக்தியை அவர்களிடத்தில் பிரயோகித்து, அவர்களுடைய அங்கங்களில் பிரவேசித்து, அவைகளை ஓடித்தார். உடனே அவர்களுடைய தேகங்கள் குன்றி விகாரமாயின. அவர்கள் மனம் நொந்து, கர்வமழிந்து, பயம் பிடித்து, வெட்கத்தால் தலை குனிந்து, கண்ணீர் பெருகக் குசநாபரிடத்திற்குச் சென்று, பூமியில் விழுந்து, கோவென்று அலறினார்கள். தன் உயிர்க்குயிரான பெண்கள் இப்படிச் கூனிக் குறுகிக் கோணலாய் விகாரமடைந்து தீனமாய்ப் புலம்புவதைப் பார்த்து அரசன் மனம் பதறி, “குழந்தைகளே! இதென்ன? சொல்லுங்கள். தர்மத்தை இப்படி அவமானம் செய்தவர்கள் யார்? உங்களைப் பலாத்காரம் செய்தவர்கள் யார்? அங்கங்கள் கோணலாய் ஒன்றும் சொல்லாமல் பூமி யில் விழுந்து புரளுகிறீர்களே. உங்களை இப்படி அலங்கோலப் படுத்தினவன் யார்?” என்று கேட்டு அவர்கள் பதில் சொல்வதை ஆவலுடன் எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்.

குப்ஜா: கேந க்ருதா: ஸர்வா: லேஷ்டந்த்யோ நாரீ பாஜத |
ஏவம் ராஜா விநீபர்வஸ்ய ஸமாதீம் ஸந்ததே தத: ||

ஸ-33: பிரஹ்மதத்தர்

**தஸ்ய தத்வசநம் ஸ்ருத்வா குபநாபஸ்ய தீமத: |
ஸ்ரீரேஸீஸ் சரணாஸ ஸ்ம்ருஷ்ட்வா கந்யாஸத மபாஜத ||**

கு சநாபர் இப்படிச் சொல்ல, அந்தப் பெண்கள் அவருடைய பாதங்களில் தலையை வைத்து நமஸ்கரித்து, “ஸ்வாமி! ஸர்வ பூதங்களிலும் ஸஞ்சரிக்கும் வாயு எங்களை விவாஹம் செய்ய விரும்பிக் கேட்டார். நாங்கள் ஸம்மதிக்காததால் எங்களைப் பலாத்காரம் செய்தார். அது அதர்மமென்பதைக் கவனிக்கவில்லை. ‘நாங்கள் பிதாவுக்குக் கீழ்ப்பட்டவர்கள்; இஷ்டப்படி நடக்கக்கூடாது. எங்களிடத்தில் விருப்பமிருந்தால் எங்களுடைய பிதாவைக் கேளும். அவர் உமக்கு எங்களைக் கொடுத்தால் எங்களுக்கு ஆக்ஷேபமில்லை’ என்றோம். எங்களுடைய வார்த்தையைக் கொஞ்சம் கூடலக்யம் செய்யாமல், அந்தப் பாபபுத்தியுள்ளவர் எங்களை இப்படி உபத்திரவித்தார்” என்று தெரிவித்தார்கள்.

பரம தார்மிகரான குசநாபர் அதைக் கேட்டு, “குழந்தைகளே! உங்கள் நடத்தையை மெச்சினேன். ரூபயௌவன பல பராக்கிரம ஐசுவரியங்களில் குறைவில்லாத புருஷன் ஸ்த்ரீகளை வலுவில் பிரார்த்திக்கும்பொழுது அவர்கள் உட்படாமலிருப்பது ஆச்சரியம். மேலும், தேவசிரேஷ்டனான வாயுபகவானே அப்படி பிரார்த்திக்கும் பொழுது அதற்கு உட்படாமலிருப்பது இன்னும் ஆச்சரியம். தன்னைப்போல் உங்களையும் ஜனன மரணமில்லாமல் நித்திய யௌவனமுள்ளவர்களாகச் செய்கிறேனென்று சொல்லியும் அவருக்கு உட்படாதிருந்தது இன்னும் ஆச்சரியம். நூறு பெண்கள் ஓரே மனதாய் கலஹம் பொறாமை அஸூயையின்றி அப்படிச் செய்வது இன்னும் ஆச்சரியம். பொறுக்கக்கூடாத அவமானத்தையும் கெடுதியையுமடைந்து, இந்திராதி தேவதைகளை அழிக்கும் சக்தியிருந்தும் கோபிக்காமல், குற்றவாளியைக் குரூரமாய்த் தண்டிக்காமல், எல்லோரும் பொறுத்திருப்பது இன்னும் ஆச்சரியம். அபூர்வமான காரியத்தைச் செய்தீர்கள். நமது குலதர்மத்தையும் கீர்த்தியையும் காப்பாற்றினீர்கள். ஸ்த்ரீ புருஷர்களுக்குப் பொறுமையை விட மேலான ஆபரணமில்லை. மனுஷ்யர்கள் செய்த அபராதங்களைப் பொறுக்கவே மனம் வராது. தேவர்கள் மனிதர்களுக்குக் கெடுதி செய்து தண்டிக்கக்கூடிய நிலைமையிலிருந்தால் அவர்களை மன்னிக்க மனம் வருவது மிகவும் கஷ்டம். பொறுமையே தானம்; பொறுமையே யக்ஞம்; பொறுமையே ஸத்யம்; பொறுமையே கீர்த்தி; பொறுமையே தர்மம்; பொறுமையே ஜகத்தைக் காப்பாற்றுகிறது” என்று அவர்களைப் புகழ்ந்து அனுப்பி, அவர்களுக்கு விவாஹம் செய்யத் தகுந்த தேசகாலத்தையும் பர்த்தாக்களையும் பற்றி மந்திரிகளுடன் ஆலோசித்துக் கொண்டிருந்தார்.

அக்காலத்தில் சூளி என்ற மஹரிஷி பிரஹ்மசாரியாய், பலாபேகையின்றித் தவம் செய்துகொண்டிருந்தார். ஊர்மிளையின் மகளான ஸோமதை என்ற கந்தர்வஸ்த்ரீ அவருக்குப் பணிவிடை செய்துகொண்டிருந்தாள். அவர் அதற்கு உகந்து

“பெண்ணே! மங்களம் உண்டாகட்டும். நான் உனக்கு என்ன செய்யவேண்டும்?” என, அவள், “ஸ்வாமி! தாங்கள் மஹா தபஸ்வி; பிரஹ்மாவுக்கு ஸமானர்; பிரஹ்ம தேஜஸால் ஜ்வலிக்கிறீர்கள்; தங்களைப் போன்ற தேஜஸ்வியான புத்திரனை அடைய விரும்புகிறேன். எனக்கு இதுவரையில் விவாஹமாக வில்லை; ஒருவருடைய பார்வையும் அல்ல” என்று பிரார்த்தித்தாள். அவர் பிரஹ்மதத்தனென்ற புத்திரனை மனத்தால் ஸிருஷ்டித்து அவளுக்குக் கொடுத்தார். அவர் தேவராஜன் ஸ்வர்க்கத்தை ஆள்வதுபோல் காம்பில்யா நகரத்தில் அரசு புரிந்தார். அவருக்குத் தன் நூறு பெண்களை கன்யாதானம் செய்வதாக தர்மவானான குசநாபர் நிச்சயித்து, அவரை உபசாரத்துடன் அழைத்து, தன் புத்திரிகளை அவருக்குப் பாரியைகளாகக் கொடுத்தார்.

பிரஹ்மதத்தர் அவர்களை விதிப்படி பாணிக்கிரஹணம் செய்தார். மஹேந்திரனை ஒத்த ஐசுவரியமுடைய அந்த ராஜசிரேஷ்டர் அவர்களைத் தொட்டவுடன் தேகவிகாரம் நீங்கி உபத்தரவமின்றி அவர்கள் அளவற்ற காந்தியுடன் விளங்கினார்கள். வாயுவால் அவர்களுக்கு நேர்ந்த பீடை நீங்கினதாலும், ஸர்வோத்தமமான வரன் தனக்குக்கிடைத்ததாலும் குசநாபர் பரமானந்தமடைந்தார். தன் உபாத்யாயர்களுடன் பிரஹ்மதத்தரையும் தன் பெண்களையும் விசேஷ மரியாதையுடன் காம்பில்யைக்கு அனுப்பினார். ஸோமதை தன் மகனுக்குத் தகுந்தவிடத்தில் விவாஹமானதையும், தன் நாட்டுப் பெண்களின் ரூபலாவண்யத்தையும், செல்வத்தையும் குணங்களையும் நினைத்து நினைத்து அளவற்ற ஸந்தோஷமடைந்தாள். மிக்கபிரீதியுடன் அவர்களை ஆலிங்கனம் செய்து அடிக்கடி தடவிக்கொடுத்து அவர்களின் பிதாவான குசநாபரைக் கொண்டாடினாள்.

யதாந்யாயம் ச கந்தர்வீ ஸ்ருஜாஸ் தா: ப்ரத்யநந்தத |
த்ருஷ்ட்வா ஸ்ப்ருஷ்ட்வா ச தா: சுந்யா: குசநாபம் ப்ரஸஸ்ய ச

ஸ-34: விசுவாமித்திர வம்சம்

க்ருத்வாத்மனா கமேத தஸ்மீந் ப்ரஹ்மதத்மேத ஃ ராகவ |

அபுத்ர: புத்ரஸாபாய பிபாத்ரீ மீஷ்ட மகஸ்யத் ||

இப்படி பிரஹ்மதத்தருக்குத் தன் புத்திரிகளை விவாஹம் செய்து கொடுத்த பிறகு குசநாபர், புத்திரனை அடையவிரும்பி புத்திர காமேஷ்டி செய்தார். அவருடைய பிதா குசர் வந்து “எவ்விதத்திலும் உனக்கு ஸமமான புத்திரனுண்டாவான். தர்மாத்மாவான் அந்த காதி என்பவனால் லோகத்தில் அழியாத கீர்த்தியடைவாய்” என்று ஆசீர்வதித்து பிரஹ்மலோகம் சென்றார். சில காலத்திற்குப் பிறகு குசநாபருக்குக் காதி என்ற புத்திரன் பிறந்தார். அந்தப் பரம தர்மாத்மாவே என் பிதா குச வம்சத்தில் பிறந்ததால் கௌசிகனென்று எனக்குப் பெயர். ஸத்யவதி என்று எனக்குத் தமக்கையுண்டு. அவள் ரிசீகருக்குப் பார்யை. அரிய விரதங்களின் மஹிமையாலும் பர்த்தாவுக்கு அனுசூலமாகச் செய்த பணிவிடையாலும் சரீரத்துடன் ஸ்வர்க்கத்திற்குப் போனாள். பிறகு ஸகல பிராணிகளின் ஷேமத்தை உத்தேசித்து ஹிமயமலையில் நதியாய்த் தோன்றினாள். அதன் ஜலம் புண்ய தீர்த்தம். அவளிடத்திலுள்ள பரமப்ரீதியால் அங்கே மலைத்தாழ்வரையில் வஸித்துக் கொண்டிருக்கிறேன். மஹா புண்யவதி. ஸத்தியத்திலும் தர்மத்திலும் நாடின மனமுள்ளவள். பதிவிரதாரத்தினம்; அபார மஹிமையுள்ளவள். ஒரு விரதத்தை அனுஷ்டிக்க அந்த நதியை வீட்டு ஸித்தாசிரமத்திற்கு வந்தேன். உன் வீரிய மஹிமையால் என் எண்ணம் நிறைவேற்றிற்று. நீ கேட்டதால் இந்தத் தேச சரித்திரத்தையும் என் வம்சத்தையும் சொன்னேன்.

“இரவில் விழித்துக்கொண்டிருக்க வேண்டிய முன்பாகத்தை இப்படிச் கதைகளால் கழித்தோம். இனி நித்திரை செய்யப் போ; ஸகல மங்களங்களும் உண்டாகட்டும். இதற்குமேல் விழித்துக் கொண்டிருந்தால் நாளை வழிநடப்பில் சிரமமுண்டாகும். அதோ பார்! மரங்கள் அசையவில்லை; மிருகங்களும் பக்ஷிகளும் தங்களிடங்களில் ஸுகமாகத் தூங்குகின்றன. இருட்டால் திக்குகள் மூடப்பட்டிருக்கின்றன. ஸந்தியா காலம் மெதுவாகப் போய் விட்டது. ஆகாசத்தில் அசுவினி முதலிய நக்ஷத்திர கணங்களும் ஸாதாரண நக்ஷத்திரங்களும் காந்தியுள்ள நேத்திரங்களைப்போல் தோன்றுின்றன. சந்திரன் கிரணங்களால் இருட்டைப்போக்க, ஸகலப் பிராணிகளுடைய மனத்தையும் ஸந்தோஷிக்கச்செய்து கொண்டு உதிக்கிறான். கோட்டான் முதலிய இரவில் ஸஞ்சரிக்கும் ஜந்துக்களும், மாம்ஸத்தைப் புஜிக்கும் பயங்கரமான யக்ஷங்களும் ராக்ஷஸர்களும், ஸஞ்சரிக்கிறார்கள்” என்றார். மற்ற ரிஷிகள், “நல்லது, நல்லது; குசிக வம்சம் எப்பொழுதும் தர்மத்திலேயே நோக்கமுள்ளது. அதில் பிறந்த புருஷ சிரேஷ்டர்கள் மஹாத்மாக்கள்; பிரஹ்மாவுக்கு ஸமானர்கள்; அவர்களில் விசுவாமித்திரரென்ற தாங்கள் மஹாகீர்த்திசாலி. கௌசிகி என்ற புண்ய நதி தங்களுடைய குலதீபம்” என்று பலவிதமாய்க் கொண்டாடினார்கள். பிறகு ஸூரியன் அஸ்தமிப்பதுபோல் கௌசிகர் நித்திரை செய்தார். ராஜ புத்திரர்களான ராமலக்ஷ்மணர்களும் அவரைக் கொண்டாடித் தாங்கள் கேட்ட புண்ணிய கதையால் ஆச்சரியமடைந்து தூங்கினார்கள்.

ராமாய் ஸஹஸிஸளம் தீர்: கிஞ்சி தாகத விஸ்மய: |
ப்ரபஸ்ய முநிபராக்ரூஸம் நித்ராம் ஸமுபஸேவதே ||

உபாஸ்ய ராத்ரீஸேஷம் ஸு ஸோணாக்ஷே ஸமாஹுத: |
நிஸாயாம் ஸுப்ரபாதாயாம் விஸ்வாய் த்ரே ர ப்யபாஹத ||

அவதாரிகை

தம் திருவடிகளிலிருந்து உண்டான கங்கையின் மஹிமையை ராமன் லோகத்தாருக்குத் தெரிவிக்கிறார்.

*****

அன்றிரவில் கௌசிகர் ரிஷிகளுடன் அந்த நதிக்கரையில் தங்கி, காலையில் ராமனை அழைத்து, “ராத்திரி முடிந்தது. ஸந்தியாகாலத்தின் முன்பாகம் நடக்கிறது, எழுந்திரு. பிரயாணத்திற்கு ஸித்தமாக வேண்டும்” என்றார். உடனே ராஜ புத்திரர்கள் எழுந்து, நித்திய கர்மங்களை முடித்து, “ஸ்வாமி! இந்த நதியின் ஜலம் மிகவும் ரமணியமாய் அதிக ஆழமின்றி மணல் திட்டுகளால் விளங்குகிறது. இதைத் தாண்ட ஓடும் வேண்டியதில்லை. எந்த வழியாகப் போக வேண்டும்?” என்றார். மஹரிஷி “அதோ ரிஷிகள் போகும் மார்க்கமே என்னால் குறிக்கப்பட்டது” என்றார். எல்லோரும் அந்த நதியைத் தாண்டி வெகு தூரம் நடந்து, நடுப்பகலில், தபஸ்விகளால் நிறைந்த கங்கைக்கரைக்கு வந்து, புண்ய நதியைத் தரிசித்து ஸந்தோஷித்து, அந்தப் பாபநாசகமான சுப ஜலத்தில் ஸ்நானம் செய்து, தேவரிஷி பித்ரு தர்ப்பணங்களை விதிப்படி செய்து, பஞ்ச மஹாயக்ஞத்தையும் அக்னி ஹோத்திரத்தையும் முடித்து, அமிருதத்தைப் போன்ற ஹவிஸைப் புஜித்தார்கள். அன்னம் முதலிய நீர்ப்பறவைகளால் நிறைந்த கங்கைக்கரையில் சுத்தமான இடத்தில் கௌசிகரைச் சூழ்ந்து எல்லோரும் உட்கார்ந்தார்கள். அப்பொழுது ராமன் அவரை வணங்கி, “ஸ்வாமி! இந்தக் கங்கை எப்படி உண்டாயிற்று? ‘த்ரிபதகா’ என்று இதற்கு எப்படிப் பெயர் கிடைத்தது? மூவுலகிலும் வியாபித்து எப்படி ஸமுத்திரத்தை அடைந்தது? கிருபை செய்து சொல்லவேண்டும்” என்றார்.

கௌசிகர் மகிழ்ந்து “ராம! பர்வதராஜனும் ஸகல தாதுக்களும் உண்டாகும் இடமுமான ஹிமவான், மேருவின் புத்திரியான மனோரமையிடத்தில் கங்கை உமை என்ற நிகரற்ற பெண்களைப் பெற்றார். அவர்கள் ரூபலாவண்யத்தாலும் நற்குணங்களாலும் யாவரையும் மிஞ்சினவர்கள். தேவர்கள் தங்களுடைய ஸ்நாந பானம் ஆராதனை முதலிய காரியங்களுக்கும், தங்களுக்கு ஒரு ஸேனாபதி உண்டாவதற்கும் மூத்த பெண்ணான கங்கையைக் கொடுக்கும்படி, ஹிமவானை வேண்டினார்கள். லோகங்களின் க்ஷேமத்தை உத்தேசித்தும், கேட்பவருக்கு இல்லையென்று சொல்லக்கூடாதென்ற தர்மத்தாலும் அவர், லோகங்களைப் பரிசுத்தம் செய்யக்கூடியவரும் எவ்விடத்திலும் இஷ்டப்படி போகக்கூடியவளுமான கங்கையை அவர்களுடன் அனுப்பினார். லோகோபகார காரியம் முடிந்ததென்று தேவர்கள் ஸந்தோஷித்து அவளை ஸ்வர்க்கத்திற்கு அழைத்துப் போனார்கள். இளையவள் பரமசிவனைக் கணவனாய் அடைய விரும்பி, கடுந்தவத்தால் அவரை

ஸந்தோஷப்படுத்தினாள். ஹிமவான் அவளைப் புருஷோத்தமனான மஹாதேவனுக்கு விவாஹம் செய்வித்தார். அவள் ஸகல லோகங்களாலும் கொண்டாடப் பெற்றவள். சங்கரன் எந்த விதத்திலும் அவருக்குத் தகுந்தவர். பர்வதராஜனுடைய இவ்விரண்டு குமாரிகளும் ஸகல ஜீவகோடிகளின் பூஜைக்குப் பாத்திரமானவர்கள்.

ராம! கங்கையின் உத்பத்தியையும் அவள் ஸ்வர்க்கலோகத்திற்குப் போனதையும் நீ கேட்டபடி சொன்னேன். இந்த தேவநதி, தேவலோகத்திற்குப் போய் ஸகல பாபங்களையும் போக்கிப் புண்ணியத்தை அருளினாள்” என்று சொல்லி முடித்தார்.

**கைஸஜா ஸுரநதீ ரம்யா கைஸலேந்த்ரஸ்ய ஸுதா ததா |
ஸுரலோகம் ஸமாருடா விபாபா ஜலவாஹீநீ ||**

ஸ-36: ஸ்கந்த ஜனனம்

உக்தவாக்ஷ்ய ஸுபிநா தஸ்மீந் நுபிஸா ராகவ ஸக்ஷ்மஸிணா |
அபிநந்த்ய கதாம் வீரா ஆசுரூர் முநிபுங்கவம் ||

ராம ஸக்ஷ்மணர்கள் அந்தப் புண்ணிய சரித்திரத்தை மிகவும் கொண்டாடி, “முனிசிரேஷ்ட! தர்மத்தைக் கொடுக்கும் இந்த உபாக்யானத்தைத் தாங்கள் தயவு செய்து சொன்னீர்கள். ஆனால், பர்வத ராஜனுடைய மூத்த புத்திரியின் விருத்தாந்தத்தை விஸ்தாரமாகச் சொல்லவேண்டும். த்ரிபதகா என்ற பெயர் பெற்ற கங்கை, பூலோகம் புவர்லோகம் ஸுவர்லோகங்களுக்குச் சென்ற காரணமென்ன? அவள் பூமிக்கு எப்படி வந்தாள்? எந்தச் செய்கைகளால் ஸகல நதிகளுக்கும் சிரேஷ்டமானாள்?” என்று கேட்டார்கள். அப்பொழுது கௌசிகர் அந்தச் சரித்திரம் முழுவதையும் ரிஷிகளுக்கும் ராம ஸக்ஷ்மணர்களுக்கும் விஸ்தாரமாகச் சொன்னார்.

முன்காலத்தில் நீலகண்டர் பார்வதியை விவாஹம் செய்து, மஹா தபஸ்வியானாலும் அவளைப் பார்த்து ஆசைகொண்டு அவளிடத்தில் புத்திரனை உண்டுபண்ண நினைத்தார். நூறு தேவ வருஷங்களாகியும் புத்திரோத்பத்திக்குக் காரண முண்டாகவில்லை. பிரஹ்மாதி தேவர்கள் அதைக் கண்டு பயந்து, “இவ்வளவு காலத்திற்குப் பிறகு பார்வதியிடத்தில் புத்திரனுண்டானால் அதை யாரால் தரங்கமுடியும்” என்று கவலைகொண்டு, சிவபிரானை நமஸ்கரித்து, “மஹாதேவ! லோகங்களுக்கு எப்பொழுதும் மங்களத்தைச் செய்வதிலேயே கவலையுள்ள சிவ! தேவர்கள் தங்களை நமஸ்கரிக்கிறோம். கிருபை செய்யவேண்டும். தங்களுடைய தேஜஸிலிருந்து உண்டாகும் புத்திரனை லோகங்கள் தாங்குமா? அவைகளுக்குப் பரம ஷேமத்தை விரும்பும் தாங்கள், பார்வதியுடன் வேதங்களால் கொண்டாடப்பட்ட தவத்தைச் செய்யவேண்டும். தேவியிடத்தில் புத்திரனை உண்டாக்கக்கூடாது. தங்களுடைய தேஜஸை தேஜோ மயமான சரீரத்தில் அடக்கிக்கொள்ள வேண்டும், வெளியில் விட்டால் லோகங்கள் நாசமடையும், அப்படிச் செய்வது தங்களுக்குத் தர்மம்” என்று வேண்டிக் கொண்டார்கள்,

ஸதாசிவன் அவர்களுடைய பிரார்த்தனைக் கிணங்க “அப்படியே செய்கிறேன்; நானும் உமையும் இதுவரையில் கலங்கி வெளிப்படாத தேஜஸை எங்களுடைய சரீரங்களில் தரிக்கிறோம். ஸகல லோகங்களும் ஷேமத்தை அடையட்டும். ஆனால், இது வரையில் இடத்தை விட்டு நழுவின தேஜஸைத் தரிப்பதற்கு எவரை ஏற்படுத்துகிறீர்கள்?” என்றார். அதற்கு தேவர்கள், ஸகலத்தையும் தரிக்கும் பூமியைத் தங்களுடைய தேஜஸைத் தரிக்கும்படி கேட்டுக்கொண்டிருக்கிறோம்” என்றார்கள். பிறகு சங்கரன் தன் தேஜஸை பூமியில் விட்டார். அதனால் காடு மலை நதி ஏரி காடு நகரங்களுள்ள பூமி வியாபிக்கப்பட்டது. தேவர்கள் அக்னியைப் பார்த்து, “தேவ! பூமி ஒருவளே இதைத் தாங்க முடியாதென்று தோன்றுகிறது: சீக்கிரத்தில் வெடித்துப் போவாள். ஆகையால் நீயும் வாயுவும் ருத்ரனுடைய தேஜஸில் பிரவேசியுங்கள்” என்று அடிக்கடி பிரார்த்தித்து, அக்னி, வாயு இவர்களின் பயத்தைத் தீர்த்து ஸம்மதிக்கச் செய்தார்கள். அக்னியால் வியாபிக்கப்பட்ட அந்த

தேஜஸ் வெண்மையான பர்வதமாயிற்று. வெகுகாலம் கழித்து அதில் ஸூரியனைப் போலவும் அக்னியைப் போலவும் காந்தியுள்ள ஓர் நாணற்காடு உண்டாயிற்று. அங்கே மஹா தேஜஸ்வியான ஸ்கந்தர் அக்னிக்கும் கிருத்தி கைகளுக்கும் புத்திரனாய் அவதரித்தார்.

இப்படித் தங்களுடைய காரியம் நிறைவேறினதால் தேவர்கள். ஸந்தோஷமடைந்து, பார்வதி பரமேசுவரர்களின் எண்ணத்திற்கு விக்னம் செய்ததால் அவர்களுக்குண்டான கோபத்தைத் தணிப்பதற்காக ஸ்தோத்திரம் செய்தார்கள். பார்வதி அதனால் சாந்தமடையாமல் “நீங்கள் எனக்குப் பிரியமில்லாத காரியத்தைச் செய்தபடியால் அதன் பலனை அனுபவியுங்கள்” என்று, ஜலத்தை எடுத்துக் கடுங்கோபத்தால், கண்கள் சிவக்க, “நான் புத்திரனை அடைவதற்காகச் செய்த பிரயத்னத்தை நீங்கள் கெடுத்தபடியால், இன்று முதல் உங்களுடைய பத்தினிகளிடத்தில் புத்திரர்களை உண்டாக்க மாட்டீர்கள். இன்று முதல் உங்களுடைய பார்வையகளுக்குப் புத்திரபாக்யமில்லாமல் போகட்டும்” என்று சபித்தாள். பிறகு பூமிதேவியைப் பார்த்து, “நீயும் இந்தக்காரியத்திற்கு ஸஹாயமாக இருந்தபடியால் அநேக ரூபங்களை அடையக்கடவாய்; அநேகர்களுக்குப் பாரியை ஆகக்கடவாய். எனக்குப் புத்திரனுண்டாவதைத் தடுத்ததால் என் கோபத்திற்குப் பாத்திரமாகி, புத்திரனாலுண்டாகும் பிரீதியை அடையாமலிருக்கக் கடவாய்” என்று சபித்தாள்.

இப்படிச் சாபத்தால் வெட்கமடைந்து வருந்தும் தேவர்களைப் பார்த்து ருத்திரன் சகிக்காமல், ஹிமயமலையின் வடமேற்கு பாகத்தில் சென்று, பார்வதியுடன் கடுமையான தவம் செய்து கொண்டிருந்தார். ராம! பர்வதராஜனுடைய இளைய புத்திரியான பார்வதியின் விருத்தாந்தத்தை விஸ்தாரமாகச் சொன்னேன். இது இனி சொல்லப்போகும் கங்கையின் மாஹாத்மிய சரித்திரத்திற்கு உபயோகமானது. அதைச் சொல்லுகிறேன் கேள்.

**ஓஜ தே வீஸ்துரோ ராம பரஸபுத்ர்யா நீவேதீத: |
கங்காயா: ப்ரபலம் சைவ ப்ரருஷு மே கௌலக்ஷ்மண:**

ஸ-37: ஸ்கந்த ஜனனம் (தொடர்ச்சி)

தப்யமாநே தபா தேவே தேவா: ஸர்ஜிகணா: புரா |
ஸேநாபதி மரீபஸந்த: ப் தாமஜா ருபாகமந் ||

இப்படிச் சங்கரன் தேவர்களுக்கு ஸேனாதி பதியாகாமல் கேவலம் தவத்தில் மனத்தைச் செலுத்தினதைக் கண்டு, இந்திராதி தேவர்கள் பிரஹ்மாவை நமஸ்கரித்து, எங்களுக்கு ஸேனாதிபதியாக இருக்கத் தாங்கள் அருளின மஹாதேவன், எங்களைக் கவனிக்காமலும் சத்துருக்களினின்று ரக்ஷிக்காமலும் ஹிமயமலைச்சாரலில் கடும்தவம் செய்கிறார். ஆகையால் இனிச் செய்ய வேண்டியதை ஆலோசிக்க வேண்டும். அவரையாவது வேண்டி அழைத்து வாருங்கள், அல்லது வேரொருவரையாவது ஏற்படுத்துங்கள். லோகங்களுக்கு ஹிதத்தைச் செய்வதே தங்களுடைய கவலையல்லவா? எல்லாம் அறிந்த தாங்களே எங்களுக்குக் கதி” என்று பிரார்த்தித்தார்கள்.

பிரஹ்மா மதுரமான வார்த்தைகளால் தேவர்களை ஸமாதானம் செய்து, “உங்களுக்குப் பார்வையகலிடத்தில் ஸந்ததி உண்டாகாதென்று பார்வதி சபித்ததை மாற்ற முடியாது. அது அப்படியே நடக்கும். இந்த ஆகாச கங்கை யிடத்தில் அக்னியாலுண்டாகும் புத்திரனே உங்களுக்கு ஸேனாதிபதியாவான். பார்வதிக்குத் தமக்கை யாகையால் அவள் அந்தப் புத்திரனைத் தரித்துப் பிரியத்துடன் வளர்ப்பாள். அதற்கு உமையும் ஸந்தோஷத்துடன் ஸம் மதிப்பாள்” என்றார். தேவர்கள் பரம பிரீதியுடன் பிரஹ்மாவைப் பூஜித்து, கைலாச பர்வதத்திற்குப் போய் அக்னியை அழைத்து “இந்த தேவகாரியத்தை நீயே முடிக்க வேண்டும். பரமசிவனுடைய தேஜஸைத் தாங்கி கங்கையிடத்தில் விடு” என்றார்கள். அக்னி அதற்கிணங்கி, கங்கையைப் பார்த்து “நீ இந்த கர்ப்பத்தைத் தரிக்க வேண்டும். இது தேவர்களுக்குப் பிரியமான காரியம்” என்றான். அவள் ஸம்மதித்துத் திவ்வியமான ஸ்திரீ ரூபத்தைத் தரித்தாள். அதைக் கண்ட அவன் புத்தி மயங்கித் தன் ஸகல அவயவங்களிலிருந்தும் அவளுடைய ஸகல அவயவங்களிலும் ருத்திர தேஜஸை விட்டான். அதனால் கங்கையின் ஸகல உபநதிகளும் நிறைந்தன. ஆனால், அவள் அதைத் தரிக்க முடியாமல் எரிக்கப் பட்டு மிகவும் வருந்தி, “தேவ சிரேஷ்டா! தேவ புரோஹிதா! அக்னி தேவா! உன்னிடத்திலிருந்து பெற்ற தேஜஸை என்னால் தாங்க முடியாது” என்று முறை யிட்டாள். “அப்படியானால் ஹிமயமலையின் அடிவாரத்தில் அந்த கர்ப்பத்தை விடுவாய்” என்று அக்னி சொன்னான். உடனே அவள் ஸகல நதிகளிலிருந்தும் அந்தக் கர்ப்ப பத்தை இழுத்து அக்னியால் எரிக்கப்பட்டு வெண்மை யான மலையாயிருக்கும் ருத்திரனுடைய தேஜஸில் விட்டாள். அவளுடைய தேகத்திலிருந்து வெளிப்பட்ட ரத்தம், உருக்கி ஓடவிட்ட ஜாம்பூநதமென்ற தங்கமாயும் வெள்ளியாயும், கூராமான பாகங்கள் கறுத்த இரும்பாயும் தாமிரமாயும், அழுக்கு வஸ்துக்கள் தகரமாயும் ஈயமாயும் பரவி லோகத்தில் பல தாதுக்களாய் வழங்கின. அது முதல் அக்னியைப் போல் ஒளியுள்ள தங்கத்திற்கு ஜாத ரூபமென்று பெயர் விளங்கிற்று. மரம், செடி, கொடி, புதர், புல் பூண்டு யாவும் தங்கமாயிற்று. இப்படி அவதரித்த அந்தக் கர்ப்பத்தை இந்திராதி

தேவர்கள் கண்டு மகிழ்ந்து, கிருத்திகைகளைப் பால் கொடுக்க நியமித்தார்கள். ‘இவன் எங்கள் புத்திரனாகக் கடவான்’ என்று அவர்கள் தேவர்களிடத்தில் ஏற்பாடு செய்துகொண்டு பால்கொடுத்து வளர்த்து வந்தார்கள். அவர்கள் “இந்தக் குழந்தை உங்களால் வளர்க்கப் பட்டபடியால் கிருத்திகைகளின் புத்திரன் ‘கார்த்திகேயன்’ என்று லோகங்களில் போற்றப் படுவான். ஸந்தேகமில்லை” என்றார்கள். பிறகு அந்தத் தாய்கள் கர்ப்பமலங்களுடன் பிறந்த அந்தக் குழந்தைக்கு ஸ்நானம் செய்வித்தார்கள். அது அக்னியைப்பேரில் நிகரற்ற காந்தியுடன் விளங்கிற்று. கர்ப்பத்திலிருந்து விழுந்ததால் ‘ஸ்கந்தன்’ என்றும், கிருத்திகைகளால் வளர்க்கப் பட்டதால் ‘கார்த்திகேயன்’ என்றும் அதற்குப் பெயரிட டார்கள். அப்பொழுது அந்த ஆறு கிருத்திகைகளுக்கும் பாலுண்டாயிற்று. அந்தக் குழந்தை ஆறு முகங்களை எடுத்துக் கொண்டு அதைக் குடித்தது, ஒரே நாளில் திவ்விய புருஷனாய் வளர்ந்து தன் வீரியத்தால் தைத்ய ஸைன்யங்களை ஜயித்தது. பிறகு அக்னி முதலிய தேவர்கள் அவரைத் தங்களுக்கு ஸேனாதிபதியாய் அபிஷேகம் செய்தார்கள்.

“ராம! நீ கேட்டபடி கங்கையின் வரலாற்றையும் ஸ்கந்த தருடைய பிறப்பையும் விஸ்தாரமாகச் சொன்னேன். இந்தப் புண்ய சரித்திரத்தைப் பக்தியுடன் கேட்கிறவனும், குமார ஸ்வாமியிடத்தில் பக்தி வைப்பவனும், இவ்வுலகில் புத்திர பௌத்திரர்களுடன் சுகமாய் வெகுகாலம் வஸித்து, முடி வில் ஸ்கந்தருடைய லோகத்தை அடைவார்கள்” என்றார்.

**பக்தபர்சு ய: கார்த்திகேய காகுதஸ்த புஷி மாநவ: |ஆயுஷ்மாந்
புத்ரபௌத்ரபர்சு ஸ்கந்த ஸாலோக்யதாம் வ்ரஜேத் ||**

தாம் கதாம் டிகஸர் கோராஹே நீலேத்ய ருபர்மீகாத்மஜ |
புநரேவாபரம் வாக்யம் காருத்ஸ்த மீத மப்ரவீத் ||

ஆ காசத்தில் கங்கை உண்டானதைத் தெரிவித்து அவள் மனுஷ்ய லோகத்தில் வந்ததை கௌசிகர் சொல்ல ஆரம்பித்தார். “ராம! முன் காலத்தில் ஸகரனென்ற அரசன் அயோத்யையில் ஆண்டுவந்தான், மஹா சூரன், தர்மாத்மா, வெகுகாலம் புத்திரனில்லாமல் வருத்தமடைந்தான். விதர்ப்ப ராஜகுமாரியான கேசினி அவனுடைய மூத்த பார்யை; தர்மபுத்தியுள்ளவள்; ஸத்தியம் பேசுகிறவள். காசியபருடைய பெண்ணான ஸுமதி இளைய பாரியை; அழகில் நிகரற்றவள். ஹிமயமலைச் சாரலில் பிருகுப் பிரஸ்ரவணம் என்ற புண்ணிய ஸ்தலத்தில் ஸகரன் பார்யைகளுடன் புத்திரனுக்காகத் தவம் செய்தான். நூறு வருஷங்களுக்குப் பிறகு பிருகுமுனி அவனுடைய தவத்தை மெச்சி, “புத்திரோத்பத்திக்கு விக்கினமான பாபங்கள் விலகின. உத்தம புத்திரர்களையும் நிகரற்ற கீர்த்தியையும் அடைவாய்; உன் பார்யைகளில் ஒருத்திக்கு உன் வம்சத்தை விருத்தி செய்யும் ஒரே புத்திரன் பிறப்பான். மற்றொருத்திக்கு அறுபதாயிரம் புத்திரர்கள் பிறப்பார்கள்” என்றார். அவர் வார்த்தை பொய்யாகுமா? ராஜ குமாரிகள் அவரைப் பணிந்து கைகூப்பிப் பரமப் பிரியத்துடன் “ஸ்வாமி! எங்களில் யாருக்கு ஒரே புத்திரன் பிறப்பான்? யாருக்குப் பலர் பிறப்பார்கள்? தங்களுடைய அனுகூலம் நிஜமாகட்டும். அறிய விரும்புகிறோம்” என்றார்கள். பிருகு பரம தார்மிகரானதால் “உங்களிடம்படி செய்கிறேன். இதில் ஒரு நியமமும் இல்லை. வம்சத்தை விருத்தி செய்யும் ஒரே புத்திரனாவது, பலம் பராக்கிரமம், கீர்த்தி, எல்லையற்ற உத்ஸாஹம் பொருந்தின பல புத்திரர்களாவது யாருக்கு வேண்டும்” என்றார். கேசினி ஒரே புத்திரனையும், ஸுமதி பலரையும் பிரார்த்தித்தார்கள். பிறகு அரசனும் பார்யைகளும் பிருகுவைப் பிரதக்ஷிண நமஸ்காரம் செய்து, உத்தரவு பெற்று அயோத்யைக்கு வந்தார்கள். கேசினிக்கு அஸமஞ்ஜன் என்ற ஒரு புத்திரனும், ஸுமதிக்கு வட்ட மான மாம்ஸபிண்டமும் பிறந்தன. அந்தப் பிண்டத்தைப் பிளந்து பார்க்கையில் அறுபதாயிரம் புத்திரர்கள் வெளியில் வந்தார்கள். தாதிகள் அவர்களை நெய்க்குடங்களில் வைத்து வளர்க்க, அவர்கள் யௌவனமடைந்து, அழகிலும் பல பராக்கிரமத்திலும் நிகரற்று விளங்கினார்கள். மூத்தவனான அஸமஞ்ஜன் நகரத்திலுள்ள குழந்தைகளைப் பிடித்து ஸரயூஜலத்தில் போட்டு அவர்கள் முழுகும் பொழுது படும் உபத்திரவங்களைப் பார்த்துச் சிரித்துக்கொண்டிருந்தான். இப்படி ஜனங்களுக்குக் கெடுதிசெய்து ஸாதுக்களை உபத்திரவிக்கும் அந்தப் பாபியை ஸகரன் ராஜ்யத்திலிருந்து தூரத்திவிட்டான். (இவன் மஹா யோகி. லோக வாழ்க்கையை விலக்குவதற்காக இப்படி வேஷம் போட்டான். பிறகு காணாமற்போன குழந்தைகளைப் பிழைக்கச் செய்தான்). அவனுடைய புத்திரனான அம்சுமான் எல்லோருக்கும் பிரியனாயும் எல்லோரிடத்திலும் பிரியமாகப் பேசுகிறவனாயும் இருந்தான். வெகு காலம் கழித்து யாகம் செய்ய விரும்பி, உபாத்தியாயர்களையும் ரித்விக்குகளையும் முன்னிட்டு அசுவ மேதத்தை ஆரம்பித்தான்” என்றார்.

ஸ க்ருத்வா நிர்சயம் ராஜா ஸோபாத்யாய கணஸ்ததா |
யஜ்ஞகர்மணி வேதஜ்ஞா யஜ்ஞம் ஸமுப சக்ரமே ||

ஸ-39: ஸகரனுடைய யாகம்

**விஸ்வாமித்ர வச: ப்ருத்வா கதாந்தே ரகுநந்தந: |
உவாச பரம ப்ரீதோ முநிம் தீப்த மீவாநஸம் ||**

பிரஹ்மதேஜஸால் அக்னியைப்போல் ஜ்வலிக்கும் விசுவாமித்திரர் இப்படிச் சொல்ல, ராமன் வெகு ஸந்தோஷத்துடன் “ஸ்வாமி, இதை விஸ்தாரமாகக் கேட்க விரும்புகிறேன். என் முன்னோரான ஸகரர் யாகம் செய்த விதத்தைச் சொல்ல வேண்டும்” என்றார். ‘நாம் சொல்லப்போவதை இவர் எவ்வளவு ஆவலுடன் கேட்கிறார். ஒன்றும் தெரியாதவரைப்போல் காட்டுகிறாரே’ என்று சிரித்துக்கொண்டு, முனிவர் “ராம! கேள். ஸகரனுடைய சரித்திரத்தை விஸ்தாரமாகச் சொல்லுகிறேன். சங்கரனுக்கு மாமனாரும் பர்வத ராஜனுமான ஹிமவானும் அதற்குத் தெற்கிலுள்ள விந்தியமும் தடையின்றி ஒன்றையொன்று பார்த்துக் கொண்டிருக்கின்றன. அவைகளுக்கு நடுவிலுள்ள தேசம் யக்ஞங்களைச் செய்யத் தகுந்த புண்ய பூமி. அங்கே ஸகரன் யக்ஞம் செய்தான். அம்சமானென்ற மஹாரதன் யாகக் குதிரையைக் காப்பாற்ற நியமிக்கப்பட்டான். உக்த்ய தினத்தில் இந்திரன் ராக்ஷஸ ரூபத்துடன் அதைக் கொண்டுபோனான். ரித்விக்குகள் “அரசனே! இந்தத் தினத்தில் யாகக் குதிரை காணாமற் போயிற்றே. அதைக் திருடினவனைக் கொண்டு குதிரையைக் கொண்டுவர வேண்டும். யாகத்தில் இந்தவிதமான அபராதம் நேர்ந்தால் நம்மெல்லோர்க்கும் கெடுதியுண்டாகும்; தகுந்த ஏற்பாடு செய்யும்” என்றார்கள். ஸகரன் அறுபதாயிரம் புத்திரர்களை அழைத்து, “குழந்தைகளே! ஞானத்திலும் ஆசாரத்திலும் சக்தியிலும் மேலானவர்களே இந்த யாகத்தை நடத்துகிறார்கள். ரக்ஷோக்னம் முதலிய மந்திரங்கள் விதிப்படி ஜபிக்கப்படுவதால் ராக்ஷஸர்கள் இங்கே வர நியாயமில்லை. ஆகையால் இந்தப் பூமியில் ஓரிடம் பாக்கியின்றி தேடுங்கள். ஒவ்வொரு யோஜனையையும் ஜாக்கிரதையாய்த் தேடிப் பாருங்கள். அப்படியும் காணாவிட்டால் குதிரையும் திருடனும் கிடைக்கும்வரையில் பூமியை வெட்டிப்பாருங்கள். நான் யாக தீக்ஷை பெற்றிருப்பதால் உங்களுடன் வரமுடியாது. குதிரையைக் கொண்டுவரும் வரையில் நானும் அம்சமானும் ரித்விக்குகளும் இங்கே இருக்கிறோம், போய் வாருங்கள்” என்றார்.

அந்த ஸகர புத்திரர்கள் பிதாவின் உத்தரவுப்படி ஒவ்வொரு யோஜனையாய்ப் பூமியைத் தேடினார்கள். குதிரையைக் காணவில்லை. வஜ்ரம்போன்ற நகங்களாலும் இடிகளைப் போன்ற சூலங்களாலும் பயங்கரமான கலப்பைகளாலும் பூமியைப் பிளந்தார்கள். அப்பொழுது அவர்களால் கொல்லப்பட்ட நாகர்களும் அஸுரர்களும் ராக்ஷஸர்களும் மற்ற பிராணிகளும் பெருங் கூச்சலிட்டார்கள். இந்த ஜம்பூத்வீபத்தை இப்படி அறுபதாயிரம் யோஜனை தூரம் ரஸாதலம் வரையில் வெட்டிப் பார்த்தார்கள். தேவ கந்தர்வ அஸுர பன்னக யக்ஷகணங்கள் நடுங்கிப் பயந்து, இதென்ன விபரீதமென்று வாடின முகத்துடன் பிரஹ்மாவிடத்திற்குப் போய், “ஸ்வாமி! ஸகரபுத்திரர்கள் பூமியை வெட்டிப் பிளக்கிறார்கள். ரஸாதலத்திலுள்ள பல மஹாத்மாக்களைக் கொல்லுகிறார்கள். ‘யக்ஞத்தைக் கெடுத்தவன் இவனே;

குதிரையைக் கொண்டுபோனவன் இவனே' என்று எல்லா ஐந்துக்களையும் அழிக்கிறார்கள்” என்று முறையிட்டார்கள்.

**அயம் யஜ்ஞஜோரோ ஸ்மாகம் அநேநநாபர்வோ பந்யதே |
இத் தே ஸர்வ யுதாந் ஷம்ஸந்தி ஸகராத்மஜா: ||**

ஸ-40: ஸகர புத்திரர்கள் அழிக்கப்பட்டது

**தேவதாநாம் வசு: ப்ருத்வா பகவாந் வை பீ தாமஹ: |
ப்ரத்யுவாச ஸஸந்த்ரஸ்தாந் க்ருதாந்தபல மோஹீ தாந் ||**

ய மனைப்போன்ற ஸகரபுத்திரர்களின் பலத்தாலும் கோபத்தாலும் பயந்து நடுங்கும் தேவர்களை பிரஹ்மா ஸமாதானம் செய்து “இந்தப் பிரபஞ்சத்தை ஸிருஷ்டித்த வாஸுதேவனான பரமபுருஷன் கபில மஹரிஷியாக இருந்து இதை ரக்ஷித்து வருகிறார். அவருடைய கோபாக்களி ஸகர புத்திரர்களை எரிக்கும். பூமி இப்படி வெட்டப்படுவதும் ஸகர புத்திரர்கள் அல்பாயுக்களாய் அழிவதும் ஒவ்வொரு கல்பத்திலும் நடக்க வேண்டிய விஷயங்களே” என்றார். தேவர்கள் அதைக் கேட்டு ஆறுதலடைந்து திரும்பிச் சென்றார்கள்.

ஸகரபுத்திரர்கள் பூமியைப் பிளக்கும் சப்தம் இடிவிழுவது. போல் கேட்கப்பட்டது. அப்படியும் யாகக் குதிரையைக் காணாமல் அவர்கள் அரசனிடத்தில் வந்து, “ஸ்வாமி! பூமியில் ஓரிடம் விடாமல் தேடினோம், வெட்டிப் பார்த்தோம். தேவ தானவ ராக்ஷஸ பிசாச உரக கின்னர கணங்கள் முதலிய மஹா பலசாலிகளை நாசம் செய்தோம். குதிரையையாவது அதைக் கொண்டுபோனவனையாவது காணவில்லை. இனி என்ன செய்யட்டும்” என்றார்கள். ஸகரன் வெகு கோபங்கொண்டு, “இன்னும் வெட்டுங்கள், இன்னும் தேடுங்கள். குதிரையையும் அதைக் கொண்டுபோனவனையும் எப்படையாவது கண்டுபிடித்து வாருங்கள்” என்று கட்டளையிட்டான்.

அவர்கள் ரஸா தலத்திலிருந்து வெட்டிக்கொண்டே போனார்கள். அங்கே விருபாக்ஷனென்ற திக்கஜம் பர்வதத்தைப்போல் பூமியையும் அதிலுள்ள மலை நதி முதலியவைகளையும் தாங்கிக் கொண்டிருப்பதைக் கண்டார்கள். பருவகாலங்களில் சிரமத்தைப்போக்க அது தலையை அசைக்கும்பொழுது பூகம்பம் உண்டாகிறது. அதைப் பிரதக்ஷிணம் செய்து பூஜித்து அவர்கள் அப்பால் வெட்டிக் கொண்டே போகையில் தெற்கில் மஹா பத்மமென்ற திக்கஜம் பூமியைத் தாங்கிக் கொண்டிருப்பதைக் கண்டார்கள். அதைப் பிரதக்ஷிணம் செய்து பூஜித்து, மேற்கு திக்கில் வெட்டிக் கொண்டே போகையில் ஸௌமனஸமென்ற திக்கஜம் பெரிய மலையைப்போல் பூமியைத் தாங்கிக் கொண்டு நிற்பதைக் கண்டார்கள். அதையும் பிரதக்ஷிணம் செய்து க்ஷேமம் விசாரித்து அப்பால் வடக்கே வெட்டிக்கொண்டு போகையில் பனிக் கட்டிபோல் வெண்ணிறமான பத்ர மென்ற திக்கஜம் பூமியைத் தாங்கிக்கொண்டு நிற்பதைக் கண்டார்கள். அதையும் தடவிக்கொடுத்து, பிரதக்ஷிண நமஸ்காரம் செய்து வட கிழக்காய் வெகு ரோஷத்துடன் வெட்டிக்கொண்டு போகையில் புராண புருஷனான கபில வாஸுதேவரையும் அவருக்கருகில் யாகக்குதிரைமேய்ந்து கொண்டிருப் பதையும் கண்டார்கள். எல்லையற்ற ஆனந்த மடைந்தார்கள். அந்த மஹா பலவான்கள் யாகக் குதிரையைத் திருடினவர் அவரே என்று நிச்சயித்து, கோபத்தால் கண்கள் சிவந்து மண்வெட்டி கலப்பை பாறை மலை முதலியவைகளை எடுத்துக்கொண்டு, “துஷ்டா! நில் நில். எங்களுடைய

யாகக் குதிரையைத் திருடத் துணிந்தாயல்லவா? புத்தியற்றவனே! உன்னைக் கொல்ல வந்திருப்பவர்கள் யார் தெரியுமா? அயோத்யாபதியின் பராக்கிரமமுள்ள புத்திரர்கள்” என்று கர்ஜித்துக்கொண்டு ஓடி வந்தார்கள். அதைக் கேட்ட கபிலபகவான் வெகு கோபங்கொண்டு ஹிங்காரம் செய்தார். அவருடைய அளவற்ற மஹிமையால் அந்த அறுபதாயிரம் ஸகரபுத்திரர்களும் உடனே எரிக்கப்பட்டு சாம்பலானார்கள்.

ததஸ் தேநாப்ரமேயேந கபீஸேந மஹாத்மநா |
பஸ்ம ராஸீக்ருதா: ஸர்வே காருத்ஸ்த ஸகராத்மஜா: ||

புத்ராம்பர் சீரகதாந் ஜ்ஞாத்வா ஸகரோ ரகுநந்தந |
நந்தார ம்ரலீத் ராஜா தீய்மநம் ஸ்வதேஜஸா ||

தன் புத்திரர்கள் போய் வெகுகாலமாகியும் திரும்பி வராததைக் கண்டு ஸகரன் மஹாதேஜஸ்வியான, பேரனை அழைத்து, “குழந்தாய்! நீ மஹாகுரன்; லௌகிக வைதிக வித்யைகளில் நிபுணன், தேஜஸில் என் முன்னோர்களைப் போன்றவன். யாகக் குதிரையைத் திருடினவனையும் உன் சிறிய தகப்பன்களையும் கண்டுபிடித்து வா. பூமிக்குள் குகைகளில் வஸிக்கும் பிராணிகள் மஹா பலசாலிகள். அவைகளை எதிர்ப்பதற்காக ஆயுதங்களுடன் போ. பூஜிக்கத் தகுந்தவர்களைப் பூஜித்து இடையூறு செய்பவர்களை நாசம் செய்து, காரியத்தை முடித்து வா. யக்கும் உன்னால் நிறைவேற வேண்டும்” என்றார். அவருடைய உத்தரவுப்படி அம்சமான் ஆயுதபாணியாய் ஸகர புத்திரர்கள் வெட்டின வழியாகப் பூமிக்குள் அதிவேகமாகக் சென்றார். அங்கே தேவதானவ ராக்ஷஸ பிசாச பதக உரக கணங்களால் பூஜிக்கப்படும் திக்கஜத்தைக் கண்டார். அதைப் பிரதக்ஷணம்செய்து க்ஷேமம் விசாரித்து, “என் சிறிய தகப்பன்கள் எங்கே? யாகக் குதிரையை யார் கொண்டு போனார்கள்?” என்று கேட்டார், அது “அஸ்மஞ்ஜனின் புத்திர! உன் காரியம் நிறைவேறி யாகக் குதிரையுடன் சீக்கிரமாய்த் திரும்பி வா” என்றது. மற்ற திக்கஜங்களையும் கண்டு இப்படிக் கேட்ட பொழுது அவைகளும் “குதிரையுடன் திரும்பிப் போவாய்” என்றன. பிறகு அதிவேகமாய்ப் போய், ஓரிடத்தில் ஸகர புத்திரர்கள் எரிக்கப்பட்டு சாம்பல் மேடுகளாய்க் கிடப்பதைக் கண்டார். துக்கம் தாங்காமல் கோவென்று கதறி அழுதார். யாகக் குதிரை ஸமீபத்தில் மேய்ந்து கொண்டிருந்தது. அந்த ராஜபுத்திரர்களுக்கு ஜல தர்ப்பணம் செய்ய விரும்பிச் சுற்றிப்பார்க்கையில் ஓரிடத்திலும் ஜலத்தைக் காணவில்லை. அப்பொழுது அங்கே தன் பிதாவிற்கு மாமனும், அரிஷ்டநேரியின் புத்திரனும், வேகத்தில் வாயுவைப் போன்றவருமான கருடன் நிற்பதைக் கண்டார். அவர் “குழந்தாய்! வருத்தப்படாதே. இவர்கள் இப்படி நாசமடைந்தது ஸகல லோகங்களுக்கும் ஹிதமே. கபில பகவானுடைய கோபாக்கினியால் இவர்கள் எரிக்கப்பட்டபடியால் பூலோகத்திலுள்ள ஜலத்தால் இவர்களுக்குத் தர்ப்பணம் செய்யத் தகாது. ஹிமவானுடைய மூத்த பெண்ணான கங்கையின் ஜலத்தால் தர்ப்பணம் செய். அதனால் நனைக்கப்பட்டால் இவர்கள் ஸகல பாபங்களும் நீங்கிப் புண்யாத்மாக்களாய் ஸ்வர்க்கமடைவார்கள். அந்த ஜலத்தால் சாம்பல் மேடுகளை நனைக்கவேண்டும். யாகக் குதிரையைக் கொண்டுபோ. உன் பாட்டனுடைய யாகத்தை நிறைவேற்று” என்றார்.

அப்படியே அம்சமான் யாகக் குதிரையுடன் அதிவேகமாய் ஸகரனிடத்திற்கு வந்து, நடந்த வரலாற்றையும் கருடன் சொன்ன யோசனையையும் தெரிவித்தார். இடி விழுந்ததைப்போன்ற அந்தத் துக்க ஸமாசாரத்தைக் கேட்டு ஸகரன் மனம் நொந்தார். ஆயினும் ஆரம்பித்த யக்ஞத்தை விதிப்படி முடித்து அயோத்யைக்குப் போனார். பிறகு முப்பதினாயிர வருஷங்கள் வரையில் அரசாண்டும், கங்கையைப்

பூமிக்கு வருவிப்பதைப்பற்றிப் பலவிதமாய் யோசித்து ஒரு நிச்சயத்தையும்
செய்யாமல் தேகத்தை விட்டு ஸ்வர்க்க மடைந்தார்.

**சுக்ருத்வா நிபர்சயம் ராஜா காலைந மஜாதா மஜாந் |
தீர்ப்பாத் வர்ஜ ஸஜஸ்பராணி ராஜ்யம் க்ருத்வா தீவம் கத:**

ஸ-42: திலீபன்-பகீரதன்

**காலதர்மம் கதே ராம ஸகரே ப்ரக்ருதீ ஜநா: |
ராஜாநம் ரோசயாமாஸ: அம்ஸாராமந்தம் ஸதாரர்மகம் ||**

ஸ கரன் காலகதியை அடைந்த பிறகு ஜனங்கள் தர்மவானான அம்சமானுக்குப் பட்டாபிஷேகம் செய்தார்கள். அவனுடைய புத்திரனே திலீபன். அவனிடத்தில் ராஜ்யத்தை ஒப்புவித்து அம்சமான், ஹிமயமலைச் சிகரத்தில் ஒரு புண்ணியக்ஷேத்திரத்தில் முப்பத்திரண்டாயிரம் வருஷங்கள் வரையில் கடுந்தவம் செய்தும் கங்கையைப் பூமிக்குத் தருவிக்க முடியாமல் ஸ்வர்க்க மடைந்தான். தன் பாட்டனார்கள் கோரகதியை அடைந்ததை திலீபன் கேட்டு, துக்கத்தால் மனம் வாடி, கங்கையைப் பூமிக்குக் கொண்டு வருவது எப்படி? அந்த ஜலத்தால் என் பாட்டனார்களுக்குத் தர்ப்பணம் செய்வது எப்படி? அவர்களுக்கு உத்தமகதி கிடைக்கும் உபாயமென்ன? என்று எவ்வளவு யோசித்தும் ஒரு முடிவும் ஏற்படவில்லை. அதே ஞாபகமாயிருந்த அந்தத் தர்மாத்மாவுக்கு பகீரதன் பிறந்தான். திலீபன் எண்ணிறந்த யாக யக்ஞங்களை நடத்தி முப்பதாயிரம் வருஷங்கள் வரையில் ஆண்டு, பிறகு பகீரதனுக்குப் பட்டம் கட்டி, தன் முன்னோர்களைக் கறையேற்ற வழி தெரியாமல் அதே கவலையாய்க் காலகதியடைந்து, தன் புண்ணியகர்மங்களால் ஸ்வர்க்கத்திற்குச் சென்றான்.

பகீரதன் வெகு காலமாகப் புத்திரனில்லாமல் வருந்தி, கங்கையைப் பூமிக்கு எப்படிக் கொண்டு வர நிச்சயித்து, மந்திரிகளிடத்தில் ராஜ்யத்தை ஒப்புவித்த பின், கோகர்ணக்ஷேத்திரத்தில் கடுந்தவம் செய்தார். பஞ்சாக்கி மத்தியில் நின்று, கைகளை உயரத் தூக்கிக்கொண்டு, இந்திரியங்களையும் மனதையும் அடக்கி, மாதத்திற்கு ஒரு தடவை சிறிது ஆஹாரம் செய்து, பல்லாயிர வருஷங்களைக் கழித்தார். அந்த கோரமான தவத்தால் பிரஹ்மா வெகு ஸந்தோஷ மடைந்து தேவர்களுடன் அங்கே வந்து “பகீரத! மஹானுபாவ! உன் தவத்தால் மிகவும் ஸந்தோஷமடைந்தேன். வேண்டிய வரங் களைக்கேள்” என்றார், அந்த ராஜரிஷி. அவரை வணங்கிக் கைசூப்பி, “ஸ்வாமி! தாங்கள் என்னிடத்தில் ஸந்தோஷமடைந்தால், என் தவம் பயன் பெறுமானால், நான் கங்கா ஜலத்தால் செய்யும் தர்ப்பணம், சாம்பல் மேடாகக் கிடக்கும் ஸகர புத்திரர்கள் அனைவரையும் நனைத்து அவர்களுக்கு உத்தம கதியைக் கொடுக்கட்டும். மேலும், இக்ஷ்வாகு குலத்திற் பிறந்த எனக்கு, வம்சத்தை விருத்தி செய்யும் ஒரு புத்திரனை அனுக்ரஹிக்க வேண்டும்” என்றார். பிரஹ்மா, “இக்ஷ்வாகு குலதிலக! உன் எண்ணங்கள் நிறைவேறும். ஹிமவானுடைய மூத்த பெண்ணான கங்கை அந்த மலையில் வளிக்கிறாள். அவள் பூமிக்கு வந்தால் அவளுடைய வேகத்தைத் தாங்கக்கூடியவர் பரமசிவனே. அதற்காக அவரை பிரார்த்திக்க வேண்டும். இல்லா விட்டால் கங்கையின் வேகத்தால் பூமி பிளந்துவிடும்” என்றார். இப்படி அனுக்ரஹித்து, கங்கையை அழைத்து “தகுந்த காலம் வரும் பொழுது பகீரதனுடைய இஷ்டத்தைப் பூர்த்திசெய்” என்று கட்டளையிட்டுத் தேவர்களுடன் தன்னுலகிற்குப் போனார்.

தமேவ ஸுக்த்வா ராஜாநம் கங்காம் சாபாஹ்ய லோகக்ருத் |
ஜகாம த்ரீதீவம் தேவ: ஸஹ தேவார் மருத்கணை: ||

ஸ-43: கங்கை பூமிக்கு வந்தது

தேவதேவ கதே தஸ்மீந் ஸோங்குஷ்டாக்ர நீபீடிதாம் |
க்ருத்வா வஸுமதீம் ராம ஸம்வத்ஸர ருபாஸத ||

பிறகு பகீரதன் கால் கட்டை விரலைப் பூமியில் ஊன்றிக் கைகளை உயர்த்துக்கக் கொண்டு, யாதொரு பற்றுமின்றி, காற்றே உணவாகக் கட்டையைப் போல் அசையாமல் இரவும் பகலும் பரமசிவனைக் குறித்து தவம் செய்தார். பிறகு மஹாதேவன் பார்வதியுடன் அவருக்குப் பிரஸன்னமாய், “ராஜசிரேஷ்ட! உன் தவத்தால் திருப்தியடைந்தேன். உன் இஷ்டப்படி பர்வதராஜ புத்திரியான கங்கையைத் தலையில் தரிக்கிறேன்” என்றார். அப்போழுது ஸகல லோகங்களிலும் கொண்டாடப்பட்ட கங்கை, பெரிய ரூபத்துடனும் தாங்கமுடியாத வேகத்துடனும் ஆகாசத் திலிருந்து பரம சிவனுடைய சிரஸில் விழுந்தாள். “என் வேகத்தைத் தாங்கக் கூடியவர்களுமுண்டோ? இந்தச் சங்கரனையும் அடித்துக்கொண்டு பாதாளத்திற்குப் போவேன்” என்றாள். அவளுடைய கர்வத்தை அறிந்து ருத்திரன் கோபம்கொண்டு அவளை மறைக்க நினைத்தார். அவருடைய புண்ணியமான சிரஸில் விழுந்தவுடன் ஜடாமண்டல மென்ற பெரும் வலையில் சிக்கிக் கொண்டு வெளியில்போக வழி தெரியாமல் பல வருஷங்கள் வரையில் அலைந்து திரிந்தாள். “பரம சிவனுடைய தலையில் கங்கை விழுந்ததைப் பார்த்தேன். உடனே பூமிக்கு வரவேண்டியதல்லவா இவ்வளவு காலமாயும், ஏன் இன்னும் வெளிப்படவில்லை. ஸர்வேசுவரனான சங்கரனையே சரணமடைய வேண்டும்” என்று மறுபடியும் அவரைக் குறித்துத் தவம் செய்தார். அதனால் பகவான் ஸந்தோஷித்து பிரஹ்மாவால் ஸிருஷ்டிக்கப்பட்ட பிந்துஸரஸில் அவளை விட்டார். அவள் அப்போழுது ஏழு பிரவாகங்களாய்ப் பூமியில் விழுந்தாள். அவைகளில் ஹ்லாதினி, பாவனி, நளினி என்றவை கிழக்கிலும், ஸுசக்ஷஸ், ஸுதா, ஸிந்து என்றவை மேற்கிலும் ஓடின. ஏழாவதான பிரவாஹம் பகீரதரைப் பின் தொடர்ந்தது. அந்த ராஜசிரேஷ்டர் திவ்வியமான ரதத்தில் ஏறிக்கொண்டு முன்னே போனார். கங்கைக்கு ‘த்ரிபதகர்’ என்ற பெயர் வந்த விதத்தைச் சொன்னேன். அவளுடைய அற்புதமான செய்கைகளைச் சொல்லுகிறேன்.

ஆகாசத்திலிருந்து சிவனுடைய சிரஸிலும் அங்கிருந்து பூமியிலும் விழுந்ததால் அந்த ஜலம் பயங்கரமான சப்தத்துடன் வந்தது. மீன் ஆமை சிம்சுமாரம் முதலை முதலிய ஜல ஜந்துக்கள் அதில் துள்ளி விழுந்துக் கொண்டிருந்தபடியால் பூமி விளங்கிற்று. ஆகாசத்திலிருந்து கங்கை பூமிக்கு வரும் ஆச்சரியத்தைப் பார்க்கத் தேவரிஷி கந்தர்வ யக்ஷ ஸித்த கணங்கள் நகரங்களைப் போன்ற விமானங்களிலும் குதிரைகளிலும் யானைகளிலும் கூட்டம் கூட்டமாய் அங்கே வந்தார்கள். அவர்களின் தேக காந்தியாலும் ஆபரணங்களின் பிரகாசத்தாலும் எண்ணிறந்த ஸூரியர்கள் விளங்குவது போல் ஆகாசம் மேகங்களில்லாமல் ஜ்வலித்தது. கங்கையில் மீன் சிம்சுமாரம் முதலிய ஜல ஜந்துக்கள் அங்குமிங்கும் துள்ளுவதால் மின்னல்கள் பாய்வது போலிருந்தது. நான்கு புறங்களிலும் பல விதமாய் வாரியிறைக்கப்பட்ட நுரைகளாலும் நீர்த் திவலைகளாலும், ஹம்ஸக்

சுட்டங்களுடன் கூடிய வெண்மையான சரத்கால மேகங்களால் ஆகாசம் நிறைந்தது போலிருந்தது. அந்த நதியின் ஜலம் சிலவிடங்களில் அதிவேகமாயும், சிலவிடங்களில் கோணலாயும், சிலவிடங்களில் நேராயும், பள்ளங்களில் கீழாயும், கல் முதலிய வைகளால் தடுக்கப்பட்ட பொழுது மேல் முகமாயும், சிலவிடங்களில் மெதுவாயும், சில விடங்களில் அலைகளின் வேகத்தால் ஜலத்துடன் ஜலம் மோதிக்கொண்டு அடிக்கடி எதிர்த்து ஓடிக்கொண்டும் பூமியில் விழுந்தது. பரமசிவனுடைய தலையில் விழுந்து அங்கிருந்து பூமியில் வந்ததால் நிர்மலமாய்ப் பாபங்களைப் போக்கும் புண்ணிய தீர்த்தமாயிற்று. தேவர்களும் ரிஷிகளும் கந்தர்வர்களும் பூமியிலுள்ளவர்களும் 'பரமசிவனே இதைத் தலையால் தாங்கினதால் இது மஹா பரிசுத்தமான தீர்த்தம். அவருடைய தேகத்தில் பட்டுப் பூமியில் விழுந்ததால் இதற்கு விசேஷ சுத்தியுண்டாயிற்று' என்று அதில் ஸ்நானம் செய்தார்கள். சாபத்தால் தேவலோகத்திலிருந்து பூமிக்கு வந்தவர்களும் அதில் ஸ்நானம் செய்து பாபங்கள் நீங்கிப் புண்ணிய லோகங்களுக்குப் போனார்கள். பூமியிலுள்ளவர்கள் அதில் ஸ்நானம் செய்து பாபங்கள் விலகப் பரமானந்த மடைந்தார்கள்.

ராஜரிஷியான பகீரதர் திவ்விய ரதத்தில் ஏறிக்கொண்டு முன்னே சென்றார். கங்கை அவரைப் பின் தொடர்ந்தாள். தேவரிஷி தைத்ய தானவ ராக்ஷஸ கந்தர்வ யக்ஷ கின்னர உரக அபஸ்ரஸ் கணங்களும் ஜல ஜந்துக்களும் பகீரதரைப் பின் தொடரும் கங்கையைப் பின் தொடர்ந்தார்கள். அவர்கள் போகும் வழியெல்லாம் கங்கையும் போய் ஸமஸ்த பாபங்களையும் நாசம் செய்தது. வழியில் ஜன்ஹு ரிஷி யாகம் செய்துகொண்டிருந்த இடத்தில் பரவி, யாக பதார்த்தங்களை அடித்துக்கொண்டு போயிற்று. அவளுடைய கர்வத்தால் அந்த ரிஷி கோபங்கொண்டு அந்த ஜலம் முழுவதையும் குடித்து விட்டார். அந்த ஆச்சரியத்தால் தேவரிஷி கணங்கள் பிரமித்து அந்த மஹாத்மாவைப் பல விதமாய்ப் பிரார்த்தித்து, "ஸ்வாமி! கங்கையின் அபராதத்தைப் பொறுக்க வேண்டும். தங்களுடைய தேகத்திலிருந்து வெளிப்படுவதால் அவள் தங்களுக்குப் பெண்ணா கட்டும்" என்றார்கள். அதனால் அவர் ஸந்தோஷித்து கங்காப் பிரவாஹத்தைத் தன் காதின் வழியாய் வெளியில் விட்டார். அன்றுமுதல் அவளுக்கு ஜான்ஹவி (ஜன்ஹுவின் புத்திரி) என்று பெயராயிற்று. பிறகு அவள் பகீரதரைப் பின் தொடர்ந்து ஸமுத்திரத்திற்கு வந்து அங்கிருந்து ரஸாதலத்திற்குப் போனாள். தன் முன்னோர்கள் எரிந்துகிடக்குமிடத்திற்கு அவர் அவளை அழைத்துக் கொண்டுபோய் அவர்கள் சாம்பலாயிருப்பதைக் கண்டு மிகவும் வருத்தப்பட்டார். அந்த புண்ய ஜலம் சாம்பல்மேட்டை நனைத்தவுடன் ஸகர புத்திரர்கள் பாபம் ஒழிந்து உத்தம லோகங்களை அடைந்தார்கள்.

அத தத்பஸ்மநாம் ராஸீம் கங்கா ஸலீல மூத்தமம் |
ப்லாவயத் சூதபாப்மாந: ஸ்வர்கம் ப்ராப்தா ரகூத்தம ||

ஸ-44: ஸகர புத்திரர்கள் உத்தமகதியை அடைந்தது

ஸ கத்வா ஸாகரம் ராஜா கங்கயாங்குதஸ் ததா |
ப்ரவீக்ஷய தஸம் பூமே: யத்ர தே பஸ்ய ஸாத்க்ருதா: ||

அப்பொழுது ஸகல லோகங்களுக்கும் பிரபுவான பிரஹ்மா அங்கே வந்து “பகீரத! புருஷ சிரேஷ்ட! ஸகரனுடைய அறுபதாயிரம் புத்திரர்களைக் கரையேற்றினாய். அவர்கள் ஸ்வர்க்கத்தில் தேவர்களைப்போல் விளங்குகிறார்கள். ஸமுத்திரஜல முள்ளவரையில் ஸ்வர்க்கத்தில் ஆனந்தமாய் வஸிப்பார்கள். இந்தக் கங்கை உனக்கு மூத்த பெண்ணாகட்டும். ‘பாகீரதி’ என்ற பெயருடன் உலகத்தில் பிரஸித்தியடைவாள். ஸ்வர்க்கம் பூமி பாதாளமென்ற மூவிடங்களில் சென்றதால் ‘திரிபதகா’ வென்றும், உன்னால் கொண்டு வரப்பட்டதால் ‘பாகீரதி’ என்றும், இவளுக்குப் பெயர் வந்தது. உன் முன்னோர்களுக்கு இதில் தர்ப்பணம் செய்து அவர்களைக் கரையேற்றி உன் பிரதிக்கையை முடி. மஹா தர்மசீலனான ஸகரனும் அபார தேஜஸுள்ள அம்சமானும், ராஜசிரேஷ்டனும் உத்தம குணவானும் மஹரிஷிகளைப் போன்ற தேஜஸுள்ளவனும் தபஸில் என்னைப் போன்றவனுமான திலீபனும் இந்தக் கங்கையைப் பூமிக்குத் தருவிக்க எவ்வளவோ முயன்றார்கள். ஆனால், இந்தப் புண்ய ஜலத்தில் தர்ப்பணம் செய்து ஸகர புத்திரர்களைக் கரையேற்றுவதென்றப் பிரதிக்கையை நிறைவேற்ற முடியவில்லை. அந்த அஸாத்யமான காரியத்தை நீ செய்தாய். லோகத்தில் அழிவற்ற கீர்த்தியடைந்தாய். ஸ்வர்க்கத்திலிருந்து கங்கையைப் பூமிக்குக் கொண்டு வந்தபடியால் தர்மத்திற்கு இருப்பிடமானாய். மற்ற நதிகளைப் போலின்றி எப்பொழுதும் ஸ்நானம் செய்யக்கூடிய இந்த நதியில் நீயும் ஸ்நானம் செய்து சுத்தனாய் விசேஷ புண்ணியத்தை அடை. உன் முன்னோர்களுக்கு இதில் தர்ப்பணம் செய். உனக்கு ஸகல மங்களங்களும் உண்டாகட்டும். நான் ஸத்யலோகத்திற்குப் போகிறேன். நீயும் பூலோகத்திற்குப் போ” என்று அனுக்ரஹித்து தன்னுலகிற்குச் சென்றார்.

பகீரதர் விதிப்படி கங்கையின் புண்ய ஜலத்தால் ஸகர புத்திரர்களுக்குத் தர்ப்பணம் முதலிய உத்திரக் கிரியைகளைச் செய்து தன் பிரதிக்கை நிறைவேறினதால் அளவற்ற ஸந்தோஷமடைந்து அயோத்யைக்கு வந்து வெகுகாலம் அரசாண்டார். அவருடைய காலத்தில் ஜனங்கள் நோயின்றி, மனக்கவலையின்றி காப்பாற்றப்பட்டு ஸகல ஸௌக்கியங்களும் பொருந்தி இருந்தார்கள்.

ராம! கங்கையின் வரலாற்றை உனக்கு விஸ்தாரமாகச் சொன்னேன். உனக்கு ஸகல மங்களங்களும் உண்டாகட்டும். ஸந்தியா காலம் கிட்டினதால் இங்கே நிறுத்துவோம். கங்கை பூமிக்கு வந்த இந்தப் புண்ணிய சரித்திரத்தைக் கேட்பவன் ஸகல இஷ்டங்களையும் அடைகிறான்; ஸமஸ்த பாபங்களிலிருந்தும் விடுபடுகிறான்; ஆயுளும் கீர்த்தியும் வளர்கின்றன. புத்திர பௌத்திரர்களுடன் இவ்வுலகத்தில் ஸந்தோஷமாய் வஸித்து இறந்த பிறகு ஸ்வர்க்கத்தை அடைகிறான். பிராம்மண கூத்திய வைசியர்களில் இதைப் பிறர்க்குச்

சொல்லுகிறவனுடைய பித்ருக்களும் தேவதைகளும் மிகுந்த பிரீதியடைகிறார்கள்”
என்றார்.

ய: ப்ருகோதி ச கருத்ஸ்த ஸர்வாந் காமா நவாப்நுயாத் |
ஸர்வே பாபா: ப்ரணாயந்தி ஆயு: சீர்திப்ச வர்ததே ||

ஸ-45: ஸமுத்திர மதனம்

**வீஸ்வரயத்ர வசு: ப்ருத்வா ராகவ: ஸஹஸக்ஷமண: |
வீஸ்வரயம் பரமம் கத்வா வீஸ்வரயத்ர மதாப் ரவீத் ||**

ரா ம லக்ஷ்மணர்கள் அந்தப் புண்ணிய சரித்திரத்தைக் கேட்டு “மஹரிஷே! தாங்கள் சொன்ன சரிதம் வெகு ஆச்சரியகரமானது. ஸகர புத்திரர்கள் ஸாகரத்தை வெட்டினதும், பரதர் கங்கையைப் பூமிக்குக் கொண்டுவந்ததும் வெகு அற்புதமான காரியங்கள்.” என்று கொண்டாடி, அன்றிரவு முழுவதும் அந்தக் கதையையே நினைத்துக்கொண்டிருந்தார்கள். காலையில் எழுந்து நித்தியகர்மங்களை முடித்து உட்கார்ந்திருக்கும் கௌசிகரிடத்தில் வந்து, “ஸ்வாமி! தாங்கள் சொன்ன கதையைப்பற்றி யோசித்துக் கொண்டிருந்த எங்களுக்கு ராத்திரி ஒரு க்ஷணம் போல் கழிந்தது. இந்தப் புண்ணிய நதியைத் தாண்டி அக்கரைக்குப் போவோம். தாங்கள் இங்கே வந்திருப்பதை அறிந்து ரிஷிகளுக்கு வேண்டிய ஸௌகரியங்களுள்ள ஓடம் தயாராயிருக்கிறது” என்றார்கள். பிறகு கௌசிகரும் ராஜ புத்திரர்களும் ரிஷிகளும் கங்கையைத் தாண்டி அதற்கு உதவியாக வந்த ரிஷிகளை உபசரித்து அனுப்பிவிட்டு, கங்கைக் கரையில் சற்று நேரம் உட்கார்ந்தார்கள். அங்கிருந்து விசாலா நகரம் காணப்பட்டது. பிறகு அவர்கள் அதை நோக்கிப் பிரயாணம் செய்தார்கள். போகும்போது ராமன் ஸகலமும் அறிந்தும் விசுவாமித்திரரை வணங்கக் கைகூப்பி, “இந்த விசாலையின் மஹிமை எவ்விதமானது? இதில் எந்த ராஜவம்சம் ஆண்டு வருகிறது? அதனைக் கேட்க விரும்புகிறேன்” என்றார்.

அப்பொழுது கௌசிகர் விசாலா சரித்திரத்தைச் சொல்ல ஆரம்பித்தார். “இங்கே நடந்த ஒரு விருத்தாந்தத்தைச் சொல்லுறேன். அதற்கு ஸம்பந்தப்பட்ட இந்திரனுடைய கதையையும் சொல்லக் கேள். சென்ற கிருதயுகத்தில் திதியின் புத்திரர்களான தைத்யர்கள் மஹா பலவான்கள். அதிதியின் புத்திரர்களான தேவர்கள் வீரியவான்கள்; தார்மிகர்கள். ஒரு ஸமயத்தில் அவர்கள் பிறப்பு இறப்பு கிழத்தனம் போய் கவலை முதலிய உபத்திரவங்களின்றி, பலத்திலும் புத்தியிலும் ஸுகத்திலும் நிகரற்றிருக்கும் வழியை யோசித்து, பாற்கடலைக் கடைந்து அமிருதத்தை எடுத்துப் புஜிக்க நிச்சயித்தார்கள். அதற்கு மந்தர மலையை மத்தாகவும் வாஸுகியென்ற நாகத்தைக் கயிறாகவும் உபயோகித்து, ஆயிரம் வருஷங்கள் கடைந்தார்கள். வாஸுகி அந்த சிரமத்தைத் தாங்க முடியாமல் குரூரமான விஷத்தைக் கக்க மலைப்பாறைகளைக் கடித்தான். பிறகு ஹாலாஹல மென்ற மஹா விஷம் அக்னியைப் போல் ஜ்வலித்துக் கொண்டு ஸமுத்திரத்திலிருந்து வெளிப்பட்டு தேவர்களையும், மனிதர்களையும், லோகங்களையும் எரிக்க ஆரம்பித்தது. அப்பொழுது தேவர்கள் சிவபிரானைச் சரணமடைந்து, “எங்களை ரக்ஷிக்கவேண்டும்” என்று முறையிட்டார்கள். பரம தார்மிகரான மஹாவிஷ்ணு சங்கு சக்கரத்துடன் அங்கே வந்து ருத்திரனைப் பார்த்துப் புன்சரிப்புடன் “தேவதைகள் ஸமுத்திரத்தைக் கடைந்தபொழுது முதலில் உண்டான பதார்த்தம் உம்மைச் சேரவேண்டியது. நீர் தேவர்களில் முதல்வரல்லவா? ஆகையால் மற்றவர்கள் தங்களுக்குச் செய்யும் பூஜையென்று இதை எண்ணி இந்த விஷத்தைப் பூஜிக்க

வேண்டும்” என்று சொல்லி மறைந்தார். தேவர்கள் பயந்து நடுங்குவதைக் கண்டு விஷ்ணுவின் வார்த்தையை அங்கீகரித்து, ஹாலாஹலமென்ற கோரமான விஷத்தைப் பரமசிவன் புஜித்தார். பிறகு தேவர்கள் பாற்கடலைக் கடைந்தார்கள். மந்தரகரி பாதாளத்தில் அமிழ்ந்து போயிற்று. தேவகணங்கள் மறுபுடியும் விஷ்ணுவைச் சரணமடைந்து “ஸகல பிராணிகளுக்கும் தாங்களே கதி; தேவர்களிடத்தில் தங்களுக்கு விசேஷப் பிரீதி, இந்த மலையைக் தூக்கி நிறுத்தி, எங்களை ரக்ஷிக்க வேண்டும்” என்று பிரார்த்தித்தார்கள். அதைக் கேட்டுக் கேசவன் ஆமையின் ரூபத்தை எடுத்து, மந்தர கிரியைத் தன் முதுகில் தாங்கி ஸமுத்திரத்திலிருந்தார். அதன் நுனியை அசையாமல் கைகளால் பிடித்து கொண்டார். தேவர்களின் நடுவிலிருந்தும் கடைந்தார். ஆயிரம் வருஷங்களுக்குப் பிறகு, தண்ட கமண்டலத்துடன், தந்வந்திரி பகவானும் ஸௌந்தரிய நிதிகளான அப்ஸரசுகளும் அதிலிருந்து வெளிப்பட்டார்கள். (அப்ஸு) ஜலங்களிலிருந்து கடைந்தெடுக்கப்பட்ட ஸாரமான பதார்த்தமாகையால் அந்த ஸ்த்ரீகளுக்கு ‘அப்ஸரஸ்கள்’ என்று பெயர். அவர்கள் அறுபது கோடி அவர்களின் வேலைக்காரர்களுக்குக் கணக்கில்லை. தேவர்களும் தானவர்களும் அவர்களை மணம் செய்யவில்லை; அவர்களும் கணவர்களைத் தேடவில்லை. ஆகையால் எல்லோருக்கும் பொது ஸ்த்ரீகளானார்கள். பிறகு வருணனுடைய பெண்ணான வாருணி உண்டானாள். தனக்கு ஒரு பர்த்தாவைத் தேடினாள். தைத்யர்கள் அவளை ஒப்புக்கொள்ளவில்லை. அதிதியின் புத்திரர்களான தேவர்கள் அவளை அங்கீகரித்தார்கள். ஸுரா என்ற அவளை ஒப்புக்கொள்ளாத தைத்யர்களுக்கு அஸுரர்களென்றும், அங்கீகரித்த தேவர்களுக்கு ஸுரர்களென்றும் பெயர் வந்தது. அவளை அடைந்ததால் தேவர்கள் மிகவும் ஸந்தோஷித்தார்கள். பிறகு உச்சைச்சிரவஸ் என்ற குதிரையும், கௌஸ்துபமென்ற மணியும், அமிருதமும் உண்டாயின. அப்பொழுது அதற்காக தேவாஸுரர்களுக்குக் கோரயுத்தம் நடந்தது. மூன்று லோகங்களும் பயத்தால் மெய்மறந்தன. இரண்டு பக்கத்திலும் எண்ணிறந்தவர்கள் அழிந்தார்கள். தைத்யர்களுக்கும் ராக்ஷஸர்களுக்கும் வரவர பலம் அதிகமாய்த் தேவர்களைக் கூட்டப் கூட்டமாகக் கொல்ல ஆரம்பித்தார்கள். அப்பொழுது மஹா விஷ்ணு ஆச்சரியமான சக்தியால் எல்லோரையும் மோஹிக்கச் செய்து, அந்த அமிருதத்தை எடுத்துக்கொண்டு போனார். அழிவற்ற புருஷோத்தமனை எதிர்த்துச் சண்டை செய்த அஸுரர்கள் திவ்வியாயுதங்களால் தூளானார்கள். அவரைச் சரணமடைந்த தேவர்கள் அவருடைய கிருபையாலும் அமிருதபானத்தாலும், பலம் வீரியம் உத்ஸாஹம் வளர்ந்து, தைத்யர்களைக் கூட்டப் கூட்டமாய்க் கொன்று, தங்களுடைய ராஜ்யத்தை அடைந்து ஸந்தோஷமாய் அரசு புரிந்தார்கள்.

நிஷுத்ய தீதி புத்ராம்பர்சு ராஜ்யம் ப்ராப்ய புரந்தர: |
ஸஸாஸ முத்தோ லோகாந் ஸர்ஜி ஸங்காந் ஸகாரணாந் ||

ஸ-46: மருத்துக்களின் உத்பத்தி

ஹேதஜ் தேஜ் புத்ரேஜ் தீத்: பரமஹுக்கீதா |
மாரீசம் காமர்யபம் ராம பர்தார மீத ம்ரவீத் ||

தீன் புத்திரர்கள் தேவர்களால் அழியக் கண்டு திதிதேவி மிகவும் வருந்தித் தன் பர்த்தாவான காசியபரைப் பார்த்து, “உமக்கு அதிதியிடத்தில் பிறந்த புத்திரர்கள் என் பிள்ளைகளைக் கொன்றார்கள். வெகு காலம் தவம் செய்து இந்திரனைக் கொல்லும் படியான புத்திரனைப் பெற விரும்புகிறேன். பலவானாயும் பராக்கிரமசாலியாயும் மஹா புத்திமானாயும் பிறரால் ஜயிக்கப்படாதவனாயும் இந்திரனைக் கொல்லக்கூடியவனாயும் இருக்கும் புத்திரனை எனக்கு அருள வேண்டும்” என்றார். புத்திரர்களைப் பறிகொடுத்து தவிக்கும் திதியிடத்தில் காசியபருக்கு இரக்க முண்டாயிற்று. “பெண்ணே! அப்படியே ஆகட்டும். நான் உனக்கு ஒரு விரதத்தை உபதேசிக்கிறேன். ஆயிரம் வருஷங்கள் வரையில் வெகு சுத்தியுடன் நீ அதை அனுஷ்டித்து வந்தால் இந்திரனைக் கொல்லக்கூடிய புத்திரனை என்னால் அடைவாய். அவன் மூன்று லோகங்களையும் ஆள்வான்” என்று அவளைக் தடவிக்கொடுத்து அனுக்ரஹித்தார். ‘நீ நினைத்தபடி புத்திரனுண்டாகக்கடவது’ என்று ஆசிர்வதத்துத் தபோவனத்திற்குச் சென்றார்.

திதி பரமஸந்தோஷத்துடன் குசப்பிலவனமென்ற க்ஷேத்திரத்தில் வெகு பயங்கரமான தவத்தைச் செய்ய ஆரம்பித்தாள். அப்பொழுது இந்திரன் வெகு வணக்கமாய் அவளுக்கு ஸகல பணிவிடைகளையும் செய்து வந்தான். பழம் கிழங்கு ஜலம் தர்ப்பம் விறகு நெருப்பு முதலிய யாவற்றையும் அந்தந்த ஸமயம் தவறாமல் கொண்டுவந்து கொடுத்தான். அவளுடைய எண்ணங்களைத் தெரிவிப்பதற்கு முன் நிறைவேற்றினான். இரவும் பகலும் வெகு ஜாக்கிரதையாக அலுக்காமல் அவளிடத்தில் கட்டிக்காத்து, கைகால்களைப் பிடித்து விசிறி பலவித உபசாரங்களால் அவளுடைய மனத்தைக் கவர்ந்தான். பத்து வருஷங்கள் பாக்கியிருக்கையில் ஒரு நாள் திதி இந்திரனிடத்தில் தனக்குண்டான மிகுந்த திருப்தியால் அவன் தன் எண்ணத்திற்கு விரோதி என்பதை மறந்து, “குழந்தாய்! உன்னை ஜயிக்கும்படியான புத்திரனைக் கொடுக்கவேண்டுமென்று உன் பிதாவை பிரார்த்தித்தேன். அவர் ஓர் விரதத்தை உபதேசித்து, ‘இதை நீ ஆயிரம் வருஷங்கள் வரையில் சுத்தியுடன் அனுஷ்டித்தால் உன் உத்தேசம் நிறைவேறும்’ என்று ஆசிர்வதித்தார். பத்து வருஷங்களுக்குப் பிறகு உனக்கு ஸஹோதரன் பிறப்பான். உன்னை ஜயிப்பதற்காக அவனை வேண்டினேன்; நீ எனக்குச் செய்த பணிவிடையால் உன்னிடத்தில் விரோத புத்தி நீங்கிற்று. உனக்கும் அவனுக்கும் சிநேகம் செய்விக்க நிச்சயித்திருக்கிறேன்” என்றாள்.

பிறகு நடுப்பகலில் தூக்கத்தால் மெய்மறந்து தன் தலைமயிர் காலில் படும்படி தூங்கிவிழுந்தாள். அவள் அசுத்தமாக இருப்பதை அறிந்து, இந்திரன் நல்ல ஸமயமென்று மகழ்ந்து சிரித்து, வெகு தைரியமாய் அவளுடைய தேகத்தில் புகுந்து அதக் கர்ப்பத்தை ஏழு துண்டுகளாக்கினான். வஜ்ரத்தால் பிளக்கப்பட்ட

அந்தச் சிசு, உபத்திரவம் தாங்காமல் அலறிற்று. திதி விழித்துக் கொண்டாள். இந்திரன் ‘அழாதே அழாதே’ என்று சொல்லிக்கொண்டே அதை வெட்டினான். திதி, “ஐயோ! என் குழந்தையைக் கொல்லாதே, கொல்லாதே” என்று அலறினாள். தாயின் வார்த்தைக்கு கட்டுப்பட்டு அவன் வெளியில் வந்து வஜ்ராயுதத்துடன் கைகூப்பி வணங்கி “அம்மா! தலைமயிர் காலில் விழும்படி தூங்கியதால் அசுத்தமானீர்கள். இந்த தோஷத்தைக் காரணமாய்க் கொண்டு தங்களுடைய தேகத்தில் நான் புகுந்து, என்னைக் கொல்ல வளரும் சிசுவை வஜ்ரத்தால் வெட்டினேன். மன்னிக்க வேண்டும்.” என்றான்.

**ததந்தர மஹம் ஸப்த்வா ஸக்ரஜந்தார மாஜஸே |
அபீந்தம் ஸப்ததா தேவீ தந்மே த்வம் க்ஷந்தூ மர்ஜஸீ ||**

ஸ-47: மருத்துக்களின் உத்பத்தி (தொடர்ச்சி)

ஸப்ததா ஸு க்ருதே கர்வே தீதி: பரம ஸுக்ந்தா |
ஸஹஸ்ராஹம் ஸுராதர்ஜம் வாக்யம் ஸாஸ்த்ருந்யாப்ரவீத் ||

தன் கர்ப்பம் ஏழு துண்டானதைக் கண்டு திதி வெகு துக்கமடைந்து, இந்திரனை ஐயிக்க முடியாதென்று நிச்சயித்து ஸமாதானம் செய்தாள். “என் பிசகால் இப்படி நேர்ந்ததே ஒழிய உன் குற்றமல்ல. ஆனால், உன்னால் வெட்டப்பட்ட துண்டுகளுக்கு ஓர் உபகாரம் செய். அவை ஏழு மருத்துக்களாய் ஏழு வாதஸ்கந்தங்களுக்குப் பாலகர்களாகட்டும். கனன் ஸத்தியலோகத்திலும், ஸ்பர்சனன் இந்திர லோகத்திலும், வாயு புவர்லோகத்திலும், அனிலன் பிராணன் பிராணேசுவரன் ஜீவனென்றவர்கள் பூமியில் நான்கு திக்குகளிலும் திவ்விய ரூபங்களுடன் ‘மாருதர்கள்’ என்று உன்னால் கொடுக்கப்பட்ட பெயருடன் ஸஞ்சரிக்கட்டும். அப்படிச் செய்வதால் உனக்குப் பரம ஷேமமுண்டாகும்” என்றாள். இந்திரன் தன் காரியம் முடிந்ததால் அவளை நமஸ்கரித்துக் கைசுப்பி வணங்கி “அப்படியே ஆகட்டும். தங்களுடைய புத்திரர்கள் மருத் கணங்களாய் எப்பொழுதும் விளங்கட்டும்” என்றான். இப்படி ஏற்படுத்தி இந்திரனும் திதியும் தங்களுடைய காரியங்களை முடித்துக்கொண்டு திரும்பிப் போனார்கள். தவம் செய்து கொண்டிருந்த திதிக்கு இந்திரன் பணிவிடை செய்த இடம் இதுவே.

இஷ்வாகுவைக்கு அலம்புஸா என்ற அப்சரஸிடத்தில் பிறந்த புத்திரன் விசாலன். அந்தப் பரமதாமிகன் ஏற்படுத்தின நகரமே விசாலை. அவனுக்குப் பிறகு முறையே ஹேமசந்திரன், ஸுசந்திரன், தூம்ராசுவன், ஸிருஞ்ஜயன், ஸஹதேவன், குசாசுவன், ஸோமதத்தன், காகுத்ஸ்தன், ஸுமதி என்ற பரம்பரை உண்டாயிற்று. மஹாதேஜஸ்வியான ஸுமதியே இப்பொழுது விசாலாதிபதி. இஷ்வாகுவின் அருளால் இந்த ராஜாக்கள் நீண்ட ஆயுளாலும் வீரியத்தாலும் தர்மத்தாலும் விளங்குகிறார்கள். இந்த ராத்திரி இங்கே ஸுகமாய் வளித்துக் காலையில் மிதிலைக்குப் போவோம்” என்றார். கௌசிகருடைய வரவையறிந்து ஸுமதி, பந்துக்களோடும் உபாத்தியாயர்களோடும் அங்கே வந்து கைசுப்பி நமஸ்கரித்து “ஸ்வாமி! ஷேமமாய் வந்தீர்களா? என் தேசத்தில் தாங்களே வந்து எனக்குத் தரிசனம் கொடுத்ததால் என்னைப் போன்ற தன்யன் இல்லை, தங்களுடைய அனுக்ரஹத்திற்குப் பாத்திரமானேன்” என்றான்.

தந்யோஸம் யஸுக்ருஷீதோஸம் யஸ்ய மே வீஜயம் ஞநி: |
ஸம்ப்ராப்தோ தர்யநம் சைவ நாஸ்தி தந்யதேரோ மயா ||

ப்ருஹ்ம வா ஸு குபாலம் தத்ர பரஸ்பர ஸமாகமே |
கதாந்தேத ஸுமதிர் வாக்யம் வ்யாஜஜ்ஜார மஜ்ஜாநிதம் ||

இப்படி ஒருவருக்கொருவர் ஷேமம் விசாரித்த பிறகு கௌசிகருக்கு அருகிலிருந்த ராஜ புத்திரர்களை ஸுமதி அடிக்கடி கவனித்து பார்த்து, அவர்களுடைய அழகாலும் தேஜஸாலும் வீரியத்தாலும் ஆச்சரியமடைந்து “ஸ்வாமி! தங்களுக்குப் பரமமங்களம் உண்டாகட்டும். இந்தக் குழந்தைகள் யார்? தேவதைகளைப் போல் பராக்கிரமமுள்ளவர்கள், யானையைப்போன்ற கம்பீரமான நடையையும், ஸிம்ஹத்தைப்போல் சத்துருக்களை அவமதிக்கும் நடையையும், புலியைப்போல் விரோதிகள்கண்டு நடுங்கும் நடையையும், விருஷபத்தைப்போல் கர்வமுள்ள நடையையும் உடையவர்கள். தாமரை இதழ் போன்ற விசாலமான கண்களால் பார்ப்பவரின் மனத்தைக் கவருகிறார்கள். மஹாவீரர்கள் தரிக்கும் கத்தி, வில், அம்பறை, முதலியவைகளை இந்தச் சிறு வயதிலும் ஸுலபமாய்த் தரிக்கிறார்கள். அழகில் அசுவினி தேவர்களும் இவர்களுக்கீடோ? பால்யம் நீங்கி யௌவனம் ஆரம்பிக்கிறது. தேவலோகத்தில் உள்ள தேவர்கள் பூலோக வாஸிகளிடத்தில் கிருபை வைத்து இங்கே வந்தது போலிருக்கிறது. பகலில் ஸூரியனாலும் இரவில் சந்திரனாலும் ஆகாசம் விளங்குகிறது; ஆனால், ஸூரிய சந்திரர்களைப் போன்ற இந்த ராஜ குமாரர்களால் என் தேசம் ஒரே காலத்தில் பிரகாசிக்கிறது. வெகு செல்வமாய் வளர்க்கப்பட்ட குழந்தைகள் இந்தக் காட்டு மார்க்கங்களில் எப்படி நடந்து வந்தார்கள்? எதை உத்தேசித்து வந்திருக்கிறார்கள்?

இவர்களின் திவ்விய மங்கள விக்ரஹத்தைப் பார்த்தால், ஸகல இச்சைகளும் நிறைவேறிய மஹாபுருஷர்களென்று தோன்றுகிறது. ஆகையால் பிறருடைய ஷேமத்தை உத்தேசித்தே இங்கே வரவேண்டும். அவர்களைப் புத்திரர்களாக அடையும் பாக்கியத்தைப் பெற்ற மஹான்கள் யார்? அளவு உயரம் நடை உடை பார்வை பேச்சு செய்கை முதலிய லக்ஷணங்களில் இருவருக்கும் பேதம் கண்டு பிடிப்பது அரிது. ஜன ஸஞ்சாரமற்ற காடுகளின் வழியாய் சிரேஷ்டமான ஆயுதங்களைத் தரித்து இந்த ராஜ குமாரர்கள் வந்த காரணத்தை விஸ்தாரமாய்ச் சொல்லவேண்டும். அவர்களை அண்டினவர்களுடைய கஷ்டத்தையும் துக்கத்தையும் தீர்க்க வந்தவர்களென்று பொதுவாய் அறிந்தேன். ஆனாலும், இன்னும் நன்றாய் அதன் விஷயங்களை அறிய விரும்புகிறேன்” என்றான். அப்பொழுது கௌசிகர், தாடகை ஸுபாஹு மாரீசன் முதலிய ராக்ஷஸர்களை ராமலக்ஷ்மணர்கள் கொன்று ஸித்தாசிரமத்தில் தன் யாகத்தை நிறைவேற்றினதையும், மிதிலைக்குப் போவதையும் எடுத்துச் சொன்னார். அயோத்யாபதியான தசரத சக்கரவர்த்தியின் புத்திரர்கள் தனக்கு அதிதியாய்க் கிடைத்ததைப்பற்றி ஸுமதி மிகவும் மகிழ்ந்து அந்த வீரர்களை விதிப்படி பூஜித்தான். அவர்கள் அங்கே அன்றிரவு தங்கி காலையில் மிதிலைக்கு பிரயாணம் செய்தார்கள்.

அதற்கருகில் வந்தவுடன் அம்முனிவர்கள் அதன் அழகையும் செல்வத்தையும்பார்த்து, ‘நல்லது நல்லது’ என்று மெச்சினார்கள். போகும் வழியில் அந்நகரத்திற்கு ஸமீபத்தில் ஒரு ஆசிரமம் சூன்யமாயிருக்கக்கண்டு ராமன்! “ஸ்வாமி! இந்தத் தபோவனம் வெகு அழகாயும் ரம்மியமாயும் இருக்கிறதே. ரிஷிகள் வஸிக்கத் தகுந்தது. வெகு நாளாக உள்ளதாய்த் தோன்றுகிறது. ஆனால் இப்பொழுது இதில் தபஸ்விகள் ஏன் வஸிக்கவில்லை? இது யாருடையது?” என்றார்.

அஹல்யையின் சாபம் தீரும் காலம் வந்ததென்று கௌசிகர் ஸந்தோஷித்து, “ராம! சொல்லுகிறேன், கேள். கௌதமரிஷி இங்கே வெகுகாலம் தவம் செய்தார். அவருடைய கோபத்தால் இந்தப் புண்ணிய ஸ்தலம் சபிக்கப்பட்டு, இப்படி அலங்கோலமாயிற்று. தேவர்களும் இங்கே வஸிக்க விரும்புவார்கள். ஞானத்திலும் ஆசாரத்திலும் மேலான கௌதமர், தம் பாரியை அஹல்யையுடன் இங்கே வெகு காலம் வஸித்தார். ஒருநாள் அவர் வீட்டிலில்லாத ஸமயம் பார்த்துத் தேவராஜன் அவருடைய ரூபந்தரித்து அங்கே வந்து, “அஹல்யே! ஆசைக்கு வசப்பட்டவர்கள் ஸ்த்ரீகளுக்கு ருது காலம் வரும் வரையில் எதிர் பார்க்கமுடியுமா? உன் அழகாலும் லாவண்யத்தாலும் மயங்கினேன். உன்னை அனுபவிக்க விரும்புகிறேன்” என்றான். ‘கௌதமர் ஒருநாளும் இப்படிப் பேசினதும், இவ்விதமாய்ச் செய்ய விரும்பினதும் இல்லை. இந்திரனைத் தவிர மற்றவர் இங்கே வரமுடியாது. அவன் என்னிடத்தில் நெடு நாளாய் ஆசை வைத்திருக்கிறான் என்று கேள்விப் பட்டிருக்கிறேன். ஆகையால் கௌதம ரூபத்தைத் தரித்து வந்திருப்பவன் இந்திரனே’ என்று அறிந்தாள். அழகே ரூபமெடுத்து வந்த எண்ணிறந்த அப்ஸரசுகளுக்கு நாதனான தேவராஜன் அவர்களை அலக்ஷ்யம் செய்து தன்னை மேலாக எண்ணி ஆசைவைத்ததால், கர்வமடைந்து புத்தி மயங்க அவனிடத்தில் ஆசை வைத்தாள். பிறகு தன்னிஷ்டம் நிறைவேறினதால் ஸந்தோஷமடைந்து இந்திரனைப் பார்த்து, “உன் சிநேகத்தால் மிகவும் ஆனந்தமடைந்தேன். மஹரிஷி வருவதற்குமுன் இங்கிருந்து புறப்பட்டுப் போ. உனக்கும் எனக்கும் இதனால் யாதொரு கெடுதியும் நேராமல் ஜாக்கிரதையாக இருக்கவேண்டும்” என்றாள்.

‘முப்பத்து முக்கோடி தேவதைகளுக்கு அதிபதியும் வஜ்ரபாணியுமான எனக்கும் ஒருவரால் ஆபத்து நேருமென்று இவள் நினைத்தாளே’ என்று தேவராஜன் சிரித்து, “அஹல்யே! என் எண்ணம் நிறைவேறிற்று. போய் வருகிறேன்” என்று அந்த ஆசிரமத்திலிருந்து வெளியில் வந்தான். கௌதமர் எங்கே வந்து விடுவாரோ என்று பரப்பரப்புடன் அதிவேகமாய்ப் போய்க் கொண்டிருக்கையில் அந்த மஹா தபஸ்வியே வரக்கண்டான். வெகு காலமாய்க் கடும் தவம் செய்து ஸம்பாதித்த மஹிமையால் தேவாஸுரர்களும் அவரை ஜயிக்க முடியாது. கங்கையில் ஸ்நாநம் செய்து, தர்ப்பம் ஸமித்து முதலியவைகளை எடுத்துக்கொண்டு ஜ்வலிக்கும் அக்னியைப் போல் வந்தார். இந்திரனுக்கு நடுக்கமெடுத்தது. காந்தி குறைந்தது. தேவர்களுக்கு அரசனாயிருந்தும், மூவ்வுலகத்தில் உள்ளவர்களுக்கும் தர்மத்தை நடத்திக் காட்டவேண்டியவனாக இருந்தும், காமத்திற்கு இடம் கொடுத்து, தன் புண்ணியாசிரமத்தில் தன் ரூபத்தைத் தரித்துத் தன் பார்யையைக் கெடுத்த தேவராஜனைக் கண்டு அந்தத் தபோநிதி அடங்காக் கோபங்கொண்டு “துர்ப்புத்தி

பிடித்தவனே! என் ரூபத்தைத்தரித்து, செய்யக்கூடாத இந்தப் பாபத்தைச் செய்ததால் உனக்கு அதற்கு ஆதாரமான விருஷணங்கள் போகக் கடவது” என்று சபித்தார் உடனே அப்படியாயிற்று.

பிறகு கௌதமர் அஹல்யையைப் பார்த்து “நீ காற்றைத் தவிர ஆஹாரமின்றி சாம்பலில் படுத்துக்கொண்டு ஒருவருடைய கண்ணிற்கும் தெரியாமல் இங்கே பல வருஷங்கள் வரையில் இருக்கக்கடவாய். இஃகுவாகு வம்சத்தரசனான தசரத குமாரன் ஸ்ரீராமசந்திரன் இந்தக் கோரமான வனத்திற்கு வருவார். அவருக்கு அதிதி பூஜைசெய், உன் பாபங்கள் விலகும். நிஜ ரூபத்தை அடைந்து என்னுடன் சேர்வாய். லோபம் மோஹம் தீர்ந்து ஸந்தோஷத்துடன் என் பார்வையாக இருக்க யோக்கியதை பெறுவாய்!” என்று கற்பிழந்தவருக்கு நியமிக்கப்பட்ட பிராயச்சித்தத்தைச் சாபரூபமாகச் சொல்லி, அதற்குப் பரிஹாரத்தையும் தெரிவித்து, இந்த ஆசிரமத்தைவிட்டு ஸித்தசாரணர்கள் வஸிக்கும் வெகு புண்ணிய ஸ்தலமான ஹிமயமலைச் சிகரத்தில் தவம் செய்யப் போனார்.

இமமாயர்ரம மூத்ஸ்ருஜ்ய ஸீத்த சாரண ஸேவீதே |
ஜீமவச்சீகரே ரம்யே துபஸ் தேபே மஜோதபா : ||

ஸ-49: அஹல்யா சாப விமோசனம்

**அபலஸ்து தத: ஸாக்ரேத தேவா நகந் புரேத தஸ : |
அப்ரவீத் த்ரஸ்த வதந : ஸர்ஜி ஸங்காந் ஸகாரணாந் ||**

மஹரிஷியின் சாபத்தால் இந்திரன் விருஷணமற்றுப் பயத்தால் நடுங்க, முகம் வாடி, அக்னி முதலிய தேவதைகளிடத்திற்குச் சென்று, “கௌதமருடைய தவத்தைக் கெடுக்க அவருக்குக் கோப மூட்டிச் சபிக்கும்படி செய்யச்சொன்னீர்கள், உங்களுடைய காரியமாகவே நான் போய் அவருடைய தவத்தைக் குறைத்தேன், அதனால் விருஷணங்களை இழந்தேன். அவருடைய பாரியையான அஹல்யை கோரமான கதியை அடைந்தாள். தேவர்களே! உங்களுக்காக இவ்வளவு சிரமப்பட்டு ஆபத்தை அடைந்த என்னை விருஷண முள்ளவனாகச் செய்யவேண்டும்” என்றான்.

அக்னி முதலிய தேவர்களும் ரிஷிகளும் பித்ருக்களிடத்திற்கு வந்து, “நம் அரசன் கௌதமருடைய சாபத்தால் விருஷண மற்றான். தங்களுக்கு யாகத்தில் கொடுக்கப்படும் ஆட்டின் விருஷணங்களை அவனுக்குக் கொடுங்கள். விருஷணமில்லாத ஆடுகளால் உங்களுக்கு விசேஷ திருப்தியுண்டாகட்டும். அவைகளைக் கொடுக்கும் யஜமானர்களுக்கும் ஷேமம் உண்டாகட்டும்!” என்றார்கள். அப்படியே பிதிரு தேவதைகள் ஆட்டின் விருஷணத்தை இந்திரனுக்குக் கொடுத்தார்கள். கௌதமருடைய தபோபலத்தால் இந்திரனுக்கு அன்று முதல் மேஷவிருஷணன் என்ற பெயர் கிடைத்தது. பிதிரு தேவதைகள் விருஷணமில்லாத ஆடுகளை அங்கீகரித்து யாகம் செய்கிறவர்களுக்குப் பூர்ண பலத்தைக் கொடுத்து வருகிறார்கள். ராம! அந்தப் புண்ணியாத்மாவான கௌதமருடைய ஆசிரமத்திற்குப் போவோம், வா. கோரமான சாபத்திலிருந்து அஹல்யையை விடுவிக்கக் கடவாய்” என்றார்.

அப்படியே ராமலக்ஷ்மணர்கள் அந்த மஹரிஷியை முன்னிட்டுக் கொண்டு ஆசிரமத்தில் பிரவேசித்தார்கள். அஹல்யை அநேக வருஷங்களாய் அனுஷ்டித்த கடும் தவத்தால் நிகரற்ற காந்தி பொருந்தித் தேவாஸுரர்களும் பார்க்கமுடியாத திவ்விய ரூபத்துடன் விளங்கினாள். பிரஹ்மாவின் மாயாசக்தியால் வெகு சிரமப்பட்டு சிருஷ்டிக்கப்பட்டவள். பனியாலும் மேகங்களாலும் மறைக்கப்பட்ட பூர்ண சந்திரனைப்போல், மரங்களும் கொடிகளும் இலைகளும் புஷ்பங்களும் அவளை மறைத்துக் கொண்டிருத்தன. புகையால் சூழப்பட்ட அக்கினிக் கொழுந்தைப் போலும், ஜலத்தின் நடுவில் பிரதிபிம்பித்த சூரியகாந்தியைப் போலும் விளங்கினாள். அந்த அஹல்யை கௌதமருடைய சாபத்தால் ராமன் வரும் வரையில் மூன்று லோகங்களிலும் உள்ளவர்களுக்கு காணப்படாமலிருந்தாள். ராமர் வந்த பிறகு சாபவிமோசனமடைந்து அவர்களுக்கு காணப்பட்டாள். ராமலக்ஷ்மணர்கள் அவளுடைய பாதங்களில் நமஸ்கரித்தார்கள். அஹல்யையும் கௌதமருடைய வார்த்தையை ரூபகத்தில் வைத்துக்கொண்டு, அர்க்யபாத்யம் முதலியவைகளைக் கொடுத்து அவர்களுக்கு விதிப்படி அதிதிபூஜை செய்தாள். ராமன் அதை

அங்கீகரித்தார். உடனே தேவர்கள் புஷ்பமாரி பொழிந்தார்கள். தேவ துந்தபிகள் முழங்கின; கந்தர்வர்கள் பாடினார்கள். அப்ஸரஸ்கள் நாட்டிய மாடினார்கள். தவத்தால் சுத்தியடைந்து கௌதமரோடு சேர்ந்த அஹல்யையைத் தேவர்கள் கொண்டாடிப் பூஜித்தார்கள். கௌதமர் ராமனுடைய வரவை ஞான திருஷ்டியால் அறிந்து, அவ்விடம் வந்து, அஹல்யையுடன் ராமனை விதிப்படி பூஜித்து, அங்கே வெகுகாலம் தவம் செய்துக்கொண்டிருந்தார். ராமன் அவர்களுடைய பூஜையைப் பெற்றுக்கொண்டு மஹரிஷிகளுடன் மிதிலையை நோக்கிச் சென்றார்.

ராமாய் பரமாம் பூஜாம் கௌதமஸ்ய மஜோமுதே : |
ஸகாபராத் வீத்வத் ப்ராப்ய ஜகாம மீதீஸாம் தத : ||

ஸ:50: ஜனகர் அவர்களை உபசரித்தது

தத: ப்ராசுத்தராம் கத்வா ராம: ஸௌமீத்ரீணா ஸஹ |
வீஸ்வாமீத்ரம் புரஸ்க்ருத்ய யஜ்ஞவாட முபாகமத் ||

அவதாரிகை

ராமன் ஸகல லோகங்களையும் பரிசுத்தம் செய்யக்கூடியவர் என்பதை அஹல்யா விருத்தாந்தத்தால் உபதேசித்து, ஸ்ரீயப்பதியான மஹாவிஷ்ணு அவரே என்பதை ஸீதா விவாஹ விருத்தாந்தத்தால் வால்மீகி தெரிவிக்கிறார்.

*****

பிறகு விசுவாமித்திரர் ராம லக்ஷ்மணர்களுடனும் மற்ற ரிஷிகளுடனும் அங்கிருந்து வடகிழக்காய் ஜனகருடைய யாகசாலையை நோக்கிச் செல்லும்பொழுது, ராமன், “மஹரிஷே! ஜனகர் யாகத்திற்காகச் செய்திருக்கும் ஏற்பாடுகள் வெகு சிலாக்கியமானவை. வேதாத்தியயனம் செய்த பிராம்மண சிரேஷ்டர்கள் நானா தேசங்களிலிருந்து ஆயிரக் கணக்காய் வந்திருக்கிறார்கள். மஹரிஷிகளுடைய பர்ணசாலைகள், அநேக வண்டிகளால் சூழப்பட்டு அங்கங்கே விளங்குகின்றன. நமக்கும் வஸிஸ்தற்கு ஓரிடத்தை ஏற்படுத்தவேண்டும்” என்றார். அப்படியே விசுவாமித்திரர் சுத்தமாய் ஜனக் கூட்பமில்லாமல் ஜல ஸௌக்யமுள்ள ஓர் ஸ்தலத்தில் தங்கினார். அவர் வந்திருப்பதை அறிந்து, ஜனகர் தன் புரோஹிதரான சதாநந்தரை முன்னிட்டுக்கொண்டு, தீக்ஷை செய்துகொண்டவர்களுக்கேற்பட்ட எல்லையைத் தாண்டாமல் அந்த முனிசிரேஷ்டரை எதிர்கொண்டழைத்தார்; அவருடைய ரித்விக்குகள் சாஸ்திர விதிப்படி அர்க்ய பாத்ய மதுபர்க்கங்களால் காதிபுத்திரரைப் பூஜித்தார்கள். அவர் அதைப் பெற்றுக்கொண்டு அரசனையும் அவர் செய்யும் யாகத்தையும் அங்கு வந்த முனிவர்களையும் ரித்விக்குகளையும் புரோஹிதரையும் பற்றித் தகுந்தபடி க்ஷேமம் விசாரித்துக் கொஞ்ச நேரம் அவர்களுடன் பேசிக்கொண்டிருந்தார்.

பிறகு ஜனகர் விசுவாமித்திரரை நமஸ்கரித்துக் கைகூப்பி, “தாங்களும் இந்த மஹரிஷிகளும் உத்தமமான ஆஸனங்களில் உட்காரவேண்டும்” என்று பிரார்த்தித்தார். அவர்களும் ரித்விக்குகளும் புரோஹிதரும் ஜனகரும் மந்திரிகளும் தகுந்த ஆஸனங்களில் உட்கார்ந்த பிறகு, அவ்வரசன் அந்த மஹரிஷியைப் பார்த்து, “ஸ்வாமி! தங்கள் மஹரிஷிகளுடன் இங்கே வந்து எனக்குத் தரிசனம் கொடுத்தபடியால், தேவதைகள் என்மேல் கிருபை செய்து என் யக்ஞத்தை இன்று பூர்த்தி செய்தார்கள்; அது இருக்கட்டும், தங்களைத் தரிசித்ததே நான் செய்யும் யக்ஞத்திற்குப் பலன் என்று எண்ணுகிறேன்; தன்யனானேன்; தங்களுடைய அனுக்கிரஹம் பெற்றேன். தாங்களும் இந்த முனிவர்களும் என் யக்ஞசாலைக்கு வந்தீர்களல்லவா? இந்த யாகம் முடிவதற்கு இன்னும் பன்னிரண்டு தினங்கள் செல்லுமென்று ரித்விக்குகள் சொல்லுகிறார்கள். பிறகு ஸுத்யாதினத்தில் தேவதைகள் தங்களுடைய பாகங்களைப் பெற்றுக்கொள்ள இங்கே வருவதைப்

பார்க்கலாம். அதுவரையில் இருந்து யாகத்தை நடத்தி என்னை அனுக்ரஹிக்கவேண்டும்” என்று பிரார்த்தித்தார்கள்.

பிறகு ராம லக்ஷ்மணர்களைப் பார்த்து அளவற்ற ஆனந்தமடைந்து, மஹரிஷியை மறுபடியும் வணங்கிக் கைசூப்பி, “பகவன்! தங்களுக்கு பரம மங்களம் உண்டாகட்டும். இந்தக் குழந்தைகள் யார்? பராக்கிரமத்தில் தேவதைகளைப் போன்றவர்கள்; கம்பீரமான நடையால் யானையையும், சத்துருக்களை அவமதிக்கக் கூடிய நடையால் ஸிம்ஹத்தையும், விரோதிகள் கண்டு நடுங்கும் நடையால் புலியையும், கர்வமுள்ள நடையால், விருஷபத்தையும் ஒத்தவர்கள். தாமரை இதழ் போன்ற விசாலமான நேத்திரங்களால் பார்க்கிறவர்களின் மனத்தை அபகரிக்கிறார்கள். இந்ததச் சிறு வயதிலும் மஹா வீரர்கள் தரிக்கும் கத்தி வில் அம்பறை முதலியவைகளை சுலபமாய்த் தரிக்கிறார்கள். அழகில் அசுவின் தேவதைகளும் இவர்களுக்கு ஈடோ? பால்யம் நீங்கி யௌவனம் ஆரம்பித்திருக்கிறது. தேவலோகத்தில் வஸிக்கும் தேவர்கள் பூலோக வாஸிகளிடத்தில் கிருபை செய்து இங்கே வந்தது போலிருக்கிறது. ஆகாசம் பகலில் சூரியனாலும் ராத்திரியில் சந்திரனாலும் விளங்குறது; ஆனால் சூரிய சந்திரர்களைப் போன்ற இந்த ராஜ குமாரர்களால் இந்தத் தேசம் ஒரே காலத்தில் பிரகாசிக்கிறது. வெகு செல்வமாய் வளர்க்கப்பட்ட குழந்தைகள் இந்தக் காட்டு மார்க்கங்களில் எப்படி நடந்து வந்தார்கள்? எதைக் குறித்து வந்திருக்கிறார்கள்? இவர்களுடைய திவ்விய மங்கள விக்கிரஹத்தைப் பார்த்தால் ஸகல இச்சைகளும் நிறைவேறிய மஹா புருஷர்களென்று தோன்றுகிறது. ஆகையால் பிறருடைய க்ஷேமத்தை உத்தேசித்தே வந்திருக்கவேண்டும். இவர்களைப் புத்திரர்களாய் அடையும் பாக்கியத்தைப் பெற்ற மஹான்கள் யார்? அளவு உயரம் நடை உடை பார்வை பேச்சு செய்கை முதலிய லக்ஷணங்களில் இருவருக்கும் பேதம் கண்டு பிடிப்பது அரிது; ஜனங்கள் ஸஞ்சரிக்க முடியாத இந்த வனங்களின் வழியாய் இந்த ராஜ குமாரர்கள் சிரேஷ்டமான ஆயுதங்களைத் தரித்துக்கொண்டு வந்த காரணத்தை விஸ்தாரமாய் எனக்குச் சொல்லவேண்டும். தங்களை ஆசிரயித்தவர்களுடைய கஷ்டத்தையும் துக்கத்தையும் தீர்க்க வந்திருக்கிறார்களென்று பொதுவாய் அறிந்தேன். ஆனாலும் இன்னும் நன்றாக அந்த விஷயங்களை அறிய விரும்புகிறேன்” என்றார். அப்பொழுது விசுவாமித்திரர், அவர்கள் தசரத சக்கரவர்த்தியின் புத்திரர்களென்பதையும், தான் செய்யும் யாகத்தை ரக்ஷிப்பதற்காகத் தன்னுடன் வந்து ராக்ஷஸர்களை ஸம்ஹரித்ததையும், விசாலா நகரத்திற்கு வந்ததையும், கௌதமருடைய ஆசிரமத்தில் அஹல்பையின் சாபத்தைத் தீர்த்ததையும், கௌதமரை ஸந்தித்ததையும், மிதிலையிலுள்ள சிவதனுஸின் ஸாரத்தைப் பரீக்ஷிப்பதற்காக அங்கே வந்ததையும் தெரிவித்தார்.

**ஔதத் ஸர்வம் மஹாதேஜா ஜநகாய மஹாத்மனே |
நீலேத்ய வீரராமாத வீஸ்வரமீத்ரோ மஹாபுநீ : ||**

ஸ-51: வஸிஷ்டரும் விசுவாமித்திரரும்

**தஸ்ய தத்வசுநம் ஸ்ருத்வா விஸ்வாமித்ரஸ்ய தீமத: |
ஹ்ருஷ்டரோமா மஹாதேஜா: ஸதாநந்தா மஹாதபா: ||**

அதைக் கேட்டுக்கொண்டிருந்த சதானந்த தரென்ற மஹாதபஸ்வி, “ராம! என் தாயைக் கோரமான சாபத்திலிருந்து விடுவித்த மஹாத்மா நீயல்லவா!” என்று அளவற்ற ஆச்சரியமடைந்தார். பார்க்கப் பார்க்க ஆனந்தம் பெருகி மயிர்க் கூச்சலுண்டாயிற்று. சுகமாய் உட்கார்ந்து கொண்டிருக்கும் ராஜ குமாரர்களை மறுபடியும் கண்ணாரப் பார்த்து அந்தக் கௌதமகுமாரர், “முனிவரா! சாம்பலில் படுத்து, வாயுபகூணம் முதலிய கடுமையான பிராயச்சித்தங்களை அனுஷ்டித்துவந்த மஹாகீர்த்தி சாலியான என் தாயை இவருக்குக் காட்டினீர்களா? காட்டில் படைக்கும் பதார்த்தங்களால் அவள் இந்த மஹா தேஜஸ்வியை விதிப்படி பூஜித்தாளா? யாவரும் பூஜிக்கத் தகுந்த இந்த மஹாபுருஷன் அதை அங்கீகரித்தாரா? முன்பு இந்திரனால் என் தாய்க்கு நேர்ந்த கெடுதியை விஸ்தாரமாய் இவருக்குச் சொன்னீர்களா? இவரைத் தரிசித்து ஸகல பாபங்களிலிருந்தும் விடுபட்டுப் பரிசுத்தையாய் என் பிதாவுடன் சேர்ந்து ஸந்தோஷித்தாளா? இந்த மஹா தேஜஸ்வி, அவரால் விதிப்படி அதிதி பூஜையைப் பெற்று இங்கே வந்தாரா? அவர் கோபம் தணிந்து சாந்தமாயிருக்கையில் ராமன் அவரை நமஸ்கரித்தாரா?” என்றார்.

பேசும் திறமையுள்ள கௌசிகர், “எந்தெந்தக் காலத்தில் யார் எதைச் செய்யவேண்டுமோ அதெல்லாம் நடந்தது, ஒன்றும் பிசக வில்லை. ஜமதக்னியுடன் ரேணுகை சேர்ந்ததுபோல் உமது மாதா மறுபடியும் கௌதமரை அடைந்தாள்” என்றார்.

அதைக் கேட்டு சதானந்தர் “ராம, புருஷோத்தம! கேஷமமாய் வந்தீரா? ஒப்பற்ற மஹிமையுள்ள கௌசிகரை முன்னிட்டு இங்கே வந்தது உங்களுடைய பெரும் பாக்கியத்தைக் காட்டுகிறது. இந்த மஹா தேஜஸ்வி தபஸால் பிரஹ்மரிஷி பதவியை அடைந்தவர். இவருடைய செய்கை மனத்திற் கெட்டாதது. இவர் உமக்குப் பரம அனுக்கிரஹத்தைச் செய்யக்கூடியவரென்று அறியும். இந்த மஹா தபஸ்வியால் ரக்ஷிக்கப்பட்ட உம்மைக்காட்டிலும் பாக்கியவான் மூவுலகத்திலும் இல்லை. குசிக வம்சத்திற்கு ரத்தின தீபம்போல் விளங்கும் இந்த மஹானுடைய சரிதத்தையும் தவத்தையும் மஹிமையையும் எனக்குத் தெரிந்தவரையில் சொல்லுறேன், கேளும்.

பிரஹ்மாவிற்குக் குசரென்று ஒரு புத்திரர்; அவர் ஸகல வித்தைகளிலும் நிபுணர்; தம்ம ரஹஸ்யங்களை அறிந்து அனுஷ்டிப்பவர்; பிரஜைகளின் நன்மையையே கோரினவர்; சத்ருக்களை ஜயித்தவர்; வெகுகாலம் அரசாண்டார். அவருடைய புத்திரன் குசநாபரென்ற தார்மிகர். அவருடைய புத்திரன் காதியென்று பிரஸித்தியடைந்தவர். அவருடைய புத்திரன் இந்த விசுவாமித்திர மஹரிஷி. இவர் அநேக ஆயிர வருஷங்கள் வரையில் ராஜ்யத்தை ஆண்டுவந்தார். ஒருக்கால் சதுரங்க ஸன்யத்துடன் பூமியைச் சுற்றி வந்தார். நாடு நகரம் ஆறு ஏரி மலை வனம் புண்யாசிரமம் முதலியவைகளைப் பார்த்துக் கொண்டு அக்ஷேஹிணி

ஸைன்யத்துடன் வஸிஷ்ட மஹரிஷியின் ஆசிரமத்திற்குப் போனார். அது பலவகைப் பக்ஷிகளாலும் மிருகங்களாலும் நிறைந்து ஸித்த சாரண கந்தர்வ கின்னர தானவ பிரஹ்ம ரிஷி தேவரிஷி மஹரிஷிகள் ஆனந்தமாய் வஸிக்கக்கூடிய ஸ்தலம். மான்கள் பயமின்றி ஸஞ்சரித்தன. கடுந்தவம் செய்து சுத்தி அடைந்த எண்ணிறந்த மஹாத்மாக்கள் அக்னியைப்போல் தேஜஸால் ஜ்வலித்துக்கொண்டு அங்கே வஸித்தார்கள். சிலர் கிழங்கு வேர் பழங்களையும், சிலர் சருகுகளையும், சிலர் ஜலத்தையும், சிலர் காற்றையும் புசிப்பவர்கள்; காமக்குரோதங்களையும் ஜயித்து 50 ஞானேந்திரிய கர்மேந்திரியங்களை அடக்கி, நிர்மலமான அந்தக்கரணத்தை நிர்விகல்ப ஸமாதியில் நிறுத்தினவர்கள் பலர். ஜப ஹோமவிரத அனுஷ்டானங்களில் மனத்தை நாட்டினவர் பலர். பிரஹ்மாவின் தேகத்திலிருந்துண்டான வாலகில்யர்களும், வைகானஸர்களும், அங்கே இருந்தார்கள். இப்படி வஸிஷ்டருடைய புண்ணியாசிரமம் பிரஹ்மலோகத்தைப் போல்விளங்கிக் கொண்டிருப்பதை இந்த ராஜசிரேஷ்டர் பார்த்தார்.

**வஸிஷ்ட ஸ்யாஸ்ரம பதம் ப்ரஜ்ஞம லோக மீவாபரம் |
ததர்பா ஜயதாம் ப்ரேஜ்டோ விஸ்வாம் த்ரோ மஹாபல:**

ஸ-52: வஸிஷ்டர் விருந்து செய்தது

ஸ த்ருஷ்ட்வா பரம ப்ரீதோ விஸ்வாம் த்ரோ மஹாபல: |
ப்ரணதோ விநயாத் வீரோ வஸீஷ்டம் ஜபதாம் வரம் ||

மஹா பலவானான விசுவாமித்திரர் மிகுந்த ஸந்தோஷமடைந்து நிகரற்ற தபோ பலமுடைய வஸிஷ்டரை விதிப்படி நமஸ்கரித்தார். அந்த மஹாத்மா இவரை நல்வரவு விசாரித்து ஆஸனம் கொடுத்து, வேர் கிழங்கு பழங்களால் அதிதி பூஜை செய்தார். அதைப் பெற்றுக் கொண்டு இவர் வஸிஷ்டரையும் அவருடைய தவத்தையும் அக்னி ஹோத்திரத்தையும் சிஷ்யர்களையும் ஆசிரமங்களையும் மிருகங்களையும் பற்றி ஷேமம் விசாரித்தார். “எல்லாம் ஸௌக்கியம்” என்று வஸிஷ்டர் பதில் சொல்லி, அரசன் ஸுகமாய் உட்கார்ந்த பிறகு அந்த பிரஹ்மபுத்திரர் “மஹாராஜ! தாங்கள் ஷேமமா? ஜனங்களை தர்மமாய் ஆண்டு வருகிறீரா? ராஜநீதி தவறாமல் தனத்தைத் தர்மமாய் ஸம்பாதித்து விருத்தி செய்து காப்பாற்றி நல்ல பாத்திரத்தில் உபயோகித்து, ஜனங்களைத் திருப்தி செய்கிறீரா? உமது வேலைக்காரர்களை நன்றாய்ப் போஷிக்கிறீரா? அவர்கள் உமது உத்தரவுப்படி நடக்கிறார்களா? சத்துருக்களை ஜயித்தீரா? உமது ஸைன்யம் நண்பர்கள் பொக்கிஷம் புத்திர பௌத்திரர்கள் பந்து பரிவாரங்கள் குறைவின்றி ஷேமமாக இருக்கிறார்களா? இப்படி இருப்பதே எனக்கு மிகுந்த ஸந்தோஷத்தைக் கொடுக்கும்” என்றார். இவர் “மஹரிஷே! தங்களுடைய அனுக்கிரஹத்தால் எனக்கு யாதொரு குறையும் இல்லை” என்று வணக்கமாக பதில் சொன்னார்.

பிறகு அவ்விரு தர்மவான்களும் வெகுநேரம் புண்ணிய கதைகளைப் பேசிக்கொண்டு அளவற்ற ஸந்தோஷமடைந்தார்கள். அது முடிந்தவுடன் வஸிஷ்டர் மலர்ந்த முகத்துடன் “மஹாராஜ! நீர் உத்தம ஸ்வபாவமுள்ளவர்; வர்ணாசிரம தர்மங்களைக் குறைவற அனுஷ்டிப்பவர்; வித்யை வீரியம் நீதியால் வெகு பிரஸித்தியடைந்தவர்; எங்களை ரக்ஷித்து எங்களுடைய தர்மத்தை நடப்பிக்கும் அரசன்; என்னைத் தேடிவந்த அதிதி; எனக்குப் பிரியமான மித்திரன்; உம்மைப் பூஜிப்பதற்கு இந்தக் காரணங்களில் ஒன்றே போதும்; ஆகையால் உமக்கும் ஸைன்யங்களுக்கும் தகுந்தபடி, அதிதி பூஜை செய்ய விரும்புகிறேன். அளவற்ற பலத்தையும் மனத்திற்கெட்டாத வீரியத்தையும் படைத்தவர். ஆயினும் என் எண்ணத்தை நிறைவேற்றி என்னாலியன்ற உபசாரத்தை அங்கீகரிப்பீரென்று நம்புகிறேன்” என்றார்.

கௌசிகர், “ஸ்வாமி! தாங்கள் இதுவரையில் பழம் கிழங்கு வேர்களாலும், அர்க்கியம் பாத்தியம் ஆசமனீயத்தாலும் என்னை உபசரித்ததே போதும். ‘உனக்கு அதிதி பூஜை செய்ய விரும்புகிறேன்’ என்ற பிரியமான வார்த்தையே அந்த உபசாரத்தைப் பெறும் ஸந்தோஷத்தைக் கொடுத்தது. இது போகட்டும். ஸகல லோகங்களும் பூஜிக்கத் தகுந்த தாங்கள் என்னை ஒரு பொருட்டாக எண்ணி உபசரித்ததே போதும். மஹா புண்ணிய கர்மங்களின் பலனான தங்களுடைய தரிசனம் எனக்குக் கிடைத்ததைவிட நான் அதிகமாய் என்ன விரும்பப் போகிறேன். தங்களை நமஸ்கரிக்கிறேன். உத்தரவு கொடுத்தனுப்பவேண்டும். என்னையும்

தங்களுடைய நண்பனாய் நினைத்து, கிருபாகடாக்ஷத்தால் பார்க்க வேண்டும்” என்றார். அப்பொழுது மூன்று காலங்களையும் அறிந்த வஸிஷ்டர், பிறகு நேரும் விஷயங்களைப் பார்த்து விசுவாமித்திரரைப் பல தடவை நிர்ப்பந்தித்து, தன் அதிதி பூஜையைப் பெற்றுக் கொள்ளவேண்டும் என்றார். கௌசிகர் “ஸ்வாமி! தாங்கள் இவ்வளவு தூரம் சொல்லும்பொழுது நான் தடுப்பது உசிதமல்ல. தங்களுக்கு வீண் சிரமத்தைக் கொடுக்க வேண்டுமே என்ற கவலையைத் தவிர வேறு ஆக்ஷேபமில்லை. இஷ்டப்படியே ஆகட்டும்” என்றார். அப்பொழுது அந்த மஹா தேஜஸ்வி விசித்திரமான நிறமுடைய 'சுபலை' என்ற பசுவைப் பார்த்து, “பெண்ணே! சீக்கிரமாய் வா. நான் சொல்வதைக் கேள். இந்த ராஜரிஷிக்கும் இவருடைய ஸைன்யத்திற்கும் தகுந்தபடி விருந்து செய்ய விரும்புறேன். யாருக்கு எது இஷ்டமோ அந்த அன்னம் பக்யம் பானம் ரஸம் அறுசுவை பதார்த்தங்கள், கடித்துத் தின்னக்கூடிய முறுக்கு முதலியவை, குடிக்கக் கூடிய பானம் முதலியவை, நக்கிச் சாப்பிடக் கூடிய தேன் முதலியவை, உறிஞ்சக்கூடிய தயிர் முதலியவை, பல வகை வாஸனைத் திரவியங்கள், புஷ்பங்கள், பூச்சுகள், தாம்பூலம் யாவும் நினைத்தவுடன் குறைவின்றிப் பொழிய வேண்டும். விரும்பின யாவற்றையும் உடனே கொடுக்கும் சக்தியுள்ள காமதேனு அல்லவா? எனக்காக இவை யாவையும் வெகு சீக்கிரத்தில் ஸித்தம் செய்” என்றார்.

ரஸநாந்நந பாநந லேஹ்ய ஷோஷ்யை ஸம்யுதம் |
அந்நாநாம் நீசயம் ஸர்வம் ஸ்ருஜஸ்வ பரபல த்வர ||

ஸ-53: விசுவாமித்திரர் காமதேனுவை யாசித்தது

ஔவசுத்தா வஸீஷ்டேந ஸரஸா ஸத்ருஸூதந |
வீததேத காமநுக் காமாந் யஸ்ய யஸ்ய யதேதஸ்மீதம் ||

வஸிஷ்டரோ பிரஹ்மாவின் புத்திரர்; பாப லேசமற்றவர்; புண்ணியநிதி; தவத்தால் நிகரற்ற தேஜஸுள்ளவர்; மந்திரங்களுக்கு உத்பத்தி ஸ்தானம். அந்த மஹாத்மா உத்தரவு செய்தவுடன் யார் எதை விரும்பினார்களோ அதைச் சபலை உடனே எல்லையில்லாமல் பொழிந்தது. கரும்பு ரஸங்கள், தேன், பொரி, மைரேயமென்ற பானம், பானகம், அப்பம், வடை, மலை போன்ற உஷ்ணமான அன்னக் குவியல்கள், சித்ரான்னங்கள், பாயஸ வகைகள், நெய் வாய்க்கால்கள், தயிர் ஏரிகள், ருசியுள்ள ரஸவகைகள், வெல்லப் பக்ஷணங்கள், இன்னும் மனத்தால் நினைக்கக்கூடிய போஜன பதார்த்தங்களும் நினைத்தவுடன் கிடைத்தன. கௌசிகருடைய பெண்டு பிள்ளை, பந்து பரிவாரம், ஸைன்யம், மந்திரி புரோஹிதர் பிராம்மணர் ஸேனாபதி வேலைக்காரன் முதலிய அனைவரும், வஸிஷ்டருடைய உபசாரத்தாலும் விருந்தாலும் அளவற்ற ஸந்தோஷமடைந்து, வேண்டியவரையில் ஸுகல ஸுகங்களையும் அனுபவித்தார்கள். விசுவாமித்திரர் அளவற்ற ஆனந்தமடைந்து வசிஷ்டரை நமஸ்கரித்து, “ஸ்வாமி! எல்லோரும் தங்களைப் பூஜிக்கவேண்டியிருக்க, தாங்களே என்னையும் என்னைச் சேர்ந்தவர்களையும் எல்லை மீறிப் பூஜித்தீர்கள். என்னைப் போன்ற க்ஷத்திரியன் தங்களைப் போன்ற பிரஹ்மக்ஞானியால் இப்படி உபசரிக்கப்படுவது பூர்வ ஜன்ம புண்ணியபலமின்றி வேறல்ல. தங்களுடைய தபோபலத்தையும் மஹிமையையும் பார்க்கையில் ஒரு பிரார்த்தனை செய்ய விரும்புகிறேன். ஞானநிதியும் பேசும் திறமையில் நிகரற்றவருமான தங்களிடத்தில் நான் என்ன சொல்லப் போகிறேன். அநேக லக்ஷம் பசுக்களைக் கொடுக்கிறேன். இந்தச் சபலையை எனக்குக் கொடுங்கள். உத்தம பதார்த்தங்கள் அரசனிடத்தில் இருக்க வேண்டுமென்பது ராஜ தர்மமல்லவா? ஆகையால் இது என்னிடத்தில் இருப்பதே நியாயம்” என்றார்.

அப்பொழுது வஸிஷ்டர் “மஹாராஜ! பசுக்களை லக்ஷ லக்ஷமாயும் கோடி கோடியாயும் கொடுத்தாலும் சபலையைக் கொடுக்க மாட்டேன். வெள்ளியை மலை மலையாய்க் குவித்தாலும் சபலையைக் கொடுக்கமாட்டேன். பெருந்தன்மையுள்ளவனை விட்டுக் கீர்த்தி பிரிந்திருக்குமா? அப்படி, இந்தச் சபலை என்னிடத்தில் எப்பொழுதும் இருக்கும் பொருள் ஆகும். என்னை விட்டு இதைப் பிரிக்கமுடியாது. தேவதைகளுக்காகச் செய்யும் ஹவ்யங்களும், பிதிருக்களுக்காகச் செய்யும் கவ்யங்களும், காலை மாலையில் செய்யும் அக்னி ஹோத்திரமும், பிராணனைக் காப்பாற்றும் வஸ்துவும், பூதபலியும், தரிசு பூர்ண மாஸங்களில் (அமாவாஸ்யை பெளர்ணிமை) செய்யும் ஹோமங்களும் இந்தச் சபலையால் நடக்க வேண்டியவை. ஸ்வாஹாகாரம், வஷ்ட்காரமென்ற கிரியைகளும் இதனால் நடக்கின்றன. இதன் பால் தயிர் நெய் முதலியவைகளைக் குடிப்பதால் பலம், சித்த சுத்தி, புத்திக்கூர்மை, மனத்தில் சாந்தி முதலியவை உண்டாகி, வேதாங்க வித்யை கலை சாஸ்திரங்கள் ஸுலபமாய் கிடைக்கின்றன. எனக்குள்ள தனதான்யமும் செல்வமும் ஸந்தோஷ

காரணமும் இதே. இந்தக் காரணங்களாலும் உமக்குச் சொல்ல முடியாத வேறு பல காரணங்களாலும் சபலையை உமக்குக் கொடுக்க மாட்டேன்” என்றார்.

அதைக் கேட்ட விசுவாமித்திரருக்கு ஆசை அதிகரித்தது. “பதினாலாயிரம் மத யானைகளைத் தங்க அரைப்பட்டை சங்கிலி மாவட்டி அம்பாரி முதலியவைகளுடன் கொடுக்கிறேன், நான்கு வெள்ளைக் குதிரைகள் பூட்டித் தங்கச் சலங்கைகள் மதுரமாய் ஒலிக்கும் எண்ணூறு தங்க ரதங்களைக் கொடுக்கிறேன். காம்போஜம் பாஹ்லிகம் முதலிய தேசங்களிலுண்டாகி, கந்தர்வ குலத்தில் பிறந்த பதினோராயிரம் உத்தம அசுவங்களைக் கொடுக்கிறேன். நானா வர்ணங்களையுடைய நல்ல யௌவனமுள்ள கோடி பசுக்களைக் கொடுக்கிறேன். இந்த சபலையை எனக்குக் கொடுக்கவேண்டும்.” என்று பிரார்த்தித்தார். வெகு சாதூர்யமாயும் தந்திரமாயும் கௌசிகர் சொல்ல, வளிஷ்டர் “எவ்விதத்தாலும் சபலையைக் கொடுக்கமாட்டேன். ஸகல ரத்தினங்களும் தனமும் பிராணனும் எனக்கு இதே அமாவாஸ்யை பூர்ணிமை காரியங்களும் யாகயக்ஞங்களும் வைதிக லௌகிக காரியங்களும் இதனாலேயே நடக்க வேண்டும். ஏன் வீணாய் சிரமப்படுகிறீர்? நீர் கொடுக்கக்கூடியவைகளையும் உம்மால் கொடுக்க முடியாதவைகளையும் கூட நினைத்தவுடன் எல்லையில்லாமல் பொழியும் இந்த சபலையை உமக்குக் கொடுப்பேனா” என்றார்.

**அதேதாஸுலா: க்ரீயா: ஸர்வா: மம ராஜந் ந ஸம்ஹய: |
பஹுநா கீம் ப்ரஸாஹேந ந தாஸ்யே காமதோ ஹீநீம் ||**

ஸ-54: சபலை யுத்தம் செய்தது

காமதேவநம் வஸீஷ்டேயர் யதா ந த்யஜதே மநி: |
ததாஸ்ய மரபலாம்ராம விஸ்வாயித்ரேந்வ கர்ஜத ||

வஸிஷ்டர் அந்தப் பசுவைக் கொடுக்க மாட்டாரென்று அறிந்து விசுவாமித்திரர் அதைப் பலவந்தமாக இழுக்க ஆரம்பித்தார். அது அழுதுகொண்டு வெகு துக்கத்துடன், “நான் இந்த மஹரிஷிக்கு யாதொரு அபராதமும் செய்யவில்லையே. அவருக்கு என்னிடத்தில் மிகுந்த பிரீதி. எனக்கும் அவரிடத்தில் எல்லையற்ற பக்தி. ஆயினும் என்னைக் கைவிட்டுப் பிறர் அபகரிக்கும்படி ஏன் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறார்.” என்று அடிக்கடி பெருமூச்சு விட்டு, ராஜ ஸேவகர்களை மூலைக்கு மூலை உதறி அடித்து, வாயு வேகத்துடன் வஸிஷ்டருடைய பாதங்களில் விழுந்து, “ஸ்வாமி! பிரஹ்மபுத்திர! தாங்கள் என்னைக் கை விட்டீர்களோ? தள்ளி வீட்டீர்களோ? இந்தராஜ ஸேவகர்கள் என்னைப் பலாத்காரம் செய்கிறார்களே. உத்தரவு செய்யுங்கள்” என்று, மஹா மேகங்களையும் துந்துபி முதலிய வாத்தியங்களையும் போல கம்பீரமாய் கோவென்றலறிப் பிரலாபித்தது. வஸிஷ்டர் தன் உடன் பிறந்தவளைப்போல் அருமையான சபலை சோகத்தால் தவிப்பதைப் பார்த்துப் பொறுக்காமல், “பெண்ணே! உன்னைக் கைவிடவில்லை. எனக்கு நீ யாதொரு அபராதமும் செய்யவில்லை. இந்த மஹா பலவானான அரசன் பலக் கொழுப்பால் உன்னை இழுத்துக்கொண்டு போகிறார். அவருடைய அக்ஷேபஹிணி ஸைன்யமெங்கே? காட்டில் தவம் செய்யும் என் பலமெங்கே? மேலும் இவர் நம்மை ஆளும் அரசர். தபோபலத்தால் இவரைத் தண்டிப்பது நியாயமல்ல. கூத்திரிய குலத்தில் பிறந்தவர்; பூபாலர்; விசாலமான ராஜ்யத்திற்கு அதிபதி; அஸ்திர சஸ்திரபலம் பொருந்தினவர்; சதுரங்க ஸைன்யமும் உதவியாயிருக்கிறது. என்னால் என்ன முடியும்?” என்றார். சபலை அவரை வணங்கி “ஸ்வாமி! தாங்கள் பிரஹ்மபுத்திரர்; பிரம்ம ரிஷிகளுக்குள் மேலானவர்; தவத்தால் எல்லையற்ற தேஜஸுள்ளவர்; பிராம்மணருடைய தபோ பலத்திற்கு முன் கூத்திரி யனுடைய பலம் எம்மாத்திரம்? அதிலும் தங்களுடைய மஹிமையோ மனோ வாக்கிற் கெட்டாதது. தங்களைக் காட்டிலும் பலவான் யார்? விசுவாமித்திரர் மஹா வீரனே. தங்களுடைய தேஜஸை நெருங்க முடியுமோ? தங்களுடைய மந்திர பலத்தால் என் சக்தி வளர்ந்திருக்கிறது. என்னை அனுப்புங்கள், இந்த துஷ்டனுடைய பலத்தையும் கொழுப்பையும் ஒரு கணத்தில் அழிக்கிறேன்” என்றது. வஸிஷ்டர், “சத்துருக்களை ஜயிக்கும் ஸைன்யத்தை உண்டாக்கு” என்று ஆக்ஞாபித்தார்.

உடனே அது “ஹும்பா” என்று கத்திற்று. அந்தச் சபத்திலிருந்து எண்ணிறந்த பல்லவர்கள் உண்டாகி, கௌசிகருடைய ஸைன்யத்தை அவருக்கெதிரிலேயே நாசம் செய்தார்கள். அவர் அடங்காக் கோபம் கொண்டு கண் சிவந்து, ரதத்திலேறி அந்தப் பல்லவர்களை அஸ்திர சஸ்திரங்களால் கொன்றார். உடனே சபலை எண்ணிறந்த சகர்களையும் யவனர்களையும் ஸிருஷ்டித்தது. அவர்களோ மஹா பலவான்கள். தங்கத் தாமரைத் தாதுவைப் போன்ற நிறமுள்ளவர்கள். நீண்ட பட்டாக் கத்திகளுடன் தங்க நிறமுள்ள ஆடையணிந்து கொழுந்து விட்டெறியும் நெருப்பு

பஞ்சப்பொதியில் பிடித்ததுபோல் கௌசிகருடைய ஸைன்யத்தில் விழுந்து அதை எரித்தார்கள். அவர் கோபம் கொண்டு பல அஸ்திரங்களால் யவன காம்போஜ பல்லவர் களைத் துண்டுத் துண்டாய் வெட்டிச் தள்ளினார்.

**தஹாஸ்த்ராணீ மஹாதேஜா விஸ்வாமீத்ரா முமாச ஹ |
ததஸ் ததர் யவந காம்போஜா: ப்ஸவாப்சாசுனீ க்ருதா: ||**

ஸ-55: விசுவாமித்திர வஸிஷ்ட யுத்தம்

**ததஸ்தாநாநுஸாந் த்ருஷ்ட்வா வீஸ்வாமித்ராஸ்த்ரஹீதாந் |
வஸீஸ்டஸ் சோதயாமாஸ காமநுக் ஸ்ருஜ யோகத: ||**

வஸிஷ்டர் “ஹே, சபலே! உன் யோக பலத்தால் இன்னும் பல ஸைன்யங்களை உண்டாக்கு” என்றார். அது ‘ஹும்பா’ என்று கத்திற்று; அதிலிருந்து காம்போஜர்களும், மடியிலிருந்து பல்லவர்களும், குறியிலிருந்து யவனர்களும், சாணத் திலிருந்து சகர்களும் மயிர்க்கால்களிலிருந்து மிலேச்சர் களும் ஹாரீதர்களும் கிராதர்களும் உண்டானார்கள். அரசனுடைய சதுரங்க பலம் அக்ஷௌஹிணி முழுவதும் ஒரு க்ஷணத்தில் அழிந்தது. பிறகு அவருடைய நூறு புத்திரர்கள் ஆயுதங்களுடன் கோபத்தால் ஜ்வலித்துக் கொண்டு வஸிஷ்டரை எதிர்க்க ஓடிவந்தார்கள். மந்திர ஸ்வரூபியான அந்த மஹரிஷி அவர்களை “ஹும்” என்று அதட்டினார் உடனே அவர்கள் சாம்பலானார்கள். தன் புத்திரர்கள் ஒரு நிமிஷத்தில் மடிந்ததையும் சதுரங்க ஸைன்யம் அழிந்ததையும் கண்டு, அவ்வரசனுக்குச் சொல்ல முடியாத வெட்கமும் கவலையும் உண்டாயிற்று. அலை ஓய்ந்த கடலைப் போலும், விஷப்பற்கள் பிடுங்கப்பட்ட மஹா நாகத்தைப்போலும், ராகுவால் பிடிக்கப்பட்ட சூரியனைப் போலும் திடீரென்று காந்தியை இழந்தார். புத்திரர்களையும் ஸைன்யத்தையும் பறிகொடுத்து, கொழுப்பழிந்து உத்ஸாஹமற்று, மனந்தளர்ந்து, இறகொடிந்த பக்ஷியைப்போல் தீனரானார். மிகுந்திருந்த ஓர் புத்திரனிடத்தில் ராஜ்யத்தை ஒப்புவித்து, “குழந்தாய்! இதை ராஜநீதிப்படி ஜாக்கிரதையாய் ஆளக்கடவாய்” என்று கட்டளையிட்டு, தேவ கந்தர்வ கின்னர கணங்கள் வஸிக்கும் ஹிமயமலைச்சாரலில் வெகு காலம் சிவபிரானைக் குறித்துக் கடுந்தவம் செய்தார். தேவதேவரான உமாபதி, அவருடைய தவத்தால் மகிழ்ந்து, அவருடைய இஷ்டத்தை நிறைவேற்ற பிரஸன்னரானார். “மகாராஜ! எதை வேண்டித் தவம் செய்கிறீர்? கேட்ட வரங்களைக் கொடுக்கிறேன். என்ன வேண்டும்?” என்றார்.

கௌசிகர் சிவபிரானை வணங்கிக் கைகூப்பி “ஸ்வாமி! தாங்கள் என் தவத்தால் திருப்தியடைந்தால், அங்கம் உபாங்கம் உபநிஷத் ரஹஸ்யம் முதலியவைகளுடன் தனுர் வேதத்தை எனக்கு அருள வேண்டும். தேவ தானவ கந்தர்வ யக்ஷ ராக்ஷஸர்களுக்கும் மஹரிஷி களுக்கும் எந்த அஸ்திரங்கள் தெரியுமோ அவையாவும் எனக்குத் தெரிய வேண்டும்” என்று பிரார்த்தித்தார். அப்படியே ஆகட்டும் என்று சிவபிரான் அனுக்கிரஹித்து, கைலாஸத்திற்குப் போனார்.

விசுவாமித்திரர் க்ஷத்திரியர்; மேலும், அரசன்; மேலும் சிவபிரானிடத்திலிருந்து திவ்வியாஸ்திரங்களைப் பெற்றுவிட்டார். கர்வத்தால் மெய்மறந்தார். ஸமுத்ரம் பர்வகாலங்களில் பொங்குவது போல் அவருடைய வீரியம் வளர்ந்தது. வஸிஷ்டரை கொன்றுவிட்டதாகவே முடிவு செய்தார். அதிவேகத்துடன் அவருடைய ஆசிரமத்திற்குப் போய், தன் அஸ்திர பலத்தால் அதை ஒரு க்ஷணத்தில் சாம்பலாக்கினார். அவர் வருவதைக் கண்டு அங்கிருந்த முனிவர்களும் வஸிஷ்டருடைய சிஷ்யர்களும் மிருகங்களும் பக்ஷிகளும் பயத்தால் நடுங்க மூலைக்கு மூலை சிதறி ஓடினதால், அந்தப் புண்ணிய ஸ்தலம் ஒரு கணத்தில்

சப்தமின்றி பிராணி ஸஞ்சாரமில்லாமல் பாலவனம் போலாயிற்று. “நீங்கள் சிறிதேனும் பயப்படவேண்டாம். சூரியன் பனியை நாசம் செய்வதுபோல் இந்த காதி புத்திரனை இப்பொழுதே கொல்லுறேன்” என்று வஸிஷ்டர் எவ்வளவு தடுத்தும் அவர்கள் நிற்கவில்லை. அந்த ரிஷிக்குக் கோபமுண்டாயிற்று. “மூடா! வெகு காலமாய் எண்ணிறந்த ஸாதுக்களுக்கு இருப்பிடமான இந்தப் புண்ணியாசிரமத்தை அழித்தாயல்லவா? உன் கெட்ட நடத்தை உன்னையே கொல்லும்” என்று யமதண்டம் போன்றதும் புகையற்றுக் கொழுந்து விட்டெரியும் காலாக்னியை போல் ஜ்வலிப்பதுமான தமது பிரஹ்ம தண்டத்தைக் கையிலெடுத்தார்.

**இத்யுக்த்வா பரமக்ருத்ஹீதா தண்டமுத்யம்ய ஸத்வர: |
வீஜாமயீவ காஸாக்நிம் யமதண்ட மீவாபரம் ||**

ஸ-56: விசுவாமித்திரர் தோற்றது

ஔவசுக்மேதா வஸீஜ்மேந விஸ்வாமித்மேரா மஹாபல: |
சுக்மேநய மஸ்த்ர முத்ஷேய்ய தீஜ்ம தீஜ்மேதி சாப்ரவீத்||

அதைக்கேட்டு விசுவாமித்திரர் ஆக்னேயா ஸ்திரத்தை எடுத்து, “ஓய் வஸிஷ்டரே! ஓடாதேயும், நில்லும் நில்லும்” என்று அதட்டினார். அந்த ரிஷி பிரஹ்ம தண்டத்தை உயரத்துக்கி வெகு கோபத்துடன் “கூத்திரியப்பதரே! நான் ஓடவில்லை! இதோ நிற்கிறேன். உன் பலத்தை ஒளிக்காமல் காட்டு. உன் கொழுப்பையும் நீ பெற்ற அஸ்திரங்களின் சக்தியையும் இதோ நாசம் செய்கிறேன். உன் கூத்திரிய பலமெங்கே? மஹா தபஸால் ஸம்பாதிக்கப்பட்ட என் பிரஹ்ம பலமெங்கே? அதன் மஹிமையை இப்பொழுது நீ அறிவாய்” என்று, நீர்த்தாரைகள் நெருப்பை அணைப்பதுபோல், ஆக்னேயாஸ்திரத்தை பிரஹ்மதண்டத்தால் நாசம் செய்தார். பிறகு வாருணம் ரௌத்ரம் ஐந்திரம் பாசுபதம் ஐஷீகம் மானவம் மோஹனம் காந்தர்வம் ஸ்வாபனம் ஜ்ஞும்பணம் மாதனம் ஸந்தாபனம் விலாபனம் சோஷணம் தாருணம் வஜ்ரம் பிரஹ்மபாசம் காலபாசம் வருணபாசம் பைநாகம் நீரிடி நெருப்பிடி தண்டம் பைசாசம் கிரௌஞ்சம் தர்மசக்ரம் காலசக்ரம் விஷ்ணுசக்ரம் வாயவ்யம் மதனம் ஹயசிரஸ் இரண்டு வித சக்திகள் கங்காளம் முஸலம் வைத்யாதரம் காலம் த்ரிசூலம்காபாலம் கங்கணம் முதலிய பல அஸ்திரங்களை விசுவாமித்திரர் வஸிஷ்டர் மேல் பொழிந்தார். அவை யாவையும் அந்த பிரஹ்மபுத்திரர் தன் பிரஹ்மதண்டத்தால் விழுங்கினார். அவைகளால் அவருக்கு யாதொரு கெடுதியும் நேராததைக் கண்டு ஸகல பிராணிகளும் ஆச்சரியமடைந்தன.

அவை பயனற்றதைக் கண்டு கௌசிகர் பிரஹ்மாஸ்திரத்தை பிரயோகித்தார். அக்னி முதலிய தேவர்களும் தேவரிஷிகளும் கந்தர்வர்களும் அப்ஸரஸ்களும் உரக்களும், மூவுலகிலுள்ள ஸகல ஜந்துக்களும், “ஐயோ பிரஹ்மாஸ்திரத்தை பிரயோகிக்கிறாரே! வஸிஷ்டருக்கு என்ன கதி நேருமோ” என்று பயந்து திகைத்தன. பிரஹ்மவித்யையை அப்யஸித்ததாலுண்டான நிகரற்ற தேஜஸால் நிறைந்த அந்த பிரஹ்மதண்டம், விசுவாமித்திரருடைய மஹா கோரமான பிரஹ்மாஸ்திரத்தையும் விழுங்கிற்று. அப்பொழுது வஸிஷ்டருடைய ரூபத்தைப் பார்த்து மூவுலகிலுள்ள பிராணிகள் பயந்து நடுங்கின. மயிர்க்கால்களிலிருந்து சூரிய கிரகணங்களைப் போன்ற நெருப்புப் பொறிகள் புகையின்றி சுற்றிலும் விழுந்தன. அவருடைய பிரஹ்மதண்டம், பிரஹ்மாஸ்திரத்தின் சக்தியை விழுங்கினதால், யமதண்டதைப்போலும், புகையற்ற காலாக்கனியைப் போலும் பிரகாசித்தது.

அப்பொழுது முனிகணங்கள் மந்த்ரநீதியான வஸிஷ்டரைக் கொண்டாடி, “பிரஹ்மரிஷியே! தங்களுடைய பலம் வீணாகுமோ? கௌசிகரால் விடப்பட்ட பிரஹ்மாஸ்திரத்தின் தேஜஸைத் தங்களுடைய மஹிமையால் அடக்கவேண்டும். விசுவாமித்திரர் மஹா தபஸ்வியானாலும் தங்களால் ஜயிக்கப்பட்டார். இந்த அஸ்திரங்களின் உஷ்ணத்தால் லோகங்கள் தபிக்கின்றன; கிருபை செய்யுங்கள். பிராணிகளுக்கு உபத்திரவமில்லாமல் காப்பாற்றுங்கள்” என்று வேண்டினார்கள்.

வஸிஷ்டரும் தன் கோபத்தைத் தணித்துக்கொண்டார். கௌசிகர் தோல்வியடைந்து வெட்கத்தாலும் வருத்தத்தாலும் பெருமூச்செறிந்து, “க்ஷத்திரிய பலத்தைச் சுடவேண்டும். பிரஹ்ம தேஜஸின் பலமே பலம், என்ன ஆச்சரியம்! வெகுகாலமாகக் கடும் தவம் செய்து சங்கரனை ஆராதித்து அவரிடமிருந்து பெற்ற திவ்வியாஸ்திரங்களை இந்தப் பிராஹ்மணன், கேவலம் தபஸ்வி, ஓர்பிரஹ்ம தண்டத்தால் க்ஷணத்தில் அழித்து விட்டாரே! க்ஷத்திரியனுக்குரிய காமக்குரோதங்களை விட்டு கடுந்தவம் செய்து வஸிஷ்டரைப்போல் பிராஹ்மணனாகி பிரஹ்மரிஷி பதவியை அடைய வேண்டும்” என்று பிரதிக்ஞை செய்தார்.

ததேததத் ஸமலேக்ஷயாமூம் ப்ரஸந்நநந்த்ரீய மாநஸ: |
தபோ மஹத் ஸமாஸ்தாஸ்யே யத்வை ப்ரஹ்மத்வ காரணம் ||

ஸ-57: திரிசங்கு

**தத: ஸந்தப்த ஐருதய: ஸ்மரந் நிக்ரஹ மாத்மந: |
வீநிபர்வஸ்ய வீநிபர்வஸ்ய க்ருதவைரோ மஹாத்மநா ||**

இப்படி வஸிஷ்டரால் தனக்கு நேர்ந்த அவமானத்தை நினைத்து நினைத்து மனம்கொதித்து அடிக்கடி, பெருமூச்சு விட்டு, கௌசிகர் அந்த பிரஹ்மக்ஞானியிடத்தில் எல்லையற்ற துவேஷமடைந்தார். தன் மனைவியுடன் தெற்கே சென்று, இந்திரியங்களை அடக்கி, கிழங்கு வேர் பழங்களையே புஜித்துக்கொண்டு கடுந்தவம் செய்தார். பிறகு அவருக்கு ஹவிஷ்யந்தன், மதுஷ்யந்தன், த்ருடநேத்ரன், மஹாரதனென்ற அநேக புத்திரர்கள் பிறந்தார்கள். அவர்கள் ஸத்தியத்திலும், தர்மத்திலும் மனம் நாடினவர்கள். இப்படிக்காமக்குரோதங்களை முற்றிலும் விலக்காமல் செய்த தவம் பூர்ணமாய் பலிக்கவில்லை. ஆயிரம் வருஷங்களுக்குப் பிறகு பிரஹ்மா அங்கே வந்து, “குசிகபுத்திர! உன் தவத்தால் ராஜரிஷிகள் அடையும் லோகங்களை ஸம்பாதித்தபடியால் உன்னை ராஜரிஷியாக அங்கீகரிக்கிறேன்” என்று மதுரமாய் அனுகரஹித்து தேவர்களுடன் பிரஹ்மலோகம் போனார்.

விசுவாமித்திரர் வெட்கத்தால் தலைகுனிந்து அளவற்ற துக்கத்தால் நொந்து தீனமாய், ‘நான் செய்த தவமோ வெகு கோரமானது; அப்படியும் ராஜரிஷி பதவி கிடைத்ததேயொழிய நான் விரும்பிய பிரஹ்மரிஷி பதவி கிடைக்கவில்லையே! இதுவரையில் செய்ததவம் பயனற்றதென்றே சொல்லலாம்’ என்று நிச்சயித்து, முன்னைவிடக் கடும் பிரயத்னங்களைச் செய்து அதிகோரமான தவத்தை அனுஷ்டித்தார்.

அக்காலத்தில் இக்ஷ்வாகு வம்சத்தில் வந்த திரிசங்கு அயோத்தியையில் ஆண்டான். அவன் ஸத்தியம் தவறாதவன்; இந்திரியங்களை அடக்கினவன்; தான் யாகம் செய்து அந்தச் சரீரத்துடன் ஸ்வர்க்கத்திற்குப் போகவேண்டுமென்ற எண்ணம் அவனுக்கு உண்டாயிற்று. தன் குல குருவான வஸிஷ்டரிடத்தில் அதைத் தெரிவிக்க, அவர் “குழந்தாய்! இதைச் செய்விக்க என்னால் முடியும். பலர் இவ்வழியால் ஸ்வர்க்க மடைந்திருக்கிறார்கள். மனித சரீரத்துடன் ஸ்வர்க்கத்திற்குப் போகிறானென்று சுருதி சொல்லுகிறது. ஆனால் சென்ற கல்பங்களில் நடந்த விருத்தாந்தத்தை ஆலோசித்துப் பார்க்கும் பொழுது இவ்விதமான கர்மபலன் உனக்குக் கிடைக்காது. ஆகையால் இதைப்பற்றி நீ முயற்சி செய்யவேண்டாம்” என்றார்.

அவ்வரசன் அதைக் கேட்டு தெற்கே சென்று வஸிஷ்ட புத்திரர்கள் அக்னியைப் போல் ஜ்வலித்துக்கொண்டு தவம் செய்யுமிடத்திற்கு வந்தான். தன் குரு புத்திரர்களை நமஸ்கரித்துப் புஜித்து, வஸிஷ்டரால் தான் தடுக்கப்பட்டதை நினைத்து வெட்கத்தால் சற்றுத் தலை குனிந்து அந்த மஹாத்மாக்களைக் கைகூப்பி வணங்கி, “எல்லோரும் சரணமடையத் தகுந்த தங்களைச் சரணமடைகிறேன். என்னை ரக்ஷியுங்கள். உங்கள் பிதா என் குருவாக இருந்தும் அவரை நான் சரணமடைந்தும் அவர் என்னை அங்கீகரிக்கவில்லை. மனுஷ்ய

சரீரத்துடன் ஸ்வர்க்கம் போக ஒரு மஹா யக்ஞத்தைச் செய்ய விரும்புகிறேன். தாங்கள் அனுமதி கொடுத்து நடப்பித்து என்னை அனுக்ரஹிக்க வேண்டும். தாங்கள் பிராஹ்மணோத்தமர்கள். உத்தமமான தவம் செய்கிறவர்கள். குரு புத்திரர்கள் உங்களெல்லோரையும் அடிபணிந்து தலைவணங்கி வேண்டுகிறேன். குருவால் தடுக்கப்பட்ட எனக்குக் குரு புத்திரர்களைத் தவிர வேறு கதியில்லை. இக்ஷ்வாகு வம்சத்தரசர்களுக்கு புரோஹிதரான வஸிஷ்டரே பரகதி. அரசர்களுக்கு எவ்வித ஆபத்து நேர்ந்தாலும் தீர்த்து வைப்பார். எதைக் கோரினாலும் அதை அனுக்கிரஹிப்பார். அவர் என்னை ரக்ஷிக்காவிட்டால் அதற்கடுத்த தாங்களே எனக்குப் பரதெய்வம்” என்றான்.

**புரோதஸஸ்து வீத்வாம்ஸ : தாரயந்தீ ஸதா ந்ருபாந் |
தஸ்மா தநந்தரம் ஸர்வே பவந்தோ தை வதம் மம ||**

ஸ-58: திரிசங்கு (தொடர்ச்சி)

ததஸ் த்ரீபாங்கோர் வசநம் ப்ருத்வா க்ரேத ஸமந்விதம் |
ரீஷிபுத்ர பாதம் ராம ராஜாந மீத ம்ரவீத் ||

அதைக் கேட்ட வஸிஷ்ட புத்திரர்கள் அடங்காக் கோபம் கொண்டு, “அடே, துர்புத்தி பிடித்தவனே! எங்கள் பிதா ஸத்தியம் தவறாதவர். அவர் ஒரு விஷயத்தைச் செய்யக்கூடாதென்றால் அது எக்காலத்திலும் நடக்குமா? ஸத்தியமே அவருடைய வார்த்தையாய் விளங்குகிறது. அதற்குக் கட்டுப்படாமல் அவரைக் கை வீட்டு வேறு கிளையைப் பற்றத் துணிந்தாயோ? இங்ஙவாகு வம்சத்தரசர்கள் யாவர்க்கும் புரோஹிதரான வஸிஷ்டரே பரம குரு என்றும் பரகதி என்றும் நீயே சொல்லிவிட்டு, அந்த மஹாத்மாவின் வார்த்தையை மீற்த்துணிந்தாயல்லவா? எவனாவது ஸ்வப்பனத்திலும் அப்படிச் செய்ய முடியுமா? பிரஹ்மபுத்திரரான வஸிஷ்ட பகவான் முடியாதென்ற பாகத்தை அவருடைய புத்திரர்களும் சிஷ்யர்களுமான நாங்கள் மாத்திரம் செய்யமுடியுமா? நீ ராஜ சிரேஷ்டனென்று பெயர்பெற்றும் ஒன்றும் தெரியாத மூடன். உன் குருவையே மறுபடியும் சரணமடை. மூவுலகத்திலுள்ள எவனுக்கும் எந்தப் பதவியும் கிடைக்கும்படி யாகம் செய்விக்க அவருக்கே திறமையுண்டு. அவருக்கு விரோதமாக இந்த யாகத்தைச் செய்வித்து அவரை அவமானம் செய்ய எங்களுக்குச் சக்தியுண்டென்று எண்ணினாயோ? அந்தக் காரியத்திற்கு எங்களைத் தவிர வேறு மனுஷ்யர்கள் கிடைக்க வில்லையோ? போ” என்றார்கள்.

இப்படி அவர்கள் கடுங்கோபத்துடன் சொல்லக்கேட்டு, திரிசங்கு, சற்றும் கலங்காமல் “என் குலகுரு என்னைக் கைவிட்டார். ரிஷிபுத்திரர்களான நீங்களும் கை விட்டீர்கள். ஆனால் இதற்காக என் எண்ணத்தை நிறைவேற்றாமல் விடுவதில்லை. வேறு யாரையாவது சரணமடைந்து என் காரியத்தை முடித்துக் கொள்ளுகிறேன். தபஸின் மஹிமையாலும் பலத்தாலும் இப்படி நீங்கள் சொல்லுவது உங்களுக்குத் தகும். போய்வருகிறேன். உங்களுக்கு ஸகல மங்களங்களும் உண்டாகட்டும்” என்று அங்கிருந்து புறப்பட்டான். வஸிஷ்ட புத்திரர்கள் அந்தக் கோரமான வார்த்தையைக் கேட்டு ஆச்சரியத்தால் மெய்மறந்தார்கள். தபோநிதியும் பிரஹ்ம புத்திரரும் மஹரிஷியும் ஞானத்திலும் சக்தியிலும் நிகரற்ற வருமான வஸிஷ்ட பகவானைக் குல குருவாயடைந்து, அவரை வேண்டாமென்று தள்ளிவிட்டு, வேறோருவரைச் சரணமடையப் போவதென்ற வார்த்தையே அவர்களுக்கு மஹாகோரமாய்த் தோன்றிற்று, “அடே, துஷ்டா! சண்டாளனாகக் கடவாய்” என்று கடுங்கோபத்துடன் சபித்தார்கள். “இந்தப் பாபியைப் பார்த்தாலும் நமக்குப் பயமுண்டென்று பயந்து தங்களுடைய ஆசிரமங்களில் புகுந்தார்கள்.

அன்று ராத்திரி முடிந்தவுடன் திரிசங்கு சண்டாளனானான். தங்க வர்ணமுள்ள அவனுடைய சரீர காந்தி அழிந்து கறுத்த நிறம் வந்தது. அவயவங்கள் பார்க்க விகாரமாயின; தலைமயிர் குறுகிப் பருத்து அலங்கோலமாயிற்று. அவன் தரித்த பீதாம்பரம் சண்டாளர்கள் உடுக்கும் கறுத்த வஸ்திரமாயிற்று. பிணங்களுக்குப்

போடும் மாலைகள் கழுத்தில் தொங்க பிணங்களை எரித்த சாம் பல் நிறமுள்ள பூச்சுகள் தேகத்தில் காணப்பட்டன. கிரீட குண்டல ஹார கேயூர மணிமகுடம் முதலிய ஆபரணங்கள் யாவும் சண்டாளர்கள் அணியும் இரும்பு ஆபரணங்களாயின. மாப்பில் பிரகாசித்த யக்ஞோபவீதம் தோல் வாராயிற்று. அவனுடன் வந்த மந்திரிகளும் பரிவாரங்களும் நகரத்து ஜனங்களும் அந்தச் சண்டாள ரூபத்தைக் கண்டு ஓடிவிட்டார்கள். திரிசங்கு ஒண்டியாய் துக்கத்தால் நொந்து, வெட்கத்தால் மனம் குன்றி, ஊண் உறக்க மற்று, இரவும் பகலும் திரிந்தான்; ஆனால் அவனுடைய மனோ தைரியம் மாத்திரம் குறையவில்லை.

முடிவில் விசுவாமித்திரர் கடுந்தவம் செய்து கொண்டிருக்கும் இடத்திற்குப் போனான். அவனைக் கண்டவுடன் அவருக்கு எல்லையற்ற இரக்க முண்டாயிற்று. ‘ஐயோ! இவன் நம்மைப்போன்ற அரச எல்லவா? ராஜ்யத்தையும் ஐசுவரியத்தையும் போக போக்கியங்களையும் இழந்தான். வர்ணாசிரமபதவியையும் தேஜஸையும் இழந்தான். இஹத்திலும் பரத்திலும் பரம மங்களத்தைக் கொடுக்கும் ஸாதனங்களையும் இழந்தான். சண்டாளனாய்க் கோர ரூபத்துடன் இப்படித் திரிகிறான்’ என்று மனமுருக, பரம தார்மிகரானதால் “ராஜபுத்திர! நீ அயோத்தியாதிபதியான திரிசங்கு வல்லவா? மஹா பலவானல்லவா? யாருடைய சாபத்தால் உனக்கு இந்தக் கோரமான சண்டாளத்தன்மை வந்தது? நீ இங்கே வந்த காரியமென்ன?” என்றார்.

திரிசங்கு அவரை நமஸ்கரித்துக் கைகூப்பி வணக்கத்துடன் வெகு சாதாரியமாய் “ஸ்வாமி! என் குல குருவான வஸிஷ்டரும் என்னைக் கைவிட்டார். அவருடைய புத்திரர்களும் என்னைக் கை விட்டார்கள். குருக்களைத் தேடி அடைவதும் சுச்ருஷை செய்வதும் உபாஸிப்பதும் எதற்கு? நம்மை ஆபத்துக்களும் அபாயங்களும் வராமல் காப்பாற்றி நமக்குக் க்ஷேமத்தைக் கொடுப்பார்களென்ற எண்ணத்தாலல்லவா? அப்படி என் குருவும் குரு புத்திரர்களும் என்னை அனுக்ரஹிக்கவில்லை. அதுவுமன்றி இந்தக் கோரமான கதியை அடையும்படி சபித்தார்கள். ஸ்வாமி! இந்த மனுஷ்ய சரீரத்துடன் ஸ்வர்க்கத்தை அடைய விரும்புகிறேன். நூறு யாகங்களைச் செய்திருக்கிறேன். அப்படியும் இந்தப் பயன் எனக்குக் கிடைக்கவில்லை. வஸிஷ்ட பகவான் என்னைக் கைவிட யாதொரு பாபத்தையும் நான் செய்யவில்லை. எண்ணிறந்த யாகங்களைச் செய்தாலும், அவையாவும் பொய் சொன்னால் அழியுமென்று நியாயமுண்டு. அப்படி அதுவரையில் நான் ஒரு பொய்கூடச் சொல்லவில்லை; சொல்லப்போவதுமில்லை. நான் அனுஷ்டிக்கும் க்ஷத்திரிய தர்மத்தை ஸாக்ஷியாகக் கொண்டு பிரமாணம் செய்கிறேன். இந்தக் கஷ்டத்திலும் இன்னும் அதிக கஷ்டங்கள் நேர்ந்தாலும் பொய் சொல்லமாட்டேன். யக்ஞங்கள் யாவையும் செய்திருக்கிறேன். குடிகளைத் தர்மம் தவறாமல் ஆண்டிருக்கிறேன். பணிவிடையாலும் நற்குணங்களாலும் ஆசாரத்தாலும் மஹாத்மாக்களையும் பெரியோர்களையும் குருக்களையும் ஸந்தோஷப்படுத்தியிருக்கிறேன்.

நான் தர்மத்திலேயே புத்தியைச் செலுத்தினவன். இந்த யக்ஞத்தைச் செய்யவேண்டுமென்று முயலுகிறேன். ஆனால் என் குருவுக்கு என்னிடத்தில்

கிருபையில்லை. என்ன செய்வேன்? இந்த ஜன்மத்தில் செய்யும் தர்மானுஷ்டானமான புருஷப் பிரயத்தனங்கள் வீணென்றும், முன் ஜன்மங்களில் செய்த கர்மக் குவியலிலிருந்து, இப்பொழுது அனுபவிக்க எடுக்கப்பட்ட பிராரப்தமென்று சொல்லப்படும் தெய்வமே அவைகளைக் காட்டிலும் பெரிதென்றும் ஸுக துக்கங்களை நமக்குக் கொடுக்கக்கூடியதென்றும் நன்றாயறிந்தேன். தெய்வமே மற்ற எதையும் அடக்கிவிடும். தெய்வத்தைத் தவிர வேறு கதியில்லை. சொல்ல முடியாத துக்கத்தால் தவிக்கிறேன். என் யத்தினங்களைக் கெடுத்தது தெய்வமே. அதையே எனக்கு அனுகூலமாக இருக்கச்செய்ய வேண்டும். ‘ஒரு வேளை வஸிஷ்டரே வந்து உன்னை அழைத்தால் என்ன செய்வாய்’ என்றால், தங்களைச் சரணமடைந்த பிறகு வஸிஷ்டர் வந்து என் மனோரதங்கள் யாவையும் நிறைவேற்றுவதாய் பிரதிக்ஞை செய்து அழைத்தாலும், அவருடைய பிதாவான பிரஹ்ம தேவர் வந்து அழைத்தாலும் போகமாட்டேன். தங்களுடைய பாதங்களே எனக்குக் கதி. வேறொருவரைச் சரணமடைய மாட்டேன். தங்களுடைய கிருபா மஹிமையால் தெய்வம் எனக்கு அனுகூலமாவது நிச்சயம். தங்களுடைய புருஷப் பிரயத்தனத்தால் தெய்வ பலத்தை ஐயிக்க வேண்டும்” என்று பிரார்த்தித்தான்.

**நாந்யாம் கதீம் கம்ஜ்யாம் நாந்ய: ஸரண மஸ்தீ ம |
தைவம் புருஷகாரண நிவர்தயீது மர்ஷஸீ ||**

ஸ-59: திரிசங்கு (தொடர்ச்சி)

**உத்த வாக்யம் து ராஜாநம் க்ருபயா ருபீகாத்மஜ: |
அப்ரவீந் மநுரம் வாக்யம் ஸாக்ஷாச் சண்டால ரூபீணம் ||**

இஷ்வாகு வம்சத்தரசனான திரிசங்கு சண்டாளனாகி, தன்னைச் சரணமடைந்து பிரார்த்தித்ததைப் பார்த்துக் கௌசிகர், ‘என் ஸைன்யங்களையும், புத்திரர்களையும் அழித்து, பரம்சிவனிடத்திலிருந்து நான் பெற்ற திவ்யாஸ்திரங்களை வீணாக்க, எல்லோரும் பார்த்துக் கொண்டிருக்க என்னை அவமானம் செய்த அந்த வஸிஷ்டரே, என் இனத்தானான இந்த திரிசங்குவையும் சபித்து, கோரமான கதியை அடையச் செய்திருக்கிறார். இவனைக் கைவிடக்கூடாது. இவனுடைய எண்ணத்தை நிறைவேற்றி, இவனை அங்கீகரித்து ரக்ஷித்தால் அதெல்லாம் வஸிஷ்டருக்குச் செய்த கெடுதியே ஆகும். அவரால் செய்யமுடியாத யாகத்தைச் செய்து சரீரத்துடன் இவனை ஸ்வர்க்கத்திற்கு அனுப்பினால், அதைவிட அவருக்கு அவமானமென்ன? கூத்திரிய பலத்தைக் காட்டிலும் பிராம்மண பலமே மேலென்று பெருமை பேசின அந்த வஸிஷ்டருடைய பலத்தைவிட கூத்திரியனான என் பலமே மேலென்று காட்டுகிறேன். இதைவிட நல்ல ஸமயம் கிடைக்காது’ என்று நிச்சயித்து, “ராஜசிரேஷ்ட! இஷ்வாகு குல சக்கரவர்த்தியே! க்ஷேமமாய் வந்தாயா? நீ பரம தார்மிகனென்று எனக்குத் தெரியுமே. உன்னை ரக்ஷித்தேன். பயப்படாதே, புண்யாத்மாக்களான ஸகலரிஷிகளையும் இங்கே வருவிக்கிறேன். உத்தேசித்த யாகத்தைச் செய்ய அவர்கள் உதவியாக இருப்பார்கள். வஸிஷ்டருடைய சாபத்தால் ஏற்பட்ட இந்தச் சண்டாள ரூபத்தை பிரஹ்மாவும் மாற்ற முடியாது. ஆனால் நீ சண்டாளனாய்ப் பிறக்கவில்லை. என் தபோ மஹிமையாவையும் உபயோகித்து ஒரு யாகம்செய்து உன்னை இந்தச் சரீரத்துடன் ஸ்வர்க்கத்திற்கு அனுப்புகிறேன். அந்த உத்தம பதவி உன் கையில் கிடைத்ததென்றே எண்ணுகிறேன். குசிக வம்சத்தில் பிறந்த என்னை நீ சரணமடைந்ததே போதும்” என்றார்.

பிறகு பரம தர்மவான்களான தன் புத்திரர்களை அழைத்து, யாக ஸாமக்ரிகளை ஸித்தம் செய்யச் சொன்னார். “லோகத்திலுள்ள ஸகல ரிஷிகளையும் அவர்களுடைய சிஷ்யர்களையும் மித்திரர்களையும் ரித்விக்குகளையும் வேதசாஸ்திர நிபுணர்களையும் என் கட்டளையைத் தெரிவித்து அழைத்து வாருங்கள். யாராவது என் வார்த்தையை அலக்ஷ்யம் செய்து ‘சண்டாளனுக்கு யாகம் செய்விக்கிறான்’ என்று என்னை நிந்தித்தால் அதையும் மறைக்காமல் முழுவதும் எனக்குச் சொல்ல வேண்டும்” என்று வேலைக்காரர்களுக்கு உத்தரவிட்டார்.

அவர்கள் அப்படியே பல திக்குகளிலும் சென்று அவருடைய ஆக்ஷேபையைத் தெரிவித்தார்கள். பிரஹ்ம ஞானிகளும் வைதிகர்களும் பல தேசங்களிலிருந்து வந்தார்கள். கௌசிகருடைய வேலைக்காரர்கள் திரும்பி வந்து “ஸ்வாமி! தங்களுடைய உத்தரவால் பிராம்மணோத்தமர்கள் பல தேசங்களிலிருந்து வருகிறார்கள். மஹோதயரும் வஸிஷ்ட புத்திரர்களும் மாத்திரம் கோபத்தால் மனம் கலங்க, கண்கள் சிவக்க, வார்த்தை குளற ‘யாகம் செய்விக்க பிராம்மணனுக்கே

அதிகாரம். க்ஷத்திரியனான கௌசிகன் யாகம் செய்விக்கப் போகிறானோ? சண்டாளர்களுக்கு யாகம் செய்ய அதிகாரமுண்டோ? வஸிஷ்ட சாபத்தால் சண்டாளனான திரிசங்கு யாகம் செய்யப் போகிறானோ? சண்டாளனுக்கு க்ஷத்திரியன் செய்விக்கும் யாகத்தில் இந்திராதி தேவதைகள் வந்து ஹவிர்ப்பாகங்களை வாங்கப் போகிறார்களோ? அந்த யாகசேஷத்தை ரிஷிகள் புஜிக்கப் போகிறார்களோ? சண்டாளனால் அசுத்தமானவைகளைப் புஜிக்கும் பிராம்மணர்கள், தவத்திலும் மஹிமையிலும் எவ்வளவு உயர்ந்தவர்களானாலும், கௌசிகன் அவர்களை எவ்வளவு ரக்ஷித்தாலும், நல்ல கதி அடைவதைப் பார்ப்போம்' என்று வெகு நிஷ்டீரமாகச் சொன்னார்கள்” என்றார்கள்.

கௌசிகர் அதைக் கேட்டுக் கோபத்தை அடக்க முடியாமல் நெருப்புப் பொறிகள் கண்களிலிருந்து பறக்க, “நான் தோஷமற்றவன்; உக்ரமாக தவம் செய்து கொண்டிருக்கிறேன். அதன் மஹிமையால் சண்டாளனுக்கு யாகம் செய்வித்த தோஷமும் அழியும் என்ற நியாயத்தை அறிந்தும், இப்படி என்னைத் தூஷித்த வஸிஷ்ட புத்திரர்கள் இப்பொழுதே காலபாசத்தால் கட்டுண்டு யமலோகம் போகட்டும்; எரிந்து சாம்பலாகட்டும். இதில் ஸந்தேகமில்லை. ஏழு நூறு ஜன்மங்கள் வரையில் பிணங்களையும் நாயின் மாம்ஸத்தையும் தின்றுகொண்டு, இரக்கமறியாமல், முஷ்டிக (தொம்ப) ஜாதியில் பிறக்கட்டும். விகாரமான பேச்சும் ரூபமும் செய்கையும் பொருந்தி, ஓரிடத்தில் தங்காமல் எங்கும் அலையட்டும். தூஷிக்கத் தகாத என்னைத் தூஷித்த மஹோதயனென்ற தூர்ப்புத்தி பிடித்தவன். எல்லோராலும் தூஷிக்கப்பட்டு நிஷாதனாகட்டும். பிராணிகளைக் தயவின்றிப் பலவந்தமாகக் கொன்று தின்று வெகு காலம் வரையில் நீசனாயிருக்கட்டும்” என்று ஸகல ரிஷிகளும் கேட்டுக் கொண்டிருக்கையில் கோரமாய்ச் சபித்தார்.

ஔதாவ ஶுக்த்வா வசநம் விஸ்வாயத்ரோ மஹாதபா: |

வீரராம மஹாதேஜா: ரீஷீமத்யே மஹாபுந: ||

ஸ-60: திரிசங்கு (தொடர்ச்சி)

தபோ பல ஐதாந் க்ருத்வா வாஸீஷ்டாந் ஸமஹோதயாந் |
ரீஜீமத்யே மஹாதேஜா: லிபர்வாய் த்ரோப் யபாஜத ||

தன் தபோபலத்தால் வஸிஷ்ட புத்திரர்களையும் மஹோதயரையும் கெடுத்துக் கௌசிகர், “ரிஷிகளே! இவன் இஷ்வாகு வம்சத்தரசன்; திரிசங்கு என்று பிரஸித்திபெற்றவன்; மஹா தர்மாத்மா; ஏராளமாக தானம் கொடுத்தவன்; மேலும் என்னைச் சரணமடைந்தவன், இந்தச் சரீரத்துடன் ஸ்வர்க்கம் போக ஒரு யாகத்தைச் செய்ய விரும்புகிறான். அப்படியே செய்விப்பதாய் வாக்களித்தேன். என் பிரதிக்கை வீணாகாமல், நாமெல்லோரும் இந்த யாகத்தைச் செய்து இவனைச் சரீரத்துடன் ஸ்வர்க்கத்திற்கு அனுப்புவோம்” என்றார். மஹரிஷிகள் ஒன்றுசுடி ஆலோசித்தார்கள். தர்மத்தை நன்றாயறிந்தவர்களாகையால், “குசிகவம்சத்தில் பிறந்த இந்த விசுவாமித்திரர் கடும்கோபி; இவர் சொல்வதைத் தவறாமல் நாம் நடத்தவேண்டியது அவசியம். கொழுந்து விட்பெரியும் அக்னியைப் போல் தேஜஸால் ஜ்வலிக்கிறார். கோபம் கொண்டால் நம்மைச் சரிப்பார். ஆகையால் இந்த இஷ்வாகு வம்சத்தரசன் கௌசிகருடைய தபோபலத்தால் மனுஷ்ய சரீரத்துடன் ஸ்வர்க்கத்தை அடைய ஒரு யாகத்தைச் செய்ய ஆரம்பிப்போம். அதில் நித்விக்குகளாக இருக்கவேண்டிய ஒவ்வொருவரும் உங்களுடைய வேலையை வெகு ஜாக்கிரதையாகச் செய்யுங்கள்” என்று எச்சரித்துக் கொண்டார்கள்.

யாகம் விதிப்படி நடந்தது. அதில் கௌசிகர் அத்வர்யு நித்விக்குகள் கல்பஸூத்திரவிதி தவறாமல் மந்திரங்களைச் சொல்லி அந்தந்தக் கிரியைகளைச் செய்தார்கள். பிறகு கௌசிகர் இந்திராதி தேவதைகளை அழைத்து, ஹவிர்ப்பாகங்களைப் பெற்றுக்கொள்ளும்படி பிரார்த்தித்தார். “அதிகார மில்லாதவன் நியாய விரோதமாய்ச் செய்யும் கிரியைகள் செய்யப்படாதவை” என்ற விதிப்படி தேவதைகள் அவருடைய வார்த்தையை லக்ஷ்யம் செய்யவில்லை; வரவில்லை. மஹா தபஸ்வியான காதிபுத்திரர் கடும்கோபம் கொண்டு கையிலிருந்து ஸ்ருவத்தைத் தூக்கி “திரிசங்குவே! உன்னை இந்த மனுஷ்ய சரீரத்துடன் தேவதைகள் வஸிக்கும் ஸ்வர்க்கத்திற்கு அனுப்புவதற்குச் செய்த யாகம் தேவதைகளின் பிடிவாதத்தாலும் இறுமாப்பாலும் நிறைவேற வில்லை. போகட்டும். இதுவரையில் கடும்தவம் செய்து, நான் ஸம்பாதித்த வீரியத்தைப்பார். மனுஷ்ய சரீரத்துடன் ஸ்வர்க்கத்தை அடைவது வெகு கஷ்டமான காரியம். இதுவரையில் நான் ஸம்பாதித்த தவத்திற்கு பயனிருந்தால், என் தபோ மஹிமையால் நீ இந்தச் சரீரத்துடன் தேவலோகம் போ” என்றார். உடனே ரிஷிகள் யாவரும் பார்த்துக் கொண்டிருக்கையில் திரிசங்கு அந்த மனுஷ்ய சரீரத்துடன் பூமியிலிருந்து தேவலோகத்திற்குப் போனான்.

அதைக் கண்ட தேவராஜன் தேவகணங்கள் சூழ “அடே, திரிசங்குவே! நீ ஸ்வர்க்கத்தில் வஸிக்கத் தகுந்தவனல்ல. பூமிக்குத் திரும்பிப்போ. வஸிஷ்ட மஹரிஷியின் சாபத்தால் கொளுத்தப்பட்ட மூடா! தலைகீழாகப் பூமியில் விழுவாய்”

என்றான். உடனே திரிசங்கு தலைகீழாகப் பூமியை நோக்கி விழுந்தான். “விசுவாமித்திர மஹரிஷே! தபோ நிதியே! என்னைக் காப்பாற்றும்” என்று கதறினான். அந்த வார்த்தைகள் அவருடைய காதில் விழுந்தவுடன் பிரளய காலாக்கியைப்போல் அவருக்குக் கோபம் ஜ்வலித்தது. “திரிசங்குவே! விழாதே! நில் நில்” என்றார். உடனே அவ்வரசன் பூமியில் விழாமலும் ஸ்வர்க்கத்திற்குப் போகாமலும் அங்கேயே நின்றான். பிறகு அந்த மஹா முனிவர் ஆகாச வீதியில் தெற்கு திக்கில் வேறு ஸப்தரிஷி மண்டலத்தையும், வேறு இருபத்தேழு நகரத்திரங்களையும் ஸிருஷ்டித்து, தான் ரிஷிகளின் நடுவிலிருந்தே “இவையாவும் வடக்குத்திக்கில் துருவனைச் சுற்றுவதுபோல் இந்தத் திக்கில் திரிசங்குவைச் சுற்றட்டும்” என்றார். பிறகு கோபம் தாங்காமல் ‘என்னை எதிர்க்கத் துணிந்த இந்திரனைப்போல் வேறு இந்திரனை ஸிருஷ்டிக்கட்டுமா? அல்லது இந்திரனில்லாமல் வேறு ஸ்வர்க்கத்தை ஸிருஷ்டிக்கட்டுமா? அதில் திரிசங்குவே இந்திரனயிருக்கட்டும்’ என்று தேவகணங்களையும் ஸிருஷ்டிக்க ஆரம்பித்தார்.

அதைப்பார்த்து இந்திராதி தேவாதிகள் பயந்து நடுங்கத் தங்களுடைய லோகத்தைப் போன்ற வேறு லோகத்தையும் தங்களைப் போன்ற வேறு தேவதைகளையும் ஸிருஷ்டிக்கும் அபார சக்தியையுடைய அந்தத் தபோநிதி இன்னும் என்ன செய்வாரோ? தன் புது ஸிருஷ்டி முடிந்தவுடன் தனக்குக் கீழ்ப்படியாத இந்திராதி தேவர்களைச் சபித்து நாசம் செய்வாரோ என்று திகிலடைந்து, தேவாஸுரர்களும் ரிஷிகளும் கௌசிகரைக் துதித்து ஸமாதானம் செய்து, கோபத்தைத் தணித்தார்கள். “ஸ்வாமி! தங்களுக்குத் தெரியாத விஷயமுண்டோ? பிராம்மண ஷத்திரிய வைசியர்கள் பாபலேசமின்றி எண்ண முடியாத புண்ணிய கர்மத்தால் ஸ்வர்க்கத்தை அடைய வேண்டியதல்லவா? இந்த திரிசங்கு ஷத்திரியனாய்ப் பிறந்தவனே. ஆனால் வஸிஷ்ட மஹரிஷியின் சாபத்தால் ஜாதியும் புண்ணியமும் தேஜஸும் அழிந்து சண்டாளனானான். இந்தச் சரீரத்துடன் ஸ்வர்க்கத்திற்கு வரத் தகாதவனல்லவா? தபோநிதியான தங்களுடைய அனுபவம் இப்படியல்லவா” என்று விநயத்துடன் தெரிவித்தார்கள்.

அப்பொழுது விசுவாமித்திரருடைய கோபம் ஒருவாறு தணிந்தது. தன்னை எதிர்க்கத் துணிந்த தேவர்கள் தன்னையே பிரார்த்தித்ததைச் கண்டு ஸந்தோஷமடைந்தார். ஆனால், தன்னை அண்டின திரிசங்குவைக் கைவிடவும் கூடாது. தான் செய்த பிரதிக்கையும் பொய்யாகக் கூடாது. தன்னைப் பிரார்த்தித்த தேவர்களின் வார்த்தை நியாயத்திற்கும் தர்மத்திற்கும் ஒத்திருந்தபடியால் அதற்கும் விரோதம் செய்யக்கூடாது. ஆகையால் “தேவர்களே! கவலை வேண்டாம். உங்களுக்கு ஸகல மங்களமும் உண்டாகட்டும், இவ்வரசனை ஸ்வர்க்கத்திற்கு அனுப்புவதாய் பிரதிக்கை செய்திருக்கிறேன். அது பொய்யாகக்கூடாது. இவன் இருக்கும்இடமே ஸ்வர்க்கமாகட்டும். அதில் இவன் சரீரத்துடன் எந்நாளும் வளிக்கட்டும். என்னால் ஸிருஷ்டிக்கப்பட்ட நகரத்திரங்களும் ஸப்தரிஷி மண்டலமும் பூமி முதலிய லோகங்களுள்ள வரையில் அழியாமலிருக்கட்டும். இதை நீங்கள் அங்கீகரிக்க வேண்டும்” என்றார்.

தேவர்கள், “தபோ நிதியே! அப்படியே ஆகட்டும், ஆகாச வீதியில் வைச்வானர மார்க்கத்திற்கு வெளியில் தங்களால் ஸிருஷ்டிக்கப்பட்ட நக்ஷத்திரங்கள் என்றும் விளங்கட்டும். அவைகளுக்கு நடுவில் திரிசங்கு, தேஜஸால் தேவர்களைப்போல் எப்பொழுதும். பிரகாசிக்கட்டும். ஆனால் குருவிற்குச் செய்த அபராதத்திற்கு அடையாளமாய் இப்பொழுது இருப்பது போல் தலைகீழாக இருக்கட்டும். அவனைச் சுற்றி நக்ஷத்திரங்கள் ஸஞ்சரிக்கட்டும். எங்களுடைய ஸ்வர்க்கத்தில் வஸிப்பதுபோல் அவனுக்கு விசேஷகீர்த்தியும் ஆனந்தமும் உண்டாகட்டும். அவனுடைய எண்ணமும் உங்களுடைய வார்த்தையும் எங்களுடைய கோரிக்கையும் நிறைவேறட்டும்” என்றார்கள். பிறகு கௌசிகர் திரிசங்குவிற்குப் பதிலாக வேறு யஜமானனை வைத்து யாகத்தை முடித்தார். தேவதைகள் ஹவிர்ப்பாகங்களைப் பெற்றுக் கொண்டார்கள். அங்கே வந்த ரிஷிகளும் தேவகணங்களும் விசுவாமித்திரரை மிகவும் கொண்டாடித் திரும்பிப் போனார்கள்.

**ததேநா ததவா மஜநாத்மாநா முநயஸ்ரத ததேபாத நா: |
ஜக்முர் யதாகதம் ஸர்வே யஜ்ஞஸ்யாந்தே நரேரத்தம ||**

விஸ்வாமித்ரோ மஹாத்மாத ப்ரஸ்தீதாந் ப்ரேக்ஷ்ய தாந் ரீஜீந் |
அப்ரவீந் நரபராக்ரூப: ஸர்வாம்ஸ் தாந் வநுவாஸீந: ||

அந்த ரிஷிகள் அங்கிருந்து போனபிறகு விசுவாமித்திரர் அந்த வனத்திலிருப்பவர்களை அழைத்து, “நான் இந்த தென்திக்கில் தவம் செய்ய வந்தேன். இதற்குப் பெரிய இடையூறு நேர்ந்தது. வேறு திக்குக்குப் போவோம். மேற்கில் விசாலமான பல தபோவனங்களுண்டு. அவைகளில் புஷ்கர தீர்த்தக்கரையில் வெகு புண்ணியமான ஒரு ஸ்தலமிருக்கிறது. அங்கே போய்க் கடுமையான தவம் செய்யவேண்டும்” என்று தன் பரிவாரங்களுடன் சென்று, கிழங்கு பழம் வேர்களைப் புஜித்துக் கொண்டு உக்கிரமான தவம் செய்தார்.

அக்காலத்தில் அம்பரீஷனென்ற அயோத்யாதிபதி ஒரு யாகம் செய்ய ஆரம்பித்தான். அதில் இந்திரன் யாக பசுவைக் கொண்டு போய்விட்டான். ரித்விக்குகள் “மஹாராஜ! உன் அஜாக்கிரதையால் இந்தப் பசு இழக்கப்பட்டது. பிரஜைகளை அரசன் தர்மமாய் ரக்ஷிக்காவிட்டால் இவ்விதமான அபாயங்கள் நேர்ந்து நாசம் செய்யும்; இந்தப் பாபம் போக, மஹா பிராயச்சித்தம் செய்யவேண்டும். அதே பசுவையாவது அதற்குப் பதிலாக மனுஷ்யனையாவது யாக தினத்திற்குக் கொண்டுவர வேண்டும்” என்றார்கள்.

அம்பரீஷன் தேசங்களிலும் நகரங்களிலும் பட்டணங்களிலும் புண்ணியாசிரமங்களிலும் கிராமங்களிலும் வெகு ஜாக்கிரதையாகத் தேடினான். எண்ணமுடியாத பசுக்களையும் தன தான்யங்களையும் கொடுப்பதாகச் சொன்னான். நரபசு இடைக்கவில்லை, ‘பிருகு துந்தம்’ என்ற ஸ்தலத்தில் ரிசீகரென்ற ரிஷி பார்யையோடும் மூன்று புத்திரர்களோடும் வஸித்துக் கொண்டிருப்பதை ஒருநாள் கண்டு, அவரை நமஸ்கரித்துக் கைசுப்பி வணக்கமாய் கேஷமம் விசாரித்து, “ஸ்வாமி! நான் யாகம் செய்யும்பொழுது பசுவை யாரோ கொண்டுபோய் விட்டான். அதற்குப் பதிலாக ஒரு நரபசுவைத் தேடிக்கொண்டு அலைகிறேன்; கிடைக்கவில்லை. முடிவில் தங்களையே சரணடைகிறேன். தங்களுடைய மூன்று புத்திரர்களில் ஒருவரை எனக்கு யாகப்பசுவாகக் கொடுத்து அதற்கு பதிலாக இஷ்டமான பசுக்களையும் தனத்தையும் பெற்றுக் கொள்ளுங்கள். எப்படியாவது என்னைக் கிருதார்த்தனாகச் செய்யவேண்டும். புத்திரர்களைத் தானம் கொடுப்பதும் விற்பதும் சாஸ்திர விரோதமே; ஆனால் வம்சம் அழிவதாயிருந்தால் அதை நிலைநிறுத்தப் புத்திரனைக் கொடுப்பதுபோல், இந்தத் தர்ம காரியம் நஷ்டமாகாமல் முடிய புத்திரனை விற்பது தோஷமல்ல” என்றான். மஹா தேஜஸ்வியான ரிசீகர் “மஹாராஜ! வம்சத்தை விருத்தி செய்யும் மூத்த புத்திரனை ஒரு நாளும் விற்கமாட்டேன்” என்றார். அவருடைய மனைவி “மூத்த புத்திரனை விற்கமாட்டேன் என்று என் பர்த்தா சொன்னார். இளையவனிடத்தில் எனக்கு விசேஷ பிரியம், அவனை நான் விற்கமாட்டேன். பிதாவிற்கு மூத்த புத்திரனிடத்திலும் மாதாவிற்கு இளையவனிடத்திலும் அதிக பிரியமுண்டென்று உமக்குத் தெரியாதா?” என்றாள்.

சுனச்சேபனென்ற இரண்டாவது புத்திரன் “மஹாராஜ! மூத்தவனை விற்கக்கூடாதென்று என் பிதாவும் இளையவனான சுனகனை விற்கக்கூடாதென்று என் மாதாவும் சொல்லிவிட்டார்கள். நடுவிவிருக்கும் என்னை விற்க அவர்கள் ஸம்மதித்ததாகத் தோன்றுகிறது. என்னை அழைத்துக் கொண்டு போம்” என்றான். உடனே அம்பரீஷன் கணக்கில்லாத பசுக்களையும் தனதான்யங்களையும் கொடுத்து, சுனச்சேபனை விலைக்குவாங்கி ரதத்திலேற்றி அதிவேகமாய் அயோத்யைக்கு வந்தான்.

**அம்பரீஷஸ்து ராஜர்ஜி: ரதமாரோப்ய ஸத்வரம் |
ஸநுபர்ஸஸம் மஹாதேஜா ஜகாமாஸ மஹாயஸா: ||**

ஸ-62: சுனச்சேபன் (தொடர்ச்சி)

**ஸ்ரீநராயணம் நராயணேஷு க்ருஷ்ணத்வாத மனோபல: |
வ்யஸ்ராயத் புஷ்கரே ராஜா மத்யாஷுந ரகுநந்த ந ||**

போகும் வழியில் புஷ்கர தீர்த்தக்கரையில் தங்கி, நடுப்பகலை கழிப்போமென்று அரசன் ரதத்திலிருந்து இறங்கிச் சற்றுக் களைப் பாறினான். சுனச்சேபன் கவலைகொண்டு அங்குமிங்கும் அலைந்தான். ஓரிடத்தில் தன் மாமனான விசுவாமித்திரர் ரிஷிகளுடன் தவம்செய்து கொண்டிருப்பதைக் கண்டான். பிரயாணம் செய்த களைப்பாலும் பசிதாகத்தாலும் முகம்வாடி மனம் நொந்து கௌசிகருடைய மடியில் விழுந்து, “எனக்குத் தாயுமில்லை, தகப்பனுமில்லை, பந்துவுமில்லை, இனத்தாருமில்லை. எல்லோரும் என்னைக் கைவிட்டார்கள். மாமா! முனிசிரேஷ்ட! தபோநிதியே! தர்மத்தை அனுசரித்து என்னை ரக்ஷியுங்கள். தங்களைச் சரணமடைந்தேன். கஷ்டமடைந்தவர்களின் கஷ்டத்தைப் போக்குகிறவர்கள் தாங்களே. அண்டினவர்களின் கவலையையும் துக்கத்தையும் தீர்த்துப் பரமக்ஷேமத்தை அருளும் மஹானுபாவர் தாங்களே. என்னை வாங்கிய அம்பரீஷனுடைய உத்தேசமும் நிறைவேற வேண்டும். நான் தீர்க்காயுளுடன் மேலான தவத்தைச் செய்து ஸ்வர்க்கத்தை அடையவும் வேண்டும். அநாதையான எனக்குத் தாங்களே நாதன். கிருபாகடாக்ஷத்தால் அனுக்ரஹிக்க வேண்டும். என்னைப் பெற்ற தகப்பனே என்னைக் கைவிட்டதால், என் தாயுடன் பிறந்த தாங்களே எனக்குப் பிதாவாக இந்தக் கோரமான ஆபத்திலிருந்து என்னை ரக்ஷிக்கவேண்டும்” என்று கதறினான்.

விசுவாமித்திரர் மனமுருகி அவனைப் பலவிதமாய்த்தேற்றி, தன் புத்திரர்களை அழைத்து “பிதாக்கள் எதைஉத்தேத்துப் புத்திரர்களை பெறுகிறார்களோ அந்தப் பரலோக ஹிதத்தை அடையும் ஸமயம் இப்பொழுது நேர்ந்திருக்கிறது. பிதா பிழைத்திருக்கும் வரையில் அவருடைய வார்த்தையை நிறைவேற்றுவதும், இறந்தபிறகு கயாக்ஷேத்திரத்தில் அவருக்குப் பிண்பம் வைப்பதும், ஒவ்வொரு வருஷத்திலும் அவருடைய மரண தினத்தில் அவரை உத்தேசித்துப் பல ஜனங்களுக்கு அன்னம் போடுவதும் புத்திரர்களின் கடமை. அவைகளில் முதலாவதாகச் செய்யும் ஸமயம் உங்களுக்கு வாய்த்திருக்கிறது. இந்தச் சிறுவன் ரிசீகருடைய புத்திரனென்று உங்களுக்குத்தெரியும். என்னைச் சரணமடைந்திருக்கிறான். இவனுக்கு பிராணபிக்ஷை கொடுங்கள். நீங்கள் எல்லோரும் புண்ணியங்களைச் செய்தவர்கள்; தர்மத்தில் மனத்தைச்செலுத்தினவர்கள். அம்பரீஷனுடைய யாகத்தில் உங்களில் ஒருவன் பசுவாயிருந்து அக்னியைத் திருப்தி செய்யட்டும். யாகமும் தடையில்லாமல் நடக்கும்; சுனச்சேபனுக்கும் ஆபத்து நீங்கும்; தேவதைகளுக்கும் திருப்தியுண்டாகும்; என் வார்த்தையும் நிறைவேறும்” என்றார். மதுஷ்யந்தன் முதலிய புத்திரர்கள் கர்வத்தால் புத்தி மயங்கிக் கைகொட்டிச் சிரித்து, “வெகு நேர்த்தி! தனக்குப் பிறந்த புத்திரனை விட்டு வழியில் போகிறவனுக்குப் பிறந்தவனைக் காப்பாற்ற தம் மகனை இரை கொடுக்கும் நீரல்லவா பிதா! உமக்கு நியாயா நியாயம்

தெரியாமல் புத்தி பிசகினாலும் எங்களுக்கு அந்தக் கதி இன்னும் வரவில்லை. உத்தமமான அன்னத்தை எறிந்து விட்டு, நாயின் மாம்ஸத்தைப் புஜிக்க யாராவது விரும்புவார்களா?” என்றார்கள்.

தனக்குப் பிறந்த புத்திரர்களே தன் வார்த்தையை மீறி, தன்னைக் கேலி செய்வதைக் கண்டு கௌசிகருக்குக் கோபம் பொங்கிற்று. கண்கள் சிவந்தன. “துஷ்டர்களே! பெற்ற தகப்பனைத் தெய்வமாக எண்ணவேண்டும் என்றுவேதம் சொல்லுகிறது. அவருடைய வார்த்தையை மீறி எதிர்த்துப் பேசுகிறோமே என்ற பயம் உங்களுக்குக் கொஞ்சமும் இல்லையல்லவா? உயிருள்ள வரையில் பிதாவின் ஆக்ஞையை நிறைவேற்ற வேண்டுமென்ற தர்மத்தையும் விட்டார்களல்லவா? அவரிடத்தில் வைக்கவேண்டிய பக்தி கொஞ்சமும் இன்றி கேட்க வெறுப்பாக, இப்படியும் சொல்லுகிறவர்களுண்டா என்று ஆச்சரியத்தால் மயிர்க்கூச்சல் எடுக்கும்படி பேசினீர்களல்லவா? என் வார்த்தை உங்களுக்கு நாயின் மாம்ஸத்தைப் போலிருக்கறதா? அதையே புசித்துக்கொண்டு வஸிஷ்ட புத்திரர்களைப்போல் நீங்களும் தொம்பர்களாகி ஆயிரம் வருஷங்கள் வரையில் பூமியில் அலையக் கடவீர்கள்” என்று கோரமாகச் சபித்தார்.

பிறகு தன் மருமகனை அழைத்து, “பயப்படாதே. உனக்கு யாதொரு அபாயமும் நேராமல் மணிமந்திர ஓஷதிகளால் ரக்ஷை செய்கிறேன். விஷ்ணுவைத் தேவதையாக உடைய யூபஸ்தம்பத் தில் யாகபசுவாக உன்னைத் தர்ப்பைகளால் கட்டிச் சிவப்பு மாலைகளாலும் வஸ்திரங்களாலும் சந்தனத்தாலும் அலங்கரித்துப் பலி கொடுக்கும்பொழுது, அக்னிக்கு எதிரில் நின்று, நான் உபதேசிக்கும் இந்த இரண்டு மந்திரங்களைச் சொல், இந்திரனும் உபேந்திரனும் திருப்தியடைவார்கள். உன் எண்ணமும் நிறைவேறும்” என்றார்.

சுனச்சேபன் அந்த மந்திரங்களைப் பெற்றுக்கொண்டு பரமானந்தமடைந்து, தன் மாமனை நமஸ்கரித்து உத்தரவுபெற்று, அரசனிடத்திற்கு வந்து, “ஏன் தாமதிக்கவேண்டும்? அயோத்யைக்குப் போவோம். சீக்கிரமாய் யாகதீக்ஷை பெற்று, யாகத்தை நடத்தலாமே” என்றான். அம்பரீஷன் ஸந்தோஷித்து, அதிவேகமாக அயோத்யைக்கு வந்து யாகத்தை ஆரம்பித்தான். ரித்விக்குகள் விதிப்படி ஸகல கிரியைகளையும் நடத்தி, சுனச்சேபனை சிவந்த வஸ்திரங்களாலும், மாலைகளாலும் பூச்சுகளாலும் அலங்கரித்து, தர்ப்பங்களால் யூபத்தில் கட்டினார்கள். அவனைப் பலிகொடுக்கப் போகும் ஸமயத்தில் கௌசிகர் தனக்கு உபதேசித்த இரண்டு மந்திரங்களையும் அவன் உச்சரித்து, யாகபசுவைப் புஜிக்கும் இந்திரனையும், யூபத்திற்குத் தேவதையான விஷ்ணுவையும் ஸ்தோத்திரம் செய்தான். தன்னையும் தனக்கு பிரபுவான விஷ்ணுவையும் ரஹஸ்யமான பெயர்களால் இப்படித் துதித்த சுனச்சேபனிடத்தில் இந்திரன் பரம திருப்தியடைந்து அவனுக்குத் தீர்க்காயுளைக் கொடுத்தான். யக்ஞத்தை விதிப்படி செய்வதாலுண்டாகும் பயனைவிட பல மடங்கு பயன் அம்பரீஷனுக்குக் கிடைத்தது. தான் அதுவரையில்செய்த தவத்தின் பயன் தன் புத்திரர்களைச் சபித்ததால் அழிந்தபடியால் கௌசிகர், ‘நான் இனி கோபத்திற்கு இடம் கொடுப்பதில்லை’ என்று நிச்சயித்துப் புஷ்கரத்தில் மறுபடியும் ஆயிரம் வருஷங்கள் தவம் செய்தார்.

வீஸ்வாமித்ரேய தர்மாத்மா துஸ்கேதயே மஹாதயா: |
புஷ்கரேண நரபுரேஷ்ட தயா வர்ஜ பந்தாநி ஸ: ||

ஸ-63: விசுவாமித்திரரும் மேனகையும்

பூர்வீக வர்ஜஸஹஸ்ரீர துவ்ரதஸ்நாதம் மஹாபுத்ரம் |
அப்யாகச்சந் ஸாரா: ஸர்வீக தப: பல சீகீர்ஜவ: ||

இப்படி க்கும் தவத்தை முடித்து ஸ்நானம் செய்த பிறகு பிரஹ்மாதி தேவர்கள் அங்கே வந்து “விசுவாமித்திரரே! உமது தவத்தாலும் புண்ணியங்களாலும் ரிஷியானீர். முன்பு ராஜரிஷி பதவியை அடைந்தீர். இப்பொழுது கூத்திரியத்தன்மை நீங்கியதால் இந்தப் பதவியை அடைந்தீர்” என்று சொல்லித் திரும்பிப் போனார்கள். ஆனால் தன் எண்ணம் இன்னும் நிறைவேறாததால் கௌசிகர் மனம் நொந்து மறுபடியும் கடுந்தவம் செய்ய ஆரம்பித்தார்.

வெகு காலம் கழித்து ஒருநாள் அந்தப் புஷ்கர தீர்த்தத்தில் மேனகை என்ற அபஸ்ரஸ் ஸ்நானம் செய்ய வந்தாள். ஒப்பில்லாத ரூபலாவண்யமுடைய அந்தப்பெண் நீருண்ட மேகத்தில் பாயும் மின்னலைப்போல், ஏரி ஜலத்தில் விளையாடுவதைக்கண்டு விசுவாமித்திரர் அவளிடத்தில் எல்லையற்ற ஆசைகொண்டு “பெண்ணே! கேஷமமா? இங்கே என் ஆசிரமத்தில் என்னுடன் வளித்துக்கொண்டிரு. எனக்கு உன்னிடத்திலுள்ள ஆசைக்கு அளவில்லை. மன்மத பாணத்தால் புத்தி மயங்க இருக்கும் என்னை அங்கீகரித்து என் தாபத்தைப் போக்குவாய்” என்றார். அவள் அப்படியே பத்து வருஷங்கள் வரையில் அவருடன் ஸுகமாயிருந்தாள். பிறகு ஒருநாள் திடீரென்று கௌசிகருக்கு அந்த மோகம் நீங்கிற்று. தான் யாரென்றும், எதற்காக அங்கு வந்தாரென்றும், தான் செய்த கடுந்தவம் காமத்திற்கு இடங்கொடுத்ததால் கெட்டதென்றும் உணர்ந்து நினைத்து நினைத்து வருந்தி, வெட்கத்தால் குன்றி, துக்கமும் கவலையும் பீடிக்க, “ஐயோ! என் தவத்தைக் கெடுக்க இப்படித் தேவர்கள் உபாயம் செய்தார்களோ? பத்து வருஷங்கள் ஒரு இரவுபகலைப் போல் சென்றனவே! காமத்தாலும் மோகத்தாலும் புத்திமயங்க இந்த விக்கினத்தை நானே தேடி அழைத்துக்கொண்டேனே” என்று பச்சாத்தாபத்தால் வெந்து, அடிக்கடி பெருமூச்சு விட்டார். அவ ருடைய கோபத்தையும் வருத்தத்தையும் கண்ட மேனகை, ‘பிரளய காலாக்னியும் இவருடைய கோபத்திற்கு ஈடல்லவே. இவர் செய்த க்கும் தவத்தைக் கெடுத்த என்னை என்ன செய்வாரோ’ என்று பயந்து நடுநடுங்கிக் கைகூப்பி நின்றாள். அவர்மனமிரங்கி, “பெண்ணே! உன்னிடத்தில் குற்றமென்ன? உன்னைக்கோபிக்க நியாயமில்லை, என் புத்தியை அல்லவா கண்டிக்கவேண்டும்” என்று மதுரமான வார்த்தைகளைச் சொல்லி அவளை அனுப்பினார்.

பிறகு அங்கிருந்து ஹிமாலயத்திற்குப் போய் தன்தமக்கையான கௌசிக நதிக்கரையில் ஒரு புண்ணியஸ்தலத்தில் கோரமாகத் தவம் செய்ய ஆரம்பித்தார். அந்த விரதம் முடியும் வரையில் இந்திரியங்களை அடக்குவதாக பிரதிக்கை செய்துகொண்டார். ஆயிரம் வருஷங்கள் வரையில் உக்கிரமான தவம் செய்த பிறகு தேவர்களுக்குப் பயம் உண்டாயிற்று. அவர்கள் பிரஹ்மா விடத்திற்குச் சென்று “ஸ்வாமி, இந்த தபஸ்வி பிரஹ்மரிஷி பதவியை அடையட்டும்!” என்றார்கள். அவர்

தேவர்களையும் ரிஷிகளையும் அழைத்துக்கொண்டு கௌசிகரிடத்திற்கு வந்து “குழந்தாய்! உன் உக்கிரமான தவத்தால் வெகுதிருப்தி யடைந்தேன். மேனகை உன் தவத்தை கெடுத்தாள். அவளைச் சபிக்காததால் கோபத்தை ஜயித்தாய். ஆகையால் ரிஷிகளுக்குள் மஹானாய் மஹரிஷி பதவியை அடையக்கடவாய்”, என்று மதுரமாய் அனுக்கிரஹித்தார். ஸர்வலோகேசுவரன் இப்படிச்சொல்ல, கௌசிகருக்கு ஸந்தோஷமுமில்லை, துக்கமுமில்லை. பிரஹ்மாவை வணங்கிக் கை கூப்பி, “ஸ்வாமி! என் தவத்தாலும் புண்ணியத்தாலும் மஹரிஷி என்ற பெயரை நான் அடையத் தகுந்தவனால் இந்திரியங்களை ஜயித்தவனென்று உங்களால் ஒப்புக்கொள்ளப் பட்டதல்லவா” என்றார். உடனே பிரஹ்மா “அப்படியல்ல; காமக்குரோதங்களை உண்டாக்கும் காரணங்கள் நேரும்பொழுது உன் மனம் கொஞ்சமேனும் கலங்காமல் விகாரமற்றிருந்தால் மாத்திரம் இந்திரியங்களை ஜயித்தவனென்று சொல்லலாம். அந்த ஸ்திதியை அடைய நீ இன்னும் யத்தினம் செய்யவேண்டும்” என்று தேவர்களுடன் திரும்பிப் போனார்.

பிறகு கௌசிகர் கைகளை உயரத் தூக்கிக்கொண்டு, யாதொரு பற்றுமின்றி காற்றறையே புஜித்தக்கொண்டு, கோடையில் பஞ்சாக்னி மத்தியிலும், மழை காலத்தில் கடும் மழை பெய்யுமிடங் களிலும், குளிர் காலத்தில் குளிர்ந்த ஜலத்திலும் நின்று இரவும் பகலும் ஓயாமல் கோரமான தவம்செய்து வந்தார். இப்படி ஆயிரம் வருஷங்களான பிறகு இந்திராதி தேவதைகளுக்கு மஹா பயமுண்டாயிற்று. தேவராஜன் ஸபைசுட்டி, தனக்கு ஹிதத்தையும் கௌசிகருடைய தவத்திற்குக் கெடுதியையும் உண்டாக்கும் யோசனையை ரம்பையிடத்தில் சொன்னான்.

**ரம்பா மப்ஸரஸம் ஸர்க்ர: ஸஹஸர்வைர் மருத்தகை: |
உவாசாத்ம ஹீதம் வாக்யம் அஹீதம் கௌஸீகஸ்ய ச ||**

ஸ-64: விசுவாமித்திரரும் - ரம்பையும்

**ஸூரகார்ய மீதம் ரம்பை கர்தவ்யம் ஸுமனாத் த்வயா |
ஸோப நம் சிக்ஷஸீகஸ்யேஷு காமமோஷு ஸமந்வீதம் ||**

ரம்பே! உன்னால் ஒரு பெரிய காரியம் தேவர்களுக்கு நடக்க வேண்டியிருக்கிறது. கடுந்தவம் செய்யும் கௌசிகருடைய மனத்தில் ஆசையை உண்டாக்கி, நீ அவரை மயக்கவேண்டும்.” என்றான். அது தன்னால் முடியாததென்பதை உணர்ந்து வெட்கமடைந்து கைகூப்பி, “மஹாராஜ! இந்த ரிஷி மஹாகோப ஸ்வபாவமுள்ளவர். அவருடைய தவத்தைக் கெடுக்க முயன்றால் என்னை குரூரமாகச் சபிப்பார். அதை நினைக்க எனக்கு வெகு பயமுண்டாகிறது. தயவுசெய்து என்னை மன்னிக்கவேண்டும்” என்று பிரார்த்தித்தாள். தேவராஜன் அவளை ஸமாதானம் செய்து, பயந்து நடுங்கிக் கைகூப்பித் தன்னை வேண்டுகின்ற அந்தத் தேவ கன்னிகையைப் பார்த்து “ரம்பே! பயப்படாதே, உனக்கு எந்த ஆபத்தும் நேராது. நான் சொல்வதைச் செய். மரங்கள் தளிர்த்துப் பூத்துக் காய்த்துப் பழுக்கும் வஸந்த ருதுவில் ஸகலப் பிராணிகளின் மனத்தைக் கவரும் குயிலாக நான் ரூபமெடுத்து மன்மதனுடன் உன் பக்கத்திலிருந்து உதவி செய்கிறேன். எல்லோரையும் மயக்கும் ரூபத்தை எடுத்து நீ அந்த ரிஷியின் தவத்தைக் கெடுக்கவேண்டும்” என்றான்.

அப்படியே அவள் கௌசிகரிடத்திற்குப் போய், அவருடைய புத்தியைத் தவத்திலிருந்து இழுத்து, தன்னிடத்தில் செலுத்தப் பலவிதமாய் முயன்றாள். மதுரமாய்ப் பாடும் குயிலின் சப்தம் அமிருத தாரையைப்போல் அவருடைய காதில் விழுந்தது. புஷ்பங்களின் வாஸனையை கிரஹித்துக்கொண்டு இளந்தென்றல் காற்று மிருது வாகவும் ஸுகமாகவும் அவர்மேல் வீசிற்று. விசுவாமித்திரருடைய தவம் குலைந்தது. கண்களைத் திறந்து பார்த்தார். ரூபலாவண்யமே அவதரித்து வந்தது போன்ற ரம்பை எதிரில் நிற்கக்கண்டார். புன்சிரிப்பாலும், பார்வையாலும், அங்கசேஷ்டையாலும், ஒய்யார நடையாலும் அவருடைய மனத்தைக் கவர தன் சக்தி முழுவதையும் உபயோகித்தாள். அதை விசுவாமித்திரர் நன்றாய்க் கவனித்து ஆலோசித்து, ‘மேனகையைப்போல் இவளும் வலுவில் என்னைத் தேடி வந்தாளா? அல்லது என் தவத்தைக் கெடுக்க இந்திரன் இவளை அனுப்பினானா’ என்று ஸந்தேகப்பட்டார்.

வெகு மதுரமான பாட்டாலும் காற்றாலும் வஸந்த காலத் தாலம் அது தேவராஜனுடைய செய்கை என்றறிந்து, ரம்பையிடத்தில் அவருக்கு அடங்காக் கோபமுண்டாயிற்று. “அடி துஷ்டே! காமக் குரோதங்களை ஜயிக்க விரும்பும் என்னை இப்படி மயக்க, என் தவத்தைக் கெடுக்க முயலும் நீ, பதினாயிர வருஷங்கள் வரையில் கல்லாகக் கடவாய். தபோநிதியாய் தேஜோராசியாய் விளங்கும் வஸிஷ்டர் உன்னை இந்தச் சாபத்திலிருந்து விடுவிப்பார்” என்று கோரமாகச் சபித்தார். பிறகு ‘தன் பிரபுவின் கட்டளைக்குக் கட்டுப்பட்டு இப்படிச் செய்த வேலைக்காரியிடத்தில் நான் கோபிக்க நியாயமில்லை’ என்றறிந்து அந்தச் சாபத்திற்கு விமோசனத்தையும் சொன்னார். ஆனால், தன் கோபத்தை அடக்க முடியாமல் ரம்பையைச் சபித்து தன் தவத்தைக் குறைத்ததற்காக அவருக்குச்

சொல்ல முடியாத பச்சாத்தாப முண்டாயிற்று. அதற்குள் ரம்பை கல்லானாள். கௌசிகர் கோபம் கொண்டவுடனே இந்திரனும் மன்மதனும் இருந்த இடம் தெரியாமல் ஓடிப்போனார்கள்.

கோபத்தால் தன் தவம் அழிந்ததையும் இந்திரியங்கள் தனக்கு வசப்படாததையும் நினைத்து நினைத்து, அந்த மஹாத்மாவிற்கு மேன் மேலும் துக்கமுண்டாயிற்று. மனத்தில் கவலை குடிகொண்டது. ‘இனிமேல் கோபத்திற்கு இடம் கொடுப்பதே இல்லை, பேசினால் அல்லவா கெடுதி, ஆகையால் வாயைத் திறந்து ஒரு வார்த்தையையும் பேசுவதில்லை. பேசுவதற்கும் மூச்சு விட வேண்டியது அவசியமல்லவா? ஆகையால் கேவல கும்பகத்தை அனுஷ்டித்து பிராண வாயுவை அடக்குவேன். எவ்வளவு வருஷங்களானாலும் மூச்சு விடுவதில்லை. இந்திரியங்களை அடக்கி, ஆஹாரமின்றி, பேச்சு மூச்சின்றி, தேகத்தை வாட்டி ஒடுக்கி, பிரஹ்மரிஷி பதவியை அடையும் வரையில் உக்கிரமான தவம் செய்வேன். ஆயிரம் பதினாயிரம் லக்ஷம் வருஷங்களானாலும் அப்படியே இருப்பேன். என் தபோ மஹிமையால் என் சரீரமும் அவயவங்களும் பிராணன்களும் வீரியமும் புத்தியும் ஒன்றும் குறையாது’ என்று ஆயிர வருஷங்கள் வரையில் மேற்சொன்னபடி தவம் செய்வதாக, தீக்ஷை செய்துகொண்டு லோகத்தில் அதுவரையில் ஒருவரும் செய்யாத கோர தவத்தைச் செய்ய நிச்சயித்து, எந்த இடையூறு நேர்ந்தாலும் தவம் செய்யாமல் விடுவதில்லை என்று பிரதிக்கை செய்தார்.

**ஏவம் வர்ஜ ஸஹஸ்ரஸ்ய தீக்ஷாம் ஸ முந்யங்கவ: |
சுகாராப்ரதீமாம் லோகே ப்ரதீஜ்ஞாம் ரகு நந்த ந ||**

ஸ-65: விசுவாமித்திரர் பிரஹ்மரிஷியானது

அத ஹேமவதீம் ராம தீபம் த்யக்த்வா மஹாருநி: |
பூர்வாம் தீபமநூப்ரப்ய தபஸ் தேவே ஸ்தாருணம் ||

பிறகு வடக்கு திக்கை விட்டு மேற்கில் சென்று மௌன விரதத்துடன் ஆயிரம் வருஷங்கள் வரையில் கோரமான தவத்தைச் செய்தார். அதுவரையிலாவது அதற்குப் பிறகாவது ஒருவரும் அப்படிச் செய்ய முடியாது, செய்ததுமில்லை. தேகம் கட்டையாய்க் கல்லைப் போல் இந்திரியச் செய்கைகள் ஒழிந்திருந்தது. அவருடைய தவத்தைக் கலைக்கத் தேவர்கள் பலவிதமாய் முயன்றார்கள். ஆனால் அவர் காமக் குரோதங்களுக்கு இடம் கொடுக்கவே இல்லை. ஒரே உறுதியாய், கலங்காமல், ஆயிர வருஷங்கள் வரையில் தவம் செய்து முடித்து, ஸ்நாநம் செய்து சாப்பிடப்போகும் ஸமயத்தில் இந்திரன் பிராஹ்மண வேஷத்துடன் அங்கே வந்து, அந்த அன்னத்தைத் தனக்குக் கொடுக்கும்படி வேண்டினான். தன் தவம் ஸித்திப்பதற்கு தன்னை யாசித்தவனுக்கு இல்லை என்று சொல்லாமல் கேட்டதைக் கொடுக்க வேண்டுமென்று கௌசிகர் நிச்சயித்து, சமைத்த அன்னம் முழுவதையும் மனப்பூர்வமாய், பரம சந்தோஷத்துடன் அந்தப் பிராஹ்மணனுக்குக் கொடுத்தார். ஒரு வரர்த்தை கூடப் பேசவில்லை. மௌன விரதத்தையே அனுஷ்டித்தார். மறுபடியும் சமையல் செய்வதற்கு வேண்டிய ஸாமக்ரிகளை ஸம்பாதித்து வைக்காததால் ஆஹாரமில்லாமலேயே முன்போல் தவம் செய்ய ஆரம்பித்தார்.

பிராண வாயுக்களை அடக்கி, மௌனமாய், ஆகாரமின்றி அவர் தவம் செய்யும்பொழுது, தலையிலிருந்து புகையும் நெருப்பும் கிளம்பின, மூன்று லோகங்களிலுள்ள பிராணிகளையாவும் அதனால் எரிபட்டுத் தடுமாறின. அப்பொழுது தேவ கந்தர்வ பன்னக அஸூர ராக்ஷஸ கணங்கள் அவருடைய தேஜோரூபமான அக்னியால் மூர்ச்சையடைந்து காந்தி குறைந்து துக்கம் மேலிட்டு, தாங்க முடியாமல், பிரஹ்மாவை நமஸ்கரித்துக் கைகூப்பி, “ஸ்வாமி கௌசிகரென்ற மஹா தபஸ்வியின் தவத்தைக் கெடுக்க எங்களால் கூடியவரையில் முயன்றோம். அவருடைய மனத்தில் காமக்குரோதங்களை உண்டாக்க வேண்டிய வரையில் முயன்றோம். ஆனால் எங்கள் இடையூறுகளால் அவர் செய்யும் தவம் மென்மேலும் வளர்கிறதே தவிரக் குறையவில்லை. எங்களால் கூடியவரையில் அவரைப் பரீக்ஷித்துப் பார்த்தோம். அவரிடத்தில் கொஞ்சமாவது தோஷத்தை காண முடியவில்லை. அவர் விரும்புவதைக் கொடுக்காவிட்டால் மூவுலகையும் சராசரப் பொருள்களுடன் நாசம் செய்வார். பாருங்கள் திக்குகள் கலங்கி தடுமாறுகின்றன. பதார்த்தங்கள் காந்தியை இழந்தன. கடல்கள் பொங்கிக் கரைபுரள்கின்றன. மலைகள் தூள் தூளாய்ப் பிளக்கின்றன. பூமி நடுங்குறது. காற்று கடுமையாய் அடிச்சுிறது. இதற்கு என்ன பரிஹாரமென்று எங்களுக்குத் தோன்றவில்லை. ‘கடவுள் ஒருவரிருந்தால் இப்படியெல்லாம் தட்டுக் கெட்டுத்தடுமாறுமா’ என்று ஜனங்கள் நம்பிக்கையற்று, கர்மானுஷ்டானங்களையும், தர்மங்களையும் கைவிட்டு நாஸ்திகராகிறார்கள். மூவுலகிலுள்ள பிராணிகள் பித்துப்பிடித்தது போல் சித்தஸ்வாதீன மற்றிருக்கின்றன. கௌசிகருடைய தேஜஸ் ஸூரியனுடைய

காந்தியை அடக்கிவிட்டது. முன்பு பிரளய காலாக்கினியால் மூன்று லோகங்களும் எரிக்கப்பட்டதுபோல், இவருடைய தேஜஸால் இப்பொழுது கொளுத்தப்படுகின்றன. இவர் பிரபஞ்சத்தை அழிக்க விரும்புவதற்குள் அவருக்கு வேண்டியதைக் கொடுத்துத் திருப்தி செய்யுங்கள். தேவராஜ்யத்தைக் கேட்டாலும் கொடுத்துவிடுங்கள்” என்று பிரார்த்தித்தார்கள்.

பிரஹ்மா அதை ஒப்புக்கொண்டு தேவர்களுடன் கௌசிகர் தவம் செய்யுமிடத்திற்குப் போய், மதுரமான வார்த்தைகளால் அவரை அழைத்து “பிரஹ்மரிஷே! உமக்கு ஷேமமுண்டாகட்டும். உமது தவத்தால் மிக்க ஸந்தோஷத்தை அடைந்தோம். உக்கிரமான தவத்தால் பிராம்மணத் தன்மையை அடைந்தீர். என்னைத் தரிசித்ததின் பயனாக நீர் மருத் கணங்களுள்ள வரையில் ஜீவித்திருக்கக் கடவீர். ஸகல மங்களங்களையும் அடையக் கடவீர். இஷ்டமான இடத்திற்குச் செல்லலாம்” என்றார்.

கௌசிகர் அவரையும் தேவர்களையும் நமஸ்கரித்து, தான் வெகு காலமாய்ச் செய்த உக்கிரமான தவம் தன் எண்ணப்படி பலித்ததால் பரமானந்த மடைந்து, “லோகேச்வர! பிராம்மணப் பதவியும் தீர்க்காயுளும் எனக்குக் கிடைத்தால், பிரஹ்மஞானத்திற்கு ஸாதனமான பிரணவ வித்யையும் யக்ஞங்களுக்கு ஸாதனமான வஷ்ட்காரமும் அவைகளை உபதேசிக்கும் வேத வேதாங்கங்களும் என்னை அடையட்டும். வஸிஷ்டர் முதலிய பிராஹ்மணர்கள், பிறர்க்கு அத்யயனம் செய்விக்கவும் யாகம் செய்விக்கவும் அதிகாரம் பெற்றிருப்பதுபோல் எனக்கும் அதிகாரம் வேண்டும். தாங்களும் தேவர்களும் பிராஹ்மண பதவியை எனக்கு அனுக்ரஹித்தீர்கள். ஆனால் நான் பிராஹ்மண ஜாதியில் பிறக்கவில்லை. தவத்தால் அந்த ஸ்தானத்தை அடைந்தேன். வஸிஷ்ட மஹரிஷியோ பிராஹ்மணராய்ப் பிறந்தவர். தன் பிரஹ்மதேஜஸால் என் கூத்திரிய பலத்தை அடக்கினவர். பிரஹ்மாவின் மானஸபுத்தரார். பிரஹ்மஸ்வரூபத்தை உபதேசிக்கும் உபநிஷத்துக்கள் அடங்கிய வேதங்களையும், கூத்திரியர்களுக்கு வேண்டிய சாந்தி புஷ்டி சத்ருநாசம் ஜயம் முதலியவைகளைக் கொடுக்கும் தனுர் வேதத்தையும், அதர்வண வேதத்தையும் கரை கண்டவர். அவர் என்னை பிரஹ்மரிஷி என்று ஒப்புக்கொள்ளட்டும். என் மனத்திலுள்ள கோரிக்கை இதே. இதை நிறைவேற்றின பிறகு நீங்கள் இஷ்டப்படி போகலாம். இல்லாவிட்டால் மறுபடியும் தவம் செய்வேன்” என்றார்.

உடனே தேவர்கள் வஸிஷ்டரை பிரார்த்தித்து, “ஸ்வாமி! எங்களுடைய வார்த்தையை நிஜமாக்கவேண்டும்” என்றார்கள். அவர், “விசுவாமித்திரரே! நீர் பிரஹ்மரிஷியே இதில் ஸந்தேக மில்லை. பிராஹ்மண ஜாதியில் பிறந்தவர்களுக்குரிய ஸம்ஸ்காரம் முதலிய ஸகல பிரயோஜனங்களும் உமக்குக் கிடைத்தன” என்றார். அவருடைய வார்த்தையை தேவதைகளும் உறுதிசெய்து, அவ்விரு மஹரிஷிகளுக்கும் ஸ்நேஹம் செய்வித்துத் திரும்பிப் போனார்கள்.

இப்படி இந்த மஹாத்மா உத்தமமான பிராஹ்மண பதவியை அடைந்து வஸிஷ்டரைப் பார்த்து, “ஸ்வாமி! இவ்வளவுக்கும் தாங்களே காரணம், நான் எவ்வளவு தடுத்தும் எனக்கும் என் பரிவாரங்களுக்கும் விருந்து செய்வித்தீர்கள்.

அதற்கு ஸாதனமாயிருந்த காமதேனுவை நான் எவ்வளவு யாசித்தும் தாங்கள் கொடுக்கவில்லை. அதை பலாத்காரமாக அபகரித்தேன். அதனால் நம்மிருவருக்கும் யுத்தம் நடந்தது. என் ஸையங்களும் புத்திரர்களும் கடுந்தவத்தால் பரமசிவனிடத்திலிருந்து நான் அடைந்த திவ்யாஸ்திரங்களும் தங்களுடைய பிரஹ்மஹேஜஸால் அழிந்தன. அதைக் கண்டு தங்களைப்போல் நானும் பிராஹ்மணனாகி, பிரஹ்ம தேஜோ பலத்தை அடையவேண்டுமென்று ஆசையுண்டாயிற்று. தாங்கள் யாவையும் அறிந்தவர்கள்; இப்படிப் பின்வருவதைக் கண்டே என்னை விருந்திற்கு அழைத்தீர்களென்று இப்பொழுது தெரிகிறது. ஆகையால் தங்களால் நான் பரம உபகாரம் பெற்றேன்” என்று அவரை வெகு பிரியத்தோடும் பக்தியோடும் பூஜித்தார். தன் எண்ணங்கள் நிறைவேறி, மஹாதபஸ்வியாக பூமியெங்கும் இஷ்டப்படி ஸஞ்சரித்துக் கொண்டிருக்கிறார்.

“ராம! இந்த மஹாத்மா, கூத்திரியராய்ப் பிறந்து நான் சொன்னவாறு பிராஹ்மண பதவியை அடைந்தார். அந்த முனி சிரேஷ்டர் இவரே. தவமே உருவெடுத்து வந்ததென்று இவரைச் சொல்லலாம். தம் மார்க்கத்திலிருந்து கூணமாவது விலக மாட்டார். வீரியம் இவரிடத்திலேயே குடிகொண்டிருக்கிறது” என்று சதானந்தர், கௌசிகருடைய பூர்வசித்தத்தையும் மஹிமையையும் விஸ்தாரமாக வர்ணித்தார்,

ராம லக்ஷ்மணர்களுக்கு எதிரில் ஜனகர், கௌசிகரைக் கை கூப்பி வணங்கி, “தாங்களும் இந்த இக்ஷ்வாகு குல ராஜபுத்திரர்களும் என் யக்ஞத்திற்கு வந்ததால் தன்யனானேன். அனுக்ரஹம் பெற்றேன். மஹர்ஷே! தங்களைத் தரிசித்ததால் பரிசுத்தனானேன். மஹானுபாவ! பிரஹ்ம ரிஷிகளுக்குள் சிரேஷ்டரே! தங்களைத் தரிசித்ததால் அநேக உத்தம குணங்களை அடைந்தேன். தாங்கள் செய்த மஹாதபஸையும், தங்களுடைய அனந்த கல்யாண குணங்களையும் நானும் ராம லக்ஷ்மணர்களும் இந்த ஸபையிலுள்ளவர்களும் விஸ்தாரமாகச் சொல்லக்கேட்டோம். பிதாமஹரான பிரஹ்மாவின் குணங்களையும் உமாபதியான சங்கரனுடைய குணங்களையும்போல் தங்களுடைய தவமும் பலமும் குணங்களும் வர்ணிக்க முடியாதவை; மனத்தால் நினைக்க முடியாதவை. ஆச்சரியகரமான தங்களுடைய சரிதங்களைக் கேட்கக் கேட்கப் போதுமென்ற எண்ணம் எனக்கு உண்டாகவில்லை. ஆனால், ஸூரியன் அஸ்தமிக்கப் போகிறான்; ஸாயங்கால கிரியைகளைச் செய்ய வேண்டும். காலையில் தாங்கள் எனக்கு மறுபடியும் தரிசனம் கொடுக்கவேண்டும். தபோ நிதே! தங்களுக்குப் பரம மங்களமுண்டாகமட்டும். என்னை உத்தரவு கொடுத்தனுப்பவேண்டும்” என்றார். விசுவாமித்திரர் பரம ஸந்தோஷ மடைந்து, ஜனகரைக் கொண்டாடி, போக உத்தரவு கொடுத்தார். அவ்வரசனும் சதாநந்தரும் பந்துக்களும் விசுவாமித்திரரை பிரதக்ஷிணம் செய்து அங்கிருந்து போனார்கள். கௌசிகரும் அங்குள்ள மஹரிஷிகளால் உபசரிக்கப்பட்டுத் தம் விடுதிக்குப் போனார்.

விஸ்வாமித்திரர் தர்மாத்மா ஸஹராம: ஸலக்ஷ்மண: |

ஸ்வவாட மயீசுக்ராம பூஜ்யமாநா மஹர்ஷி: ||

ஸ-66: ஸீதாதேவி

தத: ப்ரபாதே விமலே க்ருத கர்மா நராதீப: |
வீம்வாயீத்ரம் மஹாத்மாநம் சூஜ்ஜாவ ஸராகவம் ||

காலையில் ஜனகர் நித்தியகர்மங்களையும் யாக காரியங்களையும் முடித்து, ராம லக்ஷ்மணர்களுடன் விசுவாமித்திரரை யாகசாலைக்கு அழைப்பித்து விதிப்படி பூஜித்தார். பிறகு “மஹரிஷே! நான் தங்களுடைய ஊழியன்; என்ன செய்யட்டும்? கட்டளையிடுங்கள்” என்றார். அப்பொழுது கௌசிகர், இதோ இருக்கும் ராம லக்ஷ்மணர்கள் தசரதருடைய புத்திதர்கள்; கூத்திரிய சிரேஷ்டர்கள்; பல பராக்கிரமத்தால் பிரஸித்தர்கள். உம்மிடத்திலிருக்கும் சிவதனுஸைப் பார்க்க வந்திருக்கிறார்கள். அதை இவர்களுக்குக் காட்டும். உமக்குப் பரம கேமமுண்டாகட்டும். அதைப் பார்த்துத் திருப்தியடைந்து திரும்பிப் போகட்டும்” என்றார். ஜனகர், “இந்த வில் எனக்குக் கிடைத்த காரணத்தையும், அது இங்கு இருப்பதற்குப் பயனையும் சொல்லுறேன், கேளுங்கள்.

என் வம்சத்தின் ஆதி புருஷனான நிமியிலிருந்து ஆறாவது அரசன் தேவராதர். அவரிடத்தில் தேவர்கள் இதைக் கொடுத்துக் காப்பாற்றி வரச்சொன்னார்கள். முன்பு தகூ யாகத்தில் பரமசிவன் தேவர்களிடத்தில் கோபம்கொண்டு வில்லை வளைத்து நானேற்றி “துஷ்டர்களே! இந்த யாகத்தில் நீங்கள் எனக்குப் பாகம் கொடுக்காததால் உங்களுடைய தலையை இதனால் பிளக்கிறேன்” என்றார். தேவர்கள் பயந்து நடுங்கி மனம்தளர்ந்து, சங்கரனை நமஸ்கரித்து ஸ்தோத்திரங்களால் ஸமாதானம் செய்தார்கள். அவருடைய கோபம் தணிந்தது, தேவர்களிடத்தில் பிரீதியடைந்து தன் வில்லை அவர்களுக்குக் கொடுத்தார். அவர்கள் அதை தேவராதரிடத்தில் வைத்தார்கள். பிறகு நான் யாகம் செய்ய கலப்பையால் யாக பூமியை உழுது சுத்திசெய்து கொண்டிருக்கையில் ஒரு பெண் குழந்தை அங்கிருந்து கிடைத்தது. அவள் பூமியிலிருந்து உண்டானதால் அவளுக்கு ஸீதை என்று பெயரிட்டு என் பெண்ணாய் வளர்த்து வருறேன். இந்த வில்லை வளைத்து நானேற்றுகிறவருக்கு இவளை விவாஹம் செய்விப்பதாய் பிரதிக்கை செய்திருக்கிறேன். ஸ்திரீ புருஷ ஸம்பந்தமில்லாமல் பிறந்த இந்தப் பெண்ணைப் பல அரசர்கள் தங்களுக்குப் பார்வையாகக் கேட்டார்கள். பரமசிவனுடைய இந்த வில்லை வளைத்து நானேற்றுகிறவருக்கே இவளை மணம் செய்விப்பதாக பிரதிக்கை செய்திருக்கேன் என்று அவர்களுக்குச் சொல்லி அனுப்பிவிட்டேன்.

அவர்கள் மிதிலைக்குவந்து சிவதனுஸின் வீரியத்தைப் பரீக்ஷிக்க ஆரம்பித்தார்கள். ஒருவராவது அதை எடுத்து நிறுத்தி வளைக்க முடியவில்லை. அவர்களுடைய வீரியம் அல்பமென்று அறிந்து. “உங்களுக்கு ஸீதையை மனைவியாகக் கொடுக்கமாட்டேன்” என்றேன். அவர்கள் கோபம் கொண்டு வில்லை வளைத்து ஸீதையை மணம் செய்ய முடியாவிட்டாலும், எல்லோரும் சேர்ந்து இவனை ஜயித்து இவளை அபகரிப்போமென்று நிச்சயித்து மிதிலையை

முற்றுகையிட்டார்கள். ஒரு வருஷம்வரையில் என்னால் கூடியமட்டும் எதிர்த்து யுத்தம் செய்தேன். என் கோட்டைகளும் அரண்களும் காவல்களும் யுத்த ஸாமக்ரிகளும் அழிந்தன. அப்பொழுது ஒன்றும் தோன்றாமல் துக்கமடைந்து கடுந்தவத்தால் தேவர்களைத் திருப்தி செய்தேன். அவர்கள் எனக்குச் சதுரங்க பலத்தை அனுக்ரஹித்தார்கள். அதனால் என் சத்துருக்களை ஜயித்து மூலைக்கு மூலை துரத்தினேன். அவ்வரசர்கள் வில்லை வளைக்க முடியாமல் அவமானப்பட்டு என் பட்டணத்தைப் பிடிக்கமுடியாமல், என் ஸைன்யங்களால் முறிபட்டு ஓடினார்கள். இந்த வில்லின் விருத்தாந்தம் இதே. தேஜஸால் ஜ்வலிக்கும் இந்த சிவதனுஸை ராம லக்ஷ்மணர்களுக்குக் காட்டுகிறேன். இதை ராமன் வளைத்து நானேற்றினால் பூமியிலிருந்துண்டான ஸீதையை அவனுக்குப் பார்வையாகக் கொடுக்கிறேன்” என்றார்.

யத்யஸ்ய தநுஜோ ராம: ரூர்யா தாஹ்ரபணம் மூந |
ஸூதா மயோநீஜாம் ஸீதாம் தத்யாம் தாஸரதே ரஹம் ||

ஸ-67: ராமன் வில்லை முறித்தது

ஜநகஸ்ய வச: ப்ருத்வா வீப்ரவாமீத்ரோ மஹோருநி: |

தநூர் தப்ரய ராமாய இதீ ஷோவாச பார்தீவம் ||

ஜனகர் இப்படிச் சொல்ல, கௌசிகர் “மஹாராஜ! ராமனுக்கு அந்த வில்லைக் காட்டும்” என்றார். ஜனகர் தன் ஸமீபத்திலிருந்த உத்தியோகஸ் தர்களைப் பார்த்து, “கந்தபுஷ்பங்களால் பூஜிக்கப் பட்ட அந்த வில்லைச் சக்கரத்தில் கொண்டுவாருங்கள்” என்றார். அவர்கள் நகரத்திற்குப் போய் அதை எடுத்து வந்தார்கள். தர்க்க மான தேகத்தையும் அளவற்ற பலத்தையுமுடைய ஐயாயிரம் மனுஷ்யர்கள் அதை எட்டு சக்கரங்களுள்ள வண்டியிலேற்றி வெகு சிரமத்துடன் இழுத்துக்கொண்டு வந்தார்கள். அந்த இரும்புப் பெட்டியை மந்திரிகள் ஜனகருக்கு முன் வைத்து, எல்லா அரசர்களாலும் பூஜிக்கப்பட்ட இந்த சிரேஷ்டமான வில்லைப் பார்க்கவேண்டும் என்றீர்களே, இதோ கொண்டுவந்திருக்கோம்” என்றார்கள். ஜனகர் கைசுப்பிக் கௌசிகரை நமஸ்கரித்து, அவரையும் ராம லக்ஷ்மணர்களையும் பார்த்து “மஹரிஷே! இந்தச் சிவதனுஸை ஜனக வம்சத்தரசர்கள் வெகு காலமாய்ப் பூஜித்து வருகிறார்கள். ஸீதையை விவாஹம் செய்ய விரும்பின, அரசர்களும் இதை எடுத்து வளைத்து நானேற்ற முடியாமல், இது எல்லையற்ற வீரியமுள்ள தென்று கொண்டாடினார்கள். தேவாஸுர ராக்ஷஸ கந்தர்வ யக்ஷ கின்னர உரககணங்களும் இந்த விஷயத்தில் அசக்தர்களென்று ஒப்புக்கொண்டிருக் கிறார்கள்; நம்மைப் போன்ற கேவல மனுஷ்யர்கள் இதை அசைக்கவும் முடியுமோ, தூக்க முடியுமோ, வளைக்க முடியுமோ, நானேற்ற முடியுமோ, டங்காரம் செய்ய முடியுமோ, பாணத்தைப் பூட்ட முடியுமோ? இப்படி மஹா வீரியம் பொருந்திய இந்த வில்லை ராம லக்ஷ்மணர்கள் பார்க்கட்டும்” என்றார். ஜனகர் இப்படிச் சொல்ல விசுவாமித்திரர், “குழந்தாய், ராம! இந்த வில்லைப் பார்” என்றார். பிரஹ்மரிஷியின் உத்தரவுப்படி ராமன் பெட்டியின் மூடியைத் திறந்து வில்லைப் பார்த்து, “ஸ்வாமி! இந்த சிரேஷ்டமான தனுஸைக் கையால் தொட்டுமா? இதை எடுத்து வளைத்து நானேற்றலாமோ?” என்றார். ஜனகரும் கௌசிகரும், ‘அப்படியே செய்’ என்றார்கள். அந்த யாக ஸதஸில் உள்ள எண்ணிறந்த ஜனங்கள் ஆச்சரியத்துடன் பார்த்துக்கொண்டிருக்கையில், ஸ்ரீராமன் அதன் ஒரு நுனியைக்காலின் பெருவீரலால் அழுத்தினார். கழியால் தலையில் அடிக்கப்பட்ட கிருஷ்ண ஸர்ப்பத்தைப்போல் அது உடனே நிமிர்ந்துகின்றது. ஸ்ரீராமன் அதை நடுவில் பிடித்து நிறுத்தி நானேற்றி காதுவரையில் இழுத்தார். அபாரமான வீரியம் பொருந்திய அந்த பரமசிவனுடைய வில் நடுவில் ஓடிந்தது. ஆகாசத்தில் வாயுக்கள் ஒன்றோடொன்று தாக்கிப் பூமியில் விழுவது போல் ஒரு பெரும் சப்தமுண்டாயிற்று. மஹாபர்வதங்கள் பிளக்கும் பொழுது நடுங்குவதுபோல் பூமி நடுங்கிற்று. ராம லக்ஷ்மணர்களையும் விசுவாமித்திரரையும் ஜனகரையும் தவிர அங்குள்ளவர்கள் அந்த சப்தத்தால் மெய்மறந்து பூமியில் விழுந்தார்கள்.

சற்றுநேரம் கழித்து அவர்கள் பிரக்ஞை தெளிந்தவுடன் ஜனகர் விசுவாமித்திரரை வணங்கிக் கைசுப்பி “ஸ்வாமி! தசரதபுத்திரனான ராமனுடைய வீரியத்தைக்

கண்டறிந்தேன்? வெகு அப்புதமாயும் மனத்தால் நினைக்க முடியாமலுமிருக்கிறது. இதுவரையில் இப்படி ஓரிடத்திலும் பார்த்ததில்லை. 'தேவாஸுர கணங்களும் க்ஷத்திரிய வீரர்களும் ராஜசிரேஷ்டர்களும் நெருங்க முடியாத வில்லை இந்தச் சிறு பையன் எடுத்து வளைத்து நாணேற்ற முடியுமோ? இல்லா விட்டால் என் ஸீதை விவாஹமில்லாமல் போவாளே' என்று நான் கவலைகொண்டு ஸந்தேகப்பட்டதுண்டு. ஆனால், ராமனுடைய வீரியம் இவ்விதமென்று நான் ஒருபொழுதும் எண்ணியதேயில்லை. இது மனுஷ்யனால் ஸாத்தியமல்ல; லோகத்தில் எனக்கு யாதொன்றிலும் அபேக்ஷையில்லை. எனக்கு யாதொன்றும் கிடையாது. ஆகையால் என் ஐசுவரியத்திற்கு எல்லையில்லை. மிதிலை நெருப்புப் பிடித்து எரிந்தால் என்னைச் சேர்ந்த யாதொன்றும் எரிக்கப்படவில்லையே என்று வைராக்கியமடைந்த நிகரற்ற கீர்த்திசாலிகளான ஜனக வம்சத்தில் பிறந்த ஸீதை, எல்லோராலும் கொண்டாடப்பட்டு ரகு நாதனைப் பர்த்தாவாக அடைந்தாள். ஸ்தூரீ புருஷ ஸம்பந்தமில்லாமல் பூமியிலிருந்துண்டானதால் ஸ்வபாவத்திலேயே அவள் நிகரற்ற கீர்த்திசாலி. மேலும் என்னைப் பிதாவாய் அடைந்ததால் விசேஷ கீர்த்தி பெற்றாள். அவளுக்குக் கிடைத்த பர்த்தாவோ எவ்விதத்திலும் ஒப்பற்றவர். கைநிறைந்த பொன்னிலும் கண் நிறைந்த கணவனே அதிகமென்ற பழமொழிப்படி, பெண்கள் விசேஷ ரூப லாவண்யமுள்ள புருஷர்களையே மணம் செய்ய விரும்புவார்கள்.

ராமனோ மன்மதனுக்கு மன்மதன், கன்யையின் தாய் எல்லையற்ற ஐசுவரியமுள்ளவனைத் தன் பெண் மணம்புரிய வேண்டுமென்று விரும்புவாள். ராமனுடைய ஐசுவரியமோ அளவற்றது. அதிக புத்திமானும் வேத சாஸ்திரங்களில் நிபுணனும் சுத்தமான ஆசாரமுடையவனுமான புருஷனையே தன் புத்திரி மணம்செய்ய வேண்டுமென்று பிதா விரும்புவார். ராமனோ புத்தி வித்யை ஞானம் ஆசாரம் வீரியம் பராக்கிரமம் முதலியவைகளில் ஒப்பற்றவன். பல தலைமுறைகளாகக் கீர்த்திபெற்றுச் சுத்தமான ஆசார குலத்தில் ஸம்பந்தம் செய்யவேண்டு மென்று பந்துக்கள் விரும்புவார்கள். இங்ஙனாக வம்சத்திற்கு மேலான குலமுண்டோ? இவ்விதமான பெருமை வாய்ந்த ராகவனைப் பர்த்தாவாக அடைந்ததால் ஸீதையின் கீர்த்தி இன்னும் அதிகமாயிற்று. புத்திரனாயி ருந்தால் ஸம்பாதித்த கீர்த்தியையே அடைவான். புத்திரி யானதால் தான் பிறந்த வம்சத்திற்கும் புகுந்த வம்சத்திற்கும் மூவேழு தலைமுறைகள் வரையில் விசேஷ கீர்த்தியை ஸம்பாதிப்பாள்.

என் பிரதிக்கை நிறைவேறியது. வீரசிரேஷ்டனுக்கே என் பெண்ணை மணம் செய்விக்கும் பாக்கியத்தைப் பெற்றேன். என் உயிருக்குயிரான ஸீதையை ராமனுக்குப் பார்வையாகக் கொடுப் பதில் எனக்குள்ள திருப்திக்கு அளவில்லை. தாங்கள் உத்தரவு செய்தால் இப்பொழுதே என் மந்திரிகள் அயோத்யைக்கு அதிவேகமாய் ரதங்களில் போய், இங்கே நடந்த யாவற்றையும் தசரத மஹாராஜருக்குத் தெரிவிக்கட்டும். என் பிரதிக்கையையும் இந்த ராஜ குமாரர்கள் தங்களால் ரக்ஷிக்கப்பட்டு இங்கே வந்ததையும், ராமன் பரமசிவனுடைய வில்லை முறித்து ஸீதையை அடைந்ததையும் விஸ்தாரமாகச் சொல்லட்டும். அதி சீக்கிரத்தில் அந்த மஹாராஜாவையும் பந்து பரிவார ஸைன்யங்களையும் இங்கே

அழைத்து வரட்டும்” என்றார். கௌசிகர் அதற்கு ஸம்மதிக்க, ஜனகர் மந்திரிகளை அழைத்து, விவாஹ பத்திரிகைகளைக் கொடுத்து, சொல்லவேண்டியவைகளை நன்றாக எடுத்துச் சொல்லி, தச்சரதரை ஸகல மரியாதைகளுடன் அழைத்துவரக் கட்டளையிட்டார்.

**அய்யாத்யாம் ப்ரேஜயாமாஸ தர்மாத்மா க்ருதயாஸநாந்|
யதா வ்ருத்தம் ஸமாக் யாக்ஷம் ஆநேநகம் ச ந்ருபம் ததா||**

ஸ-68: தசரதர் ஸமாசாரத்தை அறிந்தது

ஐநகேந ஸமாதீஷ்டா: ஸூதாஸ்தே க்ஸாந்த வானுநா: |
தீராத்ரமுஜீதா மார்கே தே யோத்யாம் ப்ராவிஸந்புரீம் ||

ஐனகரால் அனுப்பப்பட்ட மந்திரிகள் மூன்றுநாள் இரவு பகலாய் பிரயாணம் செய்து குதிரைகள் களைத்து, நான்காவது நாள் அயோத்யைக்கு வந்தார்கள். அரண்மனை வாசலிலுள்ள காவற்காரரிடத்தில், “மிதிலாதிபதியான ஜனக மஹாராஜாவால் அனுப்பப்பட்ட தூதர்கள் தங்களைத் தரிசிக்க விரும்புகிறார்கள்” என்று அரசருக்குத் தெரிவிக்கச் சொன்னார்கள். அவர்கள் அப்படியே செய்ய அவருடைய உத்தரவால் மந்திரிகளை உள்ளே அழைத்துப் போனார்கள்.

வயது முதிர்ந்த தேவேந்திரனைப்போல் ஸிம்ஹாஸனத்தில் வீற்றிருக்கும் தசரதரைக் கண்டு, அவர்கள் இந்திரியங்களை அடக்கிக் கொண்டு, கைகூப்பி வெகு ஜாக்கிரதையாய், மதுரமான வார்த்தைகளால், “ஸ்வாமி! மிதிலாதிபதியும் எங்கள் பிரபுவுமான ஜனக மஹாராஜா தாங்களும் தங்களுடைய அக்னி ஹோத்திரமும் உபாத்யாயரும் புரோஹிதரும் வேலைக்காரரும் க்ஷேமமா என்று அடிக்கடி வெகு பிரீதியுடன் விசாரிக்கிறார். பிறகு விசுவாமித்திர மஹரிஷியின் அனுமதி பெற்றுத் தங்களுக்குப் பின்வருமாறு தெரிவிக்கிறார். ‘என்னிடத் திலிருக்கும் சிவதனுஸை நானேற்றுகிறவனுக்கே என் புத்திரியைப் பார்வையாகக் கொடுப்பேனென்று நான் பிரதிக்கை செய்திருப்பது தங்களுக்குத் தெரியும். இப்படி யத்தனம் செய்து பலிக்காக அரசர்கள் ஒன்றுகூடி மிதிலையை முற்றுகையிட்டதும் அபஜயமடைந்ததும் தங்களுக்குத் தெரியும். விசுவாமித்திர மஹரிஷியுடன் என் யாகத்தைப் பார்க்கவந்த தங்களுடைய புத்திரர்களான ராம லக்ஷ்மணர்களில், ராமன் அதே வில்லை எடுத்து வளைத்து நானேற்றி முறித்தார். தக்ஷயாகத்தில் எதைக்கண்டு தேவர்கள் பரமசிவனிடத்தில் பயந்து நடுங்கி ஓடினார்களோ அதே வில்லை எண்ணிறந்த ஜனங்கள் பார்த்துக் கொண்டிருக்க, ராமன் விளையாட்டாக வளைத்து முறித்தார். நான் செய்த பிரதிக்கைப்படி ஸீதையை அவருக்கு விவாஹம் செய்து கொடுக்கவேண்டும். அதற்குத் தங்கள் அனுமதியை வேண்டுகிறேன். புரோஹிதர்கள் உபாத்தியாயர்கள் மந்திரிகள் ராஜ்ய உத்யோகஸ்தர்கள் பந்து மித்திர பரிவார ஸைன்யங்களுடன் உடனே புறப்பட்டு மிதிலைக்கு வந்து, நிகரற்ற கீர்த்திசாலியான ராமலக்ஷ்மணர்களைப் பார்த்து ஸந்தோஷிக்க வேண்டும். அது எனக்குப் பரமானந்தத்தைக் கொடுக்கும்; ராம லக்ஷ்மணர்களுடைய விவாஹ மஹோத்ஸவத்தைத் தாங்கள் வந்து நடப்பித்து ஆனந்தமடையவேண்டும்’ என்கிறார். விசுவாமித்திர மஹரிஷியும் சதானந்த மஹரிஷியும் இப்படிச்சொல்ல அனுமதி கொடுத்தார்கள்” என்றார்கள். தசரதருடைய பெருந்தன்மையாலும் மரியாதையாலும் பிரியத்தாலும் தைரியமாய் பரபரப்பில்லாமல் அமரிக்கையாய்த் தங்களுடைய ஸமாசாரத்தைத் தசரதருக்குத் தெரிவித்து, அவருடைய மேன்மையால் கட்டுப்பட்டு, அதிகமாய்ச் சொல்லாமல் நிறுத்திக்கொண்டார்கள்.

தூதர்களின் வார்த்தையைக் கேட்டுத் தசரதர் பரமானந்த மடைந்தார். வஸிஷ்டரையும் வாமதேவரையும் மற்ற மந்திரிகளையும் பார்த்து, கௌஸல்யையின் கண்மணியான ராமசந்திரன் லக்ஷ்மணனுடன் விசுவாமித்திர மஹரிஷியால் ரக்ஷிக்கப்பட்டு மிதிலையில் இருக்கிறானாம். ஜனகர் அவனுடைய வீரியத்தைப் பரிசுஷித்தறிந்து தன் புத்திரியை அவனுக்கு விவாஹம் செய்துகொடுக்க விரும்புகிறாராம். அது தங்களுக்கு இஷ்டமானால், தாமதமின்றி அதிசீக்கிரமாகப் புறப்பட்டு மிதிலைக்குப் போவோம்” என்றார். மந்திரிகளும் மஹரிஷிகளும் அதை ‘நல்லது நல்லது’ என்று கொண்டாடினார்கள். பிறகு தசரதர் ஜனகருடைய மந்திரிகளைப் பார்த்து “இங்கிருந்து நாளைய தினத்தில் புறப்பட்டுப் போவோம்” என்றார். அவர்கள் வெகு பிரீதியுடன் உபசரிக்கப்பட்டு அன்றிரவில் அங்கே தங்கினார்கள்.

**மந்த்ரீணஸ்தாம் நரேந்த்ரஸ்ய ராத்ரீம் பரமஸத்க்ருதா: |
ஐஜஸ்தே முத்ரதா: ஸர்வே குணை: ஸர்வை: ஸமந்விதா: ||**

ஸ-69: தசரதர் மிதிலைக்கு வந்தது

**தமோ ராதர்யாம் வ்யதீதாயாம் ஸோபாத்யாய: ஸபாந்தவ: |
ராஜா தபாரதோ ஷ்ருஷ்ட: ஸுமந்த்ர மீத மப்ரஸீத் ||**

மறுநாட்காலையில் தசரதர் பந்துமித்திர உபாத்தியாய மந்திரிவர்க்கங்கள் புடைசூழ, ஸபையில் வீற்றிருந்து, “ஸுமந்திரே, நமது பொக்கிஷத் தலைவர்கள் வேண்டியவரையில் ரத்தினங்களையும் தனங்களையும் எடுத்துக்கொண்டு, விவாஹமஹோஸவத்திற்குத் தகுந்த ஏற்பாடுகளுடன் முன்னே போகட்டும். சதுரங்க ஸைன்யமும் ரதம் பல்லக்கு யானை குதிரை முதலிய வாகனங்களும் என் உத்தரவானவுடன் புறப்படத் தயாராக இருக்கட்டும். வஸிஷ்டர், வாமதேவர், ஜாபாலி, காச்யபர், தீர்க்காயுளுள்ள மார்க்கண்டேயர், காத்யாயனர் முதலிய மஹாத்மாக்கள் எனக்குக் க்ஷேமமுண்டாக முன்னே செல்லட்டும். என் ரதத்தை ஸித்தமாய் வைத்திரும். தாமதம் செய்ய வேண்டாம். ஜனகருடைய தூதர்கள் சீக்கிரப்படுத்து கிறார்கள்” என்றார்.

அப்படியே மஹரிஷிகள் முந்தியும், தசரதர் நடுவிலும் ஸைன்யங்கள் பின்னுமாக அயோத்யையிலிருந்து புறப்பட்டு, நான்கு தினங்கள் பிரயாணம் செய்து விதேஹதேசத்திற்கு வந்தார்கள். அதைக் கேட்டு ஜனகர் காணிக்கைகளுடன் அவரை எதிர்கொண்டழைத்துத் தகுந்தபடி உபசரித்தார். தன் பிரதிக்கை நிறைவேற்றி உத்தம குலத்தில் தன் புத்திரிக்கு ஸம்பந்தம் கிடைத்ததால் பரமானந்தமடைந்த அவ்வரசன் “மஹாராஜ! க்ஷேமமாய் வந்தீர்களா? தாங்கள் இங்கே வரப்பெற்றது, என் அதிருஷ்டவசமே. தங்களுடைய புத்திரர்கள் வீரியத்தால் ஸம்பாதித்த நிகரற்ற கீர்த்தியைக் கேட்டு ஆனந்தமடைவீர்கள். தேவர்களால் சூழப்பட்டுத் தேவராஜன் வருவதுபோல், தர்மாத்மாவான வஸிஷ்ட பகவானும் மற்ற பிராம்மணோத்தமர்களும் நானிருக்குமிடத்திற்கு வந்தது என் பாக்கியமே. வீரசிரேஷ்டர்களும் மஹாத்மாக்களுமான ரகு குலத்தில் எனக்கு ஸம்பந்தம் கிடைத்ததால் என் புத்திரியின் விவாகத்திற்கு நேறும் இடையூறுகளெல்லாம் நீங்கின. என் வம்சம் யாவரும் பூஜிக்கத் தகுந்ததாயிற்று. விவாஹ நிச்சயத்தைப் பற்றின வார்த்தைகளைக் காலையில் பேசிக் கொள்ளலாம். இன்னும் முன்று நான்கு தினங்களில் இந்த யாகம் முடியும். உடனே ரிஷிகளின் அனுமதி பெற்று பிராஹ்ம விவாஹத்தை நடத்துவோம்” என்றார்.

அதற்கு தசரதர் வெகு சாதுரியமாய், “தர்மரஹஸ்யத்தை அறிந்தவர்களுக்குள் சிரேஷ்டரே! என் புத்திரர்களின் பலத்தால் ஸந்தோஷமடைந்து உமது பெண்களை அவர்களுக்கு விவாஹம் செய்துகொடுக்க நிச்சயித்திருப் பதைத் கேள்விப்பட்டேன். க்ஷத்திரியனாகையால் நான் இதுவரையில் பிறர்க்குக் கொடுத்தவனையல்லாமல் தானம் வாங்கினதில்லை. அந்த விஷயத்தில் எனக்கு அனுபவமில்லை. ஆனாலும் கொடுப்பவர்களின் ஸமயத்தை வாங்குகிறவர்கள் அனுசரிக்க வேண்டுமென்று கேட்டிருக்கிறேன். உமது இஷ்டப்படி நடக்க ஸித்தமாயிருக்கிறேன்” என்று தர்மத்திற்கு ஒத்து வணக்கமாயும் கீர்த்திகரமாயும் மறுமொழி சொன்னார். ‘தன்

புத்திரர்களின் வீரியத்தால் என் பெண்களை அடைந்து இஷ்டப்படி என் அனுமதியின்றி மணம் செய்து கொள்ளலாம். அப்படியிருந்தும் இவ்வளவு வினயமாகத் தன் பதவி செல்வம் வயது கீர்த்தி முதலியவற்றை லக்ஷ்யம் செய்யாமல் என்னிடத்தில் பேசினாரே' என்று ஜனகருக்கு அடங்காத ஆச்சரியமுண்டாயிற்று. அங்கே வந்திருந்த மஹரிஷிகள் ஒருவர்க்கொருவர் ஸந்தித்து பிரியத்துடன் பேசிக்கொண்டு, அன்றிரவை வெகு ஸந்தோஷமாகக் கழித்தார்கள். தசரதர் ராம லக்ஷ்மணர்களையும் விசுவாமித்திர மஹரிஷியையும் கண்டு, பரமானந்தமடைந்து, ஜனகரால் உபசரிக்கப்பட்டு அங்கே வசித்துக் கொண்டிருந்தார். ஜனகர் யாக காரியங்களை விதிப்படி நடத்தி, தன் புத்திரிகளின் விவாஹத்திற்கு முன்பு நடக்க வேண்டிய அங்குரார்ப்பணம் முதலிய லௌகிக வைதிக காரியங்களில் கவலை செலுத்தினார்.

**ஜநகரப் மஹாதேஜா: க்ரீயாம் தர்மண தத்வவீத் |
யஜ்ஞஸ்ய ச ஸ்தாப்யாம் ச க்ருத்வா ராத்ரீ மூவாஸ ஹ ||**

ஸ-70: இக்ஷ்வாகு வம்சம்

தத: ப்ரபாஹே ஜநக: க்ருதகர்மா மஹர்ஷி: |

உவாச வாக்யம் வாக்யஜ்ஞ: ஸுதாநந்தம் புரோஹிதம் ||

மறுநாட் காலையில் ஜனகர் யாகக் கிரியைகளை முடித்து ஸபா மண்டபத்தில் வந்து மஹரிஷிகளுக்கு நடுவில் வீற்றிருந்து சதானந்தரைப் பார்த்து, “ஸ்வாமி! எனக்கு அதிதர்மிகளான ஒரு தம்பி உண்டு. அந்த குசத்வஜன் மஹா தேஜஸ்வி, கீர்த்திசாலி; ஜலத்தில் கோட்டைச் சுவர்போல் நாட்டப்பட்டிருக்கும் சூலங்களால் நிறைந்த இஷ்டமதி நதியால் சூழப்பட்டு, புஷ்பக விமானம்போல் ஸகல ஜனங்களின் கோரிக்கைகளை நிறைவேற்றும் ஸாங்காச்யமென்ற நகரத்தில் ராஜ்யபாலனம் செய்து வருகிறான். என் யாகத்திற்கு வேண்டிய பதார்த்தங்களை அனுப்பிக்கொண்டு அதைக் காப்பாற்றுகிறானென்பது தங்களுக்குத் தெரியும். என் புத்திரிகளின் விவாஹ மஹோத்ஸவத்தைப் பார்த்து அவனும் ஸந்தோஷிக்க வேண்டிய தல்லவா? அவனைச் சீக்கிரமாய் அழைத்து வரும்படி உத்தரவு செய்ய வேண்டும்” என்றார். உடனே சதானந்தர் நிபுணர்களான தூதர்களை வேகமாய்ச் செல்லும் குதிரைகளின் மேல் அனுப்பினார். மஹேந்திரனுடைய ஆக்குளையால் அவன் தம்பியான உபேந்திரனை அழைக்கப் போவதுபோல், அவர்கள் குசத்வஜருடைய நகரத்திற்குப் போய், ஜனகருடைய கட்டளையைத் தெரிவித்தார்கள். அவரும் உடனே புறப்பட்டு மிதிலைக்கு வந்து, மஹாதர்மிகரான ஜனகரையும் சதானந்தரையும் நமஸ்கரித்து, அவர் களுடைய உத்தரவால் உத்தமமான ஸிம்ஹாஸனத்தில் உட்கார்ந்தார்.

பிறகு, அந்த ஸஹோதரர்கள் ஸுதாமா என்ற மந்திரியை அழைத்து, “சத்துருக்களால் ஜயிக்க முடியாதவரும் அளவற்ற தேஜஸுள்ளவருமான அயோத்யாபதியின் விடுதிக்குப் போய், அவரையும் அவருடைய குமாரர்களையும் மந்திரிகளையும் மஹரிஷிகளையும் தகுந்த மரியாதையுடன் அழைத்து வரவேண்டும்” என்றார்கள். ஸுதாமா தசரதர் இருக்குமிடத்திற்குப் போய் அவரை நமஸ்கரித்துக் கைசூப்பி, “அயோத்யாதிபதே! வீரசிரேஷ்ட! தங்களுடைய மஹரிஷி புரோஹித மந்திரி பந்து பரிவாரங்களுடன் தங்களைப் பார்க்கவேண்டுமென்று ஜனகமஹாராஜா விரும்புகிறார்” என்றார். அப்படியே தசரதரும் மஹரிஷிகளும் மந்திரி பரிவாரங்களும் பந்துக்களும் ஜனகருடைய ஸபா மண்டபத்திற்கு வந்து, அவரால் தகுந்தபடி உபசரிக்கப்பட்டார்கள். பிறகு காலதேசத்திற்கு உசிதமாகப் பேசும் திறமையுள்ள தசரதர் ஜனகரைப் பார்த்து, “எங்களுடைய இக்ஷ்வாகு வம்சத்திற்கு வஸிஷ்ட பகவான் பரமகுருவென்றும், ஸகல காரியங்களிலும் முன்னிருந்து பேசுகிறவரென்றும் உமக்குத் தெரியுமல்லவா? விவாஹம் செய்துகொள்ளும் ஸ்த்ரீ புருஷர்களின் குலம் பத்துத் தலைமுறை வரையில் சுத்தமாயும் கீர்த்திபெற்றதாயும் இருக்கவேண்டுமென்ற நியாயத்தால் இங்கிருக்கும் விசுவாமித்திரர் முதலிய மஹரிஷிகளின் அனுமதி பெற்று, அவர் என் வம்ச பரம்பரையை கிரமமாக எடுத்துச் சொல்வார்” என்றார்.

பிறகு வஸிஷ்டர், ஜனகரையும் சதானந்தரையும் ஸபையிலுள்ளவர்களையும் பார்த்து, “மனோ வாக்கிற்கெட்டாத ஸ்வரூபத்தையுடைய மஹாவிஷ்ணு விடத்திலிருந்து

பிரஹ்மா உண்டானார்; அவர் ஒவ்வொரு கல்பத்திலும் உண்டாவதால் பிரவாஹ ரூபமாக நித்யர்; இரண்டு பார்த்தகாலம் ஆயுளுள்ளவர்; அவரிடத்திலிருந்து முறையே மரீசி, காச்யபர், விவஸ்வானென்ற ஸூரியன், வைவஸ்வதமனு, அயோத்யாதிபதிகளுக்கு மூல புருஷனான இஷ்வாகு, குக்ஷி விசுக்ஷி, மஹா தேஜஸ்வியும் பராக்கிரமசாலியுமான பாணன், அனரண்யன், பிருது, த்ரிசங்கு, யுவனாச்வன் (துந்துமாரன்), மாந்தாதா, ஸுஸந்தி, தருவஸந்தி, ப்ரஸேனஜித் என்ற ஸஹோதரர்கள், த்ருவஸந்தியின் புத்திரனான பரதன், அஸிதன் உண்டானார்கள். அவருடைய காலத்தில் ஹேஹயர்கள், கால ஜங்கர்கள், சசிபிந்துக்களென்ற அரசர்கள் அவரை யுத்தத்தில் ஜயித்து ராஜ்யத்திலிருந்து துரத்தினார்கள். அவர் தன் இரு மனைவிகளோடும், மந்திரிகளோடும் குறைவான ஸேனையுடன் ஹிமயமலைக்குப்போய், பிருகு மஹரிஷி தவம்செய்யும் புண்யஸ் தலத்தில் வஸித்தார். அவருடைய பத்தினிகளில் ஒருத்தி, மற்றொருத்தியின் கர்ப்பத்தை நாசம் செய்ய நினைத்து, அவளுக்கு விஷம் கலந்த அன்னத்தைக் கொடுத்தாள். அதைத் தெரியாமல் காளிந்தி என்ற பார்யை தின்றாள்; அவள் தனக்கு உத்தமமான புத்திரன் பிறக்கவேண்டுமென்று, அங்கே தவம் செய்து கொண்டிருந்த பிருகு வம்சத்தில் பிறந்த ச்யவன மஹரிஷிக்குப் பணிவிடை செய்து வந்தாள்.

தேவர்களைப்போல் தேஜஸ்வியான அந்த முனிசிரேஷ்டர் அவளிடத்தில் ஸந்தோஷமடைந்து, “நீ தெரியாமல் புஜித்த விஷத்தால் உன்கர்ப்பத்திலுள்ள சிசுவுக்கு யாதொரு கெடுதியும் நேராது. மஹா பாக்கியசாலியே! அது நிகரற்ற பல பராக்கிரமத்துடன் உன் வம்சத்தை விளங்கச் செய்யும்; கவலைப்படாதே” என்றார். சில காலத்திற்குப் பிறகு அஸிதன் இறந்தான். அந்தத் துக்கத்தால் காளிந்தி மனம் கலங்கியிருக்கையில் மஹா கீர்த்திமானான ஒரு புத்திரனைப் பெற்றாள். கர்ப்பத்தில் அவனுக்கு விஷ ஸம்பந்தமிருந்தபடியால் ஸுகரனென்று பெயர் வந்தது. அவனுக்குப் பிறகு அஸமஞ்சன், அம்சுமான், திலீபன், பகீரதன், ககுத்ஸ்தன், ரகு, பிரவிருத்தனென்றவர்கள் முறையே பிறந்தார்கள். இவன் ஒரு ஸமயத்தில் ‘நீ நரமாம்ஸத்தைத் தின்னும் ராக்ஷஸனாகக் கடவாய்’ என்று சபிக்கப் பட்டான். அதற்குப் பதிலாகச் சபிக்க ஜலத்தைக் கையிலெடுத்த பொழுது அது உசிதமல்லவென்று அவனுடைய பத்தினி தடுத்தாள். ஆகையால் அதைத் தன் கால்களில் விட்டவுடன் அவை நிறம் மாறின. ஆகையால் அவனுக்குக் கல்மாஷ் பாதனென்று பெயருண் டாயிற்று. அவனுக்குப் பிறகு சங்கணன், ஸுதர்சனன், அக்னிவர்ணன், சீக்ரகன், மரு, ப்ரசுச்ருகன், அம்பரீஷன், நகுலன், யயாதி, நாபாகன், அஜன் முறையே பிறந்து அரசாண்டார்கள். அஜனுடைய புத்திரனே இதோ இருக்கும் தசரதர். இவருடைய புத்திரர்களே ராம லக்ஷ்மணர்கள்.

ஆதிமுதல் வீரர்களும் ஸத்யவாதிகளும் சுத்தர்களும் மஹாதர்மிஷ்டர்களுமான இக்ஷ்வாகு வம்சத் தரசர்களின் குலத்தில் பிறந்த ராம லக்ஷ்மணர்களுக்கு உமது பெண்களை விவாஹம் செய்து கொடுக்கும்படி கேட்கிறோம். இவர்கள் எவ்விதத்திலும் ஒருவர்க்கொருவர் தகுந்த வரன்கள். ஆகையால் இதை நீர் அங்கீகரிக்க வேண்டும்” என்றார்.

ராம லக்ஷ்மணமேயா ராமேத த்வத்ஸுமேத வரமேய ந்ருப |

ஸத்ருபாப் யாம் நரம்கேஜ்ட ஸத்ருபா தாகு மர்ஹஸீ ||

ஸ-71: நிமிவம்ச பரம்பரை

**ஓவம் ப்ருவாணம் ஜநக: ப்ரத்யுவாச க்ருதாஞ்ஜல்: |
ப்ரோராது மர்ஹஸீ பத்ரம் தே குலம் ந: பரீகீர்த்தம் ||**

அதைக் கேட்டு ஜனகர் கைசுப்பி “மஹரிஷே! நல்ல குலத்தில் பிறந்தவன் விவாஹ காலத்தில் தன் வம்ச பரம்பரையை எடுத்துச் சொல்ல வேண்டும். அப்படியே என் குலக்கிரமத்தைச் சொல்லுகிறேன். முன் காலத்தில் தர்மானுஷ்டானத்தாலும் பலத்தாலும் நன்னடத்தையாலும் லோகங்களில் பிரஸித்திபெற்ற நிமி என்ற ஒரு அரசனிருந்தார். அவருடைய புத்திரனுக்கு மிதி என்றும் ஜனகரென்றும் பெயருண்டு. இந்த மிதிலா நகரத்தை ஏற்படுத்தினவர் அவரே. அவருடைய வம்சத்தில் முறையே உதாவஸு, நந்திவர்த்தனர், ஸுகேது, தர்மாத்மாவான தேவராதர், பிருஹத்ரதர், மஹாவீரர், ஸுதிருதி, திருஷ்டகேது, ஹர்யச்வர், மரு, ப்ரதிந்தகர், கீர்த்திரதர், தேவமீடர், விபுதர், மஹீத்ரகர், கீர்த்திரதர், மஹாரோமா, ஸுவர்ணரோமா, ஹ்ரஸ்வரோமா என்றவர்கள் பிறந்தார்கள். இவருக்கு ஸீரத்வஜனென்ற நானும் குசத்வஜனென்ற இந்த என்தம்பியும் புத்திரர்களாகப் பிறந்தோம். அவர் எனக்கு ராஜ்யாபிஷேகம் செய்வித்துத் தபோவனத்திற்குப் போனார். மிகவும் வயது சென்ற எங்கள் பிதா, உத்தம கதியடைந்த பிறகு நான் குசத்வஜனை வெகு அருமையாகப் போஷித்து, தர்மம் தவறாமல் அரசாண்டேன்.

ஸாங்காச்ய நகரத்து அரசனான ஸுதந்வா, “உம்மிடத்திலிருக்கும் சிவதனுஸையும் நிகரற்ற ரூபவதியான ஸீதையையும் எனக்கு அனுப்பும்” என்று தூதர்களால் தெரிவித்தான். நான் அதற்கு ஒப்பாததால் அவன் மிதிலையை முற்றுகை போட்டான். அவனை யுத்தத்தில் கொன்று அவனுடைய ராஜ்யத்தை என் தம்பிக்குக் கொடுத்தேன். தேவ கன்னிகையைப்போல் அழகுள்ளவளும், என்னால் வெகு பிரீதியுடன் வளர்க்கப்பட்டவளும் ராமனுடைய வீரியத்தால் ஜயிக்கப்பட்டவளுமான ஸீதையை ராமனுக்கும் எனக்குப் பிறந்த ஊர்மிளையை லக்ஷ்மணனுக்கும் விவாஹம் செய்து கொடுக்கிறேன். இப்படி மூன்று தடவை உறுதியாகச் சொல்லுகிறேன். இதில் ஸந்தேகமில்லை. மஹாராஜ! தங்களுடைய குமாரர்களுக்கு பிரஹ்மசரிய விரதத்தை முடிக்கும் ஸமாவர்த்தனத்தையும் விவாஹத்திற்குப் பூர்வாங்கமான நாந்தீ சிரார்த்தம் முதலிய வைதிகக் கிரியைகளையும் செய்யலாம். இன்று சந்திரன் மக நக்ஷத்திரத்திலிருக்கிறார். இதற்கு மூன்றாவது தினத்தில் உத்தர பஸ்குனி நக்ஷத்திரத்தில் தங்களுடைய புத்திரர்களின் க்ஷேமத்திற்காகக் கோதானம் பூதானம் திலதானம் ஹிரண்யதானம் முதலியவைகளைச் செய்யலாம். என் புத்திரிகளுக்குப் பரம மங்கள முண்டாவதற்கு வேண்டிய வைதிகக் கிரியைகளை நானும் செய்கிறேன்” என்றார்.

**பஸ்குந்யா மூத்தரே ராஜந் தஸ்யீந் வைவாஹீகம் குரு |
ராமலக்ஷ்மணயோ ராஜந் தாநம் கார்யம் ஸுகோதயம் ||**

ஸ-72: பரத சத்ருக்னர்களின் விவாஹ நிச்சயம்

தழுத்த வந்தம் வைத்தே ஐம் வீஸ்வராம்தேரா மஹாமுநி |
உவாச வசநம் வீரம் வஸீஷ்ட ஸஹீதோ ந்ருபம் ||

பின்பு விசுவாமித்திரர் வஸிஷ்டருடன் ஆலோசித்து பராக்கிரமசாலியான ஜனகரைப் பார்த்து, “ராஜசிரேஷ்ட! இஷ்வாகு நிமியென்றவர்களை மூல புருஷர்களாகவுடைய வம்சத்தின் மஹிமை நினைக்க முடியாதது; அளவற்றது; நிகரற்றது. மேலும், ராமனுக்கும் ஸீதைக்கும், லக்ஷ்மணனுக்கும் ஊர்மிளைக்கும் நடக்கும் விவாஹம் இரண்டு வம்சங்களுக்கும் தகுந்தது. ரூபம் ஐசுவரியம் முதலிய எல்லா விஷயங்களிலும் தம்பதிகள் ஒருவர்க்கொருவர் தகுந்தவர்கள். ஆனால், இதைப்பற்றி உம்மிடத்தில் ஒரு வார்த்தை சொல்ல விரும்புகிறேன். தர்மாத்மாவான குசத்வஜருக்கு இரண்டு பெண்களிருப்பதாகக் கேள்விப்படுகிறேன். ரூபலாவண்யத்தில் நிகரற்ற அந்தக் கன்யைகளைத் தசரத புத்திரர்களான பரதனுக்கும் சத்ருக்னனுக்கும் விவாஹம் செய்விக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன். தசரதருடைய நான்கு புத்திரர்களும், இந்திரன் யமன் வருணன் குபேரனென்ற லோகபாலர்களைப் போன்றவர்கள். பராக்கிரமத்தில் தேவர்களுக்கு ஸமானர்கள். ரூபத்தாலும் யௌவனத்தாலும் எல்லோருடைய மனத்தையும் கவருகிறவர்கள். இவ்விரு வம்சங்களும் தோஷமற்றவை. ஆகையால் பரத சத்துருக்னர்களுக்கு குசத்வஜருடைய பெண்களைப் பார்வையாகக் கொடுத்து அந்த ஸம்பந்தத்தை அங்கீகரிக்க வேண்டும்” என்றார். இப்படி வஸிஷ்டரும் விசுவாமித்திரரும் சொல்ல, ஜனகர் கைசுப்பி, “முனி சிரேஷ்டர்களே! என் குலம் இஷ்வாகு வம்சத்திற்கு ஸமமென்று இந்த ஸம்பந்தத்தைச் செய்யும்படி ரிஷிசிரேஷ்டர்களான தாங்கள் உத்தரவு செய்ததால் என் குலம் தன்யமாயிற்று. தங்கள் ஆக்ஞைப்படி நடக்க ஸித்தமாக இருக்கிறேன். குசத்வஜனுடைய புத்திரிகளை பரத சத்ருக்னர்களுக்கு மணம் செய்விப்பதில் எனக்குப் பரம ஸந்தோஷம். நான்கு ராஜ குமாரர்களும் நான்கு ராஜ புத்திரிகளை ஒரே தினத்தில் பாணிக்ர்ஹணம் செய்யட்டும். பிரஜோத்பத்தி ஸ்தானத்திற்கு அதி தேவதையான பகன், உத்தர பஸ்குனி நக்ஷத்திரத்திற்கும் தேவதை; ஆகையால் அந்த தினத்தில் விவாஹத்தை நடத்துவது சிலாக்கியமென்று ஜ்யோதிஷ வித்வான்கள் சொல்லுகிறார்கள்” என்று மதுரமாய்த் தெரிவித்தார்.

பிறகு எழுந்து வணக்கத்துடன் கைசுப்பி “மஹரிஷிகளே! சிரேஷ்டமான தர்மம் எனக்குக் கிடைக்கும்படி செய்தீர்கள். நானும் குசத்வஜனும் தசரதரும் உங்களுடைய சிஷ்யர்கள். எங்களுக்குரிய மூன்று ஸிம்ஹாஸனங்களும் தங்களுடையவை. தசரதருக்கு இந்த மிதிலை எவ்வளவு ஸ்வாதீனமோ அவ்வளவு அயோத்யையும் எனக்கு ஸ்வாதீனம். ஆகையால் தாங்களே இவ்விடத்தில் பிரபுக்கள். இந்த ஸிம்ஹாஸனங்களை அங்கீகரித்து மேல் நடக்க வேண்டிய காரியங்களை ஆக்ஞாபிக்கலாம்” என்றார். தசரதர் ஸந்தோஷ மடைந்து “ஜனகரே! நீரும் உமது தம்பியும் நிகரற்ற குணசாலிகள். அநேக மஹரிஷிகளையும் அரசர்களையும் நன்றாகப் பூஜித்திருக்கிறீர்கள். உங்களுக்கு ஸகல க்ஷேமங்களும்

உண்டாகட்டும். விவாஹத்திற்குப் பூர்வாங்கமான கோதானம் நாந்தீசிராத்தம் முதலிய வைதிகக் கிரியைகளைச் செய்ய அரண்மனைக்குப் போய் வருகிறேன்” என்று அவ்விரு முனி சிரேஷ்டர்களையும் முன்னிட்டுக்கொண்டு தன் விடுதிக்குச் சென்றார்.

அங்கே அவர் விதிப்படி நாந்தீசிராத்தம் செய்து மறுநாட் காலையில் தன் குமார்களுக்கு விரத ஸமாவர்த்தனத்தை முடித்தார். ஏராளமாகப் பால் கொடுக்கும் பசுக்களைக் கன்றுகளுடனும், தங்கக் கட்டுகளுடைய கொம்புகளுடனும், பால் கறக்க வெண்கலப் பாத்திரங்களுடனும் ஒவ்வொரு பிராம்மணருக்கும் லக்ஷ லக்ஷமாய்த் தானம் செய்து, அளவற்ற திரவியங்களையும் கொடுத்தார். இப்படித் தன் குமார்களின் ஷேமத்தை உத்தேசித்து, வைதிக லௌகிகக் கிரியைகளைக் குறைவறச் செய்து, பரம ஸந்தோஷமடைந்து, லோகபாலர்களால் சூழப்பட்ட பிரஹ்மதேவரைப் போல் தன் குமார்களுக்கு நடுவில் விளங்கினார்.

ஸ ஸுதை: க்ருத கோதாந: வ்ருதஸ்து ந்ருபதீஸ ததா |
லோகபால ரீவாபாதி வ்ருத: லிஸஸம்ய : ப்ரஜாபதி: ||

ஸ-73: ஸீதா விவாஹம்

**யஸ்யம்ஸு து தீவஸே ராஜா சக்ரே கோ தாந மூத்தமம் |
தஸ்யம்ஸு தீவஸே மூரோ யுதாஜித் ஸமுபயீவாந் ||**

எந்தத் தினத்தில் தசரதர் தன் புத்திரர்களுக்கு விரத ஸமாவர்த்தனம் செய்தாரோ அன்று கேகய ராஜபுத்திரனும் பரதனுக்கு மாமனுமான யுதாஜித் மிதிலைக்கு வந்து தசரதரைக் கண்டு கேஷமம் விசாரித்து, “மஹாராஜ! தாமும், இன்னும் யாருடைய கேஷமத்தைக் கோருகீர்களோ அவர்களும் ஸௌக்கியமென்று கேகயாதிபதி வெகுப்பிரீதியுடன் தெரிவிக்கிறார். என் ஸஹோதரியின் மகளைப் பார்க்கவிரும்பி அயோத்யைக்கு வந்தேன், நீங்களெல்லோரும் விவாஹ காரியமாய் மிதிலைக்குப் போனதாகக் கேள்விப்பட்டு இங்கே மிகவேகமாக வந்தேன்” என்றார். தனக்கு வெகு பிரியமான தன் மைத்துனனைக் கண்டு தசரதர் ஸந்தோஷித்துத் தகுந்தபடி உபசரித்தார்.

மறுகாட் காலையில் அவர் நித்திய கர்மங்களை முடித்துக் கொண்டு பந்து பரிவார மந்திரிவர்க்கங்களுடன் மஹரிஷிகளை முன்னிட்டுக்கொண்டு யாகசாலைக்கு ஸமீபத்திலுள்ள விவாஹ மண்டபத்திற்குப் போனார். அவருடைய குமாரர்கள் விவாஹத்திற்குப் பூர்வாங்கமான வைதிக லௌகிக காரியங்களை முடித்து, வஸ்திராபரணங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டு, வஸிஷ்டர் முதலிய மஹரிஷிகளை முன்னிட்டுத் தசரதருடைய ஸமீபத்தில் உட்கார்ந்தார்கள். பிறகு வஸிஷ்டர் ஜனகரிடத்தில் வந்து, “ராஜ சிரேஷ்ட ! அயோத்யாதிபதி தன் புத்திரர்களுக்கு ஸகல விவாஹ பூர்வாங்கங்களை முடித்து, கன்யாதானம் செய்யும் உமது ஸௌகரியத்தை எதிர் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறார். கொடுக்கிறவரும் பெற்றுக் கொள்ளுகிறவரும் எவ்விதத்திலும் உத்தம மானவர்களாகையால், ஸகல கேஷமங்களுமுண்டாகும். இந்த சிலாக்யமான விவாஹத்தைச் செய்து உமது வார்த்தையை நிறைவேற்றும்” என்றார். உத்தம தர்மங்களை அறிந்த வரும், வெகு கம்பீர ஸ்வபாவமுள்ளவருமான ஜனகர் அதைக் கேட்டு “என் அரண்மனை வாசலில் தங்களைத் தடுக்கும் காவலாளர் யார்? இங்கே வருவதற்கு யாருடைய உத்தரவைக் கேட்க வேண்டும்? தங்களுடைய கிருஹத்தில் இஷ்டப்படி ஸஞ்சரிக்கத் தடையென்ன? அயோத்யை உங்களுக்கு, எவ்வளவு ஸ்வாதீனமோ அவ்வளவு இந்த மிதிலையும் ஸ்வாதீனமல்லவா? விவாஹ ஸம்பந்தமான ஸகல மங்கள காரியங்களையும் என் புத்திரிகளுக்குச் செய்து முடித்தேன். கொழுந்து விட்டெரியும் அக்னி ஜ்வாலைகளைப்போல் அவர்கள் ஸகல வஸ்திராபரணங்களாலும் அலங்கரிக்கப்பட்டு, மங்கள வேஷத்துடன் அக்னி வேதிக்கு ஸமீபத்தில் உட்கார்ந்திருக்கிறார்கள். நான் ஸித்தமாக இருக்கிறேன். உங்களுடைய வரவை எதிர் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறேன். அரண்மனையின் வாசலில் ஏன் தங்கவேண்டும்? காலதாமதமில்லாமல் வந்து விவாஹத்தை நடத்த வேண்டும்” என்றார். தசரதர் புத்திர மித்திர பந்து மந்திரி புரோஹித மஹரிஷி பரிவாரங்களுடன் விவாஹ மண்டபத்தில் பிரவேசித்தார்.

ஜனகர் அவர்களுக்குத் தகுந்தபடி மரியாதை செய்து ஆஸனம் கொடுத்து “வஸிஷ்ட மஹரிஷே! ஸகல லோகங்களுக்கும் பரமானந்தத்தைக் கொடுக்கும் ராமனுடைய விவாஹ மஹோத்ஸவத்தை தர்மஸ்வரூபியான தாங்களும் மற்ற ரிஷிகளும் நடத்தும்படி கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்” என்றார். வஸிஷ்டர் அப்படியே ஆகட்டுமென்று, விசுவாமித்தி ரரையும் சதானந்தரையும் மற்ற மஹரிஷிகளையும் முன்னிட்டுக் கொண்டு விவாஹ மண்டபத்தின் நடுவில் விதிப்படி வேதியை அமைத்து, அதைச் சந்தனம், புஷ்பம், தங்கப் பாலிகைகள், கிண்டிகள், சங்கபாத்திரங்கள், முளைத்த விதைகளுள்ள மடக்குகள், தூபத்தால் நிறைந்த பாத்திரங்கள், ஸ்ருக், ஸ்ருவம், மஞ்சள் கலந்த அக்ஷதைகள், நெல் பொரிகளும் அர்க்கிய ஜலமும் நிறைந்த பாத்திரங்கள் முதலியவைகளால் அலங்கரித்தார். பிறகு அதன்மேல் ஒரே அளவுள்ள தர்ப்பங்களைப் பரப்பி மந்திரங்களுடன் அக்னிப் பிரதிஷ்டை செய்து தம்பதிகளின் க்ஷேமத்திற்காக ஹோமம் செய்தார்.

பிறகு ஜனக மஹாராஜா ஸர்வாபரணங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்ட ஸீதையை அக்னிக்கு ஸமீபத்தில் ராமனுக்கெதிரில் நிறுத்தி, கௌஸல்யையின் ஆனந்தத்தை விருத்தி செய்யும் ரகுவீரனைப் பார்த்து “இவள் பூமியிலிருந்து கிடைத்ததால் ஸீதை என்று பெயருள்ளவள். நான் வெகுப் பிரீதியடன் இவளை என் பெண்ணாக வளர்த்து, ஸகல தர்மங்களையும் உபதேசித்திருக்கிறேன். நீ எந்த தர்மத்தை அனுஷ்டிக்க விரும்புகிறாயோ அதைத் தானும் கூட இருந்து அனுஷ்டிப்பாள். இவளை நான் உனக்குப் பார்வையாகக் கொடுக்கிறேன், பெற்றுக்கொள். உனக்கு ஸகல மங்களங்களும் உண்டாகட்டும். உன் கையால் இவளுடைய கையைப் பிடி இவள் மஹா பதிவிரதையாக இருப்பாள். மஹா பாக்கியசாலி. உன் நிழலைப்போல் உன்னைவிட்டுப் பிரியாதவள்” என்று மந்திரங்களால் பரிசுத்தமான ஜலத்தை அவருடைய கையில் வார்த்தார். அப்பொழுது தேவர்களும் மஹரிஷிகளும் ‘நல்லது, நல்லது’ என்று கொண்டாடினார்கள். தேவதுந்துபி முதலிய வாத்தியங்கள் முழங்கின. ஆகாசத்திலிருந்து புஷ்பமாரி பொழிந்தது.

பிறகு ஜனகர், “லக்ஷ்மணா! என்னால் கொடுக்கப்படும் ஊர்மிளையைக் காலதாமதமில்லாமல் பாணிக்கிரஹணம் செய். உனக்கு ஸகல மங்களங்களும் உண்டாகட்டும்” என்றார். பிறகு பரதனைப் பார்த்து “ரகுநந்தன! மாண்டவியை பாணிக்கிரஹணம் செய்” என்றார். பிறகு சத்ருக்கனைப் பார்த்து “பராக்கிரமசாலியே! சுருதகீர்த்தியைப் பாணிக்கிரஹணம் செய். நீங்களெல்லோரும் பிரஹ்மசரிய விரதத்தைப் பூர்ணமாய் அனுஷ்டித்தவர்கள். மதுரமான ஸ்வபாவமுள்ளவர்கள். கிருஹஸ்தாசிரமத்தை அனுஷ்டியுங்கள். காலதாமதம் வேண்டாம்” என்றார்.

உடனே அந்த நான்கு ராஜ புத்திரர்களும் வஸிஷ்டருடைய அனுமதியால் அந்த நான்கு ராஜ புத்திரிகளைப் பாணிக்கிரஹணம் செய்தார்கள். பிறகு அவர்கள் அக்னியையும் ஜனகரையும் ரிஷிகளையும் பிரதக்ஷிணம் செய்து தங்களுடைய ஸூத்திரப்படி தனியாய் அக்னிப் பிரதிஷ்டை செய்து விவாஹ ஹோமத்தை நடத்தினார்கள். அந்த ஸமயத்தில் தேவதைகள் புஷ்பமாரி பெய்தார்கள். துந்துபி முதலிய வாத்தியங்களை முழங்கினார்கள். கந்தர்வர்களும் அப்ஸரஸ்களும்

மதுரமாய் பாடினார்கள். மங்கள் வாத்தியங்களை வாசித்தார்கள். ஆனந்தமாய் நர்த்தனம் செய்தார்கள். ரகுசூல சிரேஷ்டர்களான அந்த ராஜ குமாரர்களுடைய விவாஹ காலத்தில் இவ்விதமான ஆச்சரியங்கள் நடந்தன. இப்படி வாத்திய கோஷங்களடன் ராஜபுத்திரர்கள் அக்கினியை மூன்று தடவை பிரதக்ஷிணம் செய்து விவாஹ ஹோமத்தை முடித்து, பத்னிகளுடன் தங்களுடைய அரண்மனைக்குப் போனார்கள். தசரத மஹாராஜா தன் பந்து பரிவாரங்களோடும் மஹரிஷிகளோடும் அவர்களைப் பார்த்துக்கொண்டே ஆனந்த பரவசராய்ப் பின் சென்றார்.

**அதோ பகார்யாம் ஜக்ருஸ் தே ஸபார்யா ரகுநந்தநா: |
ராஜாப்யநுயஸ்யஸ பர்யந் ஸர்ஜீஸங்க: ஸபாந்தவ: ||**

**அத ராதர்யாம் வ்யதீதாயாம் விஸ்வாயீத்ரோ மஹோருநி|
சூப்ருஷ்ட்வா ரிதௌ ச ராஜாரிநௌ ஜகாஹோத்தர பர்வதம் ||**

மறுநாட் காலையில் விசுவாமித்திர மஹரிஷி தசரதரிடத்திலும் ஜனகரிடத்திலும் சொல்லி விட்டு ராஜகுமாரர்களை மனப்பூர்வமாய் ஆசிர்வதித்தபின் ஹிமயமலைக்குப் போனார். பிறகு தசரதர் ஜனகரிடத்தில் சொல்லிக்கொண்டு அயோத்யைக்குப் போகப் புறப்பட்டார். அப்பொழுது மிதிலாபதி தன் புத்திரிக்குக் கன்யாதானமாய் அநேக லக்ஷம் பசுக்களையும் நேர்த்தியான கம்பளங்களையும் பட்டுகளையும் வஸ்திரங்களையும் பூர்ணமாய் அலங்கரிக்கப்பட்ட யானை குதிரை ரதம் காலாட்கள் வேலைக்காரர்கள் வேலைக்காரிகள் அளவற்ற தங்கம் வெள்ளி முத்து பவழம் ரத்தினம் முதலியவைகளையும் வெகுப்பிரியத்துடன் கொடுத்தார். தசரதருடன் வெகுதூரம் வந்து, அவர் அடிக்கடி கேட்டுக்கொண்ட பிறகு மிதிலைக்குத் திரும்பினார்.

பிறகு தசரதர் புத்திரமித்திர பந்துவர்க்க பரிவார ஸையங்களுடன் மஹரிஷிகளை முன்னிட்டுக்கொண்டு அயோத்யைக்குத் திரும்பும்பொழுது காக்கை முதலிய பகடிகள் கடுமையாகக் கத்தின. ஆனால், மிருகங்கள் பிரதக்ஷிணமாய்ச் சென்றன. அதைக் கண்டு தசரதர் “வஸிஷ்ட மஹரிஷே! பாருங்கள். பகடிகள் பயங்கரமாகக் கத்துகின்றன. மிருகங்களோ பிரதக்ஷிணமாகச் செல்கின்றன. என் தேகம் நடுங்குகிறது. மனத்தில் கவலை குடிகொண்டிருக்கிறது. இதன் பயனென்ன?” என்று கேட்டார். அந்த முனிசரேஷ்டர் “ஸம்பத்தில் நமக்கு ஆபத்து நேருமென்பதைப் பகடிகள் தெரிவிக்கின்றன. அனால் அது நிவர்த்தியாகுமென்பதை மிருகங்கள் குறிப்பிடுகின்றன. ஆகையால் கவலைப்பட, நியாயமில்லை” என்றார்.

அவர்கள் அப்படிப் பேசிக் கொண்டிருக்கையில் ஒரு பெரும் காற்றுக் கிளம்பி பூமியை நடுங்கச் செய்தது. பெரிய மரங்கள் முறிந்து விழுந்தன. ஸூரியனை இருள் மூடிற்று. திக்குகள் விளங்க வில்லை. ஸகல வஸ்துக்களும் புழுதியால் மறைந்தன. ஸகல பிராணிகளும் திகைத்து நின்றன. வஸிஷ்டர் முதலிய மஹரிஷிகளையும் தசரதரையும் ராஜகுமாரர்களையும் தவிர மற்றவர்கள் புழுதியால் மூடப்பட்டு மூர்ச்சையடைந்து அசைவற்று நின்றார்கள். இப்படி எங்கும் பயங்கரமான இருள் சூழ்ந்தபொழுது பரசுராமர், ஜடா மண்டலத்துடன் மின்னற்கொடியைப் போன்ற வில்லையும் சிரேஷ்ட மான பாணத்தையும் கையில்பிடித்துக்கொண்டு தோளில் சத்ருக்களை வேரறுக்கும் கோடரியுடன் அவர்களுக்கெதிரில் தோன்றினார். பிருகு வம்சத்திலுதித்த ஜமதக்னி புத்திரரான அந்த பிராம்மணோத்தமர் பிரளய காலாக்கியைப் போல் தேஜஸால் ஜ்வலித்துக்கொண்டு, ஸாமான்ய ஜனங்கள் கண்ணெடுத்துப் பார்க்க முடியாதவராக, கைலாஸத்தைப் போல் பிறரால் ஜயிக்க முடியாதவராகத் தோன்றினார். திரிபுராஸூரர்களை ஸம்ஹரித்த பரமசிவனைப்போல் ராஜ வம்சங்களைப் பலதடவை வேரறுத்தவர் அவர். பயங்கரமான ரூபத்துடன் தேஜஸால் ஜ்வலித்துக் கொண்டிருக்கும் ஜமதக்னி குமாரனைப் பார்த்து, ஜபஹோம

நியமங்களால் பிரஸித்தியடைந்த வஸிஷ்டர் முதலிய மஹரிஷிகள் 'இவருடைய பிதா ஷத்திரியனால் கொல்லப்பட்டதற்காக, இவர் கோபம் கொண்டு ராஜவம்சங்களைப் பலதடவை வேரறுத்து, பழிக்குப் பழிவாங்க, தன் பிரதிக்கொருயை நிறைவேற்றி, கோபதாபங்களை விட்டு, ஸ்வபாவமான சாந்த குணத்தைக் கைக்கொண்டாரல்லவா? இவருக்கு இன்னும் ஷத்திரியவம்சத்தை அழிக்க வேண்டுமென்ற எண்ணம் இருக்க நியாயமில்லையே' என்று ஒருவர்க்கொருவர் பேசிக் கொண்டார்கள். பிறகு அதிதி பூஜைக்கு வேண்டிய அர்க்கியபாத்தியம் முதலியவைகளை எடுத்துக்கொண்டு அவரை மதுரமான வார்த்தைகளால் 'ராம ராம!' என்று அழைத்தார்கள். அவர் அந்தப் பூஜையை அங்கீகரித்து, தசரத புத்திரனான ராமனையே லக்ஷ்யம் செய்து, இப்படிச் சொன்னார்.

**ப்ரதீக் ருஷ்ய ஸு தாம் யுஜாம் ரீஜீதத்தாம் ப்ரதாபவாந் |
ராமம் தாஸரதீம் ராமோ ஜாமதக்ந்யோ ப்யபாஜத ||**

ஸ-75: ராமராம ஸம்வாதம்

ராம தாஸரதே ராம வீர்யம் தே ஸ்ரீயதேத்யுதம் |
தநுஜோ பேதநம் சைவ நீக்ஸேந மயா ஸ்ருதம் ||

தசரத புத்திரனான ராம! தாடகை ஸுபாஹு மாரீசன் முதலிய ராக்ஷஸர்களை நீ ஸம்ஹரித்தாயென்றும், அஹல்யையின் சாபத்தைத் தீர்த்தாயென்றும், சிவதனுஸை எடுத்து வளைத்து முறித்தாயென்றும், உன் வீரியமும் பலமும் அதிகமாகக் கொண்டாடப்படுவதைக் கேட்டேன். சிவதனுஸை முறித்தது வெகு ஆச்சரியமான காரியமே. அப்படி நடக்குமென்று மனத்தாலும் நினைக்க முடியாது. ஆகையால் அதன் உண்மையை அறிய நான் இந்த வில்லுடன் வந்திருக்கிறேன். இந்த சிரேஷ்டமான ஆயுதம் ஜமதக்னி என்ற என் பிதாவால் எனக்குக் கிடைத்தது. நீ சிவதனுஸை முறித்தது உண்மையானால், இதை எடுத்து வளைத்து நானேற்றி, இந்த சிரேஷ்டமான பாணத்தைப் பூட்டு. அதனால் உன் பலத்தை அறிந்து உன் வீரியத்தை மெச்சி, உன்னுடன் யுத்தம் செய்வேன்” என்றார்.

ராமனுடைய ஆச்சரியமான செய்கைகளையும் பராக்கிரமத்தையும் நன்றாயறிந்தும், அவரிடத்தில் தான் வைத்த பிரீதியால் தசரதர் முகம் வாடித் தீனமாகக் கைசுப்பி, “ஸ்வாமி தாங்கள் பிராம்மணோத்தமரல்லவா? அபாரமான கருணையென்பது தங்களுக்கு ஸ்வபாவ குணமல்லவா? கூத்திரிய வம்சங்களைப் பல தடவை வேரறுத்து ஒப்பற்ற கிரீத்திபெற்ற தங்களுக்கு இந்தக் குழந்தையை ஜயிப்பதால் அதிக கிரீத்தியுண்டோ? கூத்திரியர்களிடத்திலுள்ள கோபத்தை விட்டீர்களல்லவா? ஒன்றும் தெரியாத இந்தச் சிறுவனுடன் தங்களுக்கு விரோதம் எதற்கு? இவர்கள் தங்களுக்கு ஒரு பொருளா? மேலும், அறுபதாயிரம் வருஷங்கள் வரையில். புத்திரனில்லாமல் எண்ணிறந்த விரதங்களையும் நியமங்களையும் அனுஷ்டானங்களையும் செய்து இவர்களை அடைந்திருக்கிறேன். இவர்களுக்கு அபயதானம் செய்ய வேண்டும். வேதாத்யயனத்திலும் விரதானுஷ்டானத்திலும் நோக்கமுள்ள பார்க்கவ குலத்தில் பிறந்து, ஸ்வபாவ குணங்களால் முன்னோர்களை மிஞ்சிய தங்களுக்கு, யுத்தம் முதலிய கூத்திரிய தர்மங்கள் தகுமா? இருபத்தொரு தடவை, அரசர்களை நிர்மூலம் செய்து, இந்தப் பூமியைக் காச்யபருக்கு தானம் செய்தீர்கள். இனி நான் ஆயுதமெடுப்பதில்லை என்று இந்திரனிடத்தில் பிரதிக்கை செய்தீர்களல்லவா? ‘இது வரையில் என் ஜாதிக்கு விரோதமான தர்மத்தைக் கைக்கொண்டு, கோபத்திற்கு இடம் கொடுத்து, மிகுந்த ஜீவஹிம்ஸை செய்தேன், இனி என் ஸ்வதர்மத்தை அனுஷ்டிக்கவேண்டும்’ என்று பச்சாத்தாப மடைந்தீர்கள். தாங்கள் செய்த ஜீவஹிம்ஸைக்கு பிராயச் சித்தமாக ஒரு பெரிய யாகத்தை நடத்தி, அதில் அத்வர்யுவான காச்யபருக்குத் தங்களால் ஜயிக்கப்பட்ட இந்தப் பூமி முழுவதையும் தக்ஷிணையாகக் கொடுத்து, மஹேந்திர பர்வதத்தில் கடுந்தவம் செய்து கொண்டிருக்கிறீர்களல்லவா? ஐயோ! என் துரதிருஷ்டத்தால் என் வம்சத்தையும் நாசம் செய்ய வந்திருக்கிறீர்களே. ‘ஒரு புத்திரன் இறந்தால் எல்லாம் போய் விடுமா’ என்று எண்ணம் வேண்டாம். எனக்கும் என் பந்துமித்திர பரிவாரங்களுக்கும் இந்த மஹிஷிகளுக்கும் ராமனே ஜீவாதாரமென்பது ஸத்தியம்.

அவனுக்கு ஏதாவது கெடுதி நேர்ந்தால் நாங்களெல்லோரும் மடிவோம் என்பதில் ஸந்தேகமில்லை” என்றார்.

அவருடைய வார்த்தையைக் கொஞ்சமும் லக்ஷ்யம் செய்யாமல் பரசுராமர் ராமனைப் பார்த்து, “பூர்வகாலத்தில் விச்வகர்மா உத்தமமான இரண்டு வில்லுகளைச் செய்தான். அவை தெய்வத்தன்மையுள்ளவை. ஸகல லோகங்களிலும் பிரஸித்தி பெற்றவை. வெகு உறுதியானவை. அளவற்ற பலமுடையவை. ஒப்பற்றவை. வெகு சிரமத்துடன் செய்யப்பட்டவை. திரிபுராஸுரர்களுடன் யுத்தம் செய்யச் சிவபெருமானிடத்தில் தேவதைகள் அவைகளில் ஒன்றைக் கொடுத்தார்கள். ஜனகருடைய ஸதஸில் நீ வளைத்து முறித்த வில் அதே; என் கையிலிருக்கும் வில் இரண்டாவது. இதைத் தேவர்கள் மஹா விஷ்ணுவிடத்தில் கொடுத்தார்கள். வெகு தேஜஹஸுடன் விளங்கும் இந்த வில், ருத்திரனுடைய வில்லிற்கு ஸமமான பலமுடையது. ‘இதை என்னிடத்தில் கொடுப்பதில் என்ன விசேஷம்’ என்றால் சொல்லுகிறேன் கேள்.

திரிபுர ஸம்ஹாரமான பிறகு தேவர்களுக்கு ஒரு பெரிய ஸந்தேகமுண்டாயிற்று. அதைத் தீர்க்க அவர்கள் பிரஹ்மாவிடத்திற்குப் போய் “ஸ்வாமி! மஹாவிஷ்ணுவே விசேஷ வீரியமுள்ளவர். வராஹாவதாரமெடுத்து பாதாளத்திலிருந்து பூமியைக் கொண்டு வந்தது முதலிய பல அப்புதமான காரியங்களே இதற்கு பிரமாண மென்று தாங்கள் இதுவரையில் பல தடவை கொண்டாடக் கேட்டிருக்கிறோம். ஆனால் அப்பொழுது ருத்ரன் அந்த விஷ்ணுவையே பாணமாய் வைத்துக்கொண்டு ஒருவரும் ஜெயிக்க முடியாத திரிபுராஸுரர்களை ஜயித்திருக்கிறார். விஷ்ணுவின் வீரியம் அதிகமா, சிவனுடைய வீரியம் அதிகமா?” என்றார்கள். பிரஹ்மா, “நான் எவ்வளவு தடவை உபதேசித்தும் இந்த விஷயம் இவர்களுடைய புத்தியில் படவில்லை. விஷ்ணு ருத்ரர்களின் வீரியத்தை பிரத்யக்ஷமாய் வெளிப்படுத்துவது நல்லது என்றெண்ணி, மஹாவிஷ்ணுவிடத்திற்குப் போய் “ஸ்வாமி! திரிபுர ஸம்ஹார காலத்தில் நானே பிரதானமாக இருந்தேன். நானல்லவா வில்லாளி? இந்த விஷ்ணு கேவலம் எனக்குப் பாணமாயிருந்தாரல்லவா’ என்று பரமசிவன் தங்களைப் பற்றி வெகு குறைவாகப் பேசுகிறார்” என்றார். பிறகு மஹா தேவரிடத்திற்குப் போய், “ஸ்வாமி! திரிபுர ஸம்ஹார காலத்தில் நான் பாணத்தின் முனையாக இருந்து அவருக்கு ஒத்தாசை செய்யா விட்டால் ஜயம் கிடைத்திருக்குமா? அவ்வஸுரர்களைக் கொன்றது நானல்லவா” என்று மஹாவிஷ்ணு தங்களைப்பற்றி வெகு இகழ்வாகப் பேசிக் கொண்டிருக்கிறார்” என்றார். இப்படி இருவருக்கும் வெளிப்படையாக விரோதத்தை மூட்டிவிட்டார்.

அவர்களும் சதுர்முகருடைய அபிப்பிராயத்தை அறிந்து, அதை நிறைவேற்ற, ஒருவரை யொருவர் ஜயிக்கவேண்டு மென்று மஹா கோபத்துடன் ஸகல பிராணிகளும் பயத்தால் மயிர்க் கூச்சலடையும் படி யுத்தம் செய்தார்கள். அப்பொழுது மஹாவிஷ்ணு ஆயுதத்த தொடாமலேயே ‘ஹும்’ என்று ஒரு சப்தம் செய்தார். உடனே பரமசிவனுடைய வில் பலமிழந்தது. மூன்று நேத்திரங்களையுடைய பரமசிவனும், திரிபுரங்களை யெரித்த நெற்றிக்கண் பயன்படாமல், அந்தச் சப்தத்தால் பிரமித்து நின்றார். உடனே தேவர்களும்

ரிஷிகளும் தேவகணங்களும் அவ்விரு மஹாபுருஷர்களையும் நமஸ்கரித்து, யுத்ததை நிறுத்தும்படி பிரார்த்திக்க, அவர்கள் அப்படியே சாந்தமடைந்தார்கள். பிறகு தேவர்களும் ரிஷிகளும் 'நமக்கு இனி ஸந்தேகமில்லை. நமது உத்தேசம் நிறைவேற்றிற்று. நமக்குப் பூஜ்யரான பிரஹ்மாவின் வார்த்தையைக் காட்டிலும் நாம் நேரில் பார்த்ததே விசேஷம். திரிபுர ஸம்ஹார காலத்தில் பரமசிவனுடைய வில்லில் மஹாவிஷ்ணுவின் வீரியம் நிறைந்திருந்ததால் ஜயம் கிடைத்தது. இப்பொழுது அது விலகினதால் அவருடைய சக்தியால் பலமிழந்தது. ஆகையால் ருத்ரனைக் காட்டிலும் விஷ்ணுவே மேலானவர்' என்று முடிவு செய்தார்கள்.

ருத்திரன் கோபமடங்காமல் தன் வில்லையும் பாணத்தையும் விதேஹவம்சத்தில் பிறந்த தேவராதனென்ற ராஜரிஷிக்குக் கொடுத்தார். மஹாவிஷ்ணு தன் உத்தமமான வில்லைப் பிருகு வம்சத்தில் பிறந்த ரிசீகரிடத்தில் ஒப்புவித்தார். அவர் அதைத் தம் புத்திரரான ஜமதக்னிக்குக் கொடுத்தார். மஹாதேஜஸ்வியும் தபோநிதியும் ஒப்பற்ற மஹிமையுள்ள வருமான என் பிதாவை, இந்த ஆயுத மில்லாதபொழுது ஒரு நாள், கார்த்தவீர்யார்ஜுனன் ஸாதாரணமாக நினைத்து குரூரமாகக் கொன்றான். அதுவரையில் ஒருவரும் கேட்டிராத அந்த மஹா பாபத்தால் நான் அடங்காக் கோபம் கொண்டு ஊத்திரியர்களைப் பிறக்கப் பிறக்க இருபத்தொரு தடவை வேரறுத்து, பூமியை ஜயித்து, ஒரு பெரிய யாகம் செய்து அதில் காசியப மஹரிஷிக்கு அதைத் தக்ஷிணையாகக் கொடுத்துவிட்டு, மஹேந்திர பர்வதத்தில் தவம் செய்து கொண்டிருக்கிறேன். நீ பரமசிவனுடைய வில்லை முறித்ததை அங்கே கேள்வியுற்று, உடனே அதி வேகமாய்ப் புறப்பட்டு வந்தேன். இந்த விஷ்ணு தனுசு பரம்பரையாய் என் பாட்டனிடத்திலிருந்து எனக்குக் கிடைத்திருக்கிறது. இதை எடுத்து வளைத்து நானேற்றி இந்த சிரேஷ்டமான பாணத்தை பூட்டு. என்னால் முடியாதென்று பிராம்மணனைப்போல் சொல்லாதே. மஹா வீரியமுள்ள ஊத்திரிய வம்சத்தில் பிறந்தவனென்பதை மறக்காதே. நான் சொன்னபடி நீ செய்தாலும் உன்னை விடுவதில்லை. உன் வீரியத்தைப் பரீக்ஷிக்க உன்னுடன் யுத்தம் செய்வேன்" என்றார்.

**யோஜயஸ்வ தநு: பரோஜ்டே பரம் பர புரக்ஷயம் |
யத் பரக்ஷநாஜீ காகுத்ஸ்த த்வந்த்வம் தாஸ்யாம் தே தத:**

ஸ-76: பரசுராம கர்வபங்கம்

ஸ்ருத்வா தஜ்ஜாமதக் ந்யஸ்ய வாக்யம் தாஸரதீஸ் ததா |
கௌரவாத்யந்த்ரீத கத: பீஷா ராம மதாப்ரவீத் ||

ராமன் தன் பிதாவிற்கெதிரில் உரக்கப் பேசக் கூடாதென்ற மரியாதையை அனுஸரித்துப் பரசுராமரைப் பார்த்து மெதுவாய், “பிருகு குலதிலக! தங்களுடைய வீரச் செயல்களைக் கேள்விப் பட்டிருக்கிறேன். தகப்பனைக் கொன்றவர்களைக் கொன்று பழி தீர்க்க வேண்டியது சூரனான புத்திரனுடைய கடமை; அதை ஒப்புக்கொண்டேன். இது வரையில் தங்களை எதிர்த்த கூத்திரியர்களைப்போல் பராக்கிரமமற்ற அசக்தனென்று என்னையும் எண்ணி அவமதிக்கிறீர்கள். பிறர் செய்யும் அவமானத்தைப் பொறுக்க மாட்டேன். பிறரை அடக்கும் சக்தி எனக்குண்டு. அதை இப்பொழுது பார்ப்பீர்கள்” என்று அதிகக் கோபத்துடன் பரசுராமருடைய கையிலிருந்து வில்லையும் பாணத்தையும் வெகு லாகவமாக வாங்க, வில்லை வளைத்து நானேற்றிப் பாணத்தை பூட்டி, “தாங்கள் சொன்னபடி செய்தேன். தாங்கள் பிருகு வம்சத்தில் பிறந்த பிராம்மண சிரேஷ்டர்; என்குருவான விசுவாமித்திரருடைய ஸஹோதரி தங்களுடைய பிதாவைப் பெற்றவள். ஆகையால் தங்களுடைய உயிரை வாங்கும் இந்தப் பாணத்தை பிரயோகிக்க முடியாமலிருக்கிறேன். இந்தப் பாணமோ விஷ்ணுவைச் சேர்ந்தது. சத்ருவை ஜயிக்காமல் திரும்பாது. பலத்தையும், கர்வத்தையும் அழிக்கும். வீண் போகாது. தங்களுடைய தபோ பலத்தால் ஸம்பாதித்த உத்தம லோகங்களை அடையாமல் செய்யட்டுமா? அந்தத் தவத்தின் பயனை இதற்குப் பலி கொடுக்கிறீர்களா? அல்லது நினைத்த லோகங்களுக்குப் போகும் தங்களுடைய சக்தியை அழிக்கட்டுமா?” என்றார்.

தன் பூர்வாவதாரமான பரசுராமரிடத்திலிருந்து தன் வில்லையும் பாணத்தையும் வாங்குவதாய் வெளிக்குக் காட்டி, ராமன் அவரிடத்தில் முன்பு வைத்த சக்தியைத் தானே மறுபடியும் தன்னிடத்தில் வருவித்துக் கொண்டார். அந்த ஆச்சரியத்தைப் பார்க்க பிரஹ்மாதி தேவர்களும் மஹரிஷி கந்தர்வ அப்ஸரஸ் ஸித்த சாரண கின்னர யக்ஷ நாக ராஷஸ கணங்களும் கூட்டம் கூட்டமாக வந்தார்கள். ஸகலப் பிராணிகளும் அசைவற்று நின்றன. பரசுராமரிடத்திலிருந்த விஷ்ணு தேஜஸ் அவரை விட்டு விலகிற்று. ஒன்றும் தோன்றாமல் இதென்ன ஆச்சரியமென்று அவர் ராமனை உற்றுப் பார்த்தார்.

தன் சக்தி குறைவதற்கு அவருடைய தேஜஸே காரணமென்று உணர்ந்த பரசுராம், மலர்ந்த செந்தாமரை இதழ்களைப் போன்ற நேத்திரங்களை உடைய ராமனை மஹாவிஷ்ணுவே என்றறிந்து மெதுவாய், “காசியபருக்கு இந்தப் பூமியை நான் தானம் செய்த பொழுது அவர் ‘என் ராஜ்யத்தில் வஸிக்கக் கூடாது’ என்றார். அவருடைய வார்த்தைக்குக் கட்டுப்பட்டு இந்தப் பூமியில் ஒரு ராத்திரிகூடத் தங்குவதில்லையென்று பிரதிக்கை செய்தேன். ஆகையால், நான், நினைத்த இடங்களுக்குப் போகும் சக்தியை அழிக்க வேண்டாம். மனோ வேகமாய் மஹேந்திர

பர்வதத்திற்குப் போய் விடுகிறேன். என் தவத்தால் ஸம்பாதித்த உத்தம லோகங்களை நான் அடையாமல் செய். தாமதம் வேண்டாம். நீ தேவாதி தேவனென்றும் அழிவற்றவனென்றும் மதுகைடபர்களை ஸம்ஹரித்த மஹாவிஷ்ணு வென்றும் அறிந்தேன். இந்த வில்லை வேறொருவர் எடுத்து வளைக்க முடியுமோ? உனக்குப் பரம மங்களமுண்டாகட்டும். இதோ பார். தேவகணங்களும் பராபர வஸ்துவான உன்னை ஆச்சரியத்துடன் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். லோக நாதனான உன்னால் ஐயிக்கப் படுவதில் எனக்குக் கொஞ்சமும் அவமானமில்லை. நீ பாணத்தை பிரயோகித்தவுடன் மஹேந்திர பர்வதத்திற்குப் போகிறேன்” என்றார். ராமன் அப்படிச் செய்ய, உத்தம லோகங்களை அடைய அனுஷ்டித்த பரசுராமருடைய புண்ணியபலம் அழிந்தது. அதைக் கண்ட பின், அந்த ஜமதக்னியின் குமாரர் அதி வேகமாய் மஹேந்திர பர்வதத்திற்குப் போய்விட்டார்.

உடனே திக்குகள் இருள் நீங்கி பிரகாசித்தன. பிரஹ்மாதி தேவகணங்களும் ரிஷிகளும் கோதண்டபாணியான ராமனைச் கொண்டாடினார்கள். இப்படிப் பரசுராமன் தசரத ராமனைப் புகழ்ந்து பிரதக்ஷிணம் செய்து தன்னிடத்திற்குச் சென்றார்.

**ராமம் தாஸரதீம் ராமோ ஜாமதக்நய: ப்ரஸஸ்ய ச |
தத: ப்ரதக்ஷணம் க்ருத்வா ஜகாமாத்ம கதீம் ப்ரபு: ||**

ஸ-77: அயோத்யைக்கு வந்தது

**கமீத ராமே ப்ரஸாந்தாத்மா ராமோ தாஸரதீர் தநு: |
வருணா யாப்ரமேயாய தசிதள ஹஸ்கீத ஸஸாயகம் ||**

பரசுராமர் போனபிறகு ராமனுடைய கோபம் தணிந்தது. மற்றவர்களால் பார்க்கப்படாமல் நின்ற வருணனிடத்தில் தன் கையிலிருந்த விஷ்ணுவின் வில்லையும் பாணத்தையும் கொடுத்தார். பிறகு வஸிஷ்டர் முதலிய மஹரிஷிகளை நமஸ்கரித்து, துக்கத்தால் மெய்மறந்த தசரதரை நோக்கி, “ஸ்வாமி! பரசுராமர் போய்விட்டார். நாம் ஸைன்யத்துடன் அயோத்யைக்குப் போவோம். யாவரும் தங்களுடைய உத்தரவை எதிர்பார்க்கிறார்கள்” என்றார்.

தசரதர் கவலைதீர்ந்து, எல்லையற்ற ஸந்தோஷமடைந்து, தானும் தன் புத்திரர்களும் இறந்து பிழைத்ததாக நினைத்தார். ராமனை இறுகத் தழுவி உச்சி முகர்ந்து ஸைன்யங்களும் பரிவாரங்களும் செல்ல உத்தரவு கொடுத்தார். அவர்கள் வருவதை அறிந்த அயோத்யா ஜனங்கள், கொடி தோரணம் த்வஜம் முதலியவைகளால் நகரத்தை அலங்கரித்தார்கள். ராஜவீதிகளில் ஜலம் தெளித்து, சுத்தம் செய்து, மங்களகரமான கோலங்களால் அலங்கரித்து, மணமுள்ள புஷ்பங்களை இறைத்தார்கள். எல்லோரும் ஸ்நானம் செய்து வஸ்திராபரணங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டு, பிரஸன்னமான முகத்துடன் மங்கள வாத்தியங்களை கோஷித்துக் கொண்டு அங்கங்கே கூட்டம் கூட்டமாக நின்றார்கள். பிராம்மணர்களும் பெரியவர்களும் நகரத்திலிருந்து வெகுதூரம் சென்று, வாத்திய கோஷங்களாலும் ஆசிர்வாதங்களாலும், ‘ஐய விஜயீபவ’ என்ற ஸந்தோஷ சப்தங்களாலும் தசரதரை எதிர்கொண்டழைத்து வந்தார்கள். இப்படி புத்திரமித்திர பந்து பரிவார மந்திரி புரோஹிதர்களுடன் அரசன் சுப முகூர்த்தத்தில் ராஜதானியில் பிரவேசித்தார். பிரஜைகள் உபசரிக்க வீதிகள் வழியாகப் பட்டணத்தை பிரதக்ஷிணம் செய்து, தசரதர் ஹிமயமலை போன்ற தமது அரண்மனையில், ஸகல இஷ்டபோகங்களை அனுபவித்துக் கொண்டு ஆனந்தமாகக் காலம் கழித்தார்.

கௌஸல்யை ஸுமித்திரை கைகேயி என்ற ராஜமஹிஷிகளும் மற்ற ராஜ ஸ்த்ரீகளும், ஸீதை ஊர்மிளை மாண்டவி சுருதகீர்த்தி என்ற ராஜபுத்திரிகளைத் தங்கள் அரண்மனைகளுக்கு அழைத்துப் போய் உபசரிப்பதில் கவலையாக இருந்தார்கள். அந்தக் கன்யைகள் பட்டுகளால் அலங்கரிக்கப்பட்டு மங்களகரமான ஸ்தோத்திரங்களையும் பாடல்களையும் பாடிக்கொண்டு வீட்டிலுள்ள தேவாலயங்களைக் கந்தபுஷ்பங்களால் பூஜித்தார்கள். பிறகு ராஜ பத்தினிகளையும் மற்ற பெரியோர்களையும் நமஸ்கரித்துத் தங்கள் அரண்மனைகளுக்குப் போய் பிராம்மணர்களைப் பசுக்களாலும் தனங்களாலும் தான்யங்களாலும் திருப்தி செய்து, தங்கள் பர்த்தாக்களுடன் ஸுகமாக வாழ்ந்தார்கள்.

ராம லக்ஷ்மண பரத சத்ருக்னர்கள், கிருஹஸ்தாசிரமத்தை அனுஷ்டித்து, அஸ்திரசஸ்திர வித்யைகளில் பூர்ணத் திறமையை ஸம்பாதித்து, நிகரற்ற வீரியசாலிகளாக குபேரனுக்குக் கிடைக்காத ஐசுவரியத்தைப் பெற்று, பிரியமான

மித்திரர்கள் சூழ, மஹாராஜாவுக்கு ஸகல பணிவிடையையும் செய்து வந்தார்கள். எல்லா நீதிகளையும் அறிந்தவர்களானதால், அந்தந்த காலங்களில் தங்களுடைய குணங்களால் பிதாவைத் திருப்தி செய்தார்கள்.

இப்படிச் சிலகாலம் சென்ற பிறகு தசரதர் “பரத! உன் மாமன் உன்னை கேகய தேசத்திற்கு அழைத்துப் போக வெகு நாளாகக் காத்துக் கொண்டிருக்கிறார். மிதிலையில் ரிஷிகளுக்கெதிரில் அப்படியே செய்வதாகச் சொல்லியிருக்கிறேன். அவருடைய இஷ்டத்தைப் பூர்த்தி செய்” என்றார். ‘என்னிடத்திலுள்ள பிரியத்தால் என்னைவிட்டுப் பிரிய மனமில்லாமல், ‘போ’ என்று நேரில் சொல்லவில்லை, தன் எண்ணத்தை இப்படி வெளியிடுகிறார்’ என்று அறிந்த பரதன், தகப்பனையும் ராஜ பத்னிகளையும் ராமனையும் நமஸ்கரித்து, லக்ஷ்மணனை ஆலிங்கனம் செய்து, அவர்களிடத்தில் சொல்லிக்கொண்டு, மாமனுடன் கேகய தேசத்திற்குப் போனார். எப்பொழுதும் அவரைவிட்டுப் பிரியாத சத்ருக்னன் அவருடன் போனார்.

பிறகு ராம லக்ஷ்மணர்கள் தேவேந்திரனைப் போன்ற தங்கள் பிதாவுக்கு உசிதமான பணிவிடை செய்து ஆராதித்தார்கள்; கொஞ்சம் கூட பேத புத்தியில்லாமல் ராஜபத்தினி களுக்கும் சுச்ருஷை செய்தார்கள். பெரியோர்களுக்கும் குருக்களுக்கும் செய்ய வேண்டிய உபசாரங்களைக் காலம் தவறாமல் விதிப்படி செய்தார்கள். மஹாராஜாவின் உத்தரவால் குடிகளுக்கு நேரும் கெடுதிகளைப் போக்கி ஷேஷத்தைக் கொடுக்கும் காரியங்களைச் செய்து வந்தார்கள். ஆகையால் தசரதரும் பிராம்மணர்களும் வைசியர்களும் தேசத்து ஜனங்களும் ராமனுடைய நடத்தையாலும் ஸ்வபாவத்தாலும் அளவற்ற ஸந்தோஷமடைந்தார்கள். ஸகல ஜீவகோடிகளைக் காட்டிலும் ஸ்வயம்புவான பிரஹ்மா மேலாக விளங்குவதுபோல், மற்ற தசரத புத்திரர்களைக் காட்டிலும் ராமன் கீர்த்திசாலியாய், வீண் போகாத பராக்கிரம முடையவராக விளங்கினார்.

பிதிருசுச்ருஷை, ராஜ்யபாலனம், தேவதாராதனம் முதலிய கடமைகளில் ராமன் மனத்தைச் செலுத்தினாலும் கிருஹஸ்த தர்மத்தை மறக்கவில்லை. ஸ்திரீபுருஷ ஸம்பந்தமில்லாமல் தெய்வத்தன்மை வாய்ந்து பிறந்த ஸீதையுடன் அந்தந்த ருதுக்களுக்குத் தகுந்தபடி ஸுகங்களை அனுபவித்து, அவளுடைய விருப்பத்திற்கு மேலாகவே அவளுக்கு மனமகிழ்ச்சியை அளித்து வந்தார். அவளிடத்தில் தன்மனத்தை வைத்து அவளுடைய ஹிருதயத்தைக் கவரும்படி நடந்து கொண்டார். தனக்குப் பூஜ்யரான பிதாவினால் விவாஹம் செய்து வைக்கப்பட்டவளென்ற விஷயமே அவளிடத்தில் ராமனுக்கு விசேஷப்பிரீதிக்குக் காரணம். பதிசுச்ருஷை முதலிய உத்தம குணங்களாலும், நிகரற்ற ரூபலாவண்யத்தாலும், அமானுஷ்யமான பிறப்பாலும், பிரஹ்மஞானிகளால் அலங்கரிக்கப்பட்ட ஜனக வம்சத்தை சேர்ந்ததாலும், அந்த பிரீதி வரவர எல்லையில்லாமல் வளர்ந்தது. ராமன் தன் பர்த்தாவென்ற முக்கிய காரணத்தாலும், தன் பிதாவினால் விவாஹம் செய்விக்கப் பட்டவராகையாலும், மன்மதனைப் பழிக்கும் ரூபலாவண்ய முள்ளவராகையாலும், குலம் சீலம் செல்வம் பராக்கிரமம் கீர்த்தி வித்யை பலம் கருணை முதலிய அனந்த கல்யாண குணங்களுக்கு நிதியாகையாலும், அவரிடத்தில் ஸீதைக்குள்ள பிரேமை, ராமன் அவளிடத்தில்

வைத்த பிரியத்தைக்காட்டிலும் இரு மடங்காயிற்று. ஸீதையின் நடை உடை பாவனை பார்வை இங்கிதம் செயல் முதலியவைகளால் அவளுடைய ஹிருதயத்தில் உள்ள பிரீதியைராமன் நன்றாய் அறிந்தார். அவருடைய அபிப்பிராயத்தையும் ஸீதை பூர்ணமாய் தெரிந்துகொண்டு அதற்குத் தகுந்தபடி நடந்தாள். மிதிலா நகரத்தில் ஜனக குலத்தில் பிறந்ததால் ஸூக்ஷ்ம புத்தியுள்ளவள்; தேவ கன்யைகளைப் போல் ஒப்பற்ற அழகுள்ளவள்; ஸாக்ஷாத் மஹா லக்ஷ்மியே அவதாரம் செய்ததுபோல் விளங்குகிறவள். ராமனுடைய மனோபாவத்தை அறிவதில் அவரைக் காட்டிலும் திறமையுள்ளவள்.

தசரத சக்ரவர்த்தியின் புத்திரனானதால் எல்லையற்ற ஸூகங்களை அனுபவிப்பதற்கு வேண்டிய ஸாதனங்களில் ராமனுக்குக் குறையில்லை. பிறருடைய மனத்தை ஸந்தோஷப் படுத்துவதில் நிகரற்ற திறமையுள்ளவர்; ஒவ்வொரு விஷயத்திலும் தனக்குமேலான ஸீதையுடன் ஆலோசித்து அவளுக்கு அபரிமிதமான ஆனந்தத்தைக் கொடுத்து, தேவாதி தேவனான மஹாவிஷ்ணு ஸ்ரீதேவிபுடன் வைகுண்டத்தில் விளங்குவதுபோல், விளங்கினார்.

**தயா ஸ ராஜர்ஜி ஸுதோயீ ராமயா ஸமேயீவா நுத்தம ராஜகந்யயா |
சிதீவ ராம: ஸாஸாபே தீ காமயா வீபு: பரீயா வீஷ்ணு ரீவாமரேபர்வர:**

||

ஸ்ரீஸீதா லக்ஷ்மண பரத சத்ருக்ன ஹனுமத் ஸமேத ஸ்ரீ ராம சந்த்ர பரப்ரஹ்மணே நம:

பால காண்டம் முற்றிற்று